This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

WIDENER LIBRARY
HX JA85 6
Digitized by Google

Gt 59.14.

SIGILL: COLL: HARVARD: CANTAB: NOV: ANGL: 1650.
CHRISTO ET ECCLESIAE

TRANSFERRED FROM THE

Divinity School Library,

10 Feb. 1881.

RECEIVED FROM

Prof. Norton.

18

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

ΤΙΜΑΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑ ΠΛΑΤΩΝΙ ΛΕΞΕΩΝ.

TIMAEI SOPHISTAE

LEXICON VOCUM PLATONICARUM.

Ex Codice MS. Sangermanenſi nunc primum edidit, atque animadverſionibus illuſtravit

DAVID RUHNKENIUS.

Editio ſecunda, multis partibus locupletior.

LUGDUNI BATAVORUM,
APUD SAMUELEM ET JOANN. LUCHTMANS,
M D C C L X X X I X.

Digitized by Google

Gt 59.14

Digitized by Google

PLURIMUM REVERENDO ATQUE ERUDITISSIMO

V I R O,

HENRICO GALLY, S. T. P.

CANONICO NORWICENSI ET GLOCESTRIENSI, RECTORI SANCTI AEGIDII IN CAMPIS, MAGNAE BRITANNIAE REGI A SACRIS, ETC.

S. P. D.

DAVID RUHNKENIUS.

Quadriennium prope eſt, cum Joannem Albertum, V. C. tum gravi morbo miſere afflictum, pro artiſſima,

DIVINITY SCHOOL
LIBRARY.
HARVARD UNIVERSITY

ma, quae mihi cum eo intercedit, neceſſitudine ad Fontes Spadanos comitabar. Cujus itineris duplicem uberrimumque fructum me cepiſſe, non mediocri cum voluptate recordor. Nam primum, quid jucundius mihi magisque exoptatum eſſe poterat, quam cariſſimum Muſis animoque meo hominem corporis vires, quas vis morbi fregerat & debilitarat, ſalutarium aquarum uſu recuperaſſe? Tum, quanta in felicitatis parte me ponere exiſtimas, per hanc occaſionem auſpicato notitiam inter nos eſſe contractam? Profecto nunquam ille dies memoria excidet mea, cum caſu & fortuitu in Te incidens, ignotus in ignotum, ne-

Digitized by Google

neſcio quem de literis noſtris ſermonem inferrem; tuque ſtatim oculis, vultu, oratione eum laudatarum artium amorem ac ſcientiam proderes, nihil ut tam ardenter cuperem, quam ad intimam Tuam, ſi fieri poſſet, conſuetudinem & familiaritatem admitti. Ac facilem mihi aditum reddidit ſive promta humanitas Tua, ſive morum ſtudiorumque ſimilitudo. Ex eo tempore nullus temere dies praeteriit, quin, quoad licuit, in amoeniſſimis ad fontem Geronſteram ambulacris de divinis humanisque literis ſermones inter nos haberemus. Hic in Te cognovi admirabilem quandam doctrinae de Graecis Latinisque

fontibus ductae copiam, eandemque cum acerrimo omnis elegantiae ſenſu conjunctam. Quod meum de Te judicium alter congreſſus noſter, cum ſuperiore anno Bataviam viſebas, plane confirmavit. Jam quid dicam de ſingulari, quo flagras, bene de literis merendi ſtudio, in quo Tibi comparare poſſum perpaucos, anteponere neminem? Non eſt, quod hujus rei argumenta repetam altius. Vel hunc *Timaeum* teſtem cito, quem, nullo merito meo provocatus, cum Pariſiis ageres, ex bibliothecarum latebris protractum, & quam fieri poterat accuratiſſime deſcriptum, mihi edendum conceſſiſti. Ac tantum abeſt,

Digitized by Google

eſt, ut aut ſtudium literas juvandi Tuum, aut erga me liberalitatem intra hos fines continueris, ut ſubinde alias veteris aevi reliquias, cum ex Tua, tum ex publicis Angliae bibliothecis depromptas, non mihi tantum, ſed amicis etiam meis, earumdem literarum amore captis, prolixe ſuppeditaris. Plurimum quidem ornamenti Tibi aliquando debebunt *Herodotus*, *Orpheus*, *Phalaris*, aliique. Ego vero cum nihil aliud habeam, quo tot tam luculenta, in me collata, beneficia remunerer, Tuum Tibi remitto *Timaeum*, a me, ut facultas tulit, expolitum. Hunc igitur explicata fronte, velim, accipias,

Ti-

Digitized by Google

Tibique perſuadeas, neminem eſſe, vel unquam fore, qui liberalitatem Tuam aut gratiore animo proſequatur, aut libentius crebriusque dilaudet. Vale. Dab. Lugduni Batavorum, Kalendis Maji, MDCCLIV.

PRAE-

Digitized by Google

PRAEFATIO.

AEQUO ATQUE ERUDITO

LECTORI.

Conſtat inter omnes bene dicendi magiſtros, *Platonem*, pro tali ingenii magnitudine, non tenue, & de medio ſumtum, ſed grande & magnificum dicendi genus eſſe ſecutum. Nec inter ipſos Veteres defuerunt, quibus hoc nomine poëtae, quam proſae orationis ſcriptori, ſimilior videretur. *Quinctilianus* X.* 1. p. 501. *Plato praecipuus eſt eloquendi facultate divina quadam & Homerica. Multum ſupra proſam orationem ſurgit.* Gravitatem vero &

tan-

Digitized by Google

tanquam auctoritatem ſcriptis ſuis conciliabat verbis antiquis, & a vulgi familiaritate ſejunctis. Vide *Dionyſ. Halic.* de Compoſ. p. 28. Quae γλῶσσαι vel λέξεις, ut a veteribus Criticis appellantur, cum ipſis Graecis, florente quidem adhuc lingua, veruntamen aliquantum mutata, obſcuritate ſua moleſtae eſſent: Grammatici operae pretium ſe facturos exiſtimarunt, ſi illis ſigillatim interpretandis *Platonis* lectionem faciliorem redderent. In quo genere non quidem *Plutarchus*, ut, re parum explorata, ſcribit *J. Potterus* ad *Clem. Alex.* Strom. V. p. 680. ſed aliorum elaboravit induſtria. Primus, quod ſciam, *Platonis* ſtudioſis tale praeſidium paravit *Harpocration*, Argivus, Caeſaris familiaris, quem, *Suidas* narrat, λέξεις Πλάτωνος ἐν βιβλίοις δυσὶν edidiſſe. Ex eodem *Suida* v. ζάλη, v. Ἥρας ἦ δ', v. παλίμβολος, & *Etymol. M.* p. 407. 37. intelligere licet, in iisdem *Platonicis* gloſſis illuſtrandis *Clementem* verſatum eſſe: qui, teſte *Suida* v. κλήμης, etiam ſcripſit πρὸς ἱερώνυμον περὶ τῶν Ἰσοκρατικῶν σχημάτων, diverſus, mea ſententia, a Romanae hiſtoriae ſcri-

ſcriptore homonymo, etſi *Suidas* utrumque confudit. Majore apparatu videtur eandem rem egiſſe *Boëthus*, cujus duplex huc pertinens ſcriptum recenſet *Photius* Biblioth. Cod. CLIV. Ἀνεγνώσθη ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει, καὶ Βοηθοῦ λέξεων Πλατωνικῶν συναγωγὴ κατὰ στοιχεῖον, πολλῷ Τιμαίου συναγωγῆς χρησιμώτερον· προσφωνεῖ δὲ Μελάντᾳ τινὶ τὸ συνταγμάτιον. De altero ſcripto idem Cod. CLV. Συνετάγη δὲ αὐτῷ (Βοηθῷ) καὶ ἕτερόν τι Ἀθηναγόρᾳ προσφωνούμενον σπουδασμάτιον, ὃ περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων ἐπιγέγραφε· ὧν εἴ τις τὰς λέξεις εἰς ἓν συναγάγοι, συνεντάσσων καὶ τὰς συνηγμένας Τιμαίῳ, ἀπηρτισμένην παράσχοι τὴν ὠφέλειαν τοῖς τὰ Πλάτωνος ἀναγινώσκειν ἐθέλουσιν. Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. 63. & *Fabric.* Biblioth. Graec. L. IV. c. 36. p. 582. At enim, eum & *Harpocrationis*, & *Clementis*, & *Boëthi* libri communi literarum naufragio perierint, nihil aliud ſupereſt, niſi ut hanc bonis literis tam gravem jacturam, ſi minus totam, certe ex aliqua parte, *Timaei* Lexico reſarciamus. Hoc opuſculum *Photius* Cod. CLI. ita deſcribit: Τιμαίου Λεξικὸν περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων. Ἀνεγνώσθη Τιμαίου πρὸς Γεντιανὸν

περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων κατὰ στοιχεῖον βραχὺ πονημάτιον ἐν ἑνὶ λόγῳ. Ipſius *Timaei* memoria non minus obſcura eſt, quam *Gentiani*, cui libellum inſcripſit. Nec ullum, ne tenue quidem, veſtigium, ex quo, qua aetate vixerit, conjecturam capias, ejus Lexico impreſſum reperitur. *Jo. Meurſius* ad *Nicomach.* Harmon. p. 169. Lexici auctorem eſſe credit *Timaeum*, Locrum, philoſophum Pythagoricum, cujus extat libellus περὶ φύσεως. Quod commentum quoniam abſurdius eſt, quam ut refutari debeat, verbo ſatis ſit indicare. Non melior eſt ratio *Jo. Jonſii* de Scriptor. Hiſt. Philoſ. I. 6. idem opuſculum *Timaeo*, Cyziceno, *Platonis* diſcipulo, quem *Demochares* apud *Athen.* XI. p. 509. A. commemorat, tribuentis. Audierit iſte *Platonem*. Num iccirco libros ſcripſit, aut *Platonis* gloſſas explicuit? Tali Grammaticorum praeſidio non illa aetas, ſed multo poſterior, cum lingua Attica minus celebrari coepiſſet, indigebat. At, dicat aliquis, quid in aetate *Timaei* quaerenda laboras, cum ipſe, v. οὐχ ἥκιστα *Porphyrium* laudans, ſe oſtendat poſt *Porphyrium*

rium vixiſſe? Ego vero vellem, tam certis argumentis ejus aetatem conſtituere poſſem, quam illum locum manifeſtae νοθείας coarguere. Primum *Timaeus*, pro ſuo brevitatis ſtudio, parciſſime aliorum utitur teſtimoniis, nec niſi in reconditioris ſignificationis verbis, e. g. Σιαύρα & Σφριγῶντες. Atqui quam ineptum & ridiculum fuiſſet, ad formulam οὐχ ἥκιστα probandam, cujus viginti & ſeptem exempla in *Platone* reperiuntur, alium potius, ac *Platonem* ipſum, adhibere auctorem? Sed fac, eum in re tam levi alterius etiam ſcriptoris auctoritate uti voluiſſe, laudaſſetne, aliorum more Grammaticorum, *Thucydidem*, *Xenophontem*, *Demoſthenem*, horumque ſimiles? At laudatur *Porphyrius*. Qui tandem ſcriptor? Nempe is, cui rerum abſtruſarum ſcientiam tribuunt omnes, ſcribendi elegantiam nemo. Nec quisquam unus, ſi *Suidae* & *Thomae* M. ſtuporem exceperis, Atticas formulas *Porphyrii*, ſimiliumque ſcriptorum auctoritate unquam probavit. Ergo relinquitur, ut *Porphyrii* locum, ſicut plures alios aliorum, ab inepta manu in *Timaei* Lexicon intruſum

eſſe ſtatuamus. Etſi vero ſic ſatis demonſtravimus, *Timaeum* nullam *Porphyrii* feciſſe mentionem, neque adeo quicquam ex iſta temporis nota effici poſſe: ſuſpicamur tamen, illum eodem, quo *Porphyrium*, ſeculo, id eſt, tertio floruiſſe. Haec enim aetas, Sophiſtarum feraciſſima, praeter *Porphyrium*, tulit *Longinum*, *Plotinum*, *Boëthum*, *Jamblichum*, multosque alios, omnes ſtudio *Platonis* incenſos, ejusque philoſophiam & ſcriptis & ore propagantes. Horum igitur exemplo *Timaeus* excitatus, tentavit & ipſe difficultatem, quae ex gloſſis in *Platone* intelligendo naſceretur, quantum in ſe eſſet, edito hoc libello minuere. Praeter Λέξεις Πλάτων☉ *Timaeus* alterum etiam grandioris molis librum ſcripſiſſe videtur, Συλλογὴν ῥητορικῶν ἀφορμῶν, βιϐλία ξή. Quem quidem *Suidas* tribuit *Timaeo*, Tauromenitae, Hiſtoriarum ſcriptori nobiliſſimo. Sed nemo, ſemel monitus, dubitabit, quin hoc ſcriptum ad juniorem noſtrum *Timaeum* referendum ſit: quippe in hujusmodi argumentis Sophiſtarum diligentia verſari ſolebat. *Suidas* autem quoties

ties ſcriptores homonymos confuderit, nemo neſcit. Sequitur, ut de ipſo *Timaei* Lexico dicamus. Parum liquet, utrum ita, ut nunc a nobis profertur, ab auctoris manu profectum ſit, an integrius locupletiusque? Ex MS. noſtri inſcriptione, Τιμαίου σοφιστοῦ ἐκ τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων, colligeres, majoris operis excerptum eſſe, niſi *Photius* quoque exiguae molis libellum tractasſet. Vocat enim πονημάτιον βραχύ. Inſcriptionem vero forſitan ita refingere malis: Τιμαίου σοφιστοῦ λεξ. (i. e. λεξικὸν) τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων. Quod ut in medio relinquimus, ita vehementer dolemus, libellum praepoſtera neſcio cujus diligentia interpolatum eſſe, ſtultiſſimoque conſilio cum aliorum, tum *Herodoti* inprimis, gloſſis amplificatum. Vide v. Ἀγαθοεργοί, Ἀμφικτύονες, Γεωπεῖναι, Ἐνωμοτία, Ζειρά, Κνάφος, Πατρούχου παρθένου, Πίλοι, &c. Quae omnia ex *Herodoto* huc eſſe derivata, tam manifeſtum eſt, ut, ſi quis illa in *Platone* quaerere inſtituat, doctorum hominum irriſione ludendus ſit. Ex aliis ſcriptoribus adſperſae ſunt voces, Ἐφέται, [illegible]. Κωλαγρέται, Σκιρῖται, &c.

Eas

Eas quoque undelibet potius, quam ex *Platone* manaſſe, poſito pignore contenderim. Satis jam, puto, intelligunt harum literarum periti, ſic nobis ex parte praeclarum fructum, qui ex hoc Lexico ad ipſum *Platonem* pervenire debebat, interceptum eſſe. Nam quamvis illud non tam ad emendandum, quam ad illuſtrandum *Platonem*, ab auctore comparatum ſit, nobis tamen, qui Philoſopho minus integro, quam tum erat, utamur, magno hoc opuſculum adjumento poterat eſſe ad loca depravata indaganda, priſtinoque nitori reſtituenda. Nunc autem, cum incertum ſit, utrumne gloſſa, quam reſtituere velis, ex *Platone* hauſta ſit, an ex alio ſcriptore: quis hujus Lexici auctoritate *Platonem* refingere audeat? Quibus de cauſſis, tametſi non deërant conjecturae, rariſſime tamen, *Timaeo* duce, *Platonem* tentavimus, nec fere, niſi aliorum Grammaticorum conſenſus acceſſiſſet. Vel ſic tamen eſt, quod nobis gratulemur, *Timaeum* importunam cladem, quae alios in eodem argumento verſatos oppreſſit, feliciter evaſiſſe. Multi enim *Platonis* loci re-

Digitized by Google

rectius, quam ante, per illum intelliguntur: multae lectiones, ab ingenioſis hominibus perperam ſollicitatae, egregie confirmantur. Potuerat quidem hoc argumentum latius & majore cum eruditionis ubertate tractare, ut *Erotianum* in *Hippocratis* Lexico, & *Harpocrationem* in X. Rhetorum, feciſſe videmus: niſi ipſe fortaſſe *Galenum* imitari maluerit, qui, poſt eruditiſſimam operam aliorum, non dubitavit *Hippocratis* gloſſas nude, nec adſcita aliunde eruditione, enarrare. Sed, utcunque eſt, jure *Dan. Heinſius* ad *Maxim. Tyr.* Diſſ. VIII. p. 52. *Timaei* deſiderium his verbis jam olim oſtendit: *Haec pluribus praeter morem & inſtitutum noſtrum perſecuti ſumus, ut ſtudioſi Platonis, non opiniones tantum, ſed & voces* τὰς τῷ ἀνδρὶ ἐν χρήσει *diligenter obſervent. Quodſi exſtaret Timaeus, & tot illi Lexicographi Platonici, quorum cum alii, tum Photius meminerunt, facile hoc labore ſuperſederemus. Nunc e tot illis ne unus quidem nobis relictus eſt, de quo ſaltem illud poëtae uſurpare liceat,* χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. At

 enim

enim cum omnes hunc libellum temporis injuria deperditum crederent, ecce! *Bernardus Montfauconius*, vir praeclaris in rem literariam meritis inſignis, in Bibliotheca Coiſliniana, nunc Sangermanenſi, *Timaei* Codicem reperit, ex eoque ſpecimen, quamvis minus accurate deſcriptum, in ejusdem Bibliothecae Catalogo p. 477. prodidit. Codex eſt membranaceus, X. ſeculi, elegantiſſimus, & praeterea continet *Apollonii* Lexicon *Homericum*, *Phrynichi* Σοφιστικὴν Προπαρασκευὴν, aliaque Gloſſaria. Ego vero cum hoc Lexicon multis de cauſſis digniſſimum judicarem, quod liberali manu aſſertum, tot ſeculorum vinculis liberaretur: petii a viro praeſtantiſſimo, *Henrico Galky*, qui tum Pariſiis degebat, ut, quacunque ratione poſſet, illius apographum ad me curaret. Quod conſilium ut acceperat *Claudius Sallierius*, ſingulare Galliae eruditae ornamentum, ſtatim, pro eximio ſuo literarum juvandarum ſtudio, amico noſtro veteris membranae copiam fecit. Magnum autem fortunae munus in eo poſuerim, quod deſcribendi provinciam humanis-

niſſime ſuſcepit cultiſſimi ingenii nec vulgaris eruditionis vir, *Joannes Capperonnerius*, eamque tam egregie adminiſtravit, nihil ut ſupra fieri poſſe videatur (*). Nactus igitur apographum, *Timaeum* cum *Platone* comparare, atque adeo ejus editionem curare coepi: in qua quae ſit a nobis ſervata ratio, paucis exponendum videtur. Codicem veterem, qui unicus nunc ſupereſt, ſumma repraeſentavi religione. Alterius Manuſcripti vicem ſaepius explerunt *Photius* MS. & *Suidas*, aliquando etiam *Etymologus M.* qui omnes bonam hujus Gloſſarii partem ad verbum deſcripſerunt, nomine auctoris ſuppreſſo. Quoties quam ſalutarem operam ſibi mutuo praeſtiterint *Timaeus* & *Suidas*, non ſine voluptate ex animadverſionibus noſtris cognoſces, ſimul admirans, Cl. *Kuſterum* ex tot *Platonicis* gloſſis, quas *Suidas* in farraginem ſuam congeſſit, vix unam alteramve ad

(*) Pauca, nec ea magni momenti, quae *Capperonnerius* neglexerat, Codice iterum excuſſo, Cl. *Villoiſonus* ad *Longum* p. 179. indicavit.

ad *Platonem* retuliſſe. *Photii* Lexicon ineditum evolvi apud virum ingenii, doctrinae, probitatis fama clariſſimum, *Joannem Albertum*, cui multis nominibus tantum debeo, quantum ab homine deberi homini plurimum poteſt. Porro ſuam cuique gloſſae ſedem aſſignavi; aliquas etiam latentes in lucem revocavi, atque e fuga retraxi. Qua tamen in re plus navare & efficere potuiſſem, niſi crebrae, de quibus modo dixi, interpolationes omne hoc conjecturarum genus anceps & lubricum reddidiſſent. Sed cum omnis haec opera ad *Platonem* emendandum illuſtrandumque comparata ſit, ſaepe de illuſtrioribus ejus locis diſputavi fuſius, inprimisque fontes, ex quibus poſteriores ſcriptores rivulos duxerint, diligenter indicavi. Equidem haud ſcio, utilitatisne plus habeat, an voluptatis, collatis inter ſe locis cognoſcere, quid quisque a *Platone* mutuatus ſit, & quo modo, quod *Platonis* erat, imitando fecerit ſuum. Qua de re pauca in univerſum juvat diſſerere. Vix quisquam poſt heroica illa tempora ad ſcribendum acceſſit,

Digitized by Google

ſit, quin ſe totum ad aliquem antiquiorum, qui omnium conſenſu ingenii ac doctrinae principatum tenerent, exprimendum imitandumque daret. Quemcunque vero ſibi delegiſſet, ejus non ſolum voces, formulas, complexionesque verborum, ſed ſententias etiam & bene dicta acerrimo conſectabatur ſtudio, in ſuccumque, quod ajunt, & ſanguinem vertebat. Sed ex illis Heroibus quatuor inprimis poſterior aetas & admirata eſt, & ad imitationem vocavit, *Homerum*, *Thucydidem*, *Platonem*, & *Demoſthenem*. Ab *Homero* quidem quot lumina ſententiarum, dicendique colores cum ipſe *Plato*, tum reliqui ſcriptores ſumſerint, quid attinet dicere? Ejus autem imitationem ut vel tiro deprehendat, ſic ceterorum, quos dixi, ne eruditiſſimus quidem, niſi diu multumque ſit in illorum ſcriptis volutatus. Horum bene cogitata & bene dicta ſi quis ita, ut digitos ſuos, noſcat, & in numerato habeat, illum, ajo, infinitis veterum ſcriptorum locis, vel depravatis adhuc poſſe mederi, vel lucem reddere obſcuris & parum intellectis. Quo magis autem *Plato* ce-

Digitized by Google

teros ingenio, ſcriptorumque multitudine vi-cit, eo plures nactus eſt imitatores. Ex hoc omnes, qui lautius quoddam dicendi genus ſecuti ſunt, mirifice profecerunt, Sophiſtae maxime; cujus rei luculenta ſpecimina in Animadverſionibus dedimus noſtris. Ex hoc *Themiſtius* & *Syneſius*, etiam poſt *Petavii* curas, centum amplius locis & ſanari poſſunt, & explicari. Ex hoc ſaepe & lumen & medicinam exſpectat *Philoſtratus*; qua de re *Gothofr. Olearius*, merito ab injuſta, quam apud cives ſuos obtinet, famae poſſeſſione depelli coeptus, ne per ſomnium quidem cogitavit. Ex hoc denique multis locis inſtaurandi explanandique ſunt *Dio Chryſoſtomus*, *Plutarchus*, *Maximus Tyrius*, *Julianus*, aliique. Quo magis his, qui altioris Critices ſtudio ducantur, dies noctesque elaborandum eſt, ut asſidua lectione in juſtam *Platonis* conſuetudinem veniant. Illuc revertor. In annotationibus noſtris non tantum de *Platone*, ſed de aliis etiam ſcriptoribus, ubi nos invitaret occaſio, bene mereri conati ſumus. In quo cum breviores esſe

ſe voluerimus, veremur, ut interdum tirones, vel mediocriter eruditi, rationes, quibus ad mutandum inducti ſimus, ſatis aſſequantur. Sed eos vehementer rogamus, ut judicium de correctionibus noſtris tantisper ſuſtineant, dum ad aliquam de his rebus pervenerint judicandi maturitatem. Ceterum annotationes noſtrae, ſi nulla alia re, certe hoc nomine multis gratiſſimae ſunt futurae, quod plurimas habeant quantivis pretii particulas, ex ineditis ſcriptoribus, qui rara felicitate ad nos pervenerunt, decerptas (*). Majus tamen, & haud ſcio an maximum, libello noſtro ornamentum adjecit *Tiberius Hemſterhuſius*, a cujus conſiliis praeceptisque, tanquam a fonte, quicquid ſum, me fluxiſſe profiteor. Hunc Belgii *Varronem*, quotiescunque abditum aliquod e tenebris eruendum eſſet, toties in conſilium adhibui: ex hoc multas & recondita plenas eruditione animadverſiones vel blan-

(*) Scriptorum ineditorum tanta ſeges poſt primam Editionem ſuccrevit, ut vere dicere poſſim, nullum dum hujus generis librum tot Anecdotis refertum prodiiſſe.

Digitized by Google

blande elicui, vel importune expreſſi. Neque in eo pietatem, qua illum haud ſecus, ac filius parentem, proſequor, mihi videor laeſiſſe. Etenim quo minus ipſe, quae divinitus excogitavit, in lucem proferre curat, eo magis mihi, ne illis literae noſtrae caerent, enitendum putavi. Ita vale, erudite Lector, ſciasque, me in excerpendis *Platonis* locis uſum eſſe Editione, quae Lugduni apud *Guil. Laemarium* a. 1590. excuſa eſt. Scripſi a. 1754. retractavi a. 1789.

ΤΙΜΑΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΕΚ ΤΩΝ

ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΛΕΞΕΩΝ.

ΤΙΜΑΙΟΣ ΓΕΝΤΙΑΝΩΙ [1]

εὖ πράττειν.

Ἐπιστάμενός σου [2] ἀκριβῶς τὴν γνώμην, [3] καὶ τὴν περὶ Πλάτωνα σπουδὴν καὶ φιλοκαλίαν, εἰωθώς τε τῇ τῶν Κρονίων [4] ἑορτῇ τῶν ἐμαυτοῦ τοῖς φίλοις ἀπάρχεσθαι παιδιᾷ [5] τε ἅμα καὶ τῇ τῆς παιδιᾶς ἀδελφῇ [6] σπουδῇ χρη-

1. ΓΕΝΤΙΑΝΩΙ] MS. Γαιατιανῷ. quod nomen cum Romanis inuſitatum ſit, Γεντιανῷ revocavi ex *Photii* Biblioth. Cod. CLI. ubi tamen *Hoeſchelius* edidit Γετιανῷ· *Schottus* in verſione, *ad Gentianum*. Inde Rhotom. Γεντιανῷ. Multi in antiquis monumentis memorantur *Gentiani*. Apud *Gruter*. p. CCCXII. I. occurrit *Terentius Gentianus*, Flamen Dialis. Alium *Te-*

χρησάμενος, ἐξέλεξα[7] τὰ παρὰ τῷ φιλοσόφῳ γλωσσηματικῶς, ἢ κατὰ συνήθειαν Ἀττικὴν εἰρημένα, οὐχ ὑμῖν μόνοις τοῖς Ῥωμαίοις ὄντα[8] ἀσαφῆ, ἀλλὰ καὶ

τ

rentium Gentianum, ſummis domi militiaeque honoribus functum, exhibet marmor apud *Murator.* p. MCXXII. 2. qui, haud ſcio, an diverſus ſit a *Terentio Gentiano*, cui reſcripſit Imp. Adrianus in Coll. Legg. Moſaic. & Roman. Tit. XIII. p. 780. ed. *Schulting. Q. Epidius Rufus Lollianus Gentianus* cum *Pomponio Baſſo* Conſulatum geſſit A. C. 211. cujus mentio eſt in inſcriptione Thyatir. apud *Peyſſonell.* p. 282. Vide *Reineſ.* Epiſt. ad *Rupert.* p. 571. & *P. Relandi* Faſt. Conſul. p. 118. *Aurelii Gentiani*, qui & *Zoſimus* dictus eſt, memoriam conſervavit lapis Graecus apud *Rich. Pocock.* Inſcr. Ant. p. 46. 15. Quis vero *Gentianus* noſter fuerit, non niſi *Timaei* aetate explorata indagari poterit.

2. Ἐπιστάμενος] MS. corrupte, Ἐπισταμένως.

3. Τὴν γνώμην] Lege, (σοῦ) τὴν γνώμην. *Montfauc.*

4. Κελνίων] Vox corrupta haud dubie videtur ex Κρονίων, *Saturnalium.* Ineunte quippe anno 16. Kalend. Januarii erant feriae Saturni, quae Saturnalia & Cronia vocabant, ut his *Lucii Accii* apud *Macrobium* verſibus docetur:

Maxima pars Grajûm Saturno, & maxime Athenae
Conficiunt ſacra, quae Cronia eſſe iterantur ab illis.

In more autem erat, ut amicis munuſcula tunc temporis mitterentur. Hoc porro munuſculum Gaiatiano mittit Timaeus. *Montfauc.*

5. Παιδιᾷ τι ἅμα] MS. παιδείᾳ τι ἅμα καὶ τῇ τοῦ παιδείας ἀδελφῇ σπουδῇ. Sed recepi quod placebat *Jac. Frid. Heuſingero* in literis ad me datis. Idem mox etiam ſcribebat, ἔξειν σε παιδιὰν οὐκ ἄμουσον, pro, ἐ. σ. παιδείαν οὐκ ἄμουσον, quod MS. habet. *Timaeus* hoc loquendi genus mutuatus eſt a *Platone* ſuo Ep. VI. p. 711. E. ἐπομνύντας σπουδῇ τε ἅμα μὴ ἀμούσῳ καὶ τῇ τῆς σπουδῆς ἀδελφῇ παιδιᾷ. ubi eodem errore παιδείᾳ legebatur ante *Wytten-*

τῶν Ἑλλήνων τοῖς πλείστοις, τάξας τε ταῦτα κατὰ στοιχεῖον, καὶ μεταφράσας ἀπέσταλκά σοι, νομίσας καὶ αὐτὸν ἕξειν σε παιδιὰν[9] οὐκ ἄμουσον. Ἔρρωσο.

tenbachium meum Epiſt. Crit. p. 14. Sic Legg. X. p. 666. B. παιδιὰς pro παιδείας bene reſtituit *Vigerus* ad *Euſeb.* P. E. XII. p. 621.

6. Τῆς παιδιᾶς ἀδελφῇ] Sic etiam *Plato* Polit. III. p. 439. E. ἡ βελτίστη γυμναστικὴ ἀδελφή τις ἂν εἴη τῆς ἁπλῆς μουσικῆς. *Sophocles* ap. *Stob.* p. 97. ἡ δὲ μωρία Μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ. *Ariſtophan.* Pluto 549. Οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φαμὲν εἶναι ἀδελφήν. *Philo* T. I. p. 658. τὴν ἀδελφὴν ἰατρικῆς τέχνης ἀλειπτικήν. T. II. p. 383. τὴν δὲ εὐσεβείας συγγενεστάτην καὶ ἀδελφὴν, καὶ δίδυμον ὄντως, φιλανθρωπίαν. *Petron.* cap. 84. *Neſcio quo modo bonae mentis ſoror eſt paupertas.* Plura cumulare nihil attinet.

7. Ἐξέλεξα τὰ] MS. ἐξελέξατο.

8. Ὄντες] Lege, ὄντα. *Montfauc.*

9. Παιδιὰν οὐκ ἄμουσον] Hoc quoque a *Platone* ſumtum eſſe, modo vidimus. Phaedro p. 342. B. ἐπέμιξεν ἡ φύσις ἡδονήν τινα οὐκ ἄμουσον. Quod *Platonis* imitatoribus valde placuit. Vide *Wyttenbachium* l. c. Ceterum παιδιὰν pro παιδείαν plane confirmat ſimilis locus *Phrynichi* apud *Phot.* Cod. CLVIII. p. 323. τὸν λόγον Ἀριστοκλεῖ τινι γράφει, παιδιάν τινα τῇ γενεθλίῳ ἡμέρᾳ τοῦ Ἀριστοκλέους ἁρμόττουσαν φιλοτιμούμενος γενέσθαι τὴν γραφὴν, καὶ συμπαίστην ὑπάρχειν αὐτόν.

A.

Ἀγαθοεργοί[1]. αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν.

Ἄγα-

1. Ἀγαθοεργοί.] *Platonicis* hiſce Gloſſis a manu inepte ſedula admiſtas eſſe alias aliorum, maxime *Herodoti*, ſatis mihi videor in Praef. demonſtraſſe. Ἀγαθοεργὸς certe nec *Plato* commemorat, nec ullus, quod ſciam, veterum ſcriptorum, praeter *Herodotum*, qui eos I. 67. accurate deſcribit: ἐς τὸν δὴ Λίχης τῶν ἀγαθοεργῶν καλεομένων Σπαρτιητέων ἀνεῦρεν. Οἱ δὲ ἀγαθοεργοί εἰσι τῶν ἀστῶν, ἐξιόντες ἐκ τῶν ἱππέων αἰεὶ οἱ πρεσβύτατοι, πέντε ἔτεος ἑκάστου. τοὺς δεῖ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν τὸν ἂν ἐξίωσι ἐκ τῶν ἱππέων, Σπαρτιητέων τῷ κοινῷ διαπεμπομένους, μὴ ἐλινύειν ἄλλους ἄλλῃ. Lexicon Rhetor. MS. fere conſentiens cum *Heſychio*: Ἀγαθοεργοί εἰσιν, οἱ ἐκ τῶν ἱππέων ἐξιόντες, ε ἑκάστου ἔτους, ὡς Ἡρόδοτος. ἢ οἱ τῶν ἀρχόντων ὑπηρέται. ἢ οἱ ἀγαθόν τι ἐργασάμενοι. Lexicon Sangermanenſe MS. Ἀγαθοεργοί. Ἀττικοὶ τοὺς ἀγαθὸν ἐργασαμένους τι. ἔστι δὲ καὶ ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι οἱ Ἀγαθοεργοί. ἄρχουσι δὲ τῶν ἐξ καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ τῶν ἔξω τῆς πόλεως παρεχονημησάντων, ὡς φησὶ Δίδυμος ἐν τῇ τραγικῇ λέξει. ubi expunge τῶν ἐξ, temere natum ex ſequentibus. Ἀγαθοεργοῖς ſimiles fuerunt Στατοί, etiam ab *Heſychio* commemorati. Lexicon Rhetoric. MS. Στατῶν. ἄρχοντές εἰσιν παραπλησίαν ἔχοντες τοῖς Ἀγαθοεργοῖς ἀρχήν. Ceterum hanc inſititiam gloſſam, ut alias ex *Timaeo* plures, in Lexicon ſuum tranſtulit *Suidas*. Sed quod ibi additur, ἐκ Ἐφόρων, mendoſum eſt. Id cum non feſelliſſet *Kuſterum*, ὑπ' Ἐφόρων correxit, ut ſenſus ſit, Agathoergos ab Ephoris ex Equitum numero delectos fuiſſe. Nihil verius. Atque hanc emendationem prorſus confirmat varians lectio, quam in margine *Suidae* ſui, qui nunc penes Cl. *Santenium* eſt, notarat *J. Gronovius*: Ἀγαθοεργοί, αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν ἐκ τῶν ἱππέων ὑπ' Ἐφόρων.

2. Ἄγαλμα.] Ἀγάλλειν proprie eſt *nitidum reddere, ſic aliquid exornare, ut oculos grata ſui ſpecie exhilaret*: quam notionem pulcre, ut omnia, explicat *Hemſterhuſ.* ad *Thomam Mag.* in v. Lexicon Sangerm. MS. Ἀγῆλαι. τιμῆσαι θεόν, ἀγλαΐσαι. ἔστι δὲ ἡ λέξις τῶν παλαιῶν Ἀττικῶν καὶ Ἀγήλω, καὶ Ἀγαλῶ.

Ἄγαλμα [2]. πᾶν ἀνάθημα.

Ἀγα-

λοῦμεν ἱερεῖς, καὶ Ἤγαλλε, καὶ Προσαγαλλεῖ τὸν θεὸν, ἀντὶ τοῦ, εὔχεται καὶ τιμήσει. καὶ Ἄγα, ἀντὶ τοῦ, τιμᾷ. τό, τε οὖν Ἄγειν, καὶ τὸ Ἀγῆλαι, Ἀττικά. ἀλλὰ τὸ μὲν Ἄγειν πολιτικόν· τὸ δὲ Ἀγῆλαι κωμῳδικὸν, καὶ ἐγγὺς γλώττης. Φεύγειν μὲν οὖν χρὴ τὸ τῶν γλωττῶν, εἰδέναι δὲ, εἰ ἡ ἀρχαία φωνὴ, καὶ σπουδὴ σεμνότητος λόγων, χρήσαιο τῷ τοιούτῳ χαρακτῆρι τῶν ὀνομάτων, φησὶν ὁ Φρύνιχος. (ſcilicet in *Apparatu Sophiſtico* pleniore, quam nunc ſupereſt.) Εὔπολις δὲ τῷ Ἀγῆλαι ἐχρήσατο ἐν Δήμοις· Ἀγαθῶμεν νῦν καὶ ἡμεῖς τούτοις τὰς διττὰς εἰρεσιώνας, Καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. Ἀριστοφάνης· (*Pace* 395. ubi vide Berglerum) Καί σε θυσίαισιν ἱεραῖσι, προσόδοις τε μεγάλαισι ἰδίᾳ πάντες, ὦ Πότνια, ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. Ἕρμιππος Ἀρτοπώλισι· Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς, οἵους ἐγὼ, καὶ θυμιάσω τοῦ τέκνου σεσωσμένου. Θεόπομπος Πηνελόπῃ· Καί σε τῇ νουμηνίᾳ Ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν ἀεὶ καὶ δάφνῃ. E Comicorum teſtimoniis, ab hoc Grammatico allatis, quaedam ſunt apud *Suid.* *Etymol. M.* in v. & Scholiaſt. ad *Euripid.* Med. 1027. ex quo in *Hermippi* fragm. legendum eſt: Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰῶσ' ἴσα. Vide *Kuſterum* in Addendis ad *Suid.* v. Ἀγῆλαι. Idem Scholiaſtes *Phrynichum* de hoc verbo laudat, non Comicum, ut viri docti putarunt, ſed Atticiſtam, ut nunc e Grammatico MS. intelligitur. Ἀγαλοῦμεν ex *Ariſtophane*, vel *Theopompo* habet *Suidas* v. Ἄγανον· Ἀγαλοῦμεν, ἀντὶ τοῦ, κοσμήσομεν. Sic enim ſcribendum. Prave editur Ἀγανοῦμεν. Sed nimis diu nos tenuit Gloſſa Grammatici Sangerm. Vim verbi ἀγάλλειν retinet inde ortum ἄγαλμα, recteque adeo ab antiquis Grammaticis exponitur καλλώπισμα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει. Qua ſola notione ab *Homero* poſitum eſſe, vere monet *Euſtath.* ad Od. Γ. p. 1467. Inſignis locus eſt *Suidae*: Ἀγάλματα. πάντα τὰ κόσμου τινὸς μετέχοντα. Ὅμηρος· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. καὶ Ἡσίοδος τὸν ὅρμον ἄγαλμα καλεῖ. Πίνδαρος δὲ τὴν ἐπὶ τάφου στήλην οὕτω καλεῖ. Εὐριπίδης τὸν ἐπὶ νεκροῖς κόσμον. *Alcaeus* apud *Athen.* XIV. p. 627. B. galeas vocat ἀνδρῶν ἀγάλματα. vetus ſcriptor ap. *Euſtath.* ad Od. Θ. p. 1608. ſtellas ἀγάλματα νυκτός· plane ut *Moſchus* Eidyll. VII. 2.

2. Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα. Tragici ſaepe liberos dicunt parentum ἀγάλματα, *delicias*, *oblectamenta*, ut *Euripides* Supplic. 367. ubi vide *Marklandum*. *Charito* I. p. 1. Καλλιῤῥόην, ἄγαλμα τῆς ὅλης Σικελίας. ubi plura *Dorvillius*. Sed, quoniam in ſtatuis praecipuum ornamentum eſt, ἄγαλμα proprie de his uſurpari coepit. *Plato* Menon. p. 23 F. Ὅτι τοῖς Δαιδάλου ἀγάλμασιν οὐ προσέσχηκας τὸν νοῦν Phileb. p. 83. F. ὡς ἔστι τινῶν ποιμένων ἔργον τὸ καθορώμενον ἄγαλμα. Charm. p. 236. A. ἀλλὰ πάντες ὥσπερ ἄγαλμα ἐθεῶντο αὐτόν. quod imitando ſic expreſſit *Julianus* Or. III. p. 123. ἐπειδὴ πρῶτον εἰς ὄψιν ἐκείνης ἦλθον, ἐδόκουν μὲν ὥσπερ ἐν ἱερῷ καθιδρυμένον ἄγαλμα σωφροσύνης ὁρᾷν. item *Syneſius* Epiſt. I. ὥσπερ ἀγάλμασιν ἐνατενίζειν τοῖς βρέφεσιν, ἀγαμένας τοῦ κάλλους. Saepe veteres ſcriptores ἀγάλματα a *picturis* diſtinguunt, ut *Empedocles* apud *Porphyr.* de Abſt. Anim. L. II. p. 67. *Plutarch.* Lycurg. p. 43. B. Neque tamen perpetuum hoc diſcrimen eſt. Grammaticus Sangerm. MS. Ἄγαλμα καὶ γραφὴν καὶ ἀνδριάντα, ἀδιαφόρως. Ἀντιφάνης Ζωγράφῳ. quam gloſſam etiam *Suidas* prodit, ſed reſecta veteris Comici auctoritate. *Euripid.* Helen. v. 269. *Anaxandrides* apud *Athen.* XIV. p. 655. A. Inprimis autem frequens hujus vocis uſus eſt de *donariis numini alicui conſecratis*, & de *Deorum ſimulacris*: quem cum hic reſpexerit *Timaeus*, nonnulla ex *Platone* exempla adſcribamus. Protag. p. 198. B. καὶ ἐπιχειρεῖ βωμούς τε ἱδρύεσθαι καὶ ἀγάλματα θεῶν. Sympoſ. p. 333. A. ἔνδοθεν ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν. ibid. F. p. 335. G. Crit. p. 560. A. 562. F. ibid. G. πολλὰ δὲ ἐντὸς ἄλλα ἀγάλματα ἰδιωτῶν ἀναθήματα ἐνῆν. Legg. XI. p. 682. G. ὡς οὐδὲν πρὸς θεῶν τιμιώτερον ἄγαλμα ἂν κτησαίμεθα πατρός. quae cum exſcriberet *Pempelus* apud *Stob.* p 680. ξόανον pro ἄγαλμα ponere maluit. Legg. XII. p. 691. G. θειότατα δὲ δῶρα, ὄρνιθές τε καὶ ἀγάλματα, ὅσαπερ ἂν ἐν μιᾷ ζωγράφος ἡμέρᾳ εἷς ἀποτελῇ. Vertit *Cicero* de Legg. II. 18. *Diviniſſima autem dona, aves, & formae ab uno pictore uno abſolutae die.* Atque hic non eſt praetermittenda alia vocis vis, *Platoni* propria. Is enim *totam rerum creatarum univerſitatem* ἄγαλμα τοῦ θεοῦ vocat. Tim p. 529. C. ὡς δὲ κινηθέν τε αὐτὸ καὶ ζῶν ἐνόησε τῶν ἀϊδίων

δίων θεῶν γεγονὸς ἄγαλμα ὁ γεννήσας πατήρ. quod imitatus eſt *Julian.* Ep. 51. p. 434. Epinom. p 701. H. ἢ γὰρ θεὺς αὐτὺς ταῦτα ὑμνητέον ὀρθότατα, ἢ θεῶν εἰκόνας, ὡς ἀγάλματα, ὑπολαβεῖν γεγονέναι, θεῶν αὐτῶν, αὐτῶν ἐργασαμένων. *Proclus* in *Tim.* L. I. p. 4. II. p. 83. IV. p. 239. *Platonici* etiam *pulcri cujuslibet & ſummi boni cogitationem mente informatam* ἀγάλματος nomine deſignabant. Unde fluxit illud *Juliani* Or. VIII. p. 247. καθίξομεν ἀλλήλους ἐν τοῖς ἑαυτῶν διανοίαις ἱδρυμένους ὥσπερ ἀγάλματα. item illud *Syneſii* Epiſt. CXXIII. p. 259. τὸ ἱερὸς σὺ καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας ἄγαλμα περιφέρω. Vide *Dan. Heinſium* ad *Max. Tyr.* Diſſ. XXXVIII. p. 221. *Philo* inprimis *Judaeus* tum aliis locis, quos *Heſychii* interpretes ad Tom. I. p. 30. indicarunt, tum T. II. p. 577. ἀγαλματοφορεῖν & ἀγαλματοφόρους dixit eos, *qui veras rerum divinarum virtutisque ſpecies ánimo impreſſas gerunt. Suidas:* Ἀγαλματοφορούμενος, ἀγάλματα, ἤτοι τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. οὕτω Φίλων. Eadem loquendi ratio transiit ad ſcriptores eccleſiaſticos, a quibus ſaepe veri Fideles appellantur ἀγάλματα τοῦ θεοῦ, *Ignat.* Epiſt. ad Philipp. art. 13. & ἀγαλματοφορεῖν τὸν θεὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, *Euſeb.* Hiſt. Eccl. L. X. p. 470. ubi *Henr. Valeſium* minus recte metaphorae rationem a gentilium ſacerdotibus, ſimulacra Deorum bajulantibus, repetere, monuit me perfectiſſimum illud ſapientiae & doctrinae omnis ἄγαλμα, *Ti. Hemſterhuſius*, quem mihi in his explicandis facem praetuliſſe, gratus agnoſco. Gnoſtici quoque easdem locutiones frequentarunt. Vide *Clem. Alexandrin.* Strom. L. VII. p. 846. Obiter notemus, dubium videri, utrum in *Heſychio* pro Ἀτάλματα, παίγνια. ſcribi debeat, Ἀγάλματα, παίγνια. an vox repetenda ſit ab ἀτάλλω, quod idem interpretatur σκιρτῶ. *Euripides* quidem *canem* dixit Ἑκάτης ἄγαλμα, ap. *Plutarch.* de Iſ. & Oſir. p. 166. Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσῃ. quod ego cum aliis *Hecatae delicias* explicem, non *Hecatae ſymbolum*, ut placet doctiſſimo *Ignarrae* de Palaeſtra Neap. p. 180. *Euripidis* verſum, ut hoc etiam in tranſitu moneamus, ſuo more luſit *Ariſtophan.* ap. *Euſtath.* ad Od. Γ. p. 1467. Καὶ κύων

ἀκρό-

Digitized by Google

Ἄγαμαι[3]: ἀποδέχομαι, θαυμάζω ἄγαν.

Ἀγεί-

ἀκρόχολος, Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου, γενήσομαι. Lexicon Sangerm. MS. Ἄγαλμα Ἑκάτης. τὴν κύνα οὕτως εἴρηκεν Ἀριστοφάνης, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τῇ Ἑκάτῃ κύνας. ἢ ὅτι καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ γενέσθαι αὐτὴν κύνα ἐκ γυναικὸς κατ᾽ ὀργὴν Ἀρτέμιδος, εἶτα ἐλεηθεῖσαν, πάλιν ὑπ᾽ αὐτῆς ἀποκατασῆναι· ἔπειτα ἐπὶ τοῖς πραχθεῖσιν αἰσχυνθεῖσαν, ἐκ τῆς ζώνης ἀπάγξασθαι· τὴν δὲ Ἄρτεμιν περιελομένην τὸν ἑαυτῆς κόσμον περιθεῖναι αὐτῇ, καὶ Ἑκάτην προσαγορεῦσαι. Adde *Heſych.* in v. & *Hemſterb.* ad *Lucian.* D. M. p. 331. Sed de *Heſychii* loco, ut quisque voluerit, ſtatuat. Illud nulla in controverſia eſt, quin idem Gloſſographus per errorem exhibeat, Ἀπαλλητόν. θαυμαστόν. cum ſcribendum ſit, Ἀγαλλητόν. Supra: Ἀγαλλητόν. ἐφ᾽ ᾧ ἄν τις ἀγασθείη. Plus negotii alicui faceſſat, Ἀγαλμητόν. ἀσθενές. quod, vereor, ne depravatum ſit ex Ἀπάλαμνον, vel, Ἀπαλάμητον. Infra: Ἀπάλαμνος. ἀσθενὴς, ἀμήχανος.

3. Ἄγαμαι.] Miſſis plurimis locis, ea tantum huc referamus, ex quibus conſtructionis ratio intelligatur. Menon. p. 22. F. Καὶ Γοργίου μάλιστα, ὦ Σώκρατες, ταῦτα ἄγαμαι. Parmen. p. 58. C. Τοῦτό γε σου καὶ πρὸς τοῦτο ἠγάσθην. Hipp. Maj. p. 100. B. καὶ νὴ τὴν Ἥραν ἄγαμαι σοῦ. Theaet. p. 114. C. πάνυ ἀγασθῆναι αὐτοῦ τὴν φύσιν. Protag. p. 203. G. ἀεὶ μὲν ἔγωγε σοῦ τὴν φιλοσοφίαν ἄγαμαι. p. 214. D. πολὺ μάλιστα ἄγαμαί σε. Euthyd. p. 216. H. ἀγασθέντες τῆς σοφίας αὐτοῖν. Gorg. p. 295. F. καὶ ἔγωγε κατ᾽ αὐτὸ τοῦτο οὐκ ἄγαμαι Παῦλον. Semel cum ablativo rei conſtructum occurrit Sympoſ. p. 318. A. ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκείνης ἀνεῖσαν ψυχὴν, ἀγασθέντες τοῦ ἔργου. ut apud *Xenophontem* Cyrop. II. p. 57. ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν. Sic legunt MSS. & veteres Edd. confirmatque *Suidas*, locum laudans, v. Ἀγασθῶ. Recentiores libri, τινὰ ἀγασθῶ. *Philoſtrat.* de V. S. II. 25. p. 611. ἠγάσθη αὐτοῦ ἴσα τοῦ πάππου. Sic reperi in Cod. Pariſin. Sed alia manus αὐτὸν correxit. Lexicon Sangerm. MS. Ἄγαμαι τούτου, Ἄγαμαι κεχαρμένων. Εὔπολις καὶ Ἀριστοφάνης. Ab ἄγαμαι eſt adverbium

ἀγα-

Ἀγείρουσαν[4]. ὡς ἱερείαν περιερχομένην.

Ἀγι

ἀγαμένως, quod, non perinde frequentatum, *Heſychius* θαυμαστῶς exponit. Phaedone p. 389. E. ὡς ἡδέως καὶ εὐμενῶς καὶ ἀγαμένως τῶν νεανίσκων τὸν λόγον ἀπεδέξατο, *orationem mirifice probavit.* Atque ita capiendum eſſe; docet ſimilis locus in Timaeo p. 527. A. τὸ μὲν οὖν προοίμιον θαυμασίως ἀπεδεξάμεθά σου. *Syneſ.* Ep c. p. 239. ταύτην ἀνέγνων ἡδέως ἅμα καὶ ἀγαμένως. ubi *cum admiratione* vertendum eſſe, quae ſequuntur, oſtendunt: ὠφελεῖτο γὰρ τὸ μὲν, (ἡδέως) τῇ διαθέσει τῆς ψυχῆς· τὸ δὲ, (ἀγαμένως) τῷ κάλλει τῆς γλώττης. quibus ineſt color e *Platonis* Ep. XII. ductus. Non tam facile, qua poteſtate in *Ariſtotele* Rhetor. III. 7. p. 336. ſumendum ſit, decernas; ἐὰν δὲ ἐπαινετά, ἀγαμένως· ἐὰν δὲ ἐλεεινά, ταπεινῶς. Alii aliter vertunt: *Victorius*, *cum laetitia*, non probante *H. Stephano* in Theſ. Habet interdum ἄγαμαι; aeque ac cognatum ἀγάλλομαι, *laetandi* & *exultandi* ſignificationem, ut ap Philonem T. II. p. 547. Ὡς γὰρ ἐπ' ἤδη τῆς πόλεως γινομένων αὐτοκρατόρων, ἄπαυστες ἠγάθησαν. ubi Mangejus, ſibi conſtans, ἠγαλλιάθησαν, quod ne Graecum quidem eſt, reponit. Omnibus tamen perpenſis, ἀγαμένως in *Ariſtotele* accipere malim *admirabiliter*, *magnifice.*

4. Ἀγείρουσαν.] Reſpicit *Timaeus* Polit. II. p. 431. C. μηδ' ἐν τραγῳδίαις, μηδ' ἐν τοῖς ἄλλοις ποιήμασιν εἰσαγέτω Ἥραν ἠλλοιωμένην ὡς ἱερείαν, ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. ubi notandum, voces ὡς ἱερείαν a *Timaeo* non ad ἠλλοιωμένην, ut in vulgatis Edd. ſed ad ἀγείρουσαν referri, ut *H. Stephanus* diſtingui juſſit. At quis eſt ille Tragicus, quem *Plato* obliqua oratione perſtringit? Nempe *Sophocles*, cui Platonem iniquiorem fuiſſe, probabiliter diſputat *Valckenarius* ad *Euripid.* Phoeniſſ. 1628. Is enim docuerat fabulam ſatyricam, *Inachum*, ſaepe a veteribus laudatam; de qua vide *Iſ. Caſaub.* ad Athen. VII. 4. p. 487. *Sophoclis* autem locus, a *Platone* allatus, plenior eſt apud Scholiaſt. *Ariſtoph.*

ad Ran. 1385. ſed ſine poëtae nomine: Νύμφαι ὀρεσιγόνοι θιαῖζιν ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου, ὑπὸ ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. Dele ὑπὸ ex prima ſyllaba vocis ποταμοῦ natum, & reliqua ita lege: Νύμφαι ὀρεσίγονοι, θιαῖζιν ἀγείρω, Ἰνάχου, Ἀργείου ποταμοῦ, παισὶ βιοδώροις. Plena locutio, ἀγείρειν χρήματα, βίον, σιτία, tam nota eſt, nullis ut opus ſit ſcriptorum teſtimoniis. Ne abſolutum quidem ἀγείρειν pro *mendicando colligere* valde rarum eſt. *Philoſtrat.* V. A. Lib. V. p. 225. ἤγειρε μὲν πολλαχοῦ τῶν πόλεων. *Aelian.* H. A. Lib. VI. 10. ὡς οἱ τῶν ἀγειρόντων δεινοί. *Max. Tyr.* Diſſ. XIX. p. 223. μηδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγειρόντων διαφέροντα. Heliodor. VII. p. 312. ὥσπερ τινὰ τῶν ἀγειρόντων, καὶ ἀληθῶς ἀλήτην. Vide *Petavium* ad *Themiſt.* Or. XXI. p. 449. Jam *Platonis*, vel *Sophoclis* potius, locus, quem tractare coepimus, explicandus eſt ex ea ratione, qua quis τῷ θεῷ ἀγείρειν dicebatur. Scilicet in variis artibus, quibus ſacrificuli ſimplicis plebeculae pecunias ad ſe derivarent, non poſtrema haec erat. Dei Deaeve alicujus effigiem vel humeris portantes, vel jumento imponentes, per oppida & vicos vagabantur, & verbo Diis, re ipſa ſibi ſtipem quaerebant. Ex quo circumforaneo quaeſtu ἀγυρτῶν nomen invenerunt. *Euſtath.* ad Od. B. p. 1430. Sic apud *Suid.* v. Ἀγείρει ſacerdos Iſidi ſtipem corrogat; Apollini Hyperboreo, quanquam honeſtiore mendicationis genere, Abaris. *Jamblich.* de vit. Pythag. c. XIX. p. 76. Quo veteri more ſatis vindicatur locus *Herodoti* IV. 35. ὑμνεῖν Ὦπίν τε καὶ Ἄργιν, ὀνομάζοντάς τε, καὶ ἀγείροντας. ubi *Thom. Galeus* temere conjiciebat ἐγείροντας. *Herodotus*, vel quisquis auctor eſt vitae Homer. c. 33. ἤδετο δὲ παῖς, — ὅτε ἀγείροιεν ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. Sed nullum agyrtarum genus mendicandi impudentia par erat Gallis, ſacerdotibus matris Deum, qui inde Μητραγύρται appellati ſunt. *Euſtath.* ad Od. P. p. 1824. Μητραγυρτεῖν, τὸ μετὰ τυμπάνων καὶ τινῶν τοιούτων περιϊέναι, καὶ ἐπὶ τῇ μητρὶ ἀγείρειν τροφὰς δηλαδή, ὅ ἐστιν ἐπὶ τῇ Ῥέᾳ. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, Διονύσιος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανιζόμενος, ἢ τύμπανον κρούων, οἰκτρῶς τὸν βίον κατέστρεψεν. Quod ſubjicit exemplum, petiit ex *Athenaeo* XII. p. 541. E. Claſſicus de iis locus eſt *Dionyſii Halic.* A. R.

Ἀγιϛεύειν [5]. ἱεροθυτεῖν.

Ἀγίαν.

R. Lib. II. p. 91. Eosdem, quod ſingulis menſibus ſtipem cogerent, etiam Μηναγύρτας dictos eſſe, multis exemplis intelligitur. Quo minus ferenda eſt audacia cum aliorum, tum *Mangeji* ad *Philonem* T. II. p. 316. qui ubicunque Μηναγύρτης legitur, notius vocabulum Μητραγύρτης ſubſtituunt. Vide *Polluc.* VII 188. & ibi Interpretes, *Dan. Heinſ.* ad *Clem. Alexandr.* Protrept. p. 20. *Antiphanis* fabula Μητραγύρτης dicitur ab *Athenaeo* XII. p 553. C. at Μηναγύρτης a Grammatico Sangerm. MS. Διῳκημένα. Ἀντιφάνης Μηναγύρτῃ. Huc addamus aliud nomen minus tritum, Κύβηβος, quamvis nihil ad ἀγείρειν pertineat. *Photius* Lexico MS Κύβηβον. Κρατῖνος Θρᾴτταις, τὸν Θεόφραστον. Ἴωνες δὲ, τὸν μητραγύρτην, καὶ Γάλλον νῦν καλούμενον, οὕτως Σιμωνίδης. ubi pro Θεόφραστον ſcribendum Θεοφόρητον. Sic *Dionyſ. Hal.* l. c. Θεοφορήτοις & ἀγερμοὺς conjungit. Ipſe *Photius* alia gloſſa: Κύβηβος. ὁ κατεχόμενος τῇ μήτρᾳ τῶν θεῶν, θεοφόρητος. De μητραγύρταις *Manetho* VI. 297. Κέρσαντες γὰρ ἀχρεῖον ἑοῦ ἀπὸ σώματος αἰδῶ, Καὶ κυσὶ μήδεα δόντες ἑκοντὴν ὠμὰ δάσασθαι, Αὐτοὶ ἀγείροντες γαῖαν κατὰ πᾶσαν ἐλῶσι]. & diſtinctius 538. Δινδυμίη γὰρ ἀγείροντες (ita leg.) κατὰ δήμους Καὶ πόλιας πλάζοντ᾽) ἐμοῦ ῥόπτροις τε καὶ αὐλοῖς, Χερσὶν ἑαῖς κόψαντες ἄφνω τεκνόσπορον αἰδῶ. De agyrtarum fraudibus egregium *Platonis* locum dabimus ad v. Ἐπαγωγαί. Victores περιαγειρόμενοι qui dicantur, infra h. v. tradetur. Reliqua pete a *Perizonio* in *Aelian.* V. H. IX. 8. *Turrio* in Monum. vet. Antii p. 241. & *Kuſtero* ad *Suid.* v. Ἀγείρει.

5. Ἀγιϛεύειν] Legg. VI. p. 616. G. ἔτη δὲ μὴ ἔλαττον ἑξήκοντα ἡμῖν εἴη γεγονὼς ὁ μέλλων καθ᾽ ἱεροὺς νόμους περὶ τὰ θεῖα ἱκανῶς ἁγιϛεύειν. ubi hoc verbum malim cum *Timaeo* interpretari, *peragere quae ad ſacrificium pertinent*, quam cum *H Stephano* Th. Gr. L. Tom. I. p. 124. *pietatem in Deos colere. Dionyſ. Halic.* A. R. Lib. I. p. ?3 ἁγιϛεύοντες δὲ τὴν ἱερουργίαν ἔθεσιν Ἑλληνικοῖς. *Philo* T. II. p. 231. περὶ

Ἁγίαν[6]. τὸ ἡγισμένον τινός.
Ἄγνος. φυτὸν, ὃ καὶ λύγον.[7]
Ἄγος[8]. μίασμα, μύσος.

Ἀγζαις

μὲν θυσίας καὶ ἱερουργίας καὶ ὅσα ἄλλα περὶ τὸν βωμὸν ἁγιστεύει). *Syneſ.* de Provid. p. 95. A. καὶ ἀπλαιστότερον ἁγιστεύοντας. Sic ἁγιστεία pro *cultu divino*, Axioch. p. 73. G. καὶ τὰς ὁσίας ἁγιστείας κακεῖσε συντελοῦσι. quod pluribus exemplis probavit *Th. Reineſ.* ad Inſcript. Claſſ. I. n. XL. p. 75. Alibi tamen ea notio, quam *Stephanus* in *Platone* agnoſcit, locum habet. *Damaſcius* ap. *Photium* p. 1067. ἄγων εἰς φῶς τὴν περὶ τὸ θεῖον ἁγιστεύουσαν θέμιν. Vide *H. Valeſium* ad *Sozom.* H. E. V. 3.

6. Ἁγίαν.] Hanc vocem neque apud *Platonem* reperio, neque apud ullum veterum ſcriptorum. Eadem tamen ſe analogia tuetur, qua proprium nomen Ἡγίας ap. *Herodotum* IX. 33. *Murator.* p. MLIX. 5. aliosque, pro quo saepe occurrit Doricum Ἁγίας. *Pauſan.* III. 11. *Chisbull.* Antiq Aſiat. p. 88. An ſcribendum Ἄγιν, e Cratylo p. 261. G. καὶ ἄλλα γε κοῦ στρατηγὸν σημαίνει· οἷον Ἄγις, καὶ Πολέμαρχος, καὶ Εὐπόλεμος.

7 Ὃν καὶ λύγον] Scilicet, καλοῦσιν. quod *Suidas* addit, ipſum etiam *Platonis* locum, ad quem gloſſa pertinet, ſubjiciens, *Phaedro* p. 338. A. ἥτε γὰρ πλάτανος αὕτη, μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλὴ, τοῦ τε ἄγνου τὸ ὕψος, καὶ τὸ σύσκιον, πάγκαλον. Eundem locum laudarunt *Plutarch.* Amator. p. 749. A. & *Aelius Dionyſius* apud *Euſtath.* ad. Od. I. p. 1638. Vide *Iſ. Caſaub.* Lect. *Theocr.* cap. IX. p. 261. & Interpretes ad *Heſych.* in v.

8. Ἄγος.] *Plato*, ſi bene memini, non uſus eſt hac voce, ut ſuſpicari liceat, eam ex *Herodoteis* huc irrepſiſſe. *Herodot.* VI. 56. αὐτὸν ἐν τῷ ἄγεϊ ἐνέχεσθαι. quod inde ſumſit *Dionyſius Hal.* A. R. VI. p. 410. ὡς ἄγει τῷ μεγίστῳ ἐνόχοις. Ab ἄγος vel ἅγος eſt ἅγιος, ἁγνὸς, ἁγνίζω, ἅζομαι, & Latina, *ſacio*, *ſancio*, *ſanctus*. *ſacer*, *ſagmen*. &c. Prima poteſtate ἄγος

Ἄγροικος 9. σκληρὸς καὶ ἀπαίδευτος, ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν.

Ἀγρο-

γος eſt *mundities, quae venerationem parit. Heſychius*: Ἄγος. ἄγνισμα θυσίας. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ. *Suidas*: Ἄγος. τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος. Altera notione eſt *res Deo devota, Deo ſacra*. Jam ut Latini hominem, cujus caput ob admiſſum ſcelus Deo devoviſſent, *ſacrum* appellabant, ſic etiam ἄγος apud Graecos de *ſcelere, quod piaculo luendum ſit*, uſurpari coepit. Contrariam vocis vim etiam in derivatis cernere licet, ἐναγὴς, *ſcelere pollutus*, & εὐαγὴς, *purus, caſtus*. Κυλώνειον ἄγος *Cicero* de Legg. II. 11. vertit *Cylonium ſcelus*. Aptius fuiſſet *piaculum*, ut *Juſtin*. VIII. 2. Graecum ἀγηλατεῖν Latine reddidit *piaculum exigere*. Sed, ut aliquid non de medio ſumtum afferamus, adjectivum quoque ἅγιος eodem ſenſu, quo Latinum *ſacer*, Graecis uſitatum fuit. Lexicon Sangerm. MS. Ἅγιος, ὁ σεβάσμιος. καὶ Ἅγιον, τὸ σεβάσμιον καὶ τίμιον. λέγοιτο δ᾽ ἂν καὶ Ἅγιος, ὁ μιαρὸς, ἀπὸ τοῦ ἄγους, ὡς Κρέ-της. Interdum μίασμα & μύσος, quae hic interpretationis locum obtinent, cum ἄγος junguntur. *Plutarch*. Solone p. 14. C. ἄγη καὶ μιασμοὺς δεομένους καθαρμῶν. *Phalaris* Ep. 141. ὥσπερ τι ἄγος ἢ μίασμα ἰδὼν ἀπόφορον (lege, ἀπότροπον) αὐτόθεν ἀπεστράφης. *Appian*. de B. C. II. p. 718. τό, τε ἄγος αὐτοῦ καὶ μύσος οὕτως ἀποθανὼν ἐπιβαλῶ. *Baſil*. de Vit. Theclae I. p. 84. τοιούτου μιαιφόνου ἀναπίμπλασθαι μύσους καὶ ἄγους. Ceterum in *Timaeo* μύσος pro μίσος, quod MS. habet, ſcripſimus. *Suidas* v. Παναγής· ἄγος, καὶ ἁγνεία, καὶ μύσος, κατ᾽ ἀντίφρασιν. Quae voces perpetuo confunduntur. In *Origene* c. *Celſ*. III. p. 147. recte editur, ἁγνὸς ἀπὸ παντὸς μύσους, rejecto in marginem altero μίσους. Contra perperam μίσος pro μύσος relictum eſt in *Athen*. XIII. p. 602. C. *Appiano* l. c. *Libanio* T. I. p. 894. B. *Schol*. ad *Sophoclis* Oed. Tyr. 33. & aliis locis.

9. Ἄγροικος.] Theaet. p. 115. G. ὅτι οὐκ ἐγὼ ὑπὸ φι-

λα-

Ἀγρονόμοι[10]. οἱ τοῖς ἀγροῖς ἐπιφοιτῶντες ἄρχοντες.

Ἀγχώμαλος[11]. ὁ ἐγγύς πως τῷ ἐπίσης ἔχων ἐπί τι ἀγώνισμα ἢ ἄθλημα.

Αἰκίας.

λολογίας ἀγροικίζομαι; — ἤκουσα, ὦ Σώκρατες, τὸ τοιοῦτον ἂν εἴη ἄγροικον. p. 128. A. ἄγροικον δὲ καὶ ἀπαίδευτον ὑπὸ ἀσχολίας οὐδὲν ἧττον τῶν νομέων τὸ τοιοῦτον ἀναγκαῖον γίνεσθαι. Euthydem. p. 219. G. εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν. p. 220. C. Gorg. p. 287. D. 297. B. 306. F. Sympoſ. p. 324. B. 334. C. Phaedr. p. 350. F. 353. G. Apol. p. 365. D. Polit. II. p. 423. C. X. p. 518. E. Crit. p. 558. D. Legg. IX. p. 663. A. Eraſt. p. 6. E. Phaedr. p. 337. F. ἅτε ἀγροίκῳ τινὶ σοφίᾳ χρώμενος. Polit. III. p. 442. C. οὐ δὲ ἀναρμόστου ψυχὴ δειλὴ καὶ ἄγροικος. Gorg. p. 286. H. ἀλλ' εἰς τὰ τοιαῦτα ἄγειν πολλὴ ἀγροικία ἐστὶ τοὺς λόγους. Phaedr. p. 354. A. πότερον χαλεπῶς ἂν αὐτοὺς, ὥσπερ ἐγώ τε καὶ σὺ, ὑπ' ἀγροικίας, ῥῆμά τι εἰπεῖν ἀπαίδευτον εἰς τοὺς ταῦτα γεγραφότας Polit. VIII. p. 498. C. ὡς ἀγροικίαν καὶ ἀνελευθερίαν οὖσαν πείθοντες. Legg. II. p. 582. G. Propria poteſtas nonniſi ſemel occurrit Legg. VIII. p. 649. B. ὃς ἂν ἀγροίκου ὀπώρας γεύσηται βοτρύων, εἴτε καὶ σύκων. quo loco uſus eſt *Athen.* L. XIV. p. 653. B. In duplici vocis notione ludit *Dio Chryſoſt.* Orat. VII. p. 107. C. καὶ ἔφη με ἄγροικον εἶναι παντελῶς, κἀγὼ πάλιν εἶπον, οὐ καὶ σὺ ἀγροὺς λέγεις; οὐκ ἀκούεις ὅτι ἀγροὺς οὐκ ἔχομεν; Adde *Thom. M.* in v. & ibi viros doctos. *Timaei* gloſſam, ut ſolet, deſcripſit *Suidas*.

10. Ἀγρονόμοι.] Legg. VI. p. 617. A. B. C. G. 618. B. C. VIII. p. 648. F. 649. A. 650. G. IX. p. 660. C. 663. E. F. XI. p. 675. C. 678. C. 684. F. XII. p. 691. F.

11. Ἀγχώμαλος.] Vix putem, Philoſophum noſtrum pro ſuo Atticae munditiei ſtudio hanc vocem uſurpaſſe. Certe *Pollux*, cum Lib. V. 157. ſcriberet, τὸ δὲ ἀγχώμαλον, εἰ καὶ Θουκυδίδης εἶπε, τραχὺ, more ſuo *Platonem* laudaſſet, ſi usquam id verbi in eo reperiſſet. Aliorum ſcriptorum exempla habent *Grammius* ad *Thucyd.* Schol. p. 641. & *Albertus* ad *Heſych.* in v.

12. Al-

Αἰκίας[12]. ὕβρεως δίκη.

Ἄϊστωρ[13] ἄπειρος, ἀμαθής.

Αἰξωνεύεσθαι[14]. ἀπὸ δήμου τινὸς ἡ κατηγορία τοῦ Αἰξωνέως ;

12. Αἰκίας.] Polit. IV. p. 447. E. V. p. 462. E. Legg. I. p. 567. E. IX. p. 658. C. 663. A. E. Pro δίκη MS. habet δίκης.

13. Ἄϊστωρ.] Legg. VIII p. 649. C. ἐὰν δέ τις ἄϊστωρ ὤν, αὐτὸς ἢ δοῦλος ἅψηται. Gloſſam deſcripſit *Suidas*.

14. Αἰξωνεύεσθαι.] Αἰξωνὴ, pagus Cecropidis tribus, unde Αἰξωνεὺς vel Αἰξονεύς. Duplici enim modo ſcribitur in lapidibus literatis, per Ω apud *Cyriac. Anconitan.* Inſcript. p. XXXXII. & *Maffeium* Muſ. Veron. p. LIII: ſed per ο ap. *Reineſ.* Inſcr. Claſſ. XVII. n. CII. p. 845. & *Spon.* Itiner. Tom. III. p. 45. Vide *Taylorum* ad *Lyſ.* p. 193. Aexones autem cum propter calumniandi & maledicendi libidinem male audirent, quilibet Sycophanta inde dictus eſt Αἰξωνεύεσθαι. *Plato* Lachete p. 253. F. οὐδὲν ἐρῶ πρὸς ταῦτα, ἔχων εἰπεῖν, ἵνα μή με φῇς ὡς ἀληθῶς Αἰξωνέα εἶναι. quae verba corrumpit *P. Pantinus* ad *Apoſtol.* Proverb. p. 289 Ineſt autem huic orationi jocus, vulgo non animadverſus. Diſputat cum Nicia Laches; qui, etſi habebat, quod adverſario ſuo regereret, deſinit tamen, ne, cum δημόθεν eſſet Αἰξωνεὺς, re vera Αἰξωνεύς, i. e. calumniator, eſſe videretur. Unde vel ſine veterum teſtimoniis intelligitur, Lachetem e pago Αἰξωνῇ oriundum fuiſſe. *Photius* Lex. MS. Ὄξος Σφήττιον. ἴσως ἂν Σφήττιοι ὀξεῖς, ὡς οἱ Ἀχαρνεῖς κακολόγοι. ubi pro Ἀχαρνεῖς ſcribe Αἰξωνεῖς, niſi forte credas, ipſum *Photium* duos populos confudiſſe. Vide *Euſtath.* ad Il. I. p. 741. & *Taylor.* Lect. *Lyſiac.* cap X. p. 708. *Platonem* etiam laudat *Harpocrat.* v. Αἰξωνεῖς. Pro ὡς ἐπὶ in *Timaeo* malim, ὃς ἐπὶ, etſi ſic etiam legit Auctor Lexici Sangerm. MS. in plerisque conveniens cum *Timaeo*: Αἰξωνεύεσθαι. ἀπὸ δήμου τινὸς ἡ κατηγορία τοῦ Αἰξωνέως, ὡς ὁ ἀπὸ Ἀβδήρων ὁ Ἀβδηρίτης, ὡς ἐπὶ βλασφημίᾳ δὲ διαβέβληνται. βλάσφημοι γὰρ οἱ Αἰξωνεῖς κατηγοροῦσιν. φησὶ γὰρ ὁ Κωμικός·

Γραῖς

νέως, ὡς ἀπὸ Ἀβδήρων Ἀβδηρίτης[15], ὡς ἐπὶ βλασφημίᾳ διαβέβληται.

Ἄκακοι[16]. οἱ ἔξω κακίας.

Ἀκή-

Γραῦς τις κακόλογος ἐν δυοῖν Αἰξωνεῦσιν. Scribe, Αἰξωναῖν. *Duas Aexonas* vocat Αἰξωνῆν, & Ἁλὰς Αἰξωνίδας. Adde Scholia ad h. l.

15. Ἀβδηρίτης,] *Abderitarum* nomen in proverbium abiit de ſtupore & ſtultitia. Sed ut nulla cauſſa tam deſperata eſt, quin patronum aliquem inveniat, ita nec Abderitis defuit *Iſ. Voſſius* ad *Melam* II. 2. p. 691. De aliis proverbiis, a moribus gentium ductis, agit *Euſtath.* ad Il. I. p. 741.

16. Ἄκακοι.] Proprie ἄκακος is dicitur, *a quo nihil mali proficiſcitur, qui neminem dicto factove laedit.* Epigramma ap *Fabrett.* Inſcript. cap IV. n. 215. Τίς μου τὴν Σειρῆν' ἄκακον κακὸς ἥρπασε δαίμων; Male in *Gruteri* magno opere p. MCXVIII. 9. editur: Τίς μου τὴν Σειρῆνα κακῆς κακὸς ἥρπασε δαίμων; Sed multo frequentius uſurpatur de *ingenuae ſimplicitatis homine, & ab omni malitia alieno*, quem *Cicero* etiam *minime malum* dixit. *Plato* Alcibiad. II. p. 39. F. ἕτεροι δὲ ἀκάκους καὶ ἀπείρους. Tim. p. 552. E. ἐκ τῶν ἀκάκων ἀνδρῶν, κούφων δέ. *Anaxilas* ap. *Athen.* VI. p. 254 C. εἷς ὢν ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον Εἰσδὺς ἕκαστος ἐσθίει καθήμενος. *Diodorus* in Antholog. inedita: οὐ γὰρ ὁ παῖς ἤπιος, ἀλλ' ἄκακος. *Philoſtrat.* Icon. Lib. II. 2. p. 112. πραΰνει δὲ αὐτὸ ἀκάκῳ βλέμματι. Idem Epiſt. XXXIX. p. 930 τὸ δὲ ἀκέραιον, καὶ ἄκακον, καὶ ἀνεπιβούλευτον. *Ariſtaenet.* I. 12. p. 80. καὶ αὐτόν με μάλιστα ᾕρηκε τοῦ ἀκάκου. Adde interpp. in Ep. ad Roman. XVI. 18. & *Valckenar.* ad *Theocrit.* Adoniaz. p. 202. Hanc vocem in Epigr. Anthol. I. p 17. reſtituere tentabat *Toupius* Cur. Noviſſ. in *Suidam* p. 49. pro, ἐπέων κακῆς ἦρχεν ἐπεσβολίης, ſcribens, ἐπέων ἀκάκης ἦρχεν ἐπεσβ. Non poterat infelicius. Nam, ut taceam, id verbi ab ipſa ſententia repudiari, Graeci ὁ & ἡ ἄκακος, non ἡ ἀκάκη, dicunt. Lege: ἐπέων χαλεπῆς ἦρχεν ἐπεσβολίης. *Theognis* vſ. 324. Πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαβολίῃ

17. Ἀ

Ἀκήρατοι [17]. καθαροί.

Ἀκι-

17. Ἀκήρατοι.] Politic. p. 189 D. τὸ λεγόμενον ἀκήρατον χρυσὸν εἴασεν ἡμᾶς ἰδεῖν. Polit. III. p. 443. E. καὶ ἐν ἀνθρώποις βασανιζόμενον, καὶ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα. ib. p. 444. F. Legg. V. p. 607. G. τὸ τῶν ὑγιῶν καὶ ἀκηράτων ἠθῶν τε καὶ σωμάτων γένος. Ib. VIII. p. 647. E. μέχρι μὲν παιδογονίας ἤθεοι, καὶ ἀκήρατοι, γάμων τε ἁγνοὶ ζῶσιν. Axioch. p. 731. F. ἀκήρατος ἀλυπία. Cratyl. p. 262. F. Phaedr. p. 345. C. Polit. VI. p. 476. F. Tim. p. 531. B. & in eum *Proclus* p. 318. Recte & ex uſu veterum ſcribit *Porphyrius* de Abſt. Anim. L. IV. p. 174. ἡ δὲ συνήθεια (λέγει) τὸ ἄμικτον καὶ καθαρὸν, καὶ ἄφθαρτον, καὶ ἀκεραιφνὲς ἀκήρατον. Hanc vocem velut praetereundo eximamus ex Epigrammate, quod in Theodecten Phaſeliten ſcriptum conſervavit *Stephan. Byzant.* v. Φασηλίς. Ἥδε χθὼν κόλποισι Φασηλίτην Θεοδέκτην Κρύπτει, ὃν ηὔξησαν Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες. Ἐν δὲ χθὼν, ἱεραῖς τρεῖς καὶ δέκα ἁμίλλαις Ὀκτὼ ἀκηράτους ἀμφιθέμην στεφάνους. Ult. verſu vir ſummus, *Claud. Salmaſius* legebat: Ὀκτὼ ἀγηράντους ἀμφιθ. στεφ. Cujus conjecturae rationem non aſſequor. Puto tamen, ultimum diſtichon, quod non uno vulnere laborat, hoc modo ſanari poſſe: Αὐτὰρ ἐπὶ χθονὸς ὢν ἱεραῖς τρισὶ καὶ δέκ᾽ ἁμίλλαις Ὀκτὼ ἀγηράντους ἀμφιθέμην στεφάνους. *Simonides* Anthol. L. III. p. 292. Κείμεθ᾽ ἀγηράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ. In his quam proclivis lapſus ſit, alio exemplo oſtendamus. *Antipatri Sidonii* extat Epigramma in Homerum, Anthol. L. III. p. 388. cujus poſterius tantum diſtichon adſcribo: Μουσῶν φέγγος Ὅμηρον, ἀκήρατον στόμα κόσμου Παντὸς, ἁλιῤῥόθιος, ξεῖνε, κέκευθε κόνις. Mendoſam lectionem metroque inimicam ſequitur *Suidas* v. Ἁλιῤῥόθιον. Sed egregius ille Cod. Palatinus praebet, ἀγήρατον, quam ſcripturam etiam ſervat Epigramma in Homerum, quod ex marmore protulit *Gruterus* Inſcript. p. CCCCXIX. 1. *Antipatri* illi ex parte aliqua tam ſimile, ut alter poëtarum alterum compilaſſe videatur. Una igitur literula, ſi metrum conſtare volumus, lectioni ἀγηράτῳ addenda:

C Μυ-

Ἀκινάκης [18]. παραζώνιον στενὸν ἑτερόστομον, ὥσπερ ἡμίστομον μαχαίρας.

Ἀκέραιοι. οἱ ἔξω κῆρας [19].

Ἀκκίζῃ [20]. ἀπαξιοῖς.

Ἀκροα

Μουσῶν φέγγος Ὅμηρον, ἀγήραντον στόμα κόσμου. Hac utriusque Epigrammatis emendatione tametſi nihil certius eſt, *Toupius* tamen, cui non niſi ſua placebant, Emendat. in *Suid.* T. I. p. 17. ſcribere maluit, ἀκηρασίης σοφάνης, & ἀκηράσιον στόμα. At ratio noſtra prae *Toupiana* placet idoneo talium elegantiarum judici, *R. F. P. Brunckio* ad Analecta T. III. p. 127.

18. Ἀκινάκης.] Pol. VIII. p. 595. E. τιάρας τε καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκας παραζωννύντα. ubi vide Scholia.

19. Ἔξω κῆρας.] Sic etiam eſt apud *Suidam*, in quo *Portus* & *Kuſterus* ἔξω κηρὸς corrigunt, ut ἀκήρατος a Schol. *Nicandr.* ad Theriac. 190., exponitur ἄνευ κηρὸς καὶ θανάτου, & ἀκήρατον a *Proclo* in Tim. V. p. 318. τὸ πόῤῥω πάσης κηρὸς ἱδρυμένον. Atque ita in *Timaeo* ſcripſiſſem, niſi mihi nata eſſet ſuſpicio, recentiores Graecos κῆρα pro κὴρ dixiſſe. Lexicon Sangerm. MS. conſentiens *Suidae*: Ἀκέραιον. ἄκακον, ὁλόκληρον, καθαρόν. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἔξω κῆρας. *Theophil. Corydall.* ap. *Fabric.* Bibl. Gr. XIII. p. 723. μόνος ὢν κῆρας ὑπέρτερος, τῶν ἄλλων ἁπάντων ἐπικήρων ὄντων. *Plato* Politic. p. 174. D. Πῶς ἂν ἡμῖν ὁ λόγος ὀρθὸς φανεῖται καὶ ἀκέραιος; Polit I. p. 416. A. Αὕτη δὲ, ἀβλαβὴς καὶ ἀκέραιός ἐστιν, ὀρθὴ οὖσα. Polit. III. p. 441. E. ἀλλ' ἄπειρον αὐτὴν καὶ ἀκέραιον δεῖ κακῶν ἠθῶν νέαν οὖσαν γεγονέναι. Crit. p. 560. D. τότε δὲ ἀκέραιος οὖσα, τά τε ὄρη γηλόφους ὑψηλοὺς εἶχε. Vide *Jul. Caeſ. Scaliger.* in *Ariſtotel.* Hiſt. Anim. L. VI. p. 745.

20. Ἀκκίζῃ.] Ἀκκίζεσθαι, *ficto & aſtuto mimo recuſantis ſpecie flagrantiſſime cupere.* Tot Latinis verbis opus eſt ad unius Graeci vim declarandam. Reſpicit *Timaeus* Gorg. p. 301. F. Οἶσθα, ἀλλὰ ἀκκίζῃ, ὦ Καλλίκλεις. unde in textu ſcripſi, Ἀκκίζῃ, ἀπαξιοῖς. pro eo, quod in MS. erat, Ἀκκίζοι. ἀπαξιοῖς.

Ἀκροχειρίζεσθαι[21]. πυκτεύειν, ἢ παγκρατιάζειν πρὸς ἕτερον ἄνευ συμπλοκῆς, ἢ ὅλως, ταῖς ἄκραις μετ' ἄλλου γυμνάζεσθαι.

Ἀκ-

ζειν. Olympiodorus Scholiis MSS. ad h. l. Ἀκκὼ γέγονε γυνή τις μωρὰ καὶ ἀνόητος. Φησὶν οὖν ὁ Σωκράτης, ὅτι οἶδα τί λέγω, ἀλλὰ ἀκκίζῃ, ἀντὶ τοῦ, ἀλλὰ προσποιῇ μωρίαν καὶ τὸ μὴ εἰδέναι. *Plutarch.* Sympoſ. I. 4. p. 620. B. μικρὰ μὲν ἂν ἠκκίσαντο παραιτούμενοι. *Themiſt.* Or. II. p. 28. B. οὐκοῦν ἔστι μοι θρύπτεσθαι καὶ ἀκκίζεσθαι. *Julian.* Or. VII. p. 223. τί γὰρ ἂν ἀκκίζοιτό τις; *Etymol.* M. p. 392. 28. Φιλακκίζει. χαριεντίζει. Lexicon Sangerm. MS. Ἀκκιζόμενος. θρυπτόμενος, προσποιούμενος, γυναικιζόμενος, ἢ μωραίνων, ἀπό τινος γυναικὸς μωρᾶς, ἥτις ἐκαλεῖτο Ἀκκώ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ λέγοντά τι θέλοντα, προσποιούμενον δὲ μὴ ἐθέλειν. ubi, deleto verbo λέγοντα, quod nec *Etymol.* M. p. 49. 8. habet, ſcribe, τὸ θέλοντά τι, & *Suidam* ad eundem modum refinge. Grammaticus MS. in Bibl. Medicea: Ἀκκίζει, τὸ λεγόμενον κοινῶς βιομανεύει. Alia *Dorvillius* ad *Charit.* p. 145. Ab ἀκκίζεσθαι eſt ἀκκισμός. *Philo* T. II. p. 127. ὁ γὰρ ἀκκισμὸς ὑποκνίζων, τὰς ὁρμὰς ἐπεγείρει. At ἄκκιζις, quod *Mangejus* eidem *Philoni* T. I. p. 118. obtrudit, Graecis inauditum. Adde eruditum Scholion ad *Platonis* locum laudatum.

21. Ἀκροχειρίζεσθαι.] Hoc verbum non aliter, atque *Timaeus*, explicant *Aſpaſius* ad *Ariſtotel.* Nicom. III. p. 40. Scholiaſtes *Platonis*, Lexicon Sangerm. MS. & *Suidas:* ſed omnes legunt, ἄκραις ταῖς χερσί, quod etiam in *Timaeo* praeferam, quamvis χερσί ex ipſo verbo facile intelligatur. Alcibiad. I. p. 26. G. Εἰ οὖν βουλεύοιντο Ἀθηναῖοι, τίσι χρὴ προσπαλαίειν, καὶ τίσιν ἀκροχειρίζεσθαι, καὶ τίνα τρόπον, σὺ ἄμεινον ἂν συμβουλεύοις ἢ ὁ παιδοτρίβης; *Lucian.* de Saltat. p. 274. *Themiſt.* Orat. XV. p. 186. A. *Pollux* III. 150. *P. Faber* Agoniſt. I. 14. Ducta hinc metaphora ii quoque ἀκροχειρίζεσθαι dicuntur, *qui alios pugnis plagisque conſcindunt. Etymol. M.* p. 53. 36. Ἀκροχειρίζεσθαι. ἄρχεσθαι χειρῶν ἀδί-

 ἀδί-

Ἀκταίνειν[22]. γαυριᾶν, καὶ ἀτάκτως πηδᾶν.

Ἀλα-

ἀδίκων ἔργον. οἱ δὲ, Ἀρχέχειρας, τοὺς ὀξύχειρας, καὶ ἀνδροφόνους. ubi *Sylburgius*, deleta voce χειρῶν, concinnius legi putat: Ἀρχοχειρίζεσθαι. ἄρχεσθαι ἀδίκων ἔργων. Sed quicunque noverit, quid ſit ἄρχεσθαι χειρῶν ἀδίκων in foro Attico, ἔργον potius expunget.

22. Ἀκταίνειν.] Verbi ἀκταίνειν, vel ἀκταινοῦν, in vulgatis *Platonis* exemplaribus nullum veſtigium eſt. At ubi nunc Legg. II. p. 583 G. legitur: ἐν δὲ χρόνῳ μήπω κέκτηται τὴν οἰκείαν φρόνησιν, πᾶν μαίνεταί τε καὶ βοᾷ ἀτάκτως· καὶ ὅταν ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ, τάχιστα ἀτάκτως αὖ πηδᾷ. tres Codices, Pariſin. Leidenſis, & alius, quo *H. Stephanus* uſus eſt, item *Stobaeus* MS. & Scholiaſtes *Platonis* ad h. l. hanc lectionem produnt: καὶ ὅταν ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ, τάχιστα ἀτάκτως αὖ πηδᾷ. Jam huic verbo, proximum eſt, ut, quae vis poteſtasque ſubjecta ſit, quaeramus. *Phrynichus* Προπαρασκευῇ Σοφιστικῇ MS. Ἀκταινῶσαι σημαίνει μὲν τὸ ὑψῶσαι καὶ ἐπάραι καὶ μετεωρίσαι. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ φυτοῦ, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται, καὶ ἐπεὶ τὰ ἀκόντια εἰς ὕψος αἴρεται ἀφιέμενα, διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ παντὸς ὑψουμένου καὶ πηδῶντος μεθ' ὁρμῆς ἐτίθη τὸ Ἀκταινῶσαι. Αἰσχύλος, οὐκ ἔτ' ἀκταίνω, φησὶ βαρυτόνως, οἷον οὐκ ἔτ' ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαυτόν. Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι, ὡς ἀπὸ περισπωμένου. In Phaedone cum huic gloſſae non ſatis aptum locum reperirem, oborta mihi ſuſpicio eſt, *Phrynichum* ἐν τῷ Φαίδρῳ ſcripſiſſe: propterea quod in illo Dialogo plura, quam in ullo alio, πεποιημένα καὶ ξένα καὶ ἀρχαιοπρεπῆ, quae in *Platone* reprehendit *Dionyſ. Hal.* Ep. ad Pompej. p. 127. reperiuntur. Sed ne hic quidem verbi ſedem ita demonſtrare licet, nihil ut dubitationis ſuperſit. Et erunt fortaſſe, qui *Phrynichum* memoriae lapſu *Phaedonem* pro libris *de Legibus* laudaſſe dicant. Eundem Grammaticum, ut ſaepe ſolet, exſcripſit Auctor Lexici Sangerm. MS. Ἀκταινῶσαι, ἀντὶ τοῦ, ὑψῶσαι, καὶ ἐξάραι, καὶ μετεωρίσαι. πεποίηται δὲ οὕτως· ἔστι δένδρον ὃ καλεῖται ἀκτὴ, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται. οὕτως Ἀνακρέων. Scholiaſtes *Platonis*: Ἀκταίνειν. γαυριᾶν, ἀτάκτως πηδᾶν,

Ἀλαζὼν [23]. ψευδής.

Ἀλευ-

δᾷν, ἢ μετεωρίζειν, ἢ ὁρμᾷν, ἢ ἐξάπτειν. *Suidas*: Ἀκταίνειν. ἀκολασταίνειν, γαυριᾷν, καὶ ἀτάκτως πηδᾷν, ἢ πρὸς συνουσίαν ὁρμᾷν. quocum convenit Lex. Sang. MS. Egregie Etymol. M. p: 54. 34. Ἀκταίνω, ἐπὶ ἵππων. Ἀκταίνειν, τὸ μετεωρίζεσθαι, καὶ ἐπαίρεσθαι, καὶ γαυριᾷν. παρὰ τὸ ἧκται ἀκτὸς, καὶ ῥῆμα ἀκτῶ, ἀφ' οὗ τὸ κουφίζω παρὰ Αἰσχύλῳ, ἐξ οὗ Ἀκταίνω. (lege, ἀφ' οὗ Ἀκταίνω, τὸ κουφίζω, παρὰ Αἰσχύλῳ.) καὶ Ἀκταῖνον μένος, τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν. *Aeſchyli* locus, quem hic Grammaticus & *Phrynichus* reſpiciunt, eſt in Eumenid. 36. Ὡς μήτε σωκεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν. ubi Scholio ſubjecto ἀκταίνειν praeponendum eſt, non σωκεῖν. *Heſychius*: Ἀλεκταίνει. (ſic ipſe male ſcripſit pro Ἀκταίνει) ἰσχύει, γαυριᾷ, μετεωρίζει. Apud eundem eſt multo rarius compoſitum, ἀπακταίνειν. Ἀπακταίνων. ὁ κινῆσαι μὴ δυνάμενος. Παρακταίνειν Lexicon Sangerm. MS. conſervavit: Παρακταίνων. παραμετεωρίζων. In noſtris *Homeri* exemplis Od. Ψ. 3. legitur: πόδες δ' ὑπερικταίνοντο. At *Heſychius* aliam prodit lectionem: Ὑποκταίνοντο. ἔτρεμον. Quam ipſam, non vulgatam, ob oculos habuit vetus Criticus, *Lyſanias* ap. Etymol. M. p. 739. 10. Λυσανίας ἐπὶ τοῦ τρέμειν φησὶ τετάχθαι. *Heſychius*: Ἀκταίνουσα. τρέμουσα, ἢ ἀσφαλῶς κρατοῦσα. Ab ἀκταίνειν non niſi forma differt ἀκταίζειν, vel ἀκτάζειν. *Heſychius*: Ἀκταΐζων. ἀκτάζων, προθυμούμενος, ἢ ὁρμῆς πληρῶν, ἢ μετεωρίζων. Ἀκταϊσμένον. προῃρημένον. Etymol. M. p. 54. 39. Ἀκτάζων. ἀντὶ τοῦ ἐξανιστάμενος. Haec forma foede corrupta eſt apud *Heſychium*: Ἀνακλίσκειν. ἀναπηδᾷν. Lege, Ἀνακταΐζειν. Sed, ut tandem ad *Platonem* redeamus, locus, quem tractamus, etiam poſt reſtitutum ἀκταινῶσαι, obſcurus eſt. Ac veremur, ne gravius ulcus lateat.

23. Ἀλαζών.] Lyſid. p. 182. B. Φοβοῦμαι μὴ ὥσπερ ἀνθρώποις ἀλαζόσι, λόγοις τισὶ τοιούτοις ψευδέσιν ἐντετυχήκαμεν. Hipp. Min. p. 232. D. τὸν Ἀχιλλέα εἰς τὸν Ὀδυσσέα λέγειν, ὡς ἀλαζόνα ὄντα. ibid. p. 233. B. Charm. p. 244. B. τοὺς μὲν ἀλαζόνας ἀπέτρεψεν, τοὺς δὲ

ὡς

Ἀλευάδαι [24]. οἱ ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θετταλίας εὐγενέςατοι, ἀπὸ Ἀλεύου τὸ γένος ἔχοντες.

Ἀλί-

ὡς ἀληθῶς μάντεις καθιςάναι ἡμῖν προφήτας. Mendaces autem vates frequentiſſime ἀλαζόνας dici, eleganter docet *Hemſterh.* ad *Lucian.* Dial. Mort. XXVIII. p. 447. Polit. VIII. p. 498. B. ψευδεῖς δὴ καὶ ἀλαζόνες, οἶμαι, λόγοι τε καὶ δόξαι. Sic etiam Gorg. p. 313 D. junguntur ψεῦδος & ἀλαζονεία. Phileb. p. 94. E. Euthyd. p. 219 F. Phaedon. p. 391. B. Polit. VI. p. 470. A. 471. D. Demodoc. p. 738. C. Lexicon Sangerm. MS. Ἀλαζών. ὑπερήφανος, ψεύςης, καὶ κομπαςής. οὕτως Κρατῖνος. Idem: Ἀλαζονεύεται τὸ ψεύδεται λέγουσι, καὶ Ἀλαζόνα, τὸν ψεύςην καὶ φέναξ. *Suidas:* Πλάτων Ἀλαζόσιν, ἀντὶ τοῦ, ψεύςαις. *Heſychius:* Ἀλαζονεύεται, ψεύδεται, ἢ αἰσχύνεται. Ταραντῖνοι, ubi lege, ἀπαισχύνεται, tralato nomine Ταραντῖνοι ad praecedens, Ἄλαζα: αἰσχρά. Vide *Caſaub.* ad *Theophr.* Char. 9 p. 210. Proprium autem Sophiſtarum erat epitheton, qui, quod neſciebant, ſe pulcre ſcire inſolenti vanitate jactabant. Quem uſum, Atticis praeſertim familiarem, annotavit Schol. *Ariſtoph.* ad Nub. v. 102. & ad Ran. v. 282. *Plato*, vel, ſi mavis, *Aeſchines Socraticus* Eryx. p. 744 E. τὸν μὲν σοφιςὴν καὶ ἀλαζόνα ἡγοῦντο εἶναι.

24. Ἀλευάδαι.] Scholiaſtes *Platonis*, & *Suidas*, in ceteris cum *Timaeo* ad verbum congruentes, una voce auctius habent, ἀπὸ Ἀλεύου βασιλέως. Reſpicitur Meno p. 12. C. Ὦ Μένων, πρὸ τοῦ μὲν Θετταλοὶ εὐδόκιμοι ἦσαν ἐν τοῖς Ἕλλησι, καὶ ἐθαυμάζοντο ἐφ' ἱππικῇ τε καὶ πλούτῳ· νῦν δὲ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἐπὶ σοφίᾳ· καὶ οὐχ ἥκιςα οἱ τοῦ σοῦ ἑταίρου Ἀριςίππου πολῖται Λαρισσαῖοι. τούτου δὲ ἡμῖν αἴτιός ἐςι Γοργίας. Ἀφικόμενος γὰρ εἰς τὴν πόλιν, ἐραςὰς ἐπὶ σοφίᾳ εἴληφεν Ἀλευαδῶν τε τοὺς πρώτους, ὧν ὁ σὸς ἐραςής ἐςιν Ἀρίςιππος, καὶ τῶν ἄλλων Θετταλῶν. Aleuadarum res geſtas memoriae prodidit Euphorion. *Clemens Alex.* Strom. I. p. 389. ex emendatione *H. Valeſii* ad *Harpocrat.* p. 186. Εὐφορίων ἐν τῷ περὶ Ἀλευαδῶν κατὰ Γύγην Ὅμηρον τίθησι γεγονέναι.

Ἀλίπεδον [25]. ὁμαλὸν καὶ ἄσπορον πεδίον.
Ἀλιτηριώδες [26]. ἁμαρτωλὸν ἢ πλάνον. Ἄλη [27] γὰρ ἡ πλάνη, καὶ ἡ ἁμαρτία.

Ἀλλο-

νῆσαι. Vulgo editur Ἀλιαδῶν Quam vitioſam ſcripturam, quod miror, *Joſ. Scaliger* retinuit, *Clementis* locum recipiens in Συναγωγὴν ἱστορικὴν, a ſe confectam, p. 314. Scholiaſt. *Theocriti* ad Eid. XVI. 34. Τὰ δὲ περὶ Ἀλευάν τε Σιμμίω πάντα ἀνείλεκτο Εὐφορίων. ubi vide *Toupium*. De Aleua, qui a dracone amatus ſit, *Burmannus* ad *Ovid.* Ibin 325 rectius laudaſſet *Aelianum* H. A. VIII. 11. quam *Tzetzen* Chiliad. IV. 325. qui *Aelianum* exſcripſit. Alia de Aleuadis, quae in promtu ſunt, occuparunt *Valeſ.* ad *Sozomen.* H. E. p. 75. ad *Harpocrat.* l. c. & *Valckenarius* ad *Herodot.* VII. 6.

25. Ἀλίπεδον.] Hanc vocem, a nobis in Platone fruſtra quaeſitam, *Moeris* tanquam Atticam commendat. *Xenophon* Hiſt. Gr. II. p. 476. ἐστρατοπεδεύσατο μὲν ἐν τῷ ἀλιπέδῳ καλουμένῳ, πρὸς τῷ Πειραιεῖ. *Lycophron* vs. 681. Ἥξει δ' ἐρεμνὸν εἰς ἀλίπεδον φθιτῶν. ubi *Tzetzes* explicat τὸ λεῖον καὶ ὁμαλὸν, καὶ παραθαλάσσιον πεδίον. *Ariſtides* Orat. Smyrn. p. 234. διεξελαύνοντι δὲ ἐν ὥραις καὶ κρήναις τὸ ἀλίπεδον. ubi Cod. Bar. ἀλήπεδον. quam ſcripturam etiam agnoſcunt Grammatici, *Harpocration*, ceteris copioſior in hac voce declaranda, *Heſychius*, aliique. Apud *Pollucem* I. 186. eſt ἀλίπεδα· ſed quod *Jungermannus* bene judicat natum eſſe e vicino ἀλίπεδα, Lexicon Rhet. MS. Ἀλίπεδον. ἀμμῶδες πεδίον, ἀπὸ ἁλὸς, ὅπερ ἐστὶ θάλασσα· πέδον δὲ, ὅπερ ἐστὶ γῆ πεποιημένη, παρὰ τὸ ἀλίζεσθαι ἐκεῖ τοὺς ἵππους. ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις χωρίοις ἀμμόδρομοι ἦσαν.

26. Ἀλιτηριώδες.] Polit. V. p. 464. H. ὡς ἀλιτηριώδης τε δοκεῖ ἡ στάσις εἶναι. Legg. IX. p. 652. B. οἶστρός δέ ἐστί τις ἐμφυόμενος ἐκ παλαιῶν καὶ ἀκαθάρτων τοῖς ἀνθρώποις ἀδικημάτων, περιφερόμενος ἀλιτηριώδης. Ib. p. 663. F. νομίζων κεκοινωνηκέναι ἀλιτηριώδους τύχης. Epiſt. VII. p. 716. F. Νῦν δὲ ἤ πού τις δαίμων ἀλιτήριος ἐμπε-

Ἀλλόκοτον [28]. ἐξηλλαγμένον.

Ἀλλοτριονομοῦντες [29]. ἐναλλαγὴν ὀνομάτων ποιοῦντες, ἢ ὅλως, τισί τινα μὴ προσηκόντως διανέμοντες.

Ἀμε-

ποτῶν ἀνομίας καὶ ἀθεότητα. ib. p. 713. B. ἐπὶ δύναμιν ἐκὼν εἶσιν ἀλιτηριώδη ἑαυτῷ τε καὶ γένει εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. Ab Atticis quis dicatur ἀλιτήριος τοῦ θεοῦ, & δαίμων ἀλιτήριος, docta digreſſione expoſuit *Deſid. Heraldus* ad Jus Attic. & Rom. p. 596, 597. Plura de hac voce dicemus ad Scholia *Platonis*.

27. Ἄλη.] MS. ἄλλη.

28. Ἀλλόκοτον.] Hipp. Maj. p. 100. D. ῥήματα χαλεπά τε καὶ ἀλλόκοτα. Lyſ. p. 111. B. Εἶεν, ἦν δ᾽ ἐγώ, οὐκ ἀλλοκότως. Theaetet. p. 131. B. ἴσως οὖν ἡ ποιότης ἅμα ἀλλόκοτόν τε φαίνεται ὄνομα. quod, monente *P. Fabro*, ita expreſſit *Cicero* Academ. I. 7. *Quod ipſum* (ποιότης) *apud Graecos non eſt vulgi verbum, ſed philoſophorum*. Protag. p. 207. H. ἀνδρὶ πολλάκις συμβῆναι μητέρα ἢ πατέρα ἀλλόκοτον. Polit. VI. p. 470. E. τοὺς μὲν πλείστους, καὶ πάνυ ἀλλοκότους γιγνομένους, ἵνα μὴ παμπονήρους εἴπωμεν, τοὺς δὲ ἐπιεικεστάτους δοκοῦντας κ. λ. Euthyd. p. 229. C. *Phrynichus* Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. Ἀλλόκοτος σημαίνει μὲν κυρίως τὸ παρηλλαγμένον τῆς καθεστώσης διαίτης καὶ τρόπου· πεποίηται δὲ παρὰ τὸν κότον, ὃ σημαίνει τὴν ὀργὴν καὶ μανίαν καὶ παραπληξίαν. Ὁ οὖν ἄλλοτε ἄλλως ἄλλοις κοτῶν, Ἀλλόκοτος ἂν καλοῖτο. Πλάτων ἐν Νόμοις· (Lib. V. p. 613. A.) οἱ μέν γε διὰ πνεύματά γε καὶ διειλήσεις ἀλλόκοτοί εἰσι καὶ ἐναίσιοι αὐτῶν. Τὸ γὰρ, ἐναίσιοι αὐτῶν, δηλοῖ οἷον, οἱ γενόμενοι ἐν αἴσῃ καὶ μοίρᾳ τινι. Κυρίως μὲν οὖν οἱ τὸν νοῦν βεβλαμμένοι καὶ ἔμπληκτοι, Ἀλλόκοτοι καλοῦνται. ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τὰ σώματα διακειμένων παρὰ φύσιν. Κράτης δ᾽ ἐπὶ ὀνείρατος ἠλλαγμένου καὶ τερατώδους. Lexicon Sangerm. MS. Ἀλλόκοτον. ἐναντίον, ξένον, ἀλλοφυὲς, ἐξ ἄλλου, (lege, ἔξαλλον) ἀσυνάρμοστον, ἀλλότριον. Πλάτων δὲ Ἀλλοκώτατον καὶ Ἀλλοκώτερον εἶπεν, καὶ Φερεκράτης Ἀλλοκότως ἐπιρρηματικῶς. Adde Scholia *Ariſtoph.* ad *Veſp.* 47. 71. & Scholia *Platonis* non uno loco. Bis hanc vocem *Mangejus* in *Philone* T. II. p. 300. & 541. tentavit; ſed temere, ut ſolet.

29. Ἀλλοτριονομοῦντες.] Haec gloſſa ex earum genere

eſt,

'Αμεταστρεπτί 30. οὐχ ὑποστρέφειν εἰς τοὐπίσω.

'Αμό-

eſt, quas, niſi locum, ex quo manarint, in promptu habeas, vix ac ne vix quidem intelligas. *Plato* Theaetet. p. 136. F. loco nobiliſſimo & ſaepe ad imitationem vocato, animum humanum κηρίνῳ ἐκμαγείῳ comparat, cui perceptarum rerum notiones imprimantur. Is autem, cui exiguum ἐκμαγεῖον, id eſt, minutus animus obtigiſſet, notiones propter loci anguſtias aliis, atque oporteret, ſedibus locabat: ex quo confuſas falſasque opiniones exiſtere neceſſe erat. Sed ipſum potius Philoſophum audiamus: 'Εὰν δὲ πρὸς πᾶσι τούτοις ἐπ' ἀλλήλων συμπεπτωκότα ᾖ ὑπὸ στενοχωρίας, ἐάν του σμικρὸν ᾖ τὸ ψυχάριον, ἔτι ἀσαφέστερα ἐκείνων. Πάντες οὖν οὗτοι γίγνονται οἷοι δοξάζειν ψευδῆ. ὅταν γάρ τι ὁρῶσιν, ἢ ἀκούωσιν, ἢ ἐπινοῶσιν ἕκαστοι, ἀπονέμειν ταχὺ ἑκάστοις οὐ δυνάμενοι, βραδεῖς τε εἰσὶ, καὶ ἀλλοτριονομοῦντες παρορῶσί τε καὶ παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα. καὶ καλοῦνται αὖ οὗτοι ἐψευσμένοι τε δὴ τῶν ὄντων καὶ ἀμαθεῖς. Liquido patet, pro ὀνοματοποιοῦντες, quod MS. habebat, diviſe legendum eſſe ὀνομάτων ποιοῦντες, ut eſt apud *Suidam*, & Auctorem Lexici Sangerm. MS. qui gloſſam totidem verbis ex *Timaeo* deſcripſerunt; niſi quod in hoc ſeparatim legatur, ἀλλότριον νομοῦντες. Acute autem *Hemſterhuſius* meus ſuſpicabatur, duplicem olim extitiſſe lectionem, ἀλλοτριωνυμοῦντες, cui prior conveniat interpretatio, & ἀλλοτριονομοῦντες, ad quam poſterior pertineat. A *Platone* hoc verbum ſumſit *Olympiodorus* Commentario MS. in Phaedonem: Ὅτι τὸ μὴ καλῶς λέγειν, ἀλλ' ἀλλοτριονομεῖν, πρῶτον μὲν οὐ καλὸν, ὅπερ δὴ λέγεται, οἷον τὸ φάσκειν ὅτι Σωκράτης τέθνηκεν, ἀλλ' οὐχὶ τὸ τούτου σῶμα.

30. 'Αμεταστρεπτί.] MS. ὑποστρέφει Sed Grammatici hujus modi adverbia per Infinitivum, quem repoſui, exponunt, ut *Heſychius:* 'Αμεταστρεπτί. δίχα τοῦ μεταστραφῆναι. Lexicon Sangerm. MS. 'Αμετάστρεπτον. (l. 'Αμεταστρεπτί.) ἀμελητί, μὴ ἐπιστρεφόμενον. Polit. X. p. 521. E. ἐντεῦθεν δὲ δὴ ἀμεταστρεπτὶ ὑπὸ τὸν τῆς 'Ανάγκης ἰέναι θρόνον. Legg. IX. p. 652. C. τὰς δὲ τῶν κακῶν ξυνουσίας φεῦγε ἀμεταστρεπτί. *Philo* T. I. p. 410. τὰς μὲν οὖν εἰς τὸ ἁμαρτάνειν συνόδους ἀμεταστρεπτὶ φευκτέον. *Gataker.* ad *Antonin.*

nin.

Ἀμόθεν γε ποθέν[31]. ἀπό τινος μέρους ἰσημέρου.
Ἄμυνα[32]. καὶ ἐπὶ ἀμοιβῆς, καὶ ἐπὶ εἰσπράξεως δίκης.
Ἀμφιλαφές[33]. πολὺ καὶ ἄφθονον. ἔστιν δὲ ὅτε καὶ
ἀμφίσκιον.

Ἀμ-

nini VIII. §. 5. & *Albertus* ad *Heſych.* in v. Pro eodem ἀνεπιστρεπτὶ apud *Plutarch.* de Audit. p. 46. E. & *Jamblich.* de Vit. Pythag. cap. III. p. 12.

31. Ἀμόθεν γε ποθέν.] Codex MS. levi vitio, Ἀπόθέν γε ποθέν. quod tamen *Suidam* decepit. Nam ipſum *Timaeum* ἀμόθεν γε ποθὲν ſcripſiſſe cum ex literarum ſerie intelligitur, tum multo magis ex loco, quem reſpexit, Legg. VII. p. 631. E. Μηχανὴν δὴ δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν ἀμόθεν γε πόθεν, ὅντινα τρόπον τοῦτ' ἔσται τῇ πόλει. ubi Scholiaſtes: Ἀμόθεν γε ποθέν. ὁπωσδήποτε, καθ' ὁτιοῦν. λέγεται δὲ καὶ Ἀμηγέπη, καὶ Ἀμωσγέπως, καὶ Ἀμουγέπου, καὶ Ἀμοιγέποι, καὶ Ἀμοσέποι. *Photius* Lexico MS. Ἢ ποθέν. ἀμόθεν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Legendum: Ἀμόθεν. ποθέν. ut eſt in *Suida*. *Demoſthenem Thracem* ἀμόθεν apud *Homerum* Od. A. 10. per ἀμηγέπη explicuiſſe, tradit *Euſtath.* ad l. c. p. 1383. cujus accurata de hac voce eſt diſputatio. Quod in gloſſae fine additur, ἰσημέρου, *Kuſterus* ut ſupervacaneum delebat: *Abreſchius* Dilucid. *Thucyd.* Auctar. p. 372. in ἰσημοίρου, vel potius ἰσημοιροῦς mutabat. *Kuſteri* ratio praeferenda videtur.

32. Ἄμυνα.] Hanc gloſſam deſcripſit *Suidas*. Vocem ἄμυνα magno conſenſu exploſam a *Phrynicho*, *Moeride*, & *Thoma M.* fruſtra quaeras in Ἀττικωτάτῳ *Platone*. Ea quidem reperitur apud exquiſitae elegantiae ſcriptorem, *Alciphronem* III. 46. p. 376. Τῆς ἀμύνης εἰς ἄπειρον προχωρούσης. Sed ſollertia viri docti Obſ. Miſc. Vol. V. T. II. p. 291. bene correxit, τῆς ἁμίλλης· quod Codex Pariſinus, a nobis collatus, confirmat.

33. Ἀμφιλαφής.] Grammatici ἀμφιλαφὴς idem eſſe tradunt, quod ἀμφιλαβὴς, *qui ab utraque parte prehendi poſſit.* Sed ex *Hemſterhuſiana* ratione derivandum eſt a λάφω, cujus formae exemplum tametſi interiit, ſatis tamen e prae-

te-

terito λέλαφα, & derivatis, λαφύω, λαφύσσω, λάφυρος, &c. cognoſcitur, eam in veterrima lingua extitiſſe. Ἀμφιλαφὴς non reperitur apud *Homerum*: ſed tanto frequentius apud poſteriores poëtas, & ſolutae orationis ſcriptores. De *arboribus laeta coma florentibus*, dixit *Plato* loco perinſigni, quem *Timaeus* reſpexit, Phaedr. p. 338. A. ἥτε γὰρ πλάτανος αὕτη, μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλὴ, τῆς τε ἄγνου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον. quae verba certatim imitando ſua fecerunt *Julian.* Or. III. p. 113. A. *Themiſt.* Or. II. p. 32. *Ariſtaenet.* I. 3. *Baſil.* de Vita Theclae II. 10. p. 158. Totum vero philoſophi locum ſic expreſſit *Cicero* de Orat. I. 7. ut de elocutionis venuſtate cum *Platone* certaſſe videatur: *Cur non imitamur Socratem illum, qui eſt in Phaedro Platonis; nam me haec tua platanus admonuit, quae non minus ad opacandum hunc locum patulis eſt diffuſa ramis,* (ἀμφιλαφὴς) *quam illa, cujus umbram ſecutus eſt Socrates, quae mihi videtur non tam ipſa aquula, quae deſcribitur, quam Platonis oratione creviſſe.* Platano antiquitas hanc vocem quaſi propriam dicavit, *Apollon. Rhod.* II. 735. Ἀμφιλαφεῖς πλατάνιστοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν. ubi vide Scholiaſt. Sed exemplorum nullus finis eſſet, ſi quae ad manum ſunt, huc congererem. Saepe etiam ἀμφιλαφὴς dicitur de *quacunque re ampla & magna. Pindarus* Olymp. IX. 122. ἀμφιλαφὴς δύναμις ἔσποιτο. *Herodot.* III. 114. χρυσίον τε φέρει πολλὸν, καὶ ἐλέφαντας ἀμφιλαφέας. *Apollon. Rh.* IV. 1366. πελώριος ἀνθορεν ἵππος, Ἀμφιλαφής. ubi a Scholiaſte μέγας explicatur. *Longin.* Sect. 12. p. 92. ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμὸς πάντῃ νέμεται. *Aelian.* H. A. II. 21. δεῖπνον ἄφθονον καὶ ἀμφιλαφές. De *re tecta ab omni parte, & munita*, quae vis vocis proxime fluxit ab origine, *Theocrit.* Eid. XXIV. 46. Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα πασὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης. Nec quicquam impedit, quo minus ita capiatur in *Apollon. Rh.* IV. 982. Ἀμφιλαφὴς πίειρα Κερκυραίη εἰν ἁλὶ νῆσος. A Sophiſtis, *Pindari* auctoritatem ſecutis, etiam ad *res incorporales* traduci coepit. *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXI. p. 259. οὐδὲν γὰρ πολεμιώτερον ἀνδρὸς ἀρετῇ μοχθηρίας ἀμφιλαφοῦς. Diſſ. XXII. p. 269. ἐν πολλῇ καὶ

Ἀμφιθαλεῖς 34. ἀντὶ τοῦ, ἀμφότεροι οἰκοθαλεῖς.

Ἀμφικτύονες 35. οἱ ἐκ πολλῶν πόλεων αἱρετοὶ δικασταί, οἷον ἀμφικτίονες καὶ περίοικοι.

Ἀμη-

ἀμφιλαφεῖ ἀληθείᾳ κατατιθέμενον τὸ τοῦ βίου τέλος. niſi potius h. l. ſcripſerit, ἐν πολλῇ καὶ ἀμφιθαλεῖ ἀληθείᾳ, imitatus, ut opinor, *Aeſchinem Socratic.* Axioch. p. 731. D. καὶ φιλοσοφῶν οὐ πρὸς ὄχλον καὶ θέατρον, ἀλλὰ πρὸς ἀμφιθαλῆ τὴν ἀλήθειαν. Idem Sophiſta Diſſ. XL. p. 473. αἱ γὰρ τῶν σωμάτων φύσεις πολὺ τῆς τῆς ψυχῆς ἀμφιλαφέστεραι εἰς ὑγιείας μέτρον. Rarius *perſonis* tribuitur. *Callimach.* H. in Apoll. 42. Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων. quod ſic expreſſit *Dionyſius* Perieg. v. 462. Ὕλη δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον ὅσσον ἐκείνη. *Damaſcius* ap. *Suid.* v. Σιβηριανός. ὅτι καὶ εἶδον ἄνθρωπον εὐρὺν τε ἅμα καὶ ἀμφιλαφῆ τὴν διάνοιαν πρὸς τὰς πολιτικὰς ἐξηγήσεις.

34. Ἀμφιθαλεῖς.] Forte legendum, ἀμφοτέρωθεν, vel, ἐπ' ἀμφοτέροις οἰκοθαλεῖς. *Pollux* III. 25. ὅτῳ δὲ ἂν γονεῖς ἅμα ἀμφότεροι περιῶσιν, ἀμφιθαλὴς ὀνομάζεται. Et ſic reliqui Grammatici. *Plato* Legg. XI. p. 681. B. ἢ περὶ τὸν ἀμφιθαλῆ γενόμενος κακός. *Callimach.* Fragm. CXX. Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ. *Dionyſ. Halic.* A. R. II. p. 92. 130. *Lucian.* Hermot. p. 798. Latini *patrimos & matrimos* dicebant. Sed abunde viri docti, qui laudantur ad *Heſych.* in v. & *Fabric.* ad *Dion. Caſſ.* LIX. p. 908. Alia poteſtate ἀμφιθαλὴς *Diis, omni ex parte florentibus, almis*, tribuebatur. *Orpheus* Hymn. XLV. 2. Νύσιον, ἀμφιθαλῆ, πεποθημένον, εὔφρονα Βάκχον. quod ipſum fortaſſe reſtitui debet H. VII. 13. XII. 1. ubi αἰθαλὴς editur: niſi quis praeferat αὐξιθαλής. *Ariſtoph.* Av. 1735. Ὁ δ' ἀμφιθαλὴς Ἔρως Χρυσόπτερος κ. λ. ubi fruſtra Scholiaſtes alteram notionem agnoſcit. *Philo* T. II. p. 559. τοῖς τῶν μειζόνων καὶ ἀμφιθαλῶν εἶναι δοκούντων σεβασμοῖς, Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος καὶ Ἄρεως. Pro *generoſo* vel *nobili* eſt apud eundem T. I. p. 538. II. p. 446.

35. Ἀμφικτύονες.] *Suidas* pro πολλῶν πόλεων legit πόλεων καὶ ἐθνῶν. quod eodem redit. Minus autem recte apud eundem ἀμφικτύονες ſcribitur

pro

'Αμηγέπῃ 36. ἐνί γε τρόπῳ, ἢ ὁπωςοῦν.

'Ανα-

pro ἀμφικτίονες, quo Gloſſographum noſtrum ad vocis etymon reſpicere, clarum eſt. Nam *Androtion* quoque, 'Ατθίδος ſcriptor, Amphictyonum conſeſſum non ab Amphictyone, Deucalionis F. qui eum inſtituiſſe traditur, ſed a Delphorum ἀμφικτίοσι i. e. vicinis, ſic appellatum esſe ſtatuit. Vide *Pauſan.* Phoc. cap. VIII. p. 815. & ibi *Sylburg.* Apud *Platonem* nullam *Amphictyonum* mentionem reperi: nec dubito, quin gloſſa ad *Herodotum*, eos non uno loco commemorantem, pertineat. De ipſo concilio omnia fere pervulgata ſunt. Videndus praeter alios *Anton. van Dale* Diſſ. VI. de Antiq. & Marmor. p. 430. ſeqq.

36. 'Αμηγέπῃ.] Sophiſt. p. 165. H. τὸ δὲ ταυτὸν ἕτερον ἀποφαίνειν ἀμηγέπῃ. Politic. p. 198. F. καὶ τὰ μὲν αὐτῶν ἀμηγέπῃ τῆς συγκράσεως ὀρθῶς δοξάζει. Protag. p. 202. A. καὶ γὰρ ὁτιοῦν ὁτουοῦν ἀμηγέπῃ προσέοικε; Ib. B. Polit. V. p. 466. D. ἐὰν αὐτὸ ἀμηγέπῃ ἱκανῶς ἐξηγησώμεθα. Ib. E. οἱ ἐν ὥρᾳ τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικὸν ἀμηγέπῃ δάκνουσί τε καὶ κινοῦσι. Legg. V. p. 608. D. 609. E. IX. p. 655. B. Atque hanc formam ἀμηγέπῃ alteri ἀμωσγέπως praeferunt *Moeris* & *Thomas M.* Sed utramque Atticis uſitatam eſſe, vel unius *Platonis* exempla docent. Protag. p. 198. F. οὐδένα ὅντιν' οὐχὶ ἀμωσγέπως μετέχειν αὐτῆς. Charmid. p. 245. A. ἅ τις μὴ οἶδε μηδαμῇ ταῦτα, εἰδέναι ἀμωσγέπως. Phaedr. p. 337. D. ὡς μοὶ δοκεῖς σὺ οὐδαμῶς με ἀφήσειν πρὶν ἂν εἴπω ἀμωσγέπως. Tim. p. 335. F. Legg. I. p. 572. A. II. p. 580. B. 581. A. 608. B. E. VI. p. 614. D. VII. p 640. D. IX. p. 655. C. X. p. 665. C. XI. p. 675. B. 678. H. XII. p. 617. A. 695. H. *Apollonius Dyſcolus* Grammatica necdum edita: Ἔστι οὖν καὶ τὸ ἀμόθεν, καὶ ἔτι τὸ οὐδαμόθεν ἀπὸ τοῦ οὐδαμός. Ὁμολόγως οὖν τὸ μὲν οὐδαμῶς περισπᾶται· καὶ ἔτι παρὰ Ἐπικούρῳ (Hoc nomen corruptum) τὸ ἀμωσγεπῶς σημαῖνον κατά τινα τρόπον ἀπὸ ὀξυτόνου τοῦ ἀμὸς, ἐπεὶ καὶ πόθεν προείσπασται τὸ ἀμῶς, κ. λ. Lexicon MS. in Bibl. Regia: Ἀμωσγέπως. ὅθεν δήποθι. λέγεται δὲ ὄνομα ἡ λέξις. ἔστιν οὖν ὄνομα Ἀμὸς, ἰσοδυναμοῦν τῷ τὶς, Δωρικῶς, ὥς φησιν Ὅμηρος· (Od.

A.

Ἀναδῆσαι 37. ταινίαις ἐπιβαλεῖν.
Ἀνάρσια 38. ἃ οὐκ ἄν τις ἀρέσαιτο.
Ἀνακηκίει 39. ἀναπηδᾷ.
Ἀνάπλεως 40. ἀναπεπλησμένος. χρῆται δὲ ἐπὶ τοῦ μεμολυσμένου.

Ἀνα-

A. 10.) Τῶν ἀμόθεν γε θεῶν. ἀντὶ τοῦ, ἀπό τινος μέρους. Ὥσπερ ἀπὸ καλὸς γίνεται ἐπίρρημα καλῶς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀμὸς γίνεται Ἀμόθεν, ἐξ οὗ τὸ Οὐδαμόθεν ἐπίρρημα. καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ καλῶς γίνεται ἐπίρρημα καλὰ, οὕτως ἀπὸ τοῦ οὐδαμῶς, Οὐδαμὰ, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. οὕτως ὁ μέγας Διονύσιος. *Longinus* Art. Rhet. p. 714. iis, qui exquiſite ſcribere velint, ἀμηγέπη pro μετρίως commendat. Ex adverbiis cum ἀμῶς compoſitis rariſſimum eſt παιδαμῶς, contrarium τῷ οὐδαμῶς, quod *Heſychius* affert. Vide ſup. Ἀμόθεν γε ποθέν.

37. Ἀναδῆσαι.] Vide, quae infra dicemus ad v. Ταινίαις ἀναδούμενοι.

38. Ἀνάρσια.] Cum Gloſſographo noſtro conſentit *Suidas*. Aliter *Euſtath.* ad Od. K. p. 1664. Ἀνάρσιοι, οἷς οὐκ ἔστιν ἀρέσαι, ὅ ἐστιν ἀρέσασθαι καὶ φιλιωθῆναι. Ipſum verbum Ionicum potius, quam Atticum, ex *Herodoteis* huc immigravit. *Herodot.* I. 114. ἀνάρσια πρήγματα ἔφη πεπονθέναι. III. 74. ὅτι τε ἐπεπόνθεε πρὸς Καμβύσεω ἀνάρσια.

39. Ἀνακηκίει.] Mendoſe MS. Ἀνακήκει, & ex eo *Suidas*, Ἀνακηκεῖ. Reſcripſi, Ἀνακηκίει, ex Phaedro p. 346. G. ζεῖ οὖν ἐν τούτῳ ὅλη καὶ ἀνακηκίει. Quae verbi vis ſit, ex *Apollonii Rhodii* exemplis, quae ſubjicimus, intelligere licet. Lib. I. v. 389. —— περὶ δέ σφιν ἀϊδνὴ κήκιε λιγνύς. Ib. v. 542. Ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ κήκιεν ἅλμη. ubi vide Scholiaſt. v. 1261. —— τοῦ δ' ἀίοντι κατὰ κροτάφων ἅλις ἱδρὼς Κήκιεν. Lib. III. v. 227. de aqua ſaliente: Κρυστάλλῳ ἴκελον κοίλης ἀνεκήκιε πέτρης. Lib. IV. v. 600. Τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνακήκιεν ἀτμόν. Ib. v. 929. —— θερμὴν ἔτι κήκιε πόντος ἀϋτμήν. & v. 1188. —— θυέων τ' ἄπο τηλόθι κήκιε λιγνύς. *Heſychius:* Κηκίει. πηδᾷ, πηδεύει. Ultima vox mutanda in πιδύει, vel, πηδύει. Vide *Euſtath.* ad Il. H. p. 680.

40. Ἀνάπλεως.] Theaet. p. 137.

Digitized by Google

Ἀνατί [41]. δίχα βλάβης, καὶ οἷον δίχα τῆς ζημίας.

Ἀνατείνας τὴν ψυχήν [42]. ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας, καὶ ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν θέαν.

Ἀνα-

p. 137. D. πάλαι ἴσμεν ἀνάπλεω τοῦ μὴ καθαρῶς διαλέγεσθαι. Sympoſ. p. 331. E. εἰλικρινὲς, καθαρὸν, ἄμικτον, ἀλλὰ μὴ ἀνάπλεων σαρκῶν τε ἀνθρωπίνων καὶ χρωμάτων. Phaedon. p. 387. C. μηδέποτε εἰς ᾅδου καθαρῶς ἀφικέσθαι· ἀλλ᾽ ἀεὶ ἀνάπλεα τοῦ σώματος ἐξιέναι. Eandem *polluendi* & *foedandi* poteſtatem verbum ἀναπίμπλασθαι habet apud Philoſophum noſtrum. *Suidas*: Ἀναπλήσας. ἀναπληρώσας. ὁ δὲ Πλάτων ἀντὶ τοῦ μολύνας. Hipp. Major. p. 99. G. σοὶ μὲν γὰρ οὐκ ἂν πρέποι τοιούτων ὀνομάτων ἀναπίμπλασθαι, καλῶς μὲν οὑτωσὶ ἀμπεχομένῳ Apolog. p. 365. C. βουλόμενοι ὡς πλείστους ἀναπλῆσαι αἰτιῶν. Phaedon. p. 379. E. μηδὲ ἀναπιμπλώμεθα τῆς τούτου φύσεως, ἀλλὰ καθαρεύωμεν ἀπ᾽ αὐτοῦ. Polit. VI. p. 474. C. ὁρῶν τοὺς ἄλλους καταπιμπλαμένους ἀνομίας, ἀγαπᾷ εἴ πη αὐτὸς καθαρὸς ἀδικίας τε καὶ ἀνοσίων ἔργων κ. λ. *Thucydides* in peſtilentiae deſcriptione, II. 51. ἕτερος ἀφ᾽ ἑτέρου θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι, ὥσπερ τὰ πρόβατα. *contagione infecti.* quod *Gesnerus* in Theſ. L. L. v. *Impleo*, bene comparat cum *Livio* IV. 30 *vulgatique contactu in homines morbi, & primo in agreſtes ingruerant ſervitiaque. urbs deinde impletur.* Vide eundem ad *Orphei* Hymn. 37. p. 233.

41. Ἀνατί.] Legg. IX. p. 659. D. ὁ προστυχὼν πρῶτος τῶν οἰκείων τοῦ ἀποθανόντος ἢ καὶ τῶν πολιτῶν, ἀνατεὶ κτεινέτω. pro quo ibid. p. 660. E. νηποινεὶ dixit. Leg. XI. p. 677. A. κολάζων μὲν τὸν ὀμνύντα, ἀνατεὶ τυπτέτω. Ibid. p. 684. C. κολαζέτω δὲ ὁ τούτων ἄρχων ἕκαστος ἀνατεί. *Lycophron* v. 283. 1172. *Harpocrat.* in v. & *H. Valeſius.*

42. Ἀνατείνας τὴν ψυχήν.] Totidem verbis haec gloſſa apud *Suidam* legitur, item apud *Eudemum* Lexico MS. quod eſt in Bibl. Regia, niſi quod pro ἄνω τρέψας habet ἄνω κρεμάσας. Gloſſa non dubie referenda eſt ad Polit. VII. p. 488. B. Οὐκοῦν ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνη ταύτῃ πορεύεται, τὰς ὑποθέσεις ἀναιροῦσα ἐπ᾽ αὐτὴν τὴν ἀρχὴν, ἵνα βεβαιώσηται, καὶ

τῷ

Ἀναχινδυλευθῆναι [43]. *ἀνασκολοπισθῆναι, ἀνασταυρωθῆναι.*

Ἀνά-

τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινι τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω. Hic *Timaeus* pro ἀνάγει ἄνω legit ἀνατείνει, leviter gloſſam immutans, ut aliis locis facere ſolet. Hanc autem *Platoni* propriam loquendi rationem Platonici, praeſertim recentiores, certatim celebrarunt. *Clemens Alex.* Protrept. I. p. 107. ἀνατεινόμενοι δὲ ἄνω τῇ ἐννοίᾳ, σοφίαν μεταδιώκομεν ἁγίαν. *Atticus* apud *Euſeb.* P. E. XV. p 195. C. πειρωμένου τοῦ Πλάτωνος ἕλκειν τὰς τῶν νέων ψυχὰς ἄνω πρὸς τὸ θεῖον. *Max. Tyr.* Diſſ. VIII. p. 81. δύνανται εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ ἀνατεινόμενοι τῇ ψυχῇ τῷ θείῳ ἐντυγχάνειν. *Julian.* Or. IV. p. 136. ἀνατείνων τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὸν νοητὸν κόσμον. & p. 152 ἐπαινάγων τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὰς τοῦ θεοῦ συγγενεῖς οὐσίας. *Syneſ.* de In[ſ]omn. p. 144. λεπτύνει γὰρ ἀῤῥήτως αὐτὸ καὶ πρὸς θεὸν ἀνατείνει. Ex codem *Platonis* loco ψυχῆς ὄμμα ſumſerunt *Philo* T. II. p. 625. & *Porphyr.* de Vita Plotin. p. 111.

43 Ἀναχινδυλευθῆναι.] Polit. II. p. 423. D. τελευτῶν, πάντα κακὰ παθὼν, ἀναχινδιλευθήσεται. In hujus verbi ſcriptura mire variatur. *Clemens Alexandrin.* Strom. L. V. p. 714. hunc *Platonis* locum laudans, legit ἀνασκινδυλευθήσεται. quod etiam habent *Heſych.* in v. & *Etymol. M.* p. 100. 51. At *Theodoret.* Therapeut. Serm. VIII. p 112. & p. 119. ἀνασκινδαλευθήσεται. ſicut *Suidas*, *Timaei* gloſſam deſcribens, & ipſe *Clemens* Strom. L. II. p. 494. ubi *Potterus* videndus. *Phrynichus* denique Προπαρασκ. Σοφις. MS. Ἀναχινδαυλευθῆναι, διὰ τοῦ χ Πλάτων· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ κ. quo tamen loco librarius, haeſitans, utrum —— δυλευθῆναι, an —— δαλευθῆναι ſcriberet, utrumque conjungendo —— δαυλευθῆναι dediſſe videtur. Par etiam varietas in cognata voce σκινδάλαμος notanda eſt. *Heſychius*: Σκινδάλαμος. σκόλοψ. τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ χινδάλαμος. ἄλλοι, σκινδαλμός. Atticum eſſe χινδάλαμος per χ, ex-

Digitized by Google

Ἀνάδαστος [44]. ἡ κληρουχηθεῖσα γῆ, ἡ πάλιν εἰς διαίρεσιν διαδιδομένη.

Ἀναπεμπάζεσθαι [45]. ἐπαναλαμβάνειν κεφαλαιωδέστερον τὰ εἰρημένα.

Ἀνα-

exquiſita eruditione docet *J. Pierſonus* ad *Moerid.* p. 360.

44. Ἀνάδαστος.] Ἀναδάστασθαι proprie & Attice dici de *agro ex integro aequis partibus dividendo*, recte docent *Moeris* & *Thomas Mag.* Hinc γῆ ἀνάδαστος, *ager* ſic *diſtributus*. Legg. VIII. p. 648. E ὡς ἀνάδαστον γῆν λάθρα καὶ βίᾳ ποιοῦντος. ubi vide Scholia. *Jamblich.* de Vit. Pythag. cap. 35. p. 212. καὶ τά τε χρέα ἀπέκοψαν, καὶ τὴν γῆν ἀνάδαστον ἐποίησαν. Huc adde Polit. VIII. p. 500. D. καὶ ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμόν. quo loco *Themiſt.* Orat. VII. p. 91. C. uſus eſt. Legg. III. p. 588. D. καὶ ἐπαρᾶται γῆς τε ἀναδασμοὺς εἰσηγούμενον καὶ χρεῶν ἀποκοπάς. Neque aliunde metaphorae rationem petendam exiſtimo, qua quis dicitur ἀνάδαστον ποιεῖν *rem judicatam*, i. e. *reſcindere*. *Lucian.* Abdicat. p. 169. καὶ δύο δικαστήρια, ἓν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ παρῃτήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτι μετεβουλεύσω, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας. *Dio Chryſoſtom.* Orat. XXXVII. p. 463. A. προκαλέσασθαι τὴν κρίσιν ἀνάδαστον ποιήσαντες, ἢ τοῖς ἅπαξ δεδογμένοις ἐμμείναντες. ubi vide *Iſ. Caſaubon*. Sed multo latius patet haec loquendi ratio. *Dio* ibid. B. δεῖ τὴν τηλικαύτην ἀνάδαστον τιμὴν ἀνατετράφθαι. *Plutarch.* Sympoſ. Lib. III. 6. p. 654. A. κίνδυνός ἐστιν ἀνάδαστον γίνεσθαι τὸν ὄγκον.

45. Ἀναπεμπάζεσθαι.] Lyſid. p. 113. G. δέομαι οὖν, ὥσπερ οἱ σοφοὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, τὰ εἰρημένα ἅπαντα ἀναπεμπάσασθαι. Legg. IV. p. 604. A. ἀναπεμπαζομένους τόν τε λέγοντα καὶ τοὺς ἀκούοντας, παιδείας γίγνεσθαι κατὰ δύναμιν ἐπηβόλους. Quam Medii formam *Thomas Mag.* prae ἀναπεμπάζειν commendat. *Maxim. Tyr.* Diſſ. XVI. p. 185. τῆς μνήμης ἐκεῖ ἐν Ἰλίῳ ἀναπεμπαζομένης ἕκαστον ὧν εἶδε τέως. Ibid. p. 187. ἀναπεμπάζεται τῇ μνήμῃ τὰ τοῦ νοῦ θεάματα. *Heliodor.* Lib. III. p. 137. ὥσπερ εὖ πω γνωρίζοντες ἢ ἰδόντες πρότερον, ταῖς μνήμαις ἀναπεμπάζοντες. Idem variata ora-

E tio-

Ἀνακογχυλιάζαι [46]. ἀναγαργαρίζαι.
Ἀνδρηλατεῖν [47]. ἄνδρας ἐξελαύνειν, καὶ φυγαδεύειν.
Ἀνείλετο [48]. ἀνεῖλετο.

Ἀνι-

tionis ſtructura Lib. VIII. p. 303. καὶ πρὸς τὰ πάλαι συμβάντα τὴν διάνοιαν ἀναπεμπάζουσα. Athen. L. VI. p. 263. B. VIII. p. 362. D. X. p. 459. C. Ariſtid. Quintil. de Muſic. II. p. 87. Euſtath. ad Il. A. p. 135. Haec verbi metaphorica vis eſt: prima & propria, cibos ad rumen revocare. Scholiaſt. Ariſtoph. ad Veſp. v. 780. τῶν ἀναπεμπαζόντων τὴν τροφὴν ζώων, καὶ αὖθις ἀναμασωμένων. Clem. Alex. Strom. L. VII. p. 901. τῶν τὰ λόγια τοῦ θεοῦ μελετώντων καὶ ἀναπεμπαζομένων ἐν τῷ τῆς ψυχῆς τῶν μαθημάτων δοχείῳ. Utraque poteſtate convenit Latinum ruminari. Simplex πεμπάζειν eadem, qua ἀναπεμπάζειν, notione ſoli Poëtae frequentant. Apollon. Rhod. IV. 351. Ἔνθα δ᾽ ἐπεὶ τὰ ἕκαστα νόῳ πεμπάσσατο κούρη. & v. 1748. —— ὁ δ᾽ ἔπειτα θεοπροπίας Ἑκάτοιο Θυμῷ πεμπάζων.

46. Ἀνακογχυλιάζαι.] Pro —— γαρίζαι apud Suidam eſt —— γαρίσασθαι. Gloſſa referenda eſt ad Sympoſ. p. 320. E. εἰ δὲ μὴ, ὕδατι ἀνακογχυλίασον. quem locum laudat Athen. L. V. p. 187. C. Ariſtides Sacr. Serm. V. p. 349 οἱ δὲ ἰατροὶ, τὰ περὶ τοῦδε ἀνακογχυλιάζειν ἐκέλευον. Syneſ. Dione p. 55. C. ὁ δὲ ἀπερρόφει τι καὶ ἀνακογχυλίζει. Aelius Herodianus Φιλεταίρῳ, ſive libello de Vocibus Atticis inedito: Ἀνακογχυλίσασθαι, οὐχὶ ἀναγαργαρίσασθαι. Εὔπολις ἐν Φίλοις. Pollux VI. 25. ὃ μέντοι ἀναγαργαρίσασθαι νῦν λέγουσιν, ἀνακογχυλιάσασθαι ἔλεγον, τὸ ἀνακλύσασθαι τὴν φάρυγγα.

47. Ἀνδρηλατεῖν.] Polit. VIII. p. 500. D. γενόμενος φόνου ξυγγενοῦς, καὶ ἀνδρηλατῇ, καὶ ἀποκτιννύῃ. Aeſchyl. Agamemn. v. 1428. Οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρὴ σ᾽ ἀνδρηλατεῖν. ibid. v. 1:95. Ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων. Eumenid. v. 221. Οὔ φημ᾽ Ὀρέστην σ᾽ ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν. Dionyſ. Halicarn. A. R Lib. VII. p. 458. οὓς βούλοιτο τῶν πατρικίων ἀνδρηλατεῖν ἢ μικιφονεῖν. Timaeo gloſſam ſubtegit Suidas.

48. Ἀνείλετο.] Sic etiam Scholiaſtes ad h. l. Rectius tamen Suidas per duplex

Ἀνιμᾷ [49]. ἀνέλκει.
Ἀνεργήσεται [50]. ἀναδήσεται, ἀναρτήσεται, καὶ οἷον κωλύσεται.

Ἀνδρα-

plex λλ, Ἀνείλλεται. quod recepi. Ita *Phrynichus* de Dict. Attic. p. 12. ἀνείλλειν vel ἀνίλλειν βιβλίον ſcribi jubet, non ἀνειλεῖν. quod idem repetit Προπαρασκευ. Σοφιστ. MS. Ἀνίλλειν βιβλίον· οἱ μὲν ἄλλοι περισπῶσι τὴν λέξιν, καὶ δι' ἑνὸς λ γράφουσιν· οἱ δὲ Ἀττικοὶ παροξύνουσιν, καὶ διὰ δύο λλ γράφουσιν. οὕτως καὶ τὸ ἐξίλλειν. *Timaeus* ob oculos habuit Sympoſ. p. 319. D. ubi tamen nunc minus Attice legitur: λυπούμενον συσπειρᾶται, καὶ ἀποτρέπεται, καὶ ἀνειλεῖται, καὶ οὐ γεννᾷ. ſicut etiam Crit. p. 559. D. καθ' ἕκαστα ἡ τοῦ λόγου διέξοδος οἷον ἀνειλουμένη, τὸ προστυχὸν ἑκασταχοῦ δηλώσει. Et haec forma creberrima eſt apud ceteros Graecos. *Plutarchus* Conſ. ad Apoll. p. 109. C. ἀνειλήσαντα οὖν αὐτὸ (γραμματίδιον) ἰδεῖν ἐγγεγραμμένα τρία ταῦτα. *Longin.* Sect. XII. p. 92. ὡς ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμὸς, οἶμαι, πάντη νέμεται, καὶ ἀνειλεῖται. *Heliodor.* X. p. 509. ἀνειλήσας τὸ γράμμα ἐπελέγετο. Ex Atticiſtarum praecepto *Porphyr.* de Vit. Plotini cap. 14. p. 1.6. ἀνίλλεσθαι τὰς προθυμίας. *Proclus* in Tim. L. III. p. 173. ὁ δὲ κακὸς πᾶς, ὁρῶν εἰς τὸ ἐν ἑαυτῷ αἶσχος, ἀνίλλεται μὲν πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν.

49. Ἀνιμᾷ.] Infra: Ἱμᾷν. ἀνέλκειν, ἀνασπᾶν. Neutrum in *Platone* legere memini.

50. Ἀνεργήσεται.] *Suidas*, & *Eudemus* Lexico MS. una voce minus: Ἀνεργήσεται. ἀναρτήσεται, καὶ οἷον κολάσεται. Lege ex *Timaeo*, & Lexico Sangerm. MS. κωλύσεται. quod *Heſychius* praebet v. Ἀνίεργεν, Ἀπέειργεν, Ἀπεῖργον. Neque enim probo *Kuſteri* conjecturam, Ἀνίερσεται legentis, ut ſit Futurum Aeolicum, ab ἀνείρω. Multo quidem probabilius videtur, quod *Valckenaerio* noſtro in mentem venit, Ἀνέρξεται ſcribendum eſſe, ab ἀνέργω. Ad quam normam in *Heſychio* etiam refingas, Ἀνέρξεται. ἀναρτήσεται, κρεμάσεται. pro vulgato, Ἀνίερσεται. ἁμαρτήσεται, κρεμάσεται. Gloſſae ſedem quaerant, quibus otium eſt. Συνέργειν habet *Plato* Tim. p. 528. D. cujus etiam eſt συνερξις.

51. Ἀν-

Ἀνδραποδώδη τρίχα[51]. τὴν τῶν ἀνδραπόδων ἴδιον κουράν, ἣν ἀπελευθερωθέντες ἤλλασσον Ἀθήνησιν αἵ δοῦλαί τε καὶ οἱ δοῦλοι.

Ἀνδρείκελον[52]. χρόα ἐπιτηδεία, ὡς πρὸς ἀνδρὸς μίμησιν.

Ἀνδρ-

51. Ἀνδραποδώδη τρίχα.] Pro ἴδιον *Suidas* minus recte, ἰδίως, apud quem mox deſunt verba, αἱ δοῦλαί τε καί. Pertinet gloſſa ad Alcibiad. I. p. 32. A. ἔτι τὴν ἀνδραποδώδη (φαῖεν αἱ γυναῖκες) τρίχα ἔχοντες ἐπὶ τῇ ψυχῇ, ὑπ' ἀμουσίας, καὶ οὔπω ἀποβεβληκότες, ἔτι δὲ βαρβαρίζοντες. ubi vide Scholiaſten. Eundem locum *Olympiodorus* Scholiis MSS. in hunc Dialogum ſic interpretatur: Παροιμία ἐστὶ γυναικῶν, ἀπὸ τῶν ἐλευθερουμένων δούλων, καὶ ἐπιμενόντων ἐν τῇ δουλείᾳ· ὅτι ἔχεις τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἐν τῇ κεφαλῇ, τουτέστιν, ἔτι τὴν δουλικὴν τρίχα ἔχεις. Πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκέκριντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων, καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ καὶ Δᾶοι καὶ Φρύγες ὠνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Ὁ δὲ, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐν τῇ κεφαλῇ, φησὶν, ὅτι τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἔχεις ἐν τῇ ψυχῇ ὑπὸ ἀμουσίας. Cujus Scholii meliorem partem jam olim ex MS. protulit *Iſ. Caſaubonus* ad *Perſii* Sat. V. p. 429. A *Platone* ſuo ſumpſit *Proclus* in Tim. L. I. p. 31. διότι τὴν παντοίαν Αἰγυπτίων σοφίαν οὐ μετήεσαν· ἀλλ' οἱ πλεῖστοι παρ' αὐτοῖς, τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἔφερον ἐν ταῖς ψυχαῖς. Adde *Euſtathium*, a *Kuſtero* ad *Suid.* laudatum, ad Il. A. p. 79.

52. Ἀνδρείκελον.] Cratyl. p. 274. A. ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν, ἐνίοτε μὲν ὄστρεον μόνον ἐπήνεγκαν, ἐνίοτε δὲ ὁτιοῦν ἄλλο τῶν φαρμάκων· ἔστι δὲ ὅτε πολλὰ συγκεράσαντες, οἷον ὅταν ἀνδρείκελον σκευάζωσιν. quae excerpſit *Pollux* VII. 129. Polit. VI. p. 476. A. ξυμμιγνύντες τε καὶ κεραννύντες ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων, τὸ ἀνδρείκελον. Pro eo, *quod ſimilitudine hominem refert*, eſt apud *Plutarch.* Alexandr. p. 705. A. τὸ Θράκιον Ἄθων διατυπῶσιν ἀνδρείκελον δέχεσθαι καὶ διαμορφῶσιν. *Clem. Alexandrin.* Protrept. p. 41. τὴν ὕλην ἀγάλματα ἀνδρείκελα ἐποιήσατε. Paedag. L. II. p. 168. θρεία

ἀγ-

Ἀνοργίαστοι [53]. οἱ ἀμύητοι, οἷς τελεταὶ καὶ ὄργια οὐκ ἐγένοντο.

Ἀντικρύ [54]. κατευθὺ, ἐπ' εὐθείας.

Ἀν-

ἀνδρείκελα. Reſtituenda vox eſt *Heſychio*: Ἀδιίκελον. ἐμπρεπίς. Facili emendatione ſcribe: Ἀνδρείκελον. ἐμπρεπίς. ſcilicet ἀνδρὶ, quod ex Canone *Albertino* intelligendum eſt. Alibi *Heſychius*: Ἀνδρείκελον. ἀνδρὶ ὅμοιον, ἀνθρώπῳ ὅμοιον. Et, Ἀνδρείκελον. χρώματός εἶδος. καὶ τὸ ὅμοιον. ubi item ἀνδρὶ ſupplet vir doctiſſimus.

53. Ἀνάρπαστοι.] Sic Codex MS. gravi & vetuſto vitio, quod jam olim *Suidae* fraudi fuit, qui Ἀνάρπαστοι, tanquam probam vocem, bona fide in farraginem ſuam recepit. Vere autem *Kuſterus*, qua erat ſagacitate, Ἀνοργίαστοι reſtituit; de cujus emendatione ne quis amplius dubitet, locum, ex quo gloſſa manavit, inſpiciat, Epinom. p. 702. F. ἀνοργιάστους τε ὄντας ἱεροὺς θεοὺς, καὶ τιμὰς μὴ δεχομένους τὰς προσηκούσας αὐτοῖς. *Philo* T. I. p. 156. ἀμυήτους μυήσεις, ἀνοργιάστους τελετάς. T. II. p 28. ἀνοργίαστος, βέβηλος, ἐναγής. *Clemens Alexandr.* Protrepr. p. 19. θρησκευομένη τὰς ἀμυήτους ὄντως μυήσεις, καὶ τὰς ἀνοργιάστους τελετὰς εὐσεβείᾳ νόθῳ προστριβομένη. *Themiſt.* Orat. XIII. p. 166. C. ἀμύητος ὢν καὶ ἀνοργίαστος τούτων τῶν ἱερῶν. Scholiaſt. Comici ad Lyſiſtr. v. 898.

54. Ἀντικρύ.] Euthydem. p. 215. E. ἄντικρυς ἰὼν, παρεκαθίζετο ἐκ δεξιᾶς. ubi ex *Ammonii*, aliorumque magiſtrorum praeceptis ἀντικρὺ ſcribendum fuiſſet. Vid. *Nunneſ.* in *Phrynich.* p. 194. Sympoſ. p. 336. C. ἐξιόντος τινὸς εἰς τὸ ἄντικρυς. Pro, *illico*, aut *palam* Axioch. p. 730. A. φροντίδος ἄντικρυς ἐπίδοσαν. Multo frequentius eſt καταντικρύ. Alcibid. I. p. 37. C. ἐν τῇ τοῦ καταντικρὺ ὄψει. Lyſid. p. 106. A. δείξας μοι ἐν τῷ καταντικρὺ τοῦ τοίχου περίβολον. Ibid. p. 107. E. καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ καταντικρὺ ἀποχωρήσαντες ἐκαθιζόμεθα. Theaet. p. 136. D. Protag. p. 195. E. Euthyd. p. 216. A. Phaedon. p. 381. H. 400. C. D. Vide Scholiaſten ad Charmid. p. 235. C.

Ἄντυγες [55]. αἱ τῶν ἁρμάτων περιφέρειαι, οὕτως λέγονται. Ἀντωμοσία [56]. γραφή κατά τινος ἔνορκος, περὶ ὧν ἠδικῆσθαί φησι. Διωμοσία [57] δὲ, ὁ ἑκατέρωθεν γινόμενος ὅρκος καὶ ἐπὶ [58] τῶν δικαζομένων·

τοῦ

55. Ἄντυγες.] Theaetet. p. 141. F. ἀλλ' ἀγαπῶμεν ἂν ἐρωτηθέντες ὅ, τι ἐστὶν, ἅμαξα, εἰ ἔχοιμεν εἰπεῖν, τροχοὶ, ἄξων, ὑπερτερία, ἄντυγες, ζυγός. Quid ἄντυξ ſit, vulgo paene ignorabatur ante *Ti. Hemſterhuſium*, qui praeclare, ut infinita alia, vocem explanavit ad *Lucian.* Deor. Dial. XXV. p. 279.

56. Ἀντωμοσία.] Haec non ſolum apud *Suidam*, ſed etiam apud Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Veſp. v. 1036. totidem verbis leguntur. Theaetet. p. 127. B. ἀλλ' ἀνάγκην ἔχων ὁ ἀντίδικος ἐφέστηκε, καὶ ὑπογραφὴν παραναγινωσκομένην, ὧν ἐκτὸς οὐ ῥητέον· ἣν ἀντωμοσίαν καλοῦσιν. ubi poſtrema verba de gloſſa ſuſpecta ſunt *Abreſchio* Auctar. Diluc. *Thucyd.* p. 425. Apolog. p. 359. D. ὥσπερ οὖν κατηγόρων τὴν ἀντωμοσίαν δεῖ ἀναγνῶναι αὐτῶν. ubi vide Scholia. ibid. p. 361. F. λάβωμεν αὖ τὴν τούτων ἀντωμοσίαν. Lexicon Rhet. MS. Ἀντωμοσία καὶ Ἀντομνῦναι. τὸ γράμματα γράψαι καὶ ἀποφέρειν εἰς τὴν ἀρχὴν τόν τε φεύγοντα, καὶ τὸν διώκοντα, τὸν μὲν ἀληθῆ κατηγορεῖν, τὸν δὲ ἀληθῆ ἀπολογήσασθαι. λέγεται δὲ Ἀντωμοσία καὶ ἐν ταῖς διαδικασίαις, καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἀμφισβητήσεσιν. *Harpocration* v. Ἀντωμοσία, Διωμοσία, & Ἐξωμοσία. *Pollux* VIII. 55. & ibi *Hemſterh.* Plura Juris Attici Interpretes.

57. Διωμοσία.] Infra: Διωμοσία. ὅρκοι οἱ ἀπὸ τῶν δικαζομένων γινόμενοι· τοῦ μὲν ὀμνύντος, ὅτι παθὼν ἐγκαλεῖ· τοῦ δὲ, ὅτι οὐκ ἐποίησεν. a quibus nihil diſcrepat *Suidas*. Lexicon Rhet. MS. Διωμοσία ὅρκος ἐστὶν, ὃν ὤμνυον οἱ φόνου ἀγῶνας διώκοντες ἢ φεύγοντες. ἀμφότεροι γὰρ ὤμνυον μετὰ τὸ εἰπεῖν τὸν παρόντα λόγον· (adde, ὁ μὲν) ἦ μὴν ἀληθῆ κατηγορηκέναι καὶ δικαίως· ὁ δὲ, ἦ μὴν ἀληθῆ ἀπολελογῆσθαι καὶ δικαίως. ὤμνυον δὲ καὶ, πρὶν εἰπεῖν, τὸν αὐτὸν ὅρκον ἀμφότεροι, ἐπενεχθείσης ἤδη τῆς ψήφου, εἰ μὴ δικαίως νενικηκέναι, ἐξώλειαν ἑαυτῷ ἐπαρώμενος, εἰ ἐξηπάτησεν. Apolog. p. 363. B. καὶ ταῦτα καὶ διομόσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ.

58. Ὅρκος καὶ ἐπὶ τῶν δικαζ.] Lege ex *Suida*, Schol. *Ariſt.* l. c.

τοῦ μέν, ὡς πράξαντα διώκειν· [59] τοῦ δέ, ὡς οὐκ ἔπραξεν. Ἐξωμοσία [60] δέ, ἄρνησις σὺν ὅρκῳ, ὡς ἀδυνατοῦντος, ἢ παρὰ καιρὸν ὄντος αὐτῷ τοῦ λειτουργεῖν.

Ἄξων [61]. τὸ τοῦ ἅρματος ξύλον, περὶ ὃ δινοῦνται οἱ τροχοί.

Ἀπενιαυτίσαι [62]. ἐνιαυτῷ φυγεῖν τὴν πατρίδα ἐπί τισιν ἀδικήμασιν.

Ἀπο-

l. c. & ipſo *Timaeo* v. Διωμοσία, ὅρκος ὑπὸ τῶν δικαζομένων.

59. Διώκειν.] *Suidas*, διώκει. At MS. διώκειν. quod indicio eſt, poſt ἔπραξεν excidiſſe vocem, quam Schol. Comici habet, τοῦ μέν, ὡς πράξαντα διώκειν· τοῦ δέ, ὡς οὐκ ἔπραξεν, ἀποφάσκειν.

60. Ἐξωμοσία.] Infra: Ἐξωμοσία. ἔνορκος παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν. quae etiam leguntur apud *Suidam* & Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Eccleſ. v. 1018. Ἐξωμοσίας nullam in *Platonis* libris mentionem reperio.

61. Ἄξων.] Reſpicit locum Theaetet. p. 141. F. quem modo ad v. Ἄντυγες laudavi, vel Polit. III. p. 430. F.

62. Ἀπενιαυτίσαι.] Legg. IX. p. 657. B. μέτοικος δὲ ὤν, ἀπενιαυτησάτω. ubi vide Scholia. Ibid. p. 658. A. καὶ ἐνιαυτοὺς τρεῖς ἀπενιαυτείτω. Ibid. B. τριετεῖς δὲ ἀπενιαυτήσεις διατελεῖν. & paullo poſt, τὰ μὲν τῶν καθαρμῶν καὶ ἀπενιαυτήσεων δεῖν γίγνεσθαι. His *Platonis* locis uſi ſunt viri docti ad *Polluc.* I. 58. ut oſtenderent, probas formas eſſe ἀπενιαυτέω & ἀπενιαύτησις. At ego, re δευτέραις φροντίσι perpenſa, ubique ἀπενιαυτίζω & ἀπενιαύτισις ſcribendum cenſeo: ut placuit *Jo. Meurſio* ad *Lycophr.* 1039. Primum in altero *Platonis* loco pro ἀπενιαυτείτω meliores libri habent ἀπενιαυτιζέτω. Tum nemo neſcit, quoties librarii ι & η confuderint. Ne longe abeam, apud *Suidam*, ubi haec ipſa *Timaei* gloſſa legitur, pro ἀπενιαυτίσαι, ἀπενιαυτῆσαι ſcripſerunt: quod *Kuſterus* e libris ſuis bene correxit. Lexicon Rhetor. MS. Ἀπενιαυτίσαι. ἐπὶ ἐνιαυτὸν φυγεῖν, ἢ ἐπὶ τοῦ ἐντὸς ἐνιαυτοῦ ἀποθνήσκοντος. Vide *M. Ham.*

Digitized by Google

Ἀπέσβη [63]. τέθνηκεν.

Ἀποδιοπομπεῖσθαι [64]. ἀποπέμπεσθαι καὶ διωθεῖσθαι τὰ ἁμαρτήματα, συμπράκτορι χρώμενος τῷ Διΐ.

Ἀπο-

Ham. *Goldaſtum* Epiſtola ad *Jungerm.* inter *Gudianas* p. 229. inprimis *H. Valeſium* ad Excerpta *Peireſc.* p. 66.

63. Ἀπέσβη.] *Suidas* ex *Kuſteri* emendatione, quam Lexicon Sangerm. MS. confirmat: Ἀπέσβη. ἐσβέσθη, ἢ ἐπαύσατο, τέθνηκεν. Ἀπέσβηκε λέγουσι τὸ ἀπεσβέσθη οἵ τε ἄλλοι, καὶ Πλάτων Πολιτικῷ. nempe p. 174. G. διὰ δὲ χρόνου πλῆθος, τὰ μὲν αὐτῶν ἀπέσβηκε, τὰ δὲ, διεσπαρμένα εἴρηται χωρὶς ἕκαστα ἀπ' ἀλλήλων. *Liban.* Epiſt. 123. εἰ ἐμὲ μὲν ἐγῷμαι τύχη μὲν ἠνθηκέναι πάλαι, πεῖρα δὲ ἀπεσβηκέναι νῦν. Plura de hujus praeteriti ſignificatione paſſiva *H. Stephan.* Theſ. Gr. L. Tom. III. p. 748. Quod *Timaeus* in *Platone* reperit, ἀπέσβη, aeque rectum eſt, atque ἀπέσβηκε, & ab eodem *Stephano* exemplis munitum. *Euripides* ap. *Plutarch.* T. II. p. 1090 C. Ὁ δ' ἄρτι θάλλων σαρκὶ, διοπετὴς ὅπως Ἀστὴρ, ἀπέσβη. *Ariſtid.* Rhodiac. p. 355. οὐ γὰρ εὖ πράξασα, εἶτα χεῖρον ἔπραξεν, οὐδ' ἀεὶ κατὰ μικρὸν ἕως ἀπέσβη. *Syneſ.* Cataſtaſ. p. 301. C. Τέθνηκεν· ἀπέσβη τὸ Πενταπόλεως. Reddamus hoc verbum *Themiſtio* Orat. XIII. p. 165. C. ἀλλ' ὑπερ- ωρόν γε ἤδη τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ τὸ μὲν οὐχ οἷός τε ἀγαθὰ εἶναι τοῦ ἔρωτος· τὸ δὲ ἐκλάμψαν εὐθὺς καὶ ἀπέπτη. ubi neminem arbitror dubitaturum, quin melius ſit legere: —— τὸ δ' ἐκλάμψαν εὐθὺς καὶ ἀπέσβη. Idem Orat. VIII. p. 102. A. καθάπερ ἀστραπὴν ἐκλάμψασαν τὴν ἀρετὴν εὐθὺς ἀποσβῆναι. Eodem modo corrigendus videtur *Damaſcius* apud *Suid.* v. Ἀκαμάτιος· ἀπέσβη τοῦτο σχεδὸν τὸ πλάσμα τῆς Ἀκαματίου φιλοσοφίας. ubi ἀπέβη editur. Vide *Valckenarium* Diatr. in *Euripid.* cap. VI. p. 57.

64. Ἀποδιοπομπεῖσθαι.] *Phrynichus* Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. Ἀποδιοπομπεῖσθαι, καὶ Διοπομπεῖσθαι σημαίνει μὲν τὸ ἀποπέμπεσθαι, καὶ ἀποκαθαίρεσθαι μύση· σύγκειται δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ δίου, ὅ ἐστι δέρμα τοῦ ἱερείου τοῦ θυομένου

τοῦ

τῷ Διΐ. ἐφ' οὗ ἑστῶτες ἐκαθαίροντο, οἷον τὰς ἀποδιοπομπήσεις ἐποιοῦντο, οἷον ἐκ τοῦ Διὸς, τοῦ δέρματος. (Dele haec verba temere repetita) κἀκ τοῦ πέμπειν. Μετὰ γοῦν τὸ ἀπὸ συνθέσεως Ἀττικώτατόν ἐστι. *Phrynichum* exſcripſit Grammaticus MS. ab *Hemſterhuſio* ad *Heſych.* v. Ἱερῶον laudatus. Propria ejus vis eſt, *ſcelus* vel *prodigium depellere*, *averruncare*. ſicut Attici etiam dicunt, ἄγος ἀποπέμψασθαι, ἐλαύνειν. *Pollux* I. 33. Cui expiationi cum ſemper luſtrationes accederent, de quibus erudite diſputat *Henr. Valeſius* ad Excerpta *Peireſc.* p. 67. facile intelligitur, cur hoc verbum etiam per καθήρασθαι a Grammaticis exponatur. *Plato* Cratyl. p. 262. G. αὔριον δ' ἂν καὶ ὑμῖν συνδοκῇ, ἀποδιοπομπησόμεθά τε αὐτὴν, καὶ καθαρούμεθα, ἐξευρόντες ὅστις τὰ τοιαῦτα δεινὸς καθαίρειν, εἴτε τῶν ἱερέων τὶς, εἴτε τῶν σοφιστῶν. ubi vide Scholia. Legg. IX. p. 652. C. ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις, ἴθι ἐπὶ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἱκέτης. Ibid. p. 662. A. τοῦτον πρῶτον μὲν καθῆραι καὶ ἀποδιοπομπήσασθαι τὸν οἶκον χρεὼν ἔστω κατὰ νόμον. X. p. 670. F. ἀλλ' ἐάν πως οἷον ἀποδιοπομπήσασθαι λόγοις αὐτὸ ὅσιον γινώμεθα δυνατοί. *Lyſias* adv. Andocid. p. 65. ἀγὼν ἀπάγειν καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι. *Onoſander* cap. 5. πᾶσαν, εἴτις ἢ δημοσία κηλὶς, ἢ διαμέλυσμα, ἀποδιοπομπούμενος. Haec propria, ut diximus, vocis ſignificatio eſt, quam Atticis tribuunt *Moeris* & *Phrynichus*. Scriptores non ita vetuſti ἀποδιοπομπεῖσθαι metaphorice uſurpant pro *rem aliquam procul amandare*, *rejicere*, *reſpuere*. *Philo* T. I. p. 642. ὁ θεὸς κακίαν ἀναχυθεῖσαν ἐν πόλεσι, καὶ χώραις, καὶ ἔθνεσιν ἀποδιοπομπεῖται. *Plutarch.* Lyſandr. p. 442. C. ἀποδιοπομπεῖσθαι πᾶν τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον, ὥσπερ κῆρας ἐπαγωγίμους. *Phalaris* Epiſt. CXLVII. p 184. μηδὲν τῶν ἐπὶ τῶν ἡκόντων ἀποδιοπομπούμενος. *Syneſ.* de Regn. p. 3. B. τὸ μὲν ἀγαπᾷν, τὸ δὲ ἀποδιοπομπεῖσθαι. de Provid. p. 104. D. Epiſt. CXVI. p. 255. *Phrynichus*, qui prope ſolus veterum Grammaticorum, quam ſermonis elegantiam aliis praecipit, ipſe ſcribendo praeſtat, de Dict. Attic. p. 104. Τοῦτο μὲν οὖν ἀποδιοπομπούμεθα. & p. 134. Ἐξάδελφος ἀποδιοπομπητέον, ἀνεψιὸς δὲ ῥητέον. Verbum διοπομπεῖσθαι non ſupereſt, ſi bene memini, niſi apud Grammaticos. At nomen διοπόμπησις eſt apud *Clem. Alex.* Strom. VII. p. 850. ἐπὶ μόνῃ τῇ διοπομπήσει τῶν κακῶν

Ἀποκναίειν[65]. καθ' ὀλίγον ἀποξύειν, καὶ ὥσπερεὶ διαφθείρειν.

Ἀπό-

ubi nunc vitioſe ſcribitur διαπαρατήσει. Vide *Euſtath.* ad Od. X. p. 1935.

65. Ἀποκναίειν.] Phileb. p. 78. E. καὶ σὺ μὲν ἀποκναίειν ἔφης αὐτὴν, ἐγὼ δὲ τοὐναντίον ἀποσώζειν λέγω. ubi alii libri habent ἀποκναίων. Polit. III. p. 440. D. μᾶζαν γυμναστικὴν ἰατρικῇ, ἀπέκναιε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. ubi vide Scholiaſten. Paullo poſt, διὰ βίου ἔζη ἀποκναιόμενος. Hunc verbi uſum, quem recte *Moeris* Atticis, & nominatim *Platoni* tribuit Schol. *Luciani* ad Catapl. p. 638. aliis aliorum etiam exemplis confirmemus. *Ariſtoph.* Veſp. v. 679. Ἀλλ' αὐτὴν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων, ἀποκναίεις. ubi vide Schol. Eccleſ. v. 1079. Ἕλκοιτε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀποκναίοντε. *Antiphanes* ap. *Athen.* L. I. p. 18. C. ἀφθὼν κομιδῇ πικροὺς, ἀποκναίσειεν ἄν. *Ariſtides* Tom. I. p. 550. εἰς δ' ἂν τὴν τῶν κακῶν μοῖραν καθάπαξ δέῃ, τελέως ἀποκναίσειν. *Philoſtrat.* V. A. Lib. I. cap. 37. p. 46. ἀλλ' ὑπὲρ τιμωρίας, ἢ ἀποκναίσει αὐτόν. *Lucian.* Somn. p. 703. τοῦ κρύους μηδέπω με τὰ ἔσχατα ὥσπερ εἰώθει ἀποκναίοντος. *Themiſt.* Orat. X. p. 139. B. καὶ τῇ τῶν χειρῶν ἀνατάσει πάντας ἀπέκναιε τοὺς ἀντιπάλους. Exquiſitum eſt, quod *Phrynichus* Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. ex veteribus Comicis annotavit: Ἀπολέσας γελῶντα Ὅμηρος· γέλω ἔκθανεν. Οἱ Κωμικοὶ, ἀποκναιωθῆναι τοῦ γέλωτος. Frequens inprimis & legitimus loquendi modus eſt, ἀηδίᾳ ἀποκναίειν τινὰ, *aliquem taedio & moleſtia enecare.* *Dio Chryſoſt.* Orat. XXVII. p. 286. D. ἕτεροι δὲ αὐστηροὶ καὶ σώφρονες εἶναι λέγοντες, ἀποκναίουσιν ἀηδίᾳ. *Liban.* Opp. T. I. p. 15. C. τὴν μὲν ἀποκναίουσαν ἀηδίᾳ, τὴν δὲ εὐφραίνουσαν μεθ' ὑπερβολῆς. *Dionyſ. Halic.* περὶ τ. Δημοσθ. δεινότ. p. 175. *Ariſtid.* Tom. II. p. 308. *Pollux* VI. 119. Pro quo alii dicunt, ἀποκναίειν abſolute, vel ἀποκναίειν τὰ ὦτα, *moleſta garrulitate aliquem obtundere.* *Philo* T. I. p. 205. Ἀποκναίουσι γοῦν ἡμῶν τὰ ὦτα, τὴν δικαιοσύνην κοινωνικὸν ἀποφαίνοντες. *Plutarch.* de Audit. p. 48. A. ἀποκναίουσι λαλιᾷ καὶ περιεργίᾳ τοὺς λέγοντας.

Li-

Ἀπόστολα [66]. τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐκπεμπόμενα ἢ ἐκπλέοντα.

Ἀποστοματίζειν [67]. ἀπὸ μνήμης λέγειν.

Ἀπόρ-

Liban. Epiſt. 258. ὥστ' αἰρομαί σε καὶ ἀποσκυβαλίζομαι τοῦ τῶν ἐρωτημάτων πυκνῷ. *Lucian.* Nigrin p. 46. *Heliodor.* III. p. 136. Simillimum eſt illud *Plautinum* Epid. III. 3. 52. *pugnis memorandis meis Eradicabam hominum aures.* & *Terentianum* Eunuch. III. 5. 6. *Qui me ſequatur, quoque eam, rogitando obtundat, enecet.* Sed vereor, ne nimius eſſe videar in re ſatis nota.

66. Ἀπόστολα.] Epiſt. VII. p. 720. F. ἐγὼ γὰρ ἐν τοῖς ἀποστόλοις πλοίοις ἐμβὰς. διανενόμενον πλεῖν. ubi *naves vectoriae* intelligendae ſunt. *Herodot.* de vita Homeri p. 753. Ἐκ μὲν δὴ τοῦ λιμένος οὐδὲν ἦν ἀπόστολον, ἄγει δὲ αὐτὸν ἔνθα τῶν ἁλιέων τὰ πλοῖα ὁρμίζεται. Hanc vocem aliquando reddere tentabam *Philoſtrato* V. Apoll. VI. 3. p. 231. καὶ ναῦν δὲ ἤδη ἀπόστολον ἐκέκτητο, καὶ ἐναυκλήρει ἐν τῷ Νείλῳ. ubi mire laborat *Olearius.* Nunc pronior ſim in ναῦν ποτάμιον, ab aliis ποταμηγὸν dictam; quae *Jo. Toupii* conjectura eſt Emend. in *Suid.* T. III. p. 206.

67. Ἀποστοματίζειν.] Theaetet. p. 114. D. Ἀτὰρ τίνες ἦσαν οἱ λόγοι. ἔχοις ἂν διηγήσασθαι; ΕΥ. Οὐ μὰ τὸν Δία, οὔκουν οὕτωγε ἀπὸ στόματος. quo loco *Suidas* h. v. uſus eſt. Euthydem. p. 216. G. Τί δὲ, ὁπότε ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστὴς, πότεροι ἐμάνθανον τῶν παίδων τὰ ἀποστοματιζόμενα; οἱ σοφοὶ, ἢ οἱ ἀμαθεῖς; ibid. p. 217. A. Ὅταν οὖν τις ἀποστοματίζῃ ὁτιοῦν, οὐ γράμματα ἀποστοματίζει; Ὡμολόγει. Οὐκοῦν ἀν τι σὺ ἐπίστασαι, ἔφη, ἀποστοματίζει, κ. λ. In quo loco interpretando ipſi veteres Grammatici diſſenſerunt. Nam *Timaeus*, & ex eo *Suidas*, ἀποστοματίζειν h. l. exponunt *memoriter recitare, ore, non ſcripto, proferre*. At *Pollux* II. 102. Ἀποστοματίζειν δὲ τοὺς παῖδας Πλάτων που λέγει, ὑγιῶν ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐρωτᾶσθαι τὰ μαθήματα, ὡς ἀπὸ στόματος λέγειν. *Polluci* conſentit vetus Grammaticus apud *Suidam*: Ἀποστοματίζειν φασὶ τὸν διδάσκαλον, ὅταν κελεύῃ τὸν παῖ-

 δα

'Απόῤῥησις 68. ἀπαγόρευσις.

'Αποτεθρυωμένοι 69. ἀπηγριωμένοι. εἴρηται δὲ κατὰ μεταφορὰν

διὰ λέγειν ἅττα ἀπὸ στόματος. Diſertius Phrynichus Προπαρασκ. Σοφιστικῇ MS. 'Αποστοματίζειν, τὸ ἀπὸ στόματος ἐρωτωμένους ἐν διδασκάλου, ἢ γλώσσας, ἢ ἄλλο τι τῶν μαθημάτων λέγειν. a quo eundem *Platonis* locum explicari, perſpicuum eſt. Ab hac ſignificatione fluxit alia, veteribus incognita, qua pro *elicere ad loquendum* dicitur apud *D. Lucam* XI. 53. ἤρξαντο οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν, καὶ ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων. ubi vide interpretes, inprimis *H. Grotium*. *Platonis* locus etſi utramque interpretationem recipit, praeferam tamen *memoriter proferendi* poteſtatem, quam & ſimplicitas ſua, & aliorum ſcriptorum exempla commendant.

66. 'Απόῤῥησις.] Sophiſt. p. 165. D. οὐκ οἶσθ᾽ ὅτι Παρμενίδου μακροτέρως τῆς ἀποῤῥήσεως ἀφεστήκαμεν; Polit. II. p. 421. C. καὶ δὴ καὶ τότε τοῦ Θρασυμάχου τὴν ἀπόῤῥησιν οὐκ ἀπεδέξατο. quo reſpicit *Pollux* II. 127. Πλάτων δὲ ἀπόῤῥησιν, τὴν ἀπαγόρευσιν. καὶ ἀπαγορεύειν, οἷον τὸ ἀπειρηκέναι. ubi vide *Jungerman*. At aliter eundem locum accipit *Phrynichus* ineditus: 'Απόῤῥησις. ἡ μὲν συνήθεια τὴν ἀπαγόρευσιν οὕτως λέγει. Πλάτων δὲ ἀντὶ τοῦ ῥῆσις αὐτὸ ἐν τῇ Πολιτείᾳ τέθεικεν εἰπών· καὶ τότε τὴν ἀπόῤῥησιν &c. 'Αποῤῥηθῆναι pro *abdicari* eſt Legg. XI. p 681. F. ἀπὸ δὲ τοῦ γένους ἀποῤῥηθῆναι παιδός. quod tanquam minus tritum e *Platone Pollux* II. 128. & *Suidas* v. 'Αποῤῥηθῇ, annotarunt. Lexicon Rhet. MS. 'Απόῤῥησις, τὸ κελεύειν τι μὴ γίνεσθαι, καὶ τὸ ἀποκηρύσσειν. Pro *vetitum* ἀπόῤῥητον eſt Legg. XI. p. 683. B. Sed eadem vox nullo ſenſu legitur Gorg. p. 313. A. Μίνῳ δὲ πρεσβεῖα δώσω ἐπιδιακρίνειν, ἐὰν ᾖ ἀπόῤῥητόν τι τῷ ἑτέρῳ. ubi, repudiata explicatione *Abreſchii* Auctar. Dilucid. *Thucyd.* p. 403. legere malim, ἐὰν ᾖ ἄπορόν τι, quod *Ficinus* verſione ſua expreſſit. Vide *Pierſonum* ad *Moerid.* p. 83. & *Toupium* Emend. in *Suid.* T. I. p. 52.

69. 'Αποτεθρυωμένοι.] Infra: τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυωμένοι. ἀντὶ τοῦ, ἀπη-

φορὰν ἀπὸ τοῦ τεθρύων, ἅπερ εἰσὶν ἄγονα καὶ ἄγρια φυτά.

'Απο-

ἀπηγελωμένοι καὶ ἄγονοι. Cum *Timaeo* ad verbum congruit Lexicon Sangerm. MS. At *Suidas*, & ex eo *Apoſtolius* Proverb. p. 40. legunt, 'Αποτεθελωμένοι, & τεθείων, *Apoſtolius* etiam λάχανα pro φυλά. Eandem gloſſam ſic ſcriptam e *Timaeo* repetiit Scholiaſtes *Platonis*: 'Αποτεθρυμμένοι, ἀπηγελωμένοι. εἴρηται κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν θρύων, ἅ ἐστι βοτάνη τις ἄγρια καὶ ἄγονος. Hic duplici perſpicuoque exemplo, ut error errorem parere ſoleat, intelligere licet. *Timaei* librarius cum per negligentiam ſcripſiſſet τεθείων vel τεθρύων, pro θείων, vel potius θρύων, id *Suidas* non tantum bona fide in Lexicon ſuum recepit, ſed praeterea vix credibili ſtupore novam inde gloſſam, quae ſuo loco exhibetur, confinxit: Τίθεια. ἄγρια καὶ ἄγονα φυτά. Quid tali homini facias? Magis tamen mirere, ne *Timaeum* quidem ſibi ab errore caviſſe, qui contra ac Criticum acutum decebat, mendoſis *Platonis* Codicibus ſeſe paſſus ſit in fraudem induci. Ecce enim, unde iſtud lectionis monſtrum prodierit. Polit. VI. p. 473. G. οὗ δὴ ἐφιέμενοι πολλοὶ, ἀτελεῖς μὲν τὰς φύσεις, ὑπὸ δὲ τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὥσπερ τὰ σώματα λελώβηνται, οὕτω καὶ τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμμένοι διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσιν. Nihil dicam de verbi ἀποθρύπτειν inſolentia, quae vel hebetioribus ingeniis corruptelae ſuſpicionem moveat. Quis eſt, quin ex adjuncto verbo συγκεκλασμένοι intelligat, ἀποτεθρυμμένοι, cujus gloſſa eſt lectio ἀποτεθραυσμένοι, ab *H. Stephano* e Codice neſcio quo prolata, hic ſuo loco poni. Eadem fere verba jungit *Philo* T. I. p. 685. ὡς εὐμελῆ καὶ αὐτουργῷ τεθρυμμένου, καὶ κατεαγότος, καὶ αἰσχίστου βίου. Haec ita in chartam conjecta oſtenderam praeceptori cariſſimo, meique amantiſſimo, *Ti. Hemſterhuſio*. Verum is in alia omnia diſcedebat, *Timaeo* ferens auxilium. „Vix „(inquit) a me impetro, „quin

quin credam ἀποτεθρυωμένοι lectionem eſſe diverſam, ſed vetuſtam & non temere ſpernendam. Θρύον eſt *juncus*, *herbae genus agreſtis & in paludibus natae*, vere ἄγονον καὶ ἄγριον. hinc θρυοῦσθαι, & ἀποθρυοῦσθαι eadem virtute, qua dicuntur ἀπορινοῦσθαι, ἀπολιθοῦσθαι, ἀποθηριοῦσθαι, *in junceam quaſi & inſenſilem omnis boni naturam mutari*; hinc ſenſus orietur *Platonis* menti neutiquam alienus. Deinde qua poteſtate capies ἀποτεθρυμμένοι; *confractos* reddidit *Ficinus*; *fractos deliciis, luxu corruptos*, vel, *molles redditos & imbecillos*, *Stephan.* in Th. Atqui probandus erat talis uſus in compoſito ἀποθρύπτεσθαι certis teſtimoniis: ἀποθρύπτειν nihil aliud eſt quam *defringere*, quemadmodum ἀποκλᾶν. Verum eſt, κλᾶν, κατακλᾶν & θρύπτειν ſaepe jungi; ut κεκλασμένως βαδίζειν, τεθρυμμένως φθέγγεσθαι, *Cyrill.* apud *Suid.* in Σπάδων. τῶν σωμάτων κατακλῶσι καὶ θρύπτουσι τὰς δυνάμεις *Philo Jud.* de Ebr. p. 243. B. Schol. *Gregor. Nazianz.* ad Stelit. II. p. 107. ubi egregie vim vocis exponit, θρύπτεσθαι τὸ ἄνευ φωνῆς καὶ τέχνης ἀκκίζεσθαί τε καὶ κατακλᾶσθαι τοῖς τοῦ σώματος μέλεσιν. idem ſi quis in alterutro ἀποκλᾶν vel ἀποθρύπτειν monſtraverit, concedam in utroque ferri poſſe translatam ſignificandi vim: ſed hoc ille ſcilicet praeſtabit, qui *defractos mores* a Latinis uſurpari pro *fractis* oſtenderit. Porro τὰς ψυχὰς συγκεκλασ. eos intelligo, qui, quemadmodum corpore curvato, quippe βάναυσοι, operi faciundo incubuerant, ſic, contracto ex vilibus opificiis vitio, mentes etiam gerunt in terram pronas, indolisque celſae, qualis philoſophiae dignitatem decet, minime capaces. Aliter hanc locutionem accipi ſenſus *Platonis*, & ingenium, ut arbitror, linguae vetant. Jam ſi ſequantur ἀποτεθρυμμένοι, quae poteſtas eruetur huic praecedenti conveniens? at ſcripſeris ἀποτεθρυωμένοι, habebis illos, qui ſteriles & humo adfixi obbrutuerunt. Noſti vero *Platonis* morem in formandis metaphoris ſaepius inſolentem" Hactenus ὁ πάνυ. Equidem *Timaeo*

de

'Αποφράδες ἡμέραι [71]. ἐν αἷς τοῖς κατοιχομένοις χοὰς ἐπιφέρουσιν· ἢ αἱ πρὸς πράξεις ἀνεπιτήδειοι.

'Απρίξ [72]. ἐμπεφυκότως.

'Αργυ-

de tanto defenſore gratulor, & haec ingenioſiſſime diſputata eſſe, libens fateor. Nec tamen rationibus a viro magno allatis ita moveor, ut vulgatae lectionis deſeram patrocinium. Veteres ἀποθεραπεύεσθαι pro ſimplice θεραπεύεσθαι dixiſſe, cum exemplis planum ſit, quaero, cur minus dicere liceat ἀποθερύπτεσθαι pro θρύπτεσθαι? Si vel ſic haereas in hoc verbo, leviſſima ejus mutatione te expedias. Lege, ἀποτετρυμένοι, *attriti*, *confecti*; ab ἀποτρύω. *Herodot.* VI. 12. οἱ Ἴωνες τετρυμένοι τε ταλαιπωρίῃσί τε καὶ ἡλίῳ. ubi vide *Weſſelingium*. *Polyb.* I. 71. τετρυμένοι γὰρ ὑπὸ τοῦ περὶ Σικελίας πολέμου. *Addaeus* in Analect. *Brunck.* T. II. p. 241. Αὔλακι καὶ γήρᾳ τετρυμένον ἐργατίνην βοῦν. *Plutarch.* Gracch. p. 837. D. πρὸς μηδὲν ἀποτρυόμενος τῶν τοσούτων καὶ τηλικούτων. Ceterum οἱ τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυμμένοι a *Jo. Toupio* Emend. in *Suid.* T. III. p. 191. explicantur, *qui animas habent demiſſas*, & *in terram*, *more junci paluſtris*, *declinatas*. Quod, quoniam rei naturae repugnat, prorſus alienum eſt. Juncus enim tam rectus ſtat, ut ne ventorum quidem vi ſternatur.

70. 'Από τοῦ] *Suidas* & Scholiaſt. habent rectius τὴν ἀπὸ τοῦ, & mox ἐὰν pro ὥστε.

71. 'Αποφράδες ἡμέραι.] Legg. VII. p. 632. E. ὁπόταν ἡμέραι μὴ καθαραί τινες, ἀλλ' ἀποφράδες ὦσι. *Timaei* gloſſa, a *Suida* etiam deſcripta, hinc, ut paucae aliae, migravit in *Moeridis* libellum *de Vocibus Atticis*, ipſo quidem Atticiſta invito.

72. 'Απρίξ.] Haec vox a *Moeride* & *Thom. Mag.* merito in Atticarum numerum refertur. *Plato* Theaetet. p. 120. A. οἱ οὐδὲν ἄλλο οἰόμενοι εἶναι ἢ οὗ ἂν δύνωνται ἀπρὶξ τοῖν χεροῖν λαβέσθαι. ubi vide Scholia. *Sophocles* ap. *Stob.* p. 752. —— τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως ἀπρὶξ ἔχει —— *Alciphron* Lib. III. Ep. 54. ἐγὼ δὲ ἀπρὶξ εἰχόμην τοῦ κερ-

Ἀργυρίς [73]. φιάλη.

Ἀραρός [74]. βέβαιον, ἀμετακίνητον.

Ἀργυραμοιβός [75]. ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργυρίου [76]. ἀλλασσόμενος.

Ἀργιλώδης γῆ [77]. λευκὴ καὶ καθαρά.

Ἀργ-

κερμάτων. *Ariſtid.* Tom. I. p. 215. 332. *Aelian.* Hiſt. Anim. L. I. cap. 5. L. VII. cap. 11. Vid. *Lamb. Bos* & *Ti. Hemſterhuſ.* in *Lucian.* Necyom. p. 462.

73. Ἀργυρίς.] *Pindar.* Olymp. IX. 135. Μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων Ἀμφ' ἀργυρίδεσσι. ubi Scholiaſtes: Ἀθηναίοις δὲ ἔθος χρυσίδας καὶ ἀργυρίδας λέγειν. quod *Athenaeus* XI. p. 502. A. exemplis probat. *Ariſtaenet.* Lib. II. Ep. 18. p. 266 καὶ σμικρὸν τῆς ἀργυρίδων ἀπεγεύετο, μίχει καὶ αὐτὰς κατεπέπωκε τὰς χρυσίδας. ubi praeter *Athenaeum* etiam *Pollucem* VII 104. laudat *Joſ. Mercerus.* In *Platone* vocem legere haud memini.

74. Ἀραρός.] Ἀραρότως legitur apud *Platonem* Phaedro p. 342. C. ἀραρὸς non item. Frequens tamen eſt apud alios ſcriptores. *Plutarch.* de Virt. Moral. p. 446. A. ἄγκιστρον μὴ κάτοχον τοῦ λογισμοῦ, μηδὲ ἀραρός. *Dio Chryſoſt.* Orat. XII. p. 210. D. τῆς Ἑλλάδος οὐδέπω σαφῆ καὶ ἀραρότα δόγματα ἰσχούσης περὶ τούτων. *Proclus* in Tim. II p. 106. τὸ μὴ ἀραρὸς μηδ' ἀκριβὲς τῆς περὶ τῆς φύσεως λόγων. *Pollux* VI. 116. In *Heſychio* ἀραρὸν pro ἀραρὸς male relictum eſt.

75. Ἀργυραμοιβός.] Politic. p. 183. E. οἱ μὲν, κατ' ἀγορὰς, οἱ δὲ πόλιν ἐκ πόλεως ἀλλάττοντες κατὰ θάλατταν καὶ πεζῇ, νόμισμά τε πρὸς τἄλλα καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτὸ διαμείβοντες, οὓς ἀργυραμοιβούς τε καὶ ἐμπόρους καὶ ναυκλήρους καὶ καπήλους ἐπωνομάκαμεν. *Timaeo* gloſſam ſublegit *Suidas.* De *numulariis*, aliisque ſimilem negotiationem exercentibus quam bene diſputarit *Claud. Salmaſius*, nemo eſt paullo humanior, qui neſciat.

76. Ἀργυρίου] *Suidas*, ἀργύρου.

77. Ἀργιλώδης γῆ.] MS. Ἀργιλώδης. γῆ λευκὴ καθαρά. *Suidas* per duplex λλ, Ἀργιλλώδης. ex quo etiam τὸ restitui. Neſcio, an gloſſa

Ἀριστίνδην 78. κατ' ἀνδραγαθίαν αἱρετόν.

Ἄρνυσθαι 79. ἀντὶ τοῦ, καταλλάσσεσθαι· ὅθεν καὶ τὸ Μισθαρνεῖν, τὸ μισθὸν ἀντί τινος λαμβάνειν λέγεται.

Ἀρ-

ſa fluxerit ex *Herodoto* II. 12. τὴν δὲ Ἀραβίην τε καὶ Συρίην ἀργιλωδεστέρην τε καὶ ὑπόπετρον ἐοῦσαν. *Euphorion*, ſive *Archytas* apud *Athen.* L. III. p. 82. A. Ὥρεον οἷά τε μῆλον, ὃ δ' ἀργιλλώδιζιν ὄχθαις, κ. λ. *Antyllus* apud *Stob.* p. 800. *Philoſtrat.* V. Icon. 9. p. 775. inprimis *Plutarch.* Sympoſ. V. Qu. 3. p. 676. A. *Aretaeus Cappadox* Lib. I. cap. 15. p. 44. λευκὰ δὲ καὶ ἀργιλώδεα τὰ σκύβαλα. *Galeni* Gloſſae Hippocraticae: Γῇ κεραμίτιδι. τῇ ἀργίλῃ. Κεραμῖτις γῆ occurrit apud *Platonem* Legg. VIII. p. 648. H. non ἀργιλλώδης.

78. Ἀριστίνδην.] Legg. IX. p. 652. G. καὶ τὸ τῶν κρυπτῶν ἀρχόντων ἀριστίνδην ἀποκεκριμένων δικαστήριον. ubi vide Scholia. *Theopompus* ap. *Athen.* L. IV. p. 167. B. οἱ δὲ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, οὐκ ἀριστίνδην ἐξειλεγμένοι. *Heraclides Cumaeus* apud eundem L. XII. p. 514. B. χίλιοι τὸν ἀριθμὸν, ἀριστίνδην ἐκλελεγμένοι ἐκ τῶν μυριάδων Περσῶν. Et ſic ſaepe alii ſcriptores.

De *rebus inanimis*, ſecus ac veteres ſolebant, aliquoties cum aliis uſus eſt *Philo* T. II. p. 13. ἐκλεκτὸς δὲ ὁ ἀγαθὸς τρόπος, ἐπικριθεὶς ἐξ ἁπάντων ἀριστίνδην. p. 535. ἡ ἀριστίνδην ἐπικριθεῖσα τῶν ἀρχόντων εἰσφορά. Aliquando vel junguntur, vel ſibi opponuntur ἀριστίνδην & πλουτίνδην. *Plutarch.* Lyſandr. p. 440. D. οὔτε γὰρ ἀριστίνδην, οὔτε πλουτίνδην ἀπεδείκνυε τοὺς ἄρχοντας. *Syneſ.* de Regn. p. 30. B. ἀριστίνδην οὖν, ἀλλὰ μὴ πλουτίνδην, ὥσπερ νῦν, ἡ τῶν ἀρχόντων αἵρεσις γινέσθω. Vide quae diximus ad *Longin.* Sect. 10.

79. Ἄρνυσθαι.] Protagor. p. 209. B. πρῶτος τούτου μισθὸν ἀξιώσας ἄρνυσθαι. Polit. I. p. 417. F. φαμὲν δέ γε τὸν μισθὸν ἀρνυμένους ὠφελεῖσθαι τοὺς δημιουργούς. ubi vide Scholia. Legg. VII. p. 637. G. πάντων γὰρ τούτων διδασκάλους τε εἶναι δεῖ κοινοὺς, ἀρνυμένους μισθὸν παρὰ τῆς πόλεως. *Dio Chryſoſt.* Orat. XXXVII. p. 456. C. *Philoſtrat.* Lib. I. Icon. 29. p. 854. *Pollux* IV. 42. *Quaerendi & pa-*

G ran-

Digitized by Google

Ἄῤῥαλον [80]. ἰσχυρὸν, στερεόν.
Ἄρτι [81]. περὶ ὀλίγου χρόνου πεποιημένος.

randi poteſtate reperitur Legg. XII. p. 687. B. ζωὴν αἰσχρὰν ἀρνύμενος μετὰ τάχους, μᾶλλον ἢ μετ' ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαίμονα θάνατον. ad quem locum referendum, quod legitur apud *Suidam:* Ἀρνύμενος λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ περιποιούμενος καὶ ἀντὶ τοῦ φυλάττων. οὕτω Πλάτων. Hic verbi uſus *Homero* proprius eſt; de quo *M. Anton. Muretus* Var. Lect. X. 3. & Interpretes ad *Homer.* Od. Α. 5. *Timaei* gloſſam haud neglexit *Suidas.*

80. Ἄῤῥαλον.] Cratyl. p. 267. B. εἰ δ' αὖ κατὰ τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάστροφον, ὃ δὴ ἄῤῥαλον καλεῖται. ubi vide Scholiaſten. Vulgo Polit. VII. p. 488. G. legitur: καὶ μνήμονα δὲ καὶ ἄκρατον καὶ πάντα φιλόπονον ζητητέον. At Scholiaſtes ἄῤῥαλον praebet, hac addita annotatione: Ἄῤῥαλον. ἰσχυρὸν, στερεὸν, ἢ δυσκίνητον. Vox rariſſima, & ab uno, quod ſciam, *Platone* uſurpata, ab antiquo ῥάω, unde ῥαίω, ῥαίσω, ῥήσω, derivatur. *Methodius* apud Etymol. M. p. 148. 47. Ἄῤῥατος, οἷον ἄφθαρτος, ὁ μὴ ῥαιόμενος, τοῦτ' ἔστιν ὁ ἀκαταγώνιστος: —— ἢ ἰσχυρὸς, ἢ δυσκίνητος. Φρύνιχος δὲ, ἀπὸ τοῦ ῥᾶ· οὗ ὁ μέλλων ῥάσω, ὡς δράσω· ῥατὸς, καὶ ἄῤῥατος, πλεονασμῷ τοῦ ρ. Credo, *Phrynichum* in integra Προπαρασκευῇ Σοφιστικῇ, quae periit, de hac voce plenius diſputaſſe. In ejus quidem Epitome MS. haec tantum reperiuntur: Ἄῤῥατον, τὸ ἰσχυρὸν κατ' ἀπόφασιν τοῦ ῥαῖσαι, οἷον ἀδιάφθορον. *Timaei* gloſſam *Suidas* deſcripſit, *Platonis* etiam nomine adjecto. Quo minus probanda eſt conjectura *Jo. Alberti* Miſcell. Crit. in *Suid.* p. 273. ἄῤῥαλον in ἄῤῥηκτον mutantis.

81. Ἄρτι.] *Phrynichus* Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. Ἄρτι, ἀρτίως. διαφοράν τινα οἱ Ἀττικοὶ φέρουσιν, τὸ μὲν σημαίνειν λέγοντες ὡς τὰ παρεληλυθότα συνάπτοντες τῷ ἐνεστῶτι· τὸ δὲ ἀρτίως τὸ ἐνεστῶτα. Ἔλαθε δ' αὐτοὺς ὅτι καὶ τὴν ἐναντίαν διαφορὰν ἴσασιν οἱ ἀρχαῖοι, τὸ μὲν ἄρτι ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος τιθέντες, τὸ δὲ ἀρτίως ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος. Τινὲς δὲ διετείναντο ὡς ἐπὶ μέλλοντος χρόνου τὸ ἄρτι· ἐγὼ δ' οὐχ εὗρον. Vide eundem de Dict. Attic. p. 8. & *J. G. Graev.* ad *Lucian.* Soloeciſt. p. 553. *Plato* Hipparch.

Ἀσκωλίζοντες [82] **ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενοι, ἢ** [83] **στερούμενοι τοῦ κατὰ φύσιν.**

Ἀσπα-

parch. p. 2. E. ἐναντία λέγων οἷς ἄρτι ὡμολογήσαμεν. Menon. p. 15. H. ὅτι ἐμοῦ ἄρτι δεηθέντος σοῦ μὴ καταγνῶναι. Ib. p. 16. B. ὅτ' ἐγώ σοι ἄρτι ἀπεκρινάμην. p. 17. B. p. 18. F. p. 20. C. Alcibiad. I. p. 28. A. Alcib. II. p. 41. C. Theaet. p. 114. B. Ἄρτι, ἢ πάλαι ἐξ ἀγροῦ; ubi vide Scholiaſten. Criton. p. 369. F. Ἄρτι δὲ ἥκεις, ἢ πάλαι; & ſaepe alibi. Cum Futuro (quod ſe *Phrynichus* reperiſſe negat) conſtruitur Charmid. p. 243. F. ἔτι βέλτιον σκεψόμεθα εἰ ἄρτι καὶ ἡμᾶς ὀνήσει τοσοῦτον ὄν.

82. Ἀσκωλίζοντες.] Sympoſ. p. 322. E. ὥστ' ἐφ' ἑνὸς πορεύσονται σκέλους ἀσκωλιάζοντες. ubi vide Scholia. *Stobaeus* p. 618. in hoc loco legit ἀσκωλίζοντες, ut *Timaeus* noſter: quanquam hujus deſcriptor, *Suidas* dedit ἀσκωλιάζοντες. Forma ἀσκωλίζειν prorſus damnata eſt a viris doctiſſimis ad *Heſych.* T. I. p. 574. Sed bene judicat *Jungerman.* ad *Polluc.* II. 194. utramque uſitatam fuiſſe. Idque plane confirmatur a *Phrynicho* MS. Ἀσκωλιάζειν καὶ Ἀσκωλίζειν σημαίνει τὸ ὥσπερ ὑπὸ σκώλου πεπληγμένον ἐφ' ἓν σκέλος ἅλλεσθαι. *Plutarch.* Sympoſ. I. 4. p. 621. E. προστάττοντες ᾄδειν ψελλοῖς, ἢ κτενίζεσθαι φαλακροῖς, ἢ ἀσκωλιάζειν χωλοῖς. *Aelian.* H. A. Lib. III. cap 13. de gruibus: καὶ ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν ἑστᾶσι μὲν ἀσκωλιάζουσαι. *Alciphron* Lib. III. Ep. 51. p. 392. οἷα γὰρ καὶ νεουργεῖν ἐπιχειροῦσιν, ἀναγκάζοντες ἀσκωλιάζοντας πίνειν. Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Plut. 1110. Apud *Heſychium* eſt: Ἀγκωλιάζων. ἁλλόμενος τῷ ἑτέρῳ ποδί. quod fruſtra in vulgarem formam mutatur a viris eruditis. Eſt enim ex Cretenſium dialecto. Lexicon Sangerm. MS. Ἀγκωλιάδδειν. ἅλλεσθαι. Κρητεῖς. ex quo Creticam formam ἀγκωλιάδδων *Heſychio* redde. Figuram ſaltantium ſupra utres oleo lixiviave unctos ex anaglypho prodidit *Fr. Ant. Gorius* Inſcript. Antiqu. Part. II p. 104. ubi plura de ἀσκωλιασμῷ in Notis afferuntur.

83. Ἢ στερούμενοι] Apud *Suidam* ſcribitur: ὑστερούμε-

Ἀσπαλιεύς [84]. ἁλιεὺς, ἀπὸ τοῦ ἀποσπᾷν τὴν ἄγραν.

Ἀτάρ [85]. σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δή.

Ἀτεχνῶς [86]. ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς καὶ χωρὶς πανουργίας, καὶ οἷον ἁπλάστως.

Ἀτενής [87]. ἢ ὁ τῷ ἤθει εὐθὺς καὶ ἀκλινὴς, ἢ ὁ σκληρὸς, καὶ ἀνύπεικτος πρὸς ὃ χρὴ ὑπεῖξαι.

Ἀτι-

τοι τοῦ κ. φ. quod aeque rectum eſt, atque alterum. Ep. ad Rom. III. 23. Egregie *Epaphroditus* apud *Etymol. M.* p. 155. 35. Ἀσκωλιάζειν ἐςὶ, τὸ ἵςασθαι ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενον, ἢ ςερούμενον τοῦ κατὰ φύσιν· εἴρηται παρὰ τὸ σκῶλον, ὅ ἐςι σκόλοπα, τῷ ἑνὶ ποδὶ ἅλλεσθαι· ἀπὸ τοῦ πατούντων σκόλοπα καὶ χωλευόντων· ὅπερ Ἐπίχαρμος ἐν τοῖς Πέρσαις σκωλοβατίζειν φησί. Σκωλιάζειν οὖν κ. λ.

84. Ἀσπαλιεύς.] Sophiſt. p. 149. F. 150. F. G. ubi nunc legitur ἀσπαλιευτὴς, quod & ipſum Atticum eſt. Vide *Moeridem* p. 42. Pro ἀποσπᾷν τὴν ἄγραν *Suidas* habet σπᾷν τ. ἄγ. *Etymol. M.* p. 156. 36. ut *Timaeus*, παρὰ τὸ ἀποσπᾷν τοὺς ἰχθῦς ἐκ τῆς θαλάσσης. In utroque malim ἀνασπᾷν.

85. Ἀτάρ.] Alcibiad. I. p. 38. G. μᾶλλον μὲν πάντες ἄνθρωποι, ἀτὰρ νῷ γε καὶ μάλα σφόδρα. Minoë p. 46. F. πολλαχῇ καὶ ἄλλοθι δῆλοι, ἀτὰρ καὶ ἐνταῦθα. Phileb. p. 94. H. ἀτὰρ κινδυνεύει καὶ ὁ ἡμέτερος λόγος. Hippia Maj. p. 95. E. ἀτὰρ, ὦ Ἱππία, τί ποτε τὸ αἴτιον. Ibid. p. 96. B. 98. A. 101. H. Theaet. p. 114. C. ubi vide Scholia. Protag. p. 203. G. Euthyd. p. 228. D. & centies alibi. *Euſtath.* ad Il. X. p. 1272. 20.

86. Ἀτεχνῶς.] Euthyphr. p. 48. C. ἀτεχνῶς γάρ μοι δοκεῖ ἀφ' ἑςίας ἄρχεσθαι κακουργεῖν τὴν πόλιν. ubi vide Scholiaſten. Ione p. 144. D. ἀλλ' ἀτεχνῶς νυςάζω. Euthydem. p. 215. A. πάνσοφοι ἀτεχνῶς. Charmid. p. 235. E. ἀτεχνῶς γὰρ λευκὴ ςάθμη εἰμί. Lachet. p. 249. C. καὶ ἀτεχνῶς τὸ λεγόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ὑμῖν συμβαίνη. Theaetet. p. 118. B. 122. C. 130. B. Protag. p. 200. A. 210. E. Clitoph. p. 256. C. Cratyl. p. 262. D. & cet. Vide *Ammon.* in v. & ibi laudatos.

87. Ἀτενής.] Propriam

VO-

vocis vim declarat *Euripides* apud *Heſych.* in v. Ἥκω δ᾽ ἀτενὴς ἀπ᾽ οἴκων. *contento gradu ex aedibus venio.* Sic *qui oculos acriter intendit & defigit*, dicitur ἀτενὲς βλέπειν, vel ἀτενίζειν. Sic *qui intento animo aliquid conſiderat*, καταμαθεῖν ἀτενὲς, apud *Epicharmum Diog. Laërt.* III. 16. quo reſpexit *Suidas* v. Ἀτενές. niſi forte ob oculos habuerit alterum ejusdem poëtae locum apud *Athen.* VII. p. 277. F. περὶ μὲν γ᾽ ἀτενὲς ἀπ᾽ ἀοῦς ἀφύας ἀποπυρίζομες στρογγύλας. Hinc eleganter transfertur ad *hominem rigidum, & propoſiti tenacem, quem*, ut ille ait, *nihil mente quatiat ſolida.* *Plato* Polit. VIII. p. 493. B. ἅτε οὐκέτι κεκτημένη ἁπλοῦς τι καὶ ἀτενεῖς τοὺς τοιούτους ἄνδρας. *Euripides* apud *Stob.* p 249. Καλόν γ᾽ ἀληθὴς καὶ ἀτενὴς παῤῥησία. *Plutarch.* Coriolan. p. 220. E. ἀλλ᾽ ἁπλοῦς τις ὢν ἀεὶ καὶ ἀτενὴς, καὶ τὸ νικᾶν καὶ κρατεῖν ἁπάντων, πάντως ἀνδρείας ἔργον ἡγούμενος. *Maxim. Tyr. Diſſ.* XI. p. 117. ἄστρεπτον τὸ θεῖον, καὶ ἀτενὲς, καὶ ἀπαραίτητον. *Longus* Paſtoral. L. IV. p. 168. ὡς δὲ ἀτενὴς ἦν καὶ κατὰ πάντων ὤμνυε θεῶν. Saepe in malam partem uſurpatur de *homine pervicaci & intractabili.* *Phrynichus* ineditus: Ἀτενὴς καὶ ἀτεράμων ἄνθρωπος. Ταυτὸν τὸ ἀτενὴς τῷ ἀτεράμων· τὸ μέντοι ἀτεράμων κυρίως ἐπὶ τῶν δυσεψήτων ὀσπρίων τιθέασιν. quae referenda ſunt ad *Ariſtophanis* Veſp. v. 729. Μηδ᾽ ἀτενὴς ἄγαν γ᾽, ἀτεράμων τ᾽ ἀνήρ. ubi adeundi veteres Critici. *Plutarch.* Catone p. 339. A. ἀτενοῦς ἄγαν ἤθους ἐγὼ τίθεμαι, καὶ μηδὲν ἀνθρώπῳ πρὸς ἀνθρώπους οἰομένου κοινώνημα τῆς χρείας πλέον ὑπάρχειν. Sic legendum eſſe docuit *J. M. Gesnerus* ad *Plin.* VIII. Epiſt. 16. quod confirmare potuiſſet ex *Thom. Mag.* v. Ἀτενὲς ἦθος. Vulgo editur ἀγεννοῦς pro ἀτενοῦς. quarum vocum altera alterius locum ſaepe occupavit, v. c. apud *Maxim. Tyrium* Diſſ. XXXVII. p. 441. Τοῦτο ἄρα δρῦς ἐλέγετο ἄγειν, εἰκαζόντων τὸ ἀγεννὲς τοῦ τῶν κηλουμένων τρόπου ἀψύχοις σώμασιν. Quis non potius ſcribat: τὸ ἀτενὲς τοῦ τῶν κηλ. τρ. *Themiſt. Orat.* XXVIII. p. 342. B. ἐπίσταμαι γὰρ ἀκριβῶς αὐτῶν τὴν φύσιν, ὅτι σκληρὰ, αὐθέκαστος, καὶ ἀτενής. Pſephisma Laconicum de Timotheo ex recenſione *Edm. Chiſbulli* Antiqu. Aſiat. p. 128. ἀτενῆ καὶ ποικίλαν ἀντ᾽ ἁπλόας καὶ τεταμμέναρ ἀμφιέννυται τὰν μῶαν. ubi vir Graecarum literarum exquiſita ſcientia praeditus, *Joannes Luzacius*, bene cor-

Ἀτιμώρητος[88]. ἀβοήθητος, ἢ θαυμαστός· ἐστὶ δ᾽ ὅτε καὶ ὁ κακός.

Ἀτύφου μοίρας[89]. τῆς ἀβλαβοῦς ὑπὸ τύφου, καὶ μὴ τεθυμμένης.

Ἀτυ-

corrigit, ἀγεννῆ καὶ ποικίλων. *Plutarchus* ἀτενὴς de *corporalibus* etiam *rebus* uſurpavit. Sympoſ. II. 6. p. 640. E. ἡ γὰρ (γῆ) ἀτενὴς καὶ σκληρὰ δυσμετάβλητος. Themiſtocl. p. 119. C. ὃ (κῦμα) τὰς μὲν Ἑλληνικὰς οὐκ ἔβλαπτε ναῦς, ἀτενεῖς οὔσας καὶ ταπεινοτέρας. quo in loco *Henr. Stephan.* Theſ. Gr. L. Tom. III. p. 1284. ἀτενεῖς minus bene exponit *demiſſiores*. Sunt enim *firmiter compactae*. Vide *P. Weſſelingium* ad *Herodot.* VIII. 60.

88. Ἀτιμώρητος.] Legg. V. p. 605. F. ὥστ᾽ οὐκ ἄν ποτε ἀτιμώρητος πάθοι ὁ τυχὼν ὧν ἔπαθε. VI. p. 618. A. κολαζέσθω τε πληγαῖς ὑπὸ τοῦ συντυγχάνοντος, καὶ ἐθέλοντος κολάζειν, ἀτιμωρήτως. XII. p. 693. B. ζῶντα γὰρ ἔδει βοηθεῖν πάντας τοὺς προσήκοντας, ὅπως ὅτι δικαιότατος ὢν καὶ ὁσιώτατος ἔζη τε ζῶν, καὶ τελευτήσας, ἀτιμώρητος ἂν κακῶν ἁμαρτημάτων ἐγίγνετο τῶν κατὰ τὸν ἐνθάδε βίον. *Thomas M.* p. 856. ἀτιμώρητος, ὁ ἀκόλαστος, καὶ ὁ ἀβοήθητος. Pro ἀτιμώρητος eſt ἄτιμος Gorg. p. 306. E. & Legg. IX. p. 652. F. ubi vide Scholiaſten. Saepe ea notione occurrit apud Tragicos. Vocem θαυμαστὸς, etſi nihil variat *Suidas*, mendoſam eſſe, perſpicuum eſt. *Abreſchius* Auctar. Dilucid. *Thucyd.* p. 312. legit θανάσιμος· quod nihili eſt.

89. Ἀτύφου μοίρας.] Phaedr. p. 338. A. Εἴτε τι θηρίον ὂν τυγχάνω, Τυφῶνος πολυπλοκώτερον, καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον, εἴτε ἡμερώτερόν τε καὶ ἁπλούστερον ζῶον, θείας τινὸς καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον. quem locum laudavit *Plutarch.* adv. Colot. p. 1119. B. & imitati ſunt haud pauci. *Themiſt.* Orat. I. p. 3. B. ἀλλ᾽ ἐπὶ τὸ πάντων εὐκολώτατόν τε, καὶ ἡμερώτατον, θείας τε ὄντως δή τινος, καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον, ζῶον ἐρχόμενον. *Syneſ.* de Regn. p. 20. A. τὸ θείας μετειληχὸς μοίρας, ἀξιοῖ πάντη ἄτυφον εἶναι. Eodem allu-

Ἀτυχῆσαι [90]. μὴ τυχεῖν.
Αὔην καὶ ξηρὰν [91] παραλλήλως εἶπεν. ἔστι δὲ ταὐτόν.
Αὐτίκα [92]. ἅμα καὶ τότε εὐθέως.

Ἀχα-

allusit Philoſtrat. V. A Lib. VI. cap. 3. p. 237. ἀλλ' ἦν τῆς ἀγροικοτέρας τε καὶ ἀτέχνου μοίρας. In Oenomao apud Euſeb. P. E. V. 21. p. 213. pro παρεμφαίνει μὲν τὴν ἔκτυφον μοῦσαν, Collatio MS. in ſchedis Voſſianis habet, παρεμφαίνει μὲν τὴν ἔκτυφον μοῖραν, quam lectionem eruditi conſiderent. De aliis, quae huc pertineant, pulcherrime diſputat Hemſterhuſius ad Heſych. Tom. I. p. 491. Partem hujus gloſſae reperias etiam apud Suidam. Pro τιθυμμένης MS. prave τεθρυμμένης. Conf. v. Τιθυμμένης, & quae ibi dicemus.

90. Ἀτυχῆσαι.] Theaetet. p. 133. A. Οὐ δὲ ἀληθείας τις ἀτυχεῖ, ποτὲ τούτου ἐπιστήμων ἔσται; Gorg. p. 287. A. ἔπειτα σὺ ἐνταῦθα τούτου μόνου ἀτυχήσαις. Phaedr. p. 338. D. ἀξιῶ δὲ μὴ διὰ τοῦτο ἀτυχῆσαι ὧν δέομαι. Legg. VII. p. 635. B. οὐδ' οἷόν τε τῶν ζώντων οὕτως ἀτυχῆσαι τοῦ προσήκοντος. IX. p. 660. F. ὧν αὐτῇ τυχοῦσα μὲν βιώτεον, ἀτυχήσασα δὲ, τοὐναντίον. X. p. 672. E. ταύτης τῆς δίκης οὔτε σὺ μήποτε, οὔτε εἰ ἄλλος ἀτυχὴς γενόμενος ἐπεύξηται περιγενέσθαι θεῶν. Axioch. p. 729. A. Ἀλλ' οὐκ ἀτυχήσεις μου οὐδενὸς τῶν μετρίων. Arrian. de Exped. Alex. III. 5. οὐκ ἔστιν ὅντινα ἀτυχήσαντα ὧν ἐδεῖτο ἀπέπεμψε. Damaſcius apud Phot. p. 1069. καίτοι ἀρχὴν ἀτυχοῦντες εὐαγωγίας φιλοσόφου. Lexicon Sangerm MS. Ἀτυχεῖν. τὸ μὴ τυγχάνειν τινὸς, ἀλλὰ διαμαρτάνειν. Εὔπολις Δήμοις· Λέγ' ὅτου 'πιθυμεῖς. οὐ γὰρ ἀτυχήσεις ἐμοῦ. Eundem Eupolidis verſum ſic laudat Priſcianus XVIII. p. 1175. Λέγε ὧν ἐπιθυμεῖς, καὶ οὐδὲν ἀτυχήσῃς ἐμοῦ. Etymol. M. p. 168. 17. Ἀτυχεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀποτυχεῖν Πλάτων λαμβάνει. Timaei gloſſulam deſcripſit Suidas.

91. Αὔην καὶ ξηρὰν] Legg. VI. p. 517. E. ὕλην παρατιθέντας αὔην καὶ ξηρὰν ἄφθονον. Pro παραλλήλως MS. παραλλήλοις.

92. Αὐτίκα] Corrigendum fortaſſe: Αὐτίκα μάλα. καὶ τότε εὐθέως. niſi quid exciderit. Gorg. p. 283. A.

ὅτι

Digitized by Google

Ἀχαριστεῖν [93]. μὴ χαρίζεσθαι.

ὅτι σοι αὐτίκα ἂν παραστᾶιεν οἱ δημιουργοὶ τούτων. Ib. p. 286. B. αὐτίκα ἐπισκεψόμεθα. p. 290. C. κατειαγὼς ἔσαι αὐτίκα μάλα. Quae verbi notio apud *Platonem*, aliosque toties occurrit, ut nullis confirmari debeat teſtimoniis. Frequens etiam, ſed vulgo minus intellecta, illa vis eſt, qua, initio ſententiae, in probandis argumentis, pro *exempli gratia*, *verbi cauſſa*, accipitur. Alcib. II. p. 38. E. ὥσπερ τὸν Οἰδίπουν αὐτίκα φασὶν εὔξασθαι. Ib. p. 39. B. Αὐτίκα, τῶν σῶν ἡλικιωτῶν εἴ τινες τυγχάνουσιν ἄφρονες ὄντες. Ib. p. 41. A. εἴ τοι αὐτίκα μάλα παρασταίη. & paullo poſt: Οὐκοῦν οἱ ῥήτορες αὐτίκα, κ. λ. Minoë p. 44. G. ἐπεὶ αὐτίκα ἡμῖν μὲν οὐ νόμος ἐστὶν ἀνθρώπους θύειν. Theaet. p. 124. D. αὐτίκα γὰρ, δοκεῖς τινά σοι συγχωρήσεσθαι; Protag. p. 196. G. ἀλλ' ὥσπερ ἂν εἰ αὐτίκα μεταβαλὼν τὴν ἐπιθυμίαν Ἱπποκράτης κ. λ. Lachet. p. 252. F. ἐπεὶ αὐτίκα ἐν ταῖς νόσοις οὐχὶ οἱ ἰατροὶ τὰ δεινὰ ἐπίστανται; Gorg. p. 201. D. αὐτίκα πρῶτον, περὶ οὗ νῦν ὁ λόγος ἐστὶ, σὺ ἡγῇ οἷόν τε εἶναι; Ib. p. 295. G. Phaedr. p. 340. C. Legg. V. p. 604. B. p. 607. H. *Callimach.* H. in Jov. v. 76. Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο. Et ſic centies alii ſcriptores, Attici praeſertim. Veram vocis poteſtatem non primus *Tan. Faber* ad *Lucretium*, ut credit *Toupius* ad *Longin.* p. 196. ſed jam olim *Devarius* de Partic. p. 51. & *Caſaubonus* ad *Athen.* VIII. 9. p. 604. nuper viri Graecarum Latinarumque elegantiarum peritiſſimi, *Jo. Auguſtus Erneſtus* ad *Xenophont.* Memorab. IV. p. 202. & *Jer. Marklandus* ad *Lyſiae* Orat. XIX. p. 581. praeclare demonſtrarunt. Pro αὐτίκα eodem ſenſu etiam εὐθὺς vel εὐθέως dici, quod *Caſaubonus* l. c. rariſſimum putabat, exemplis planum fecerunt *Raphelius* ad *Arrian.* de Exp. Alex. VI. 11 & *Koenius* ad *Gregor.* de Dialect. p. 194. Latini, *continuo*, *ne longe abeam*, Galli, *d'abord.*

93. Ἀχαριστεῖν,] Gloſſa

Ἀστόξενος [94]. ὁ μὴ ἔχων ἐν τοῖς πολίταις οἰκίαν ἰδίαν.

B.

Bάδην [1]. ἐπειγομένη πορεία.

Βα-

a *Suida* etiam deſcripta, referenda eſt ad Sympoſ. p. 320. G. τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἑκάστου τοῦ σώματος καὶ ὑγιεινοῖς καλὸν χαρίζεσθαι, καὶ δεῖ, — — τοῖς δὲ κακοῖς καὶ νοσώδεσιν αἰσχρόν τε, καὶ δεῖ ἀχαριστεῖν. *Antiphon* apud *Stob*. p. 281. καὶ ὅτι οἱ μεταμέλει οὐ χαρισαμένῳ, ἀλλ' ἀχαριστήσαντι. quem locum laudat *Harpocration* in v. ubi videndus *Mauſſacus*. Lexicon Rhetor. MS. Ἀχαριστεῖν τέτακται μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τοὺς εὖ παθόντας, ὅταν μὴ βούλωνται χάριν ἐκτίνειν τοῖς εὖ πεποιηκόσιν· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ χαρίζεσθαι μὴ θελόντων χρῶνται τῷ ἀχαριστεῖν. Vide *Lennepium* ad *Phalarid*. p. 13, 89.

94. Ἀστόξενος.] Cum Gloſſographo noſtro prope ad verbum congruit *Heſychius* v. Ἀστύξενοι. Varias Grammaticorum de hac voce opiniones accurate expoſuit *Pollux* III. 60. Ἀστόξενος κατὰ μέν τινας, ὁ αὐτὸς τῷ ἰδιοξένῳ· κατὰ δὲ ἄλλους, ὁ γένει μὲν ξένος, τιμῇ δὲ ἀστός· ἐνίοις δὲ δοκεῖ, ὁ φύσει μὲν ἀστὸς, δόξῃ δὲ ξένος, ὡς Δαναὸς Ἀργείοις, ἀπὸ Ἰοῦς τῆς Ἀργείας ἔχων τὸ γένος. *Aelii Dionyſii* & *Pauſaniae* ſententiam retulit *Euſtath*. ad Il. Γ. p. 405. Adde *Heſych*. v. Ἀστόξενοι, *Suidam* v. Ἰδιόξενος, & *Moſchopul*. περὶ σχεδῶν p. 119. Quod apud *Heſychium* legitur: Αὐτοξενεῖν. ἐν ἴσῳ τῷ Προξενεῖν. ipſius errore natum videtur ex Ἀστοξενεῖν. Gloſſae ſedem fruſtra in *Platone* quaeſivimus.

1. Βάδην.] Addenda negatio, οὐκ ἐπειγομένη πορεία. Gloſſa huc, ni fallor, ex *Herodoteis* irrepſit. Lib. IX. 57. ἀναλαβόντα τὸν λόχον ὅπλα ἦγε βάδην πρὸς τὸ ἄλλο στῖφος. *Homerus* Il. N. 516. Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. *Aeſchyl*. Perſ. v. 19. —— ἔβαν, οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δ' ἐπὶ ναῶν, πεζοί τε βάδην. *Ariſtoph*. Lyſiſtr. v. 254. Χωρεῖ Δράκης, ἡγοῦ βάδην. *Soſipater* apud *Athen*. L. IX. p. 378. F.

Βαθεῖαν αὔλακα [2]. ὅπερ ἐστὶ χισῆς γῆς ὑπὸ ἀρότρου. μεταφορικῶς ἀπὸ τούτου βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμένας σημαίνει.

Βάλλ'

F. Πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πότε βάδην. *Philoſtrat.* de Vit. Sophiſt. L. II. p. 589. καὶ δρόμῳ ἐχώρουν ἐς τὸ Ἀθήναιον, ὁρμῆς μεστοὶ, καὶ τοὺς βάδην πορευομένους κακίζοντες. *Eunap.* Jamblich. p. 25. βάδην καὶ χολαίως περιιόντες. Proaereſ. p. 142. οἱ δὲ μόλις μὲν καὶ βάδην συνήσθαν. Sed notior haec forma eſt, quam ut exemplis illuſtranda ſit.

2. Βαθεῖαν αὔλακα.] In his mutuam ſibi operam praeſtant *Timaeus* & *Suidas*. Primum in *Suida* reſtitue ex *Timaeo*, ὅπερ ἐστὶ χισῆς γῆς pro ὅπερ ἐστὶ στίχος γῆς. niſi in utroque Grammatico utramque lectionem conjungere malis: ὅπερ ἐστὶ στίχος χισῆς γῆς. ut *ordines ſulcorum* ſignificentur. Tum in *Timaeo* legendum ex *Suida*, ἀπὸ τούτου βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμένας σημαίνει. Vitioſe Codex MS. ἀπὸ τοῦ βαθείας φρενὸς καὶ κεκρυμμένης σημαίνει. Alterutrum horum Grammaticorum deſcripſit *Etymol.* M. p. 185. 31. cujus lectio & ipſa mendoſa eſt: Βαθεῖαν αὔλακα. ὅπερ ἐστὶ στίχις γῆς ὑπὸ ἀρότρου· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμένας. quae ab eruditiſſimo *Sylburgio* non ſatis intellecta, ad eam normam, quam in *Timaeo* dedimus, refingenda ſunt. Pertinet vero gloſſa ad Polit. II. p. 423. D. τὸ δὲ τοῦ Αἰσχύλου πολὺ ἦν ἄρα ὀρθότερον λέγειν κατὰ τοῦ ἀδίκου. τῷ ὄντι γὰρ φήσουσι τὸν ἄδικον, ἅτε ἐπιτηδεύοντα πρᾶγμα ἀληθείας ἐχόμενον, καὶ οὐ πρὸς δόξαν ζῶντα, οὐ δοκεῖν ἄδικον, ἀλλ' εἶναι ἐθέλειν, Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενον, Ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. *Aeſchyli* locus eſt Sept. contr. Theb. v. 599. ubi vide Schol. & *Stanlej.* Eosdem Jambos laudavit *Plutarch.* Ariſtid. p. 320. C. & T. II. p. 88. B. 186. B. expreſſit *Damaſcius* apud *Phot.* p. 1031. οὐ δοκεῖν δὲ δίκαιος, ἀλλ' εἶναι ἤθελε, βαθεῖαν τῷ ὄντι καὶ αὐτὸς αὔλακα διὰ φρενῶν καρπούμενος. & p. 1055. καὶ ἐξ ὧν ἔγραψεν δῆλος ἦν ὁ βαθεῖαν αὔλακα τῶν νοημάτων καρπούμενος, ἐξ ὧν τὰ σοφὰ βλαστάνει θεάματα τῆς τῶν ὄντων φύσεως. attigerunt *Iſ. Caſaub.*

ad

Βάλλ' εἰς μακαρίαν 3. ἀντὶ τοῦ, βάλλ' εἰς ᾅδου. ἐπεὶ τοὺς ἀποθανόντας Μακαρίτας 4 ἔθος καλεῖν· ἢ ὅτι ἡ Μακαρία 5 θυγάτηρ οὖσα τοῦ Ἡρακλέους, ἑκοῦσα ὑπὲρ τοῦ τῶν Ἡρακλειδῶν γένους ἀπέθανεν.

Βά-

ad *Sueton.* Vitell. cap. 13. & *H. Valeſ.* ad Excerpt. Peireſc. p. 23. denique bene explanavit *Bern. Martin.* Var. Lect. II. 4.

3. Βάλλ' εἰς μακαρίαν.] Hipp. Maj. p. 100. E. Τί τοῦτο, βάλλ' εἰς μακαρίαν, ὦ ἄνθρωπε; οὐδ' εὔφημα πάνυ γε τὰ ἐρωτήματα. ubi vide Scholiaſten. *Alciphron* Lib. I. Epiſt. 9. p. 32. Lib. III. Epiſt. 32. p. 343. & ibi *Steph. Bergler.* *Julian.* Caeſar. p. 333. A. Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Equit. v. 1148. *Euſtath.* ad Od. Λ. p. 1405. ut alios mittam. Singulare & rarum eſt, quod *Photius* Lexico MS. e Comico quodam affert: Εἰς ὀλβίαν, ὡς εἰς μακαρίαν, τὸ εἰς ᾅδου. ubi ſcribe, ἢ εἰς ᾅδου.

4. Μακαρίτας.] Euphemiſmus magis uſitatus ſcriptoribus Chriſtianis, quam veteribus Graecis. *Aeſchylus* apud *Stob.* p. 609. πᾶς γάρ λέγει τις, ὁ μακαρίτης οἴχεται. *Alciphron* III. 37. ἐπεὶ γὰρ τὸν μακαρίτην ἐκ-ἔβαλον Φαιδρίαν. *Artemidor.* IV. 74. ὁ Πλούταρχος εἷς τῶν ὑγρὸν ἀναβαίνειν ἔδοξε· καὶ τῇ ἐπιούσῃ ὄναρ ὑπεκρίνατό τις αὐτῷ τὸ ὄνειρον, καὶ ἔφη μακάριον ἔσεσθαι αὐτόν. i. e. *moriturum.* *Photius* Lexico MS. Μακαρίτας, τοὺς τεθνηκότας, οὕτως Μένανδρος. Eosdem a Doribus ζαμερίτας, tanquam melioris ſortis participes factos, appellatos eſſe, tradit idem *Photius*, & ex eo *Suidas* v. Μακαρίτης. *Beati* & *Felices* dicebantur a Latinis. Lapis apud *Reineſ.* Inſcript. Claſſ. XVII. n. 55. *Vale feliciſſima anima.* Plura *Lambinus* ad *Horat.* I. Serm. 9. 28. & *Huetius* in Anthol. p. 5. Bene monet *R. Bentlejus* Diſſ. de *Phalaride* p. 9. Graecos nunquam nomine μακαρίτης, niſi de nuper mortuis, uti.

5. Μακαρία.] De *Macaria* vide quos laudat *Ti. Hemſterhuſ.* ad *Ariſtoph.* Plut. p. 113. Paullo poſt MS. ἑκοῦσα ὑπὲρ τοῦ.

6 Βά-

Βάραθρον [6]. ὄρυγμα φρεατι ὅμοιον, ἔνθα οἱ καταδικαϛ θέντες ἐβάλλοντο.

Βδελυρός [7]. αἰσχροποιός.

Βέβηλοι [8]. ἀμύητοι.

Βλάξ [9]. ὁ διὰ νωθρείαν ἁμαρτηκώς.

Βλε-

6. Βάραθρον.] Gorg. p. 309. H. Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο. Creberrima apud *Ariſtophanem*, aliosque ſcriptores Atticos βαράθρου mentio. Vide *Harpocrat.* in v. & Lexicon Rhetoricum Bibl. *Coiſlin.* p. 491.

7. Βδελυρός.] Polit. I. p. 414. D. Βδελυρὸς γὰρ εἶ, ἔφη, ὦ Σώκρατες. *Theopompus* apud *Athen.* L. IV. p. 167. B. ὁ λάσταυρος, ὁ βδελυρὸς, ὁ θρασὺς τὸν τρόπον. *Dio Chryſoſt.* Orat. LV. p. 561. C. ἐπεὶ δὲ ἀναίσχυντον καὶ βδελυρὸν, περὶ ἀναιδείας καὶ βδελυρίας. Sed exemplorum pleni ſunt ſcriptores veteres. Vide Schol. *Ariſtoph.* ad Nub. v. 445. *Iſ. Caſaub.* ad *Theophraſt.* περὶ βδελυρίας p. 241. & *Deſ. Herald.* in *Tertull.* Apol. p. 32. Gloſſa etiam eſt apud *Suidam.*

8. Βέβηλοι.] Sympoſ. p. 334. C. οἱ δὲ οἰκέται, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἄγροικος, πύλας πάνυ μεγάλας τοῖς ὠσὶν ἐπίθεσθε. quibus verbis expreſſit notiſſimum *Orphei* verſum: Φθέγξομαι, οἷς θέμις ἐστί· θύρας δ᾽ ἐπίθεσθε βέβηλοι. ad quem praeter alios auctores, a *Spanhemio* ad *Callim.* H. in A-poll. v. 2. indicatos, alluſit etiam *Ariſtid.* Tom. II. p. 129. τῶν δὲ βεβήλων ὀλίγος ὁ λόγος· πάντως δὲ οὐδὲν δεῖ πύλας αὐτοὺς ἐπιθέσθαι τοῖς ὠσὶν, ἀλλ᾽ ἐπίκειται πάλαι. ubi vide Scholiaſt. *Libanius* Ep. 475. τίς ἂν ὁ τοῦ βεβήλου καιρὸς, καὶ τοῦ τὰς θύρας ἀποκλείειν. Mitto *Gregor. Nazianz.* Or. XXXIII. p. 532. C. aliosque Patres Eccleſiaſticos.

9. Βλάξ.] Politic. p. 191. A. τὰ δὲ βαρύτερα καὶ βραδύτερα, καὶ μαλακώτερα, δειλὰ καὶ βλακικά. ubi vide Scholia. Euthyd. p. 221. D. ἐξήμαρτον διὰ τὴν βλακείαν. Gorg. p. 298. A. πάνυ με ἡγοῦ βλᾶκα εἶναι. ubi mirificam vocis originem tradit *Olympiodorus* in Commen-

mentario MS. Βλάκα εἶναι, ἀντὶ τοῦ, χαῦνον τῇ προαιρέσει. Τὸ δὲ Βλὰξ ὄνομα γέγονεν ἀπὸ τοῦ μαλακοῦ. ἦν οὖν μάλαξ τίς· εἶτα εἶχεν εἶναι μλάξ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μ μετὰ τοῦ λ οὐ συμπλέκεται), ἐτράπη εἰς τὸ β, καὶ γέγονε βλάξ. quibus gemina dederunt *Etymol. M.* in v. & Scholiaſtes ad h. l. Polit. IV. p. 450. D. Ἡ μὴν βλακικόν γε ἡμῶν τὸ πάθος. ex quo loco emendandus eſt *Erotianus* v. Βλακεύειν, & *Etymol. M.* p. 199. 7. quod, ut leve, ſine admonitione praeteriiſſem, niſi accuratiſſimum *Sylburgium* fefelliſſet. *Platonis* βλακικὸν πάθος in alium ſenſum flexit *Julianus* Ep. 12. Ταῦτα κατελήρησα, παθών τι βλακῶδες. Legg. I. p. 570. B. ἐπαινετὰ μὲν πάντ' ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, ὅπου τινὲς ἔνεισι καρτερήσεις· ὅπου δ' ἀνεῖνται, βλακικώτερα. *Teles* apud *Stob.* p. 847. ἀλλ' οὖν γε ἄνδρα, καὶ οὐ βλάκα. *Heraclitus* ap. *Plutarch.* T. II. p. 28. D. & p. 41. A. Βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι. *Lucian.* Toxar. p. 522. βλάκα ἐραστὴν ἐκπυρῶσαι. Et ſic idem alibi. *Pollux* I. 158. Sed ut βλὰξ non ſolum *fatuum* ac *ſtupidum* ſignificat, ſed & *imbellem & ſocordem*, ſic βλακεύειν dicitur de eo, *qui quid tarde & remiſſe agit. Dio Chryſoſt.* Orat. XX. p. 263. D. δι' ἣν βλακεύων τε καὶ ἀσχολούμενος ἀναλώσει καὶ πάνυ πολὺν χρόνον. *Aelian.* H. A. Lib. IV. cap. 43. μηδὲ νύκτωρ βλακεύειν, μηδὲ ἐλινύειν. Idem Lib. V. cap. 12. VI. 1. VII. 1. IX. 3. 8. Epilog. p. 971. *Philoſtrat.* V. A. Lib. VII. cap. 14. p. 292. εἰ δὲ προδιδόντων σφᾶς, ἢ βραδυνόντων, ἢ βλακευόντων πρὸς τὴν αἰτίαν. *Libanius* Opp T. II. p. 170. C. ἔπειτα τὸ τῶν τις ὁμιλητῶν ἐβλάκευεν; Ibid. p. 315. B. Inprimis voce βλὰξ, & inde derivatis, βλακώδης, βλακικὸς, βλακεύω, βλακεία, delectata eſt *Xenophontis* Muſa Attica, cujus loca viri docti ad *Thom. M.* v. Βλὰξ attulerunt. Atticiſta MS. in Bibl. Medicea: Βλάθας. τοὺς ἀγροίκους. Scribe, Βλάκας, τοὺς ἀργούς. Lexicon MS. in Bibl. Regia: Βλάξ. —— οἱ λέγοντες Βλάκα τὸν ἀλάζονα, σφάλλουσι. Vide *Phrynich.* de Dict. Attic. p. 118. & *Giſb. Koenium* ad *Gregor.* de Dialect. p. 263. Ceterum *Timaei* gloſſa egregie confirmat eruditorum hominum in *Heſychio* emendationem. Nam ubi antea vitioſiſſime legebatur: Βλάξ. ὁ διὰ νωθείαν ἁμαρτητικὸς ἐν τοῖς

Βλιμάζειν [10]. πειράζειν.

Βένδις [11]. ἡ Ἄρτεμις· Θρακεία φωνή· καὶ Βενδίδεια, Ἀρτέμιδος ἑορτὴ παρὰ Θραξίν.

Βλίτ-

περιδήλοις, certa conjectura restituerunt — ἁμαρτηθὲς ἐν τοῖς περιδήλοις.

10. Βλιμάζειν.] Glossa insititia videtur. De ipso verbo nihil fere eſt, quod addam poſt eruditam diligentiam Interpretum ad *Heſych.* in v. & *Jo. Taylori* Lect. *Lyſiac.* cap. IX. p 704. Fugit eos locus *Philoſtrati* Icon. II. 26. p. 851. καὶ τοὺς, ὅσαι περ αἱ ὑπήται, χῆνας, οὐδὲν δεῖ βλιμάζειν. *Gregor.* de Dialect. p. 265. τὸ ἐκθλίβειν, βλιμάζειν. Lexicon Rhetor. MS. Βλιμάζειν, τὸ πειράζειν καὶ ψηλαφᾷν· ἐπεὶ οἱ προσκνώμενοι ταῖς γυναιξὶ βλιμάζουσι, ψηλαφῶσι τοὺς τιτθοὺς, καὶ τὰς πυγὰς, καὶ τὰ ἄλλα μέρη, ἐγείροντες τὰς ἐπιθυμίας. Ἄλλοι δέ φασιν Κλιμάζειν, τὸ διαστρέφειν. Κλίμαξ δέ ἐστι εἶδος ὀργάνου βασανιστικοῦ· οἱ τῇ κλίμακι διαστρέφοντ), τὰ μέλη στρεβλούμενοι. Similia ſunt apud *Etymol. M.* p. 200. 37.

11. Βένδις.] Polit. I. p. 421. fin. Ταῦτα δή σοι, ὦ Σώκρατες, εἱστιάσθω ἐν τοῖς Βενδιδείοις. ubi vide Scholiaſten, & *Proclum* p. 353. & in Tim. Lib. I. p. 9. & 27. *Platonis* hac de re teſtimonio utitur *Strabo* Lib. X. p. 722. Eundem locum reſpexit *Origenes* adv. Celſ. VI. p. 277. ἀλλ' οἱ τοιαῦτα περὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ γράψαντες καταβαίνουσιν εἰς Πειραιέα, προσευξόμενοι ὡς θεῷ τῇ Ἀρτέμιδι· καὶ ὀψόμενοι τὴν ὑπὸ Ἰουδαίων ἐπιτελουμένην πανήγυριν. ubi cum *Judaeorum* mentio ridicula ſit, *Hoeſchelius* ἰδιωτῶν conjicit; propius ad literarum veſtigia Ἰδαίων *Kuhnius* ad *Pauſan.* V. p. 392. intelligens certamen Olympicum, quod Dactyli Idaei primi celebrarunt. Sed e *Platone* perſpicuum eſt, *Origenem* ſcripſiſſe: τὴν τῶν Βενδιδείων ἐπιτελουμένην πανήγυριν. Haec *Ti. Hemſterhuſii* emendatio eſt, qua nihil arbitror eſſe verius. Non tamen in ea acquievit *Jo. Toupius* Emend. in *Suid.* T. III. p. 224. mire legens: τὴν ὑπὸ Ἰάδων ἐπιτελουμένην πανήγυριν. quaſi vero mulieres, ſine viris, Ben-

di-

Βλίττειν [12]. ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων.

Βρα-

didia celebraſſent, aut *Origenes* tam ineptus antiquitatis affectator fuiſſet, ut Atticas mulieres, & quidem Socratis aequales, Ἰάδας vocaret. De ipſis Bendidiis ſatis copioſe diſputarunt viri docti, quos laudant *Drakenborch.* ad *Liv.* XXXVIII. 41. & *Albertus* ad *Heſych.* in v.

12. Βλίττειν.] Polit. VIII. p. 500. A. Πλεῖστον δὴ, οἶμαι, τοῖς κηφῆσι μέλι καὶ εὐπορώτατον ἐντεῦθεν βλίττεται. Πῶς γὰρ ἂν, ἔφη, παρά γε τῶν σμικρὸν ἐχόντων τις βλίσειε; Sic ille locus levi manu ſanandus videtur. Vulgatae Edd. βλύττει, & mox, βλύσει. De verbo βλίττειν reſtituendo mihi convenit cum *H. Stephano.* Sed neſcio, quare ille βλίττει ſcripſerit, ſententia βλίττεται poſtulante. Noſtra emendatio cum Scholiaſtae, tum Codicis Pariſini auctoritate confirmatur. Quo minus ratio habenda eſt viri docti Miſc. Obſ. Vol. V. T. III. p. 81. βλύττει pro βλύζει accipientis. *Dio Chryſoſt.* Orat. XXXV. p. 434. D. καὶ τροφὴν ζώων βδάλλοντες καὶ βλίττοντες. *Alciphron* Lib. III. Ep. 23. p. 328. ἐξαιρέτως δὲ ἐθέλω βλίττειν τὰ σμήνη. *Zonas* Anthol. L. I. cap. 70. p. 125. —— ὁ δὲ βλισσειδὴς χειρὶ καπνώσας. *Manetho* V. 6. ex emendatione *Dorvillii* ad *Charit.* p. 710. βλίττων δώρημα μελισσῶν. Atticiſta MS. in Bibl. Medicea: Τὸ τῶν κηρίων τρύγημα βλίττειν λέγουσι. ſcil. Ἀττικοί. *Platonis* locus obverſatus videtur *Theophylacto*, Bulgariae Archiepiſcopo, Epiſt. LI. p. 85. Ἆρα δυσχεραίνεις τὸν τῶν πραγμάτων ὄχλον ὡς κηφήνων ἑσμὸν, βλιττόντων σοι τὸ μέλι τῆς εἰρηναίας κατὰ νοῦν ἕξεως. ubi, rejecto plebejo *Jo. Meurſii* invento, κλεπτόντων σοι τὸ μέλι, repone exquiſitius βλιττόντων σοι τὸ μέλι. Βλήττειν quidem pro βλίττειν apud *Plutarchum* T. II. p. 98. F. Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Lyſiſtr. 476. occurrit. Sed ex librariorum errore natum eſſe, clarum eſt. Venuſte *Philoſtrat.* V. A. Lib. VI. cap. 36. p. 273. τοὺς δὲ τοιούτους ἀποβλίττουσιν οἱ συκοφάνται, κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἡρμένοι τὴν γλῶτταν. Adde *Polluc.* I. 254. & ibi *Kuhn.* Schol. *Ariſtoph.* ad Equit. v. 721.

Βράττειν [13]. ἀνακινεῖν, ὥσπερ οἱ τὸν σῖτον καθαίροντες.
Βρενθυόμενος [14]. γαυρούμενος καὶ ὀγκυλόμενος μετὰ βάρους.
Βωμολοχία [15]. κακολογία, ἀπὸ τοῦ λοχαγεῖν [16]. εἴρηται

791. & ad Av. v. 498. Cum *Timaeo*, praeter alios Grammaticos, ad verbum congruunt *Heſychius*, *Suidas*, & *Cyrillus* Lexico MS.

13. Βράττειν.] *Timaeus* hoc verbum bene explicat. Eſt enim ei proprie tributa poteſtas *jactandi*, *quatiendi*, atque adeo *vanno* vel *cribro excutiendi*. *Plato* Sophiſt. p. 152. E. οἷον διηθεῖν τε λέγομεν, καὶ διαττᾶν, καὶ βράττειν, καὶ διακρίνειν. *Addaeus* in Anthol. inedita: Σοὶ ταύτης ἐφ' ἅλωος, ἐφ' ᾗ πολὺν ἔβραζεν ἄντλον Κριθῶν —— *Callimach.* Fr. 232. Εἰκαίην, τὸ οὐδὲν ἀπέβραζε φαῦλον ἀλετρίς. *Etymol. M.* p. 125. 43. Ἀποβράσαι. τὸ διαπτίσαι πυροὺς ἢ ἄλευρα· ὅθεν καὶ τὰ ἀποβράσματα, σκύβαλα πυρῶν. Vide *Polluc.* VII. 24. & *Iſ. Caſaub.* ad *Strabon.* Lib. I. p. 84.

14. Βρενθυόμενος.] Sympoſ. p. 335. E. ἔπειτα ἔμοιγε ἐδόκει, ὦ Ἀριστόφανες, τὸ σὸν δὴ τοῦτο, καὶ ἐκεῖ διαπορεύεσθαι, ὥσπερ καὶ ἐνθάδε, βρενθυόμενος, καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλων. Notiſſimus *Ariſtophanis* locus, quem *Plato* reſpicit, eſt Nub. v. 361. Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλεις. De hoc ipſo autem loco, inprimisque de verbo βρενθύεσθαι tanta tam exquiſitae eruditionis copia diſputavit *Hemſterhuſius*, ὁ πάνυ, ad *Lucian.* Dial. Mort. p. 368. ſeqq. ut nihil ſupra addi poſſe videatur. In tranſitu caſtigemus *Heſychium*, qui hanc vocem, foediſſime corruptam, in Lexicon ſuum recepit p. 1737. Θρημνεύεται. ὑπερηφανεύεται. Quae gloſſa quomodo ab aliis tentata ſit, dicere nihil attinet. Mihi placet, Βρενθύεται. quod idem ſuo loco explicat, μεγαλοφρονεῖ, ὑπερηφανεύεται, ἐπαίρεται.

15. Βωμολοχία.] Polit. X. p. 515. E. ὃ γὰρ τῷ λόγῳ αὖ κατεῖχες ἐν σαυτῷ, βουλόμενον γελωτοποιεῖν, φοβούμενος δόξαν βωμολοχίας, τότ' αὖ ἀνίεις. ubi vide Scholia. *Dio Chryſoſt.* Orat. XXXII. p. 631. C.

ται δὲ ἀπὸ τοῦ τοὺς βωμοὺς λοχώντων, καὶ ἐπιτηρούντων τοὺς θύοντας, ἵνα μεταιτῶσιν.

Γ.

Γεῖσα [1]. λίθοι εἰς θριγκία καὶ τοίχων προόποδας παρεσκευασμένοι.

Γεῖ

C. κρουμάτων δὲ ἀεὶ μεστόν ἐστι καὶ θορύβου καὶ βωμολοχίας καὶ σκωμμάτων. Orat. XXXIII. p. 396. D. ἀγερωχίας, καὶ σκωμμάτων, καὶ βωμολοχίας ἀναπιμπλάντες τὴν πόλιν. *Lucian.* Ver. Hiſt. I. p. 72. διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τοῦ Ὁμήρου Ὀδυσσεύς. Sed nihil opus eſt exemplis in re nota. Vid. *Harpocrat.* in v. & *Mauſſac.* Levis macula haeret in Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Nub. v. 907. Βωμολόχοι ταῦτην ἐν τοῖς βωμοῖς ἐρχόμενοι, καὶ ἀντὶ τοῦ τὸ θεῖον εὐχαῖς ἐξιλεοῦν, πολλοῖς τισι λόγοις χρώμενοι καὶ ματαίοις. Scribe, —— ἐν τοῖς βωμοῖς ἑζόμενοι, ἐν hic idem valet, quod πρὸς τοῖς β. Schol. ad *Gregor. Nazianz.* Stelit. II. p. 94. Βωμολόχους —— τοὺς περὶ τὸν βωμὸν λοχῶντας καὶ προσκαθιζομένους αὐτῷ. Adde Schol. Comici ad Ran. v. 360. & ad Equit. v. 897.

16. κακολογία, ἀπὸ τοῦ λοχαγεῖν.] Scribendum, κοβαλία, ἀπὸ τοῦ λοχᾷν. Vide *Harpocration.* v. Κοβαλεία.

1. Γεῖσα.] Carum vox eſt, quam Graeci poteſtate paulum inflexa celebrarunt. *Stephan. Byz.* v. Μονόγισσα. Γίσσα τῇ Καρῶν φωνῇ λίθος ἑρμηνεύεται). νῦν δὲ τοὺς πλακώδεις καὶ μαλακώδεις λίθους Γίσσα λέγομεν. Ex uſitata Graecis notione *Phrynichus* MS. Γεῖσα: ἅπαντα τὰ ἐξέχοντα τῶν τοίχων. item Lexicon Rhetor. MS. cujus locum dedimus in Auctar. Emend. in *Heſychium* h. v. *Polybius* ap. *Athen.* L. V. p. 205. E. οἶκος ὑπέκειτο Βακχικὸς τρισκαιδεκάκλινος, περίπτερος, ἐπίχρυσον ἔχων τὸ γεῖσον. *Theaetetus* Anthol. L. I. cap. 56. p. 113. Καὶ φιλόπαις ὑπὸ γεῖσα δόμους τεύξασα χελιδών. *Dio Chryſoſt.* Orat. XXXIX. p. 488. D. ἐχ

Γελοῖον [2]. ἐφ' ᾧ τις ἂν γελάσειεν, ἤγουν καταγέλαστον.

Γεννῆται [3]. οἱ τὰς φατρίας γεννῶντες. Φατρία δέ ἐστι φυλῆς μέρος τρίτον, ὅπερ καὶ Τριττὺς λέγεται.

Γεν-

ὅτι τῶν κιόνων ἔμελλεν αὐτοῖς τῶν ἱσταμένων, οὐδὲ τῶν γεισῶν, οὐ τῶν οἰκοδομημένων ἐργαστηρίαν. *Liban.* Opp. T. II. p. 171. καί τοι τὸν ναὸν ὑπ' αὐτὰ τὰ γεῖσα τοῦ πτερῷ περιδραμών. Alia de hac voce notarunt viri ſummi, *P. Weſſelingius* ad *Diodor. Sicul.* L. V. 12. & *L. C. Valckenarius* ad *Euripid.* Phoeniſſ. 1165. In *Platonis* libris nullum ejus reperimus veſtigium. Mox περόποδας legimus pro περσόποδας.

2. Γελοῖον.] Theag. p. 8. C. κἄπειτα πόῤῥω που τῆς συνουσίας, αἰσθώμεθα γελοῖοι ὄντες. Euthyphr. p 48. G. Γελοῖον, ὦ Σώκρατες, ὅτι οἴει τι διαφέρειν. Parmenid. p. 55. C. γελοῖα συμβαίνει πάσχειν τῷ λόγῳ, καὶ ἐναντία αὐτῷ. Phileb. p. 75. F. ἴσως δὴ γελοῖον τὸ ἐμὲ τοῦ λόγου διάδοχον· —— γελοιότερον δ' οἶμαι πολὺ τὸ μηδέτερον ἡμῶν δύνασθαι. Hipp. Maj. p. 100. G. Theaet. p. 116. D. &c. Graeci magiſtri diſtinguunt inter γέλοιος & γελοῖος. quorum pugnantes inter ſe ſententias ſi tanti putes cognoſſe, adi *Nunneſ.* in *Phrynich.* p. 97.

3. Γεννῆται.] Critone p. 373. F. ὅτι τε γεννήταις οὖσιν ἡμῖν οὐ πείθεται. Legg. IX. p. 662. D. τοὺς γεννήτας καὶ τοὺς συγγενεῖς, μέχρις ἀνεψιῶν παίδων &c. Axioch. p. 731. G. Πῶς οὖν οὐ σοὶ πρώτῳ μέτεστι τῆς τιμῆς ὄντι γεννήτῃ τῶν θεῶν; quibus locis vide Scholiaſten. De γεννήταις multa multi, quos laudat *Taylorus* ad *Demoſth.* in Neaer. p. 618. Gloſſae in *Hippocratis* Jusjur. Γεννητῇσιν. γονεῦσιν, ἢ συγγενέσιν. οὕτως Ἀττικοὶ λέγονται· ὡς καὶ Φιλήμων ἐν Κόλακι φησίν· Ἀλλ' οὐδὲ γεννήτην δύναμαι εὑρεῖν οὐδένα τῶν τοσούτων, καὶ ἀπείλημμαι μόνος. Καὶ Ῥίνθος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀττικῆς συνηθείας φησίν· Οἱ μὲν οὖν ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, φυλέται λέγονται· οἱ δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς φρατρίας, φράτορες· οἱ δὲ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, γεννῆται. *Philemonis* jambos ſic reſtituit *Luzacius* noſter: Ἀλλ' οὐ γεννήτην δύναμαι εὑρεῖν οὐδένα, Ὄντων τοσούτων, καὶ ἀπείλειμμαι μόνος. Pro Ῥίνθος lege Εἰρηναῖος. Quam emendationem probavimus doctiſſimo *Koenio* praef. ad *Gregor.* de Dialect. p. 18.

4. Γε-

Γενναῖος [4]. ὁ εὖ γεγονώς.
Γεωμόροι [5]. οἱ κληρῦχοι.

Γεω-

4. Γενναῖος.] Hipparch. p. 3. B. ἐρῶντα τινὸς τῶν νέων τε καὶ γενναίων καὶ καλῶν. Theag. p. 10. F. τῶν νέων τοὺς γενναιοτάτους τε καὶ πλουσιωτάτους. Menon. p. 12. E. Alcib. I. p. 26. E. ἐστι τις γενναῖος, ὁ εὐγενής. p. 32. C. Hipp. Maj. p. 104. B. Trita *Platoni* formula, ἀλλ' ὦ γενναῖε. Alcib. I. p. 28. C. p. 38. D. Euthyphr. p. 50. D. Hipp. Maj. p. 102. G. Dicitur etiam de *re qualibet eximia & praeſtanti, ſive corporali, ſive incorporali.* Lyſid. p. 106. E. ὡς γενναῖον καὶ νεανικὸν τοῦτον τὸν ἔρωτα πανταχῇ ἀνεῦρες, p. 108. D. ὅτι τὸ τρόμαλος, ὅτῳ γενναίῳ ὄντος. Polit. II. p. 428. E. γενναίου σκύλακος, quod a *Platone* ſumſit *Julian.* Or. II. p. 87. A. In vulgatis libris Legg. III. p. 586. C. legitur: σχεδὸν ἐν ταύτῃ δικαιότατα ἤδη γίγνοιτ' ἄν. Sed MS. Pariſinus, & alius apud *H. Stephanum* habent γενναιότατα ἤδη. Hipp. Maj. p. 99. F. ἄνευ ὄψου ἂν πάνυ γενναίου ποιήσειν. Legg. VIII. p. 649 B. ὃς δ' ἂν τὴν γενναίαν νῦν λεγομένην ταφυλὴν ἢ τὰ γενναῖα σῦκα ὀπωρίζειν βούληται. quo loco uſus eſt *Athenaeus* XV. p. 653. C. D. expilatus ab *Euſtath.* ad Il. E, p. 545. Indidem γενναίαν σταφυλὴν habet *Julianus* Or. III. p. 113. A. Forſitan aliquis ſuſpicetur, a *Timaeo* ſcriptum eſſe: Γεννάδας. γενναῖος, ὁ εὖ γεγονώς. quae vox Atticis propria eſt. Phaedro p. 343. D. εἰ γὰρ ἀκούων τις τύχοι ἡμῶν γεννάδας καὶ πρᾷος τὸ ἦθος. Sed, quoniam *Suidas* vulgatum agnoſcit, nihil mutare melius eſt.

5. Γεωμόροι.] Γεωμόροι ex nominis vi ſunt οἱ μοῖραν εἰληχότες τῆς γῆς, ut *Heſychius* v. Γαμόροι exponit. *Plato* Legg. V. p. 608. G. πεντάκις μὲν χίλιοι ἔστωσαν καὶ τετταράκοντα γεωμόροι τε καὶ ἀμυνοῦντες τῇ νομῇ. VIII. p. 648. E. μηδεὶς γὰρ ἑκὼν κινείτω γῆς ὅρια γειτόνων· ὃς δ' ἂν κινήσῃ, μηνυέτω μὲν ὁ βουλόμενος τοῖς γεωμόροις, οἱ δὲ εἰς τὸ δικαστήριον ἀγόντων. XI. p. 677. G. γεωμόροι ὅσοι, τῶν τετταράκοντα καὶ πεντακισχιλίων ἑστιῶν εἰσί, μήτε κάπηλος ἑκὼν μηδ' ἄκων μηδεὶς γιγνέσθω. ubi vide Scholia. Deinde ſic dicuntur lati-

 fun-

Γεωπεῖναι [6]. οἱ μικρὰν καὶ λυπρὰν [7] γῆν ἔχοντες.

Γῆν

fundiorum poſſeſſores, homines copioſi, & ea de cauſſa ad rempublicam gerendam admiſſi. *Heſychius:* Γαμόροι. οἱ ἀπὸ τῶν ἐγγείων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέποντες. ubi corrigendum, ἀπὸ τῶν ἐγγείων κτημάτων. ut apud *Suidam:* Ἔγγειον κτῆσιν. τὴν ἐπὶ γῆς. De hoc γεωμόρων genere non poenitebit legiſſe *Dukerum* ad *Thucyd.* VIII. 21. & *Valckenar.* ad *Herodot.* V. 77. VI. 22.

6. Γεωπεῖναι.] Manifeſte patet, hanc gloſſam pertinere ad *Herodot.* Lib. II. 6. ὅσοι μὲν γὰρ γεωπεῖναί εἰσι ἀνθρώπων, ὀργυιῇσι μεμετρήκασι τὴν χώρην· ὅσοι δὲ ἧσσον γεωπεῖναι, σταδίοισι. Lib. VIII. 111. λέγοντες ὡς κατὰ λόγον ἦσαν ἄρα αἱ Ἀθῆναι μεγάλαι τε καὶ εὐδαίμονες, καὶ θεῶν χρηστῶν ἥκοιεν εὖ· ἐπεὶ Ἀνδρίους γε εἶναι γεωπείνας ἐς τὰ μέγιστα ἀνήκοντας. Vide Gloſſas *Herodoteas*, quas *Heſychius* & *Suidas* deſcripſerunt. *Orus* apud *Etymol. M.* p. 223. 30. Γεωπεῖναι, παρὰ Ἡροδότῳ οἱ ὀλίγην γῆν ἔχοντες, οἱονεὶ πεινῶντες γῆν. Aliunde vocem derivat *Euſtath.* ad Il. B. p. 222. Priorem *Herodoti* locum laudavit *Maxim. Tyrius* Diſſ. XXXIX. p. 459. pro γεωπεῖναι ſubſtituens γεωργοί. Quod memoriae lapſum credere malim, quam cum doctiſſimis viris, *Daviſio* & *Marklando*, aliena comminiſci. *Ariſtides* Panathen. p. 191. ἀλλ' ἑνὸς ἀνδρὸς δόξης ἐξαρτώμενοι, οἷον Φθιῶται, καὶ Πύλιοι, καὶ Ἰθακήσιοι, ὥσπερ τινὲς γεωπεῖναι, δι' ἑνὸς τῶν πλησίων ἑαυτοὺς ποιούμενοι.

7. Λυγρὰν γῆν] Sic Codex MS. Sed λυπρὰν recepimus ex *Suida*, qui Grammatico noſtro gloſſam, ut ſolet, ſublegit. Λυγρὸς & λυπρὸς in veteribus libris ſaepe permutantur. *Orpheus* de Lapid. v. 19. p. 212. Λυγρὸν, ὑποστεηχὺν, στιβαρὸν, μελανόχροα, πυκνόν. Scribe: Λυπρὸν, ὑποτρηχὺν, κ. λ. Γῆ λυπρὰ dicitur *arida & infecunda*. *Zonae* Epigr. editum a *Kuſtero* ad *Suid.* T. II. p. 474. Κληρίον ἐν λυπρῇ τῇδε γεωλοφίῃ. *Philo* T. II. p. 249. ἡ ἀριστῶσα πεδιὰς, κἂν ἀφορήσῃ ποτὲ, τῆς λυπρογείου φύσει καρπὸν φέρει πλείονα. *Athen.* L. I. p. 7. F. *Syneſ.* Ep. 51. *Heſych.* v. Λυπρὰν γῆν, & *Thom. Reineſ.* Defenſ. Variar. Lect. p. 103.

8. Γῆν

Γῆν ἰλλομένην [8]. συγκεκλεισμένην καὶ περιειλημμένην. Ἰλλάδες γὰρ οἱ δεσμοί.

Γνω-

8. Γῆν ἰλλομένην,] Tim. p. 530. E. Γῆν δὲ, τροφὸν μὲν ἡμετέραν, εἰλουμένην δὲ περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον, φύλακα καὶ δημιουργὸν νυκτός τε καὶ ἡμέρας ἐμηχανήσατο, πρώτην καὶ πρεσβυτάτην σωμάτων ὅσα ἐντὸς οὐρανοῦ γέγονε. Qui locus ab ipſis antiquis Philoſophis & Criticis ſaepe multumque jactatus eſt, nuper etiam, ut alios recentiores taceam, ab *Eduardo Corſino* Diſſ. I. ad *Plutarch.* de Plac. philoſ. cap. 13. Controverſiae hiſtoriam *Proclus* ad h. l. p. 281. tam luculente enarravit, ut ejus verba, etſi complusculа, hic ſubjicienda exiſtimarim, praeſertim cum liber in paucorum manibus verſetur: Ἰλλομένην δὲ, τὴν σφιγγομένην δηλοῖ καὶ συνεχομένην· οὐ γὰρ, ὡς Ἀριστοτέλης οἴεται, τὴν κινουμένην. Διαφερόντως γὰρ ὁ Πλάτων, ἀκίνητον φυλάττει τὴν γῆν, καὶ τὴν αἰτίαν προστίθεις, ἐν τῷ Φαίδωνι, δι᾽ ἣν ἀκίνητος ἵδρυται, λέγει· Ἰσόῤῥοπον γὰρ πρᾶγμα ὁμοίου τινὸς ἐν μέσῳ τεθὲν, οὐχ ἕξει μᾶλλον οὐδ᾽ ἧττον οὐδαμόσε κλιθῆναι. Πρὸς τὸ καὶ ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς χρήσεως μαρτυρεῖσθαι τὸν λόγον, ὅτι τὸ ἰλλομένην, τὸ συνηγομένην δηλοῖ, καὶ οὐχὶ τὸ κινουμένην, ἰλλάδας καλοῦσης τοὺς δεσμούς. ἐρεῖ δὲ αὐτὸς Τίμαιος ἐν τοῖς ἑπομένοις, ἴλλεσθαι τὰς τρίχας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ῥιζουμένας καὶ συνεσπειραμένας εἴσω τοῦ δέρματος· ὥστ᾽ εἶναι κἀκ τούτων δῆλον, ὅπως ἴλλεσθαι καὶ ἐν τούτοις εἶπε τὴν γῆν. & paucis interjectis: Εἰ δὲ δὴ καὶ πρὸς τὸν Πυθαγόρειον Τίμαιον ἀποβλέψαιμεν, ἔτι μᾶλλον οὐκ ἂν ὑπολάβοιμεν κινεῖσθαι τὴν γῆν. Λέγει γὰρ κἀκεῖνος, τὰν γᾶν ἐν μέσῳ εἶναι ἱδρυμέναν. Πῶς δὲ εὔλογον ἡμᾶς ἰλλομένην ἀκούσαντας εἰλουμένην, καὶ στρεφομένην αὐτὴν ποιεῖν, ὡς Πλάτωνι ἀρέσκον λέγοντας; Ἡρακλείδης μὲν οὖν ὁ Ποντικὸς, οὐ (leg. ὁ) Πλάτωνος ὢν ἀκουστὴς, ταύτην ἐχέτω τὴν δόξαν, κινῶν κύκλῳ τὴν γῆν, Πλάτων δὲ ἀκίνητον αὐτὴν ἵστησιν. Primus omnium *Ariſtoteles* Lib. II. de Coelo cap. 13. ἰλλομένην ſive εἰλουμένην in hoc *Platonis* loco accepit *volvendi & vertendi* ſenſu: ad cujus ſe auctoritatem contulit *Diogenes Laërt.* III. 75. p. 211. Sed *Ariſtotelem* calumniae reum agit *Simplicius* f. 125. b. 126. a. 129. b. hanc in rem etiam laudatus a *Turnebo* Adverſ. XVI. 18. & ἰλλομένην capit ca-

Γνωματεύοντα 9. διακρίνοντα καὶ διαγινώσκοντα.

Γῆν

„ rip. Oedipode, ut E-
„ rotiani in Ὑπνίῳ fide
„ monuit magnus Enarra-
„ tor, ceteroquin non pa-
„ rum aberrans: de Sphin-
„ ge dictum liquet ex
„ *Aelian.* de Anim. XII.
„ 7. Meminiſti, — *cau-*
„ *damque remulcens Subji-*
„ *cit pavitantem utero.* —
„ σοὶ δ᾽ ὑπίλλει στόμα *So-*
„ *phocl.* Antig. v. 515.
„ quod explicandum vi-
„ detur, *tibi autem ſubji-*
„ *ciunt, ſubvolvunt qua-*
„ *ſi, atque adeo obnoxium*
„ *habent os dicendique li-*
„ *bertatem.* Accedat *Xe-*
„ *nophontis* locus e Cy-
„ neg. p. 575. v. 16. ἐξει-
„ λοῦσαι τὰ ἴχνη· unus Cod.
„ ἐξιλάνουσαι pro ἐξειλινοῦσαι,
„ ut videtur, alter ἐξίλλου-
„ σαι. Centena facile ſup-
„ peditet ſolus *Heſych.* in
„ his verbis exempla for-
„ mae variatae. Hinc
„ colligamus, utrumlibet
„ in *Platone* legas, idem
„ eſſe proprie verbum:
„ non repugnare linguae
„ genium, quin binas ex-
„ plicationes capiat: vel,
„ *Terram, quae circum*
„ *axem ſe ſumma celeri-*
„ *tate convertit & tor-*
„ *quet*, ut verbis *Cicero-*
„ *nis* utar Acad. II, 39.
„ vel, *quae circum axem*
„ *protenſum convoluta &*
„ *adſtricta haeret. Vin-*
„ *cula, quibus terram na-*
„ *tura conſtrinxit, Ma-*
„ *crobius* habet ad Somn.
„ Scip. I." Hactenus vir clariſſimus. Eandem διπλογραφίαν in aliis *Platonis* locis notavimus ad v. Ἀνείλλει), & v. Εἱλομένων. *Ariſtid. Quintil.* de Muſica II. p. 92. τὸ, τε φωνητικὸν συνίλλον ὄργανον. ubi MS. Oxon. συνεῖλον. *Maximus* Scholiis in *Dionyſ. Areop.* p. 237. Ἐνειλούμενοι. ἐν ἄλλοις, ἐνιλλόμενοι, τουτέστιν, ἐπιστρεφόμενοι, ἐγκαλινδούμενοι. Vide *Valckenarium* ad *Theocrit.* Adoniaz. p. 247.

9. Γνωματεύοντα.] Hoc e *Suida* repoſui pro nihili verbo, γνωμονεύοντα, quod Codex MS. habebat. Polit. VII. p. 481. D. Τὰς δὲ δὴ σκιὰς ἐκείνας πάλιν εἰ δέοι αὐτὸν γνωματεύοντα, διαμιλλᾶσθαι τοῖς ἀεὶ δεσμώταις ἐκείνοις, ubi vide Scholia. *Sextus Empir.* VII. adv. Logicos p. 435. εἰ τοῖς συμφώνως περί τινος ἀποφαινομένοις χρὴ γνωματεύειν. *Syneſ.* de Inſomn. p. 143.

Γόητες [10]. οἱ ἀπατεῶνες.

Γυμνοπαιδία [11]. χοροὶ ἐν Σπάρτῃ τῆς Λακωνικῆς εἰς θεοὺς ὕμνους ᾄδοντες, εἰς τιμὴν τῶν ἐν Θυρέαις ἀποθανόντων Σπαρτιατῶν.

Δεῖγμα.

p. 143. D. γνωματεύσεις ἂν οὕτω καὶ δαιμονίαν φύσιν ἐν ἡτινιοῦν τάξει. Praeter ceteros hoc verbum trivit *Themiſtius* Or. II. p. 36. B. πήχει καὶ μέτρῳ γνωματεύοντες τὴν ἀρετήν. XV. p. 188. D. XX. p. 235. A. cui *Dionyſ. Petavius* Or. XXVI. p. 312. B. idem reddere tentabat; minus feliciter, ut puto. Adde *Etymol. M.* p. 236. 46.

10. Γόητες.] Menon. p. 16. D. εἰ γὰρ ξένος ἐν ἄλλῃ πόλει τοιαῦτα ποιεῖς, τάχ᾽ ἂν ὡς γόης ἀπαχθείης. ubi vide Scholia. Sophiſt. p. 155. G. περὶ δ᾽ οὖν τοῦ σοφιστοῦ τόδε μοι λέγε, πότερον ἤδη τοῦτο σαφὲς, ὅτι τῶν γοήτων ἐστί τις. Ib. p. 156. A. p. 158. D. Politic. p. 184. B. Τὸν πάντων τῶν σοφιστῶν μέγιστον γόητα, καὶ ταύτης τῆς τέχνης ἐμπειρότατον Ib. p. 189. C. Hipp. Min. p. 232. H. ὃς ἦν οὕτω γόης καὶ ἐπίβουλος περὶ τὴν ἀλαζονείαν. Sympoſ. p. 328. B. δεινὸς γόης, καὶ φαρμακεὺς, καὶ σοφιστής. Polit. II. p. 430. G. 431. H. X. p. 512. C. Legg. I. p. 575. A. *Phrynichus* MS. Γόης Ἀττικώτερον τοῦ μάγος· καὶ γοητεία. Idem *Phrynichus:* Γοητεύοντα. τὸ γνώμαις πολλαῖς καὶ συνεχέσι τοὺς ἀκροωμένους διαμαλάττοντα. Πλάτων. Sic enim veriſſime emendavit *Pierſonus* quondam meus ad *Moerid.* p. 113. Menex. p. 403. Κάλλιστά πως τοῖς ὀνόμασιν ποικίλλοντες, γοητεύουσι ἡμῶν τὰς ψυχάς. Sophiſt. p. 155. F. διὰ τῶν ὤτων τοῖς λόγοις γοητεύειν. Menon. p. 16. C. Euthyd. p. 221. E. Gorg. p. 296. C. Phaedon. p. 386. B. Polit. III. p. 447. A. B. Legg. X. p. 674. C.

11. Γυμνοπαιδία.] Haec apud *Suidam* ſunt cum aliqua varietate: Γυμνοποδία. χοροὶ ἐκ παίδων ἐν Σπάρτῃ &c. ubi γυμνοποδία merito rejecit *Kuſterus*. Sed ἐκ παίδων, veriſimile eſt, e *Timaei* exemplari, quo utimur, excidiſſe. *Etymol. M.* p. 243. 3. Γυμνοπαιδία. ἑορτὴ Λακεδαιμονίων· ἐν ᾗ παῖδες ᾖδον τῷ Ἀπόλλωνι παιᾶνας γυμνοὶ εἰς τοὺς περὶ Πύλαιαν (lege, Θυρέαν)

K πε-

Δ.

Δεῖγμα [1]. τόπος ἐν Πειραιεῖ ἐν τῷ καλουμένῳ ἐμπορείῳ.

Δεί-

πεσόντας. Lexicon Rhetor. MS. Γυμνοπαιδία. ἐν Σπάρτῃ παῖδες γυμνοὶ παιᾶνας ᾄδοντες ἐχόρευον Ἀπόλλωνι τῷ Καρνείῳ, κατὰ τὴν αὐτοῦ πανήγυριν. Reſpicit autem *Timaeus* Legg. I. p. 568. E. ἔτι δὲ κἀν ταῖς γυμνοπαιδίαις δειναὶ καρτερήσεις παρ' ἡμῖν γίγνονται, τῇ τοῦ πνίγους ῥώμῃ διαμαχομένων. ubi vide Scholiaſten. *Herodot.* VI 67. *Philoſtrat.* V. A. VI. cap. 20. p. 258. *Maxim. Tyr.* Diſſ. VI. p.59. ibique *Jo. Daviſ.* Claſſicus locus eſt *Athenaei* Lib. XV. p. 678. C. Quae praeterea de hoc certamine dici poterant, occuparunt viri eximii, *J. G. Graev.* & *J. M. Geſner.* ad *Lucian.* de Saltat. p. 274. 275. &, qui ibi laudatur, ingenii doctrinaeque omnis princeps, *Joſ. Scaliger* ad *Euſeb.* Chronic. num. 1447. Mox in *Timaeo* pro Θυραιαῖς malim Θυρέαις: quae ſcribendi ratio Poëtarum auctoritate nititur, certiſſima in talibus norma. Nec moveor vi exemplorum, quae pro altera ſcriptura ex ſolutae orationis ſcriptoribus afferuntur. *Stephan. Byzantinus*: Θυρέα. περὶ ἧς Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι ἐπολέμησαν —— λέγεται καὶ πληθυντικῶς κατὰ συναίρεσιν Θύρη. quibus verbis puſillum mendum ineſt, quod tamen *Holſtenio*, *Berkelio* & *Pinedo*, tenebras offudit. Rem facile expedies ſcribendo, Θύραι pro Θύρη. Duplici nomine appoſitus eſt locus *Phrynichi* Προπαρασκ. Σοφισ. MS. Γυμνοπαιδία. ἐν Λακεδαίμονι κατὰ τὴν ἀγορὰν παῖδες γυμνοὶ παιᾶνας ᾖδον εἰς τιμὴν τῶν περὶ Θύραις ἀποθανόντων. Sic bene caſtigavit & ſupplevit Cl. *Sallierius*; niſi quod Θύραις in Θυρέαις mutet. MS. hoc modo exhibet: —— κατὰ τὴν ἀγορὰν παῖδες γυμνοὶ παιᾶνας ᾖδον εἰς τιμὴν τῶν περὶ Θύραις.

1. Δεῖγμα.] Gloſſa aliunde huc pedem intuliſſe videtur. Vide Grammaticos

cos

Δείλης πρωΐας [2]. τῇ πρὸ ἀρίστου ὥρᾳ. Δείλης ὀψίας· τῇ πρὸ δείπνου.

Δεκάζει [3], ὁ χρήματα ὠνούμενος παρὰ δικαστοῦ. Δεκάζεται, ὁ χρήματα πιπράσκων· ἔνθα Ἀδέκαστος, ὁ μὴ πιπράσκων καλεῖται.

Δευσοποιόν [4]. ἔμμονον καὶ δυσαπόπλυτον.

Δη-

cos ceteros, quos indicavit *Jungerman.* ad *Polluc.* IX. 34.

2. Δείλης πρωΐας.] Epiſt. VII. p. 722. A. τῇ δὲ μετὰ ταύτην τὴν ἡμέραν δείλης Εὐρύβιος καὶ Θεοδότης προσηλθέτην μάλα σπουδῇ. Sed retulerim potius gloſſam ad *Herodot.* Lib. VIII. 6. ἐπεί τε δὴ ἐς τὰς Ἀφέτας περὶ δείλην πρωΐην γινομένην ἀπίκατο οἱ βάρβαροι. Alterum δείλης ὀψίας item fluxit ex *Herodoto* Lib. VII. 167. ἐξ ἠοῦς ἀρξάμενοι μέχρι δείλης ὀψίης. *Lycurg.* in Leocrat. p. 167. *Ariſtid.* T. I. p. 302. 349. T. II. p. 339. *Aelian.* H. A. Lib. I. cap. 14. VII. 7. *Alciphron* Lib. I. Ep. 17. p. 66. III. Ep 5. p. 284. Mitto plurima aliorum exempla. Nam ut quisque veterum ſcriptorum Ἀττικώτατος eſt, ita creberrime hoc modo locutus reperitur. Vide quos laudat *Pierſonus* ad *Moerid.* p. 133.

3. Δεκάζει.] Haec quoque gloſſa inſititia videtur, niſi forte ejus veſtigia in *Platone* obliterata ſint. Lexicon Rhetor. MS. Δεκάζειν, τὸ διαφθείρειν τοὺς δικαστὰς ἢ ἐκκλησίας τοῖς χρήμασι καὶ δώροις. ἐκλήθη δὲ τὸ πρᾶγμα οὕτω, ἐπεὶ κατὰ δέκα συναθροιζόμενοι ἐλάμβανον τὰ δῶρα. Πρῶτος δὲ ἔδοξε δεκάσαι Μέλης, τὰς εὐθύνας διδοὺς τῆς ἐν Πύλῳ στρατηγίας ἣν κακῶς ἐστρατήγησεν. Eadem, ſed minus integra, ſunt apud *Etymol. M.* p. 254. 28. ubi *Meletem*, vel potius *Melitum*, per errorem pro *Anyto* nominari, oſtendit *Dukerus* ad *Petiti* Legg. Atticas p 427. Vide *Polluc* VIII. 42. & *Langbaen.* ad *Longin.* p. 238.

4 Δευσοποιόν.] In MS. eſt δυσαπόλυτον. quod ex *Suida*, Scholiaſte *Platonis*, aliisque Grammaticis in δυσαπόπλυτον mutavimus. In *Harpocratione* h. v. recte etiam ἀνέκπλυτον pro ἀνέκλυτον edidit *Mausſa*-

ſacus, quicquid dicat *Jac. Gronovius*. *Alexis* apud *Athen*. L. III. p. 124. A. Τὸ καλὸν τῷ δευσοποιῷ χρώζομεν. quo in loco magnus *Caſaubonus* χρῶμα δευσοποιὸν pro *nigro* accipi monet, cum alibi proprie dicatur de colore, quem lana ita perbibit, ut nunquam elui poſſit. *Dio Chryſoſt*. Orat. LXXVII. p. 651. A. ὁποῖα εἰώθασιν ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐταὶ βάπτειν ὡς ἔτυχεν, καὶ οὐ ζητοῦσι δευσοποιὰ καὶ ἀλουργῆ. *Aelian*. H. A. Lib. XVI. cap. 1. εἰ μέλλοι μένειν ἡ ἐκ τοῦ ζῴου χρόα δευσοποιὸς καὶ δυσέκνιπτος. *Lucian*. Imag. p. 475. οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπιχρῶσαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαφεῖσα. *Alciphron* Lib. III. Ep. 11. p. 305. φῦκος γὰρ καὶ ψιμμυθίῳ καὶ παιδέρωτι δευσοποιοῦσι τὰς παρειὰς ὑπὲρ τοὺς δεινοὺς τῶν ζωγράφων. *Gregor. Nazianzen*. Orat. I. p. 6. B. οὐ γὰρ οὕτως οὔτε δευσοποιοῦ βαφῆς μεταλαμβάνει ῥᾳδίως ὕφασμα, ὡς φιλεῖ τάχιστα τῆς τοῦ χείρονος κακίας ἀναπίμπλασθαι τὸ ὑπήκοον. ubi *Baſilius*, Scholiaſtes ἀνέκδοτος inter Codd. Voſſianos, haec annotavit: Δευσοποιοῦ βαφῆς, τῆς μετὰ στύψεως γινομένης καὶ μὴ ἐξιτήλου, ἀλλὰ βαθείας τε καὶ δυσεξαλείπτου, σωζούσης μέχρι καὶ τελείας τρίβης τοῦ ὑφάσματος τὸ ἄνθος. *Timaei* gloſſa pertinet ad locum *Platonis* Polit. IV. p. 449. B. Καὶ ὃ μὲν ἂν τούτῳ τῷ τρόπῳ βαφῇ, δευσοποιὸν γίγνεται τὸ βαφέν· καὶ ἡ πλύσις οὔτ' ἄνευ ῥυμμάτων, οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι. & paucis interjectis: καὶ μηδὲν οἴου ἄλλο μηχανᾶσθαι, ἢ ὅπως ἡμῖν ὅτι κάλλιστα τοὺς νόμους πεισθέντες δέξοιντο, ὥσπερ βαφήν· ἵνα δευσοποιὸς αὐτῶν ἡ δόξα γίγνοιτο καὶ περὶ δεινῶν καὶ περὶ τῶν ἄλλων. Eundem locum laudant *Harpocration* v. Δευσοποιὸς, ubi male legitur, ἐν πέμπτῳ πολιτείας, & *Etymol. M.* p. 348. 40. & mira venuſtate expreſſit *Cicero* in Hortenſio apud *Nonium* p. 386. 521. *Uti, qui combibi purpuram volunt, ſufficiunt prius lanam medicamentis quibusdam, ſic literis talibusque doctrinis ante excoli animos, & ad ſapientiam concipiendam imbui, & praeparari decet.* & de Finib. III. 2. *jam infici debet iis artibus, quas ſi, dum eſt tener, combiberit, ad majora veniet paratior.* Id ipſum *Plato* aliis verbis ſic elocutus eſt Polit. II. p. 430. B. ἀλλ' ἃ ἂν τηλικοῦτος ὢν λάβῃ ἐν ταῖς δόξαις, δυσέκνιπτά τε καὶ ἀμετάστατα φιλεῖ γίγνεσθαι. Ut autem *Cicero Platonem*, ſic *Plato* ob oculos habuiſſe videtur prae-

cla-

claram illam *Lyſidis* epiſtolam, quam conſervavit *Jamblichus* de V. P. p. 63. καθάπερ οἱ βαφεῖς προεκκαθάραντες ἔστυψαν τὰ βάψιμα τῶν ἱματίων, ὅπως ἀνέκπλυτον τὰν βαφὰν ἀναπίωντι, καὶ μηδέποτε γενησομέναν ἐξίταλον· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ προπαρεσκεύαζε τὰς ψυχὰς τῶν τῆς φιλοσοφίας ἐρασθέντων, &c. ubi *Kuſterus* attulit ſimilem *Theonis Smyrnaei* locum, e *Platone* expreſſum, Mathemat. p. 17. Ceterum ut quisque politiſſimi ingenii ſcriptor eſt, ita frequentiſſime hanc ſimilitudinem vel mutuam a *Platone* ſumſit, vel ſuo modo effinxit. Nolim repetere, quae *Guil. Budaeus* Comm. L. Gr. p. 1058. & *Thom. Gataker.* ad *Antonin.* III. §. 4. de hac loquendi forma diſputarunt. Alia ad manum ſunt, a nemine, quod ſciam, occupata. *Dinarchus* in Ariſtogit. p. 66. πονηρίαν γὰρ ἀρχομένην μὲν κωλύσαι τάχα τις κολάζων δυνηθείη, ἐγκαταγεγηρακυῖαν δὲ καὶ γεγενημένην τῶν ἐθισμένων τιμωριῶν, ἀδύνατον εἶναι λέγουσιν. εἰ μὲν οὖν ἐγχειρήσετε βούλεσθε δευσοποιὸν ἐν τῇ πόλει πονηρίαν, διαφυλάττειν ὑμᾶς Ἀριστογείτονος δεῖ. Ita hunc locum felici conjectura reſtituit *Jungermannus* ad *Pollux.* I. 44. ex quo δευσοποιὸν πονηρίαν *Suidas* in v. & *Etymol. M.* l. c. ſine *Dinarchi* nomine, laudarunt. Eodem reſpexit Lexicon Rhetor. MS. Δευσοποιὸς πονηρία, ἡ ἔμμονος καὶ ἀνίατος πονηρία, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς (adde quod excidit, βαφῆς) τῆς ἐμμόνου ἐχούσης τὴν χρόαν, διὰ τὸ ἀκριβῶς καὶ κατόχως βεβάφθαι. *Hierax* apud *Stob.* p. 221. (ἡ κακία τῶν ἀδικεῖν διανοουμένων) λυμαίνεται, καὶ τῷ ἐπ' αὐτῆς ἰῷ χρώζει δευσοποιῷ τῇ βαφῇ. *Plutarchus* cum alibi, tum de Fratern. Amor. p. 488. B. πάθος ἀποκαθῆραι, πρὶν ἐνδῦσαι, ὥσπερ βαφὴν ἢ κηλῖδα, δευσοποιὸν γενόμενον καὶ δυσέκπλυτον. *Lucian.* Bis Accuſ. p. 800. ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς —— ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ῥύπου μὴ εἰς βάθος παρεδέξαντο ὁπόσον δευσοποιὸν τοῦ φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους &c. *Origenes* c. Celſ. I. p. 40. ἵνα μὴ καταλείψωσι δόγματα δευσοποιήσαντα οἷς συνήθως ἐγένοντό πως. III. p. 151. ὥσπερεὶ δευσοποιηθέντες ἀπὸ τῆς κακίας. *Syneſ.* Epiſt. 44. p. 183. ἡ ψυχὴ τινὰ δίκην ἀθάνατον, ὅταν ἁμάρτῃ δευσοποιά τε καὶ ἀναπόνιπτα. quem locum laudat *Thom. M.* p. 236. *Nicephorus* Schol. in *Syneſ.* de Inſomn. p. 384. ὥσπερ ὁ σκίῤῥος δυσέκπλυτος γίνεται καὶ δευσοποιὸς καὶ δυσαπόνιπτος· οὕτω καὶ ἡ προσπάθεια τῆς ὕλης

 &c.

Δημεῦσθαι [5]. δημοκοπεῖν, παίζειν, εὐφραίνεσθαι.
Δῆμος [6]. εἷς ἐκ τοῦ δήμου καὶ ἰδιώτης, καὶ ἡ πόλις σὺν τῇ βουλῇ.

Δη-

&c. E *Platonis* fonte etiam hortulos ſuos irrigarunt *Themiſt.* Or. XXXII. p. 359. B. C. & *Baſilius* de leg. Graecor. libris p. 5. Vide *Caſaubonum* ad *Perſii* Sat. II. p. 223. *Tincto* βαφῇ δευσοποιῷ *Plato* eadem metaphora opponit ἐπικεχρωσμένον, *leviter tinctum, per ſumma tantum coloratum*, Epiſt. VII. p. 718. F. Οἱ δὲ ὄντως μὲν μὴ φιλόσοφοι, δόξαις δὲ ἐπικεχρωσμένοι, καθάπερ οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι. qui locus, neſcio, an obverſatus ſit *Ciceroni* de Orat. II. 14. haec ſcribenti: *ut, cum in ſole ambulem, etiamſi aliam ob cauſſam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer: ſic, cum iſtos libros —— ſtudioſius legerim, ſentio orationem meam illorum tactu quaſi colorari.*

5. Δημεῦσθαι.] Hoc verbum, rariſſimum in libris, qui ad nos pervenerunt, eodem modo explicant *Heſychius*, *Suidas*, *Moeris*, *Thom. M.* & Scholiaſtes *Platonis*. Idem *Platonis* auctoritate confirmant *Aelius Dionyſ.* apud *Euſtath.* ad Il. M. p. 901. & *Etymol. M.* p. 265. 36. Eſt in Theaetet. p. 122. E. καὶ ταῦτα πῶς μὴ φῶμεν δημεύμενον λέγειν τὸν Πρωταγόραν; *Heſychius*: Δαμώμενος, ἀγαλλόμενος. οἱ δὲ, παίζων. &, Δημώματα. παίγνια. ex *Ariſtoph.* Pac. v. 798. Par eſt poteſtas verbi δημίζειν apud Comic. Veſp. v. 697. In ejuſdem Lyſiſtr. v. 601. pro Μελιττοῦται ἐγὼ καὶ δὴ μάξω, Scholiaſtes ſcriptum reperit, —— δημάξω, a δημάζω, ut ait, ἀντὶ τοῦ παίζω. παρ' ὃ καὶ τὸ δημεῦσθαι. Sed ipſe merito reſpuit putidam lectionem.

6. Δῆμος.] Legg. III. 590. B. ὅπερ δῆμός τε καὶ πλῆθος πόλεως ἐστίν. V. p. 612. E. ὅθεν φατρίας καὶ δήμους καὶ κώμας. VI. p. 614. C. καὶ φυλῆς καὶ δήμου ὁπόθεν ἂν δημοτεύηται). Vide *Euſtath.* ad Il. B. p. 201.

7. Δη-

Digitized by Google

Δημοποίητος [7]. ὁ παρέγγραφος.

Δήπυθεν [8]. ἔκ τινος τόπου, ἢ ἀντὶ τοῦ δηλονότι, ἴσον τῷ φανερόν.

Διανενεύκαμεν [9]. ἐπεραιώθημεν.

Δια-

7. Δημοποίητος.] *Pollux* III. 56. *Harpocrat.* in v. *Hemſterh.* ad *Ariſtoph.* Plut. p. 368. Frequens apud Oratores Atticos, nusquam, ſi bene memini, legitur apud *Platonem.*

8. Δήπυθεν.] Phileb. p 93. D. Τί δ' οὔ; πάς-γε ἀναγκαίας δήπυθεν. Ion. p. 145. C. λέγουσι γάρ δήπυθεν πρὸς ἡμᾶς οἱ ποιηταί. Epiſt. VII. p. 714. G. οὔτι ἄλλων δήπυθεν ὀθνείων, οὔτε ἀδελφῶν. *Ariſtoph.* Plut. v. 140. *Iſaeus* de Ciron. hered. p. 518, 519. *Dio Chryſoſt.* Orat. VII. p. 106. C 117. D. *Moeris* p. 130.

9. Διανενεύκαμεν.] Gloſſam exſcripſit *Suidas*; cujus Editio *Kuſteriana* cum peſſime recepiſſet ἐπερρώθημεν, bene *Jac. Gronovius* Emendat. in *Suid.* p. 107. e Codice Leidenſi, prioribusque Edd. revocavit ἐπεραιώθημεν. Quae quin ſincera lectio ſit, nemo dubitare poteſt. Parmenid. p. 58. G. πῶς χρὴ τηλικόνδε ὄντα διανεῦσαι τοιοῦτόν τε καὶ τοσοῦτον πέλαγος λόγων. Sic optime corrigunt *Jan. Cornarius* in Eclogis, & *Henr. Stephanus:* quod imitatione ſua confirmat *Philo* T. II. p. 300. ἢ με καταβαλεῖν εἰς μέγα πέλαγος φροντίδων, ἐν ᾧ φορούμενος οὐδ' ὅσον ἀνανήξασθαι δύναμαι. *Clemens Alex.* Strom. V p. 733. eadem figura: πῶς οἷόν τε ὄντα διανήξασθαι τὰ ἐν αὐτοῖς κύματα. Rurſus *Plato* Phaedr. p. 352. A. ἀπὸ τελευτῆς ἐξ ὑπτίας ἀνάπαλιν διανεῖν ἐπιχειρεῖ τὸν λόγον. ubi *Stephanus* malit διανύειν. At vulgatum agnoſcit Scholiaſtes ad h. l. διανεῖν, διακολυμβᾷν, διαπερᾷν. *Timaeus* vero noſter reſpexit Polit. IV. p. 454. A. Ταῦτα μὲν ἄρα μόγις διανενεύκαμεν. quod in uſus ſuos convertit *Themiſt.* Orat. XXIII. p. 297. B. τὸν μὲν δὴ ἔμμισθον σοφιστὴν μόλις πως ἄρα διανενεύκαμεν. Vide virum maximum ad *Lucian.* Dial. Marin. VII. p. 306.

10. Δια-

Digitized by Google

Διαλαγχάνειν [10]. διαμερίζεσθαι, διακληροῦσθαι.
Διαττᾶν. [11] σήθειν.
Διαμπερές [12]. δι' ὅλου διῆκον.

Δια-

10. Διαλαγχάνειν.] Critia p. 559. E. θεοὶ γὰρ ἅπασαν γῆν ποτε κατὰ τοὺς τόπους διελάγχανον. qui locus, monente *Th. Galeo*, obverſabatur *Jamblicho* de Myſter. Sect. V. cap. 25. p. 140. Lexicon Rhetor. MS. Διειληχώς. τούτῳ οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ μεμερίσθαι κοινὰ χρήματα ἐχρήσαντο. *Timaei* & *Harpocrationis* gloſſas in unam confudit *Suidas*.

11. Διαττᾶν.] Sophiſt. p. 152. E. οἷον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττᾶν, καὶ βράττειν, καὶ διακρίνειν. Leviter depravatum eſt in Cratyl. p. 265. B. Τὸ γὰρ διαττόμενον καὶ τὸ ἠθούμενον, πηγῆς ἀπείκασμά ἐστιν. ἐκ δὲ τούτων ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων ἡ Τηθὺς τὸ ὄνομα σύγκειται. *Ficinus* reddit *ſcaturiens*, *Serranus proſiliens*, quaſi eſſet a διάττω. Sed legendum eſſe, τὸ γὰρ διαττώμενον, e *Proclo* in Tim. V. p. 294. perſpicuum eſt. Graviorem labem contraxit in *Timaeo* p. 544. F. γῆν διατρήσας καθαρὰν καὶ λείαν, ἀνεφόρασε καὶ ἴδουσε μυελῷ. ubi Codices Pariſinus & meus veriſſimam lectionem διαττήσας conſervarunt. Eodem vitio laborat *Heſychius*: Διαρτᾶν. διασείειν. Scribendum: Διαττᾶν. διασήθειν. *Aelius Dionyſius* apud *Euſtath.* ad Il. I. p. 749. Διαττᾶν Ἀττικοὶ λέγουσι τὸ σήθειν, καὶ διηττημένον, τὸ σεσησμένον. *Pollux* VI. 91. VII. 22. & Grammatici reliqui. Hinc διαττος, *cribrum*, apud *Heſych.* quod alio nomine ἀλευρότησις vocatur. Lexicon Sangerm. MS. Ἀλευρότησις. ᾧ τὰ ἄλευρα διαττῶσιν. οἱ δὲ Τηλίαν αὐτὸ καλοῦσιν. ἔνιοι δὲ καὶ Σηλίαν ὀνομάζουσι, καὶ Κόσκινον. Idem: Ἀλευρατῆς. ἀγγεῖον εἰς ἄλευρα. A *Timaeo* gloſſulam ſumpſit *Suidas*.

12. Διαμπερές.] Phaedon. p. 399. G. ἄλλως τε μέγιστον τυγχάνει ὄν, καὶ διαμπερὲς τετρημένον δι' ὅλης τῆς γῆς. Polit. X. p. 5 9. F. ὥσπερ ἂν εἰ ἐν ἑνὶ μεγάλῳ σφονδύλῳ κοίλῳ καὶ ἐξεγλυμμένῳ διαμπερὲς ἄλλος τοιοῦτος ἐλάττων ἐγκέοιτο. Ibid. ἐκείνην δὲ διὰ μέσου τοῦ ὀγδόου διαμπερὲς ἐληλάσθαι. *Suidas* in *Timaeo* legiſſe videtur: Διαμπερέως. διαμπερὲς, διόλου διῆκον.

13. Δια-

Διατεθρυμμένος [13]. διακεκλασμένος.
Διαγείρειν [14]. διαξύειν, ἀπαλείφειν, παραπτᾶσθαι.

Δια-

13. Διατεθρυμμένος.] Hanc lectionem etſi *Suidas* confirmat, credo tamen . a *Timaeo* ſcriptum eſſe: Διατεθρυμμένως. διακεκλασμένως ſi quidem reſpexit Legg. XI. p. 679. A. ἀνοήτως γὰρ δὴ καὶ διατεθρυμμένως τινὰ τρόπον ἔχομεν οἱ πλεῖστοι, ὅταν ἤδη μέλλειν ἡγώμεθα τελευτᾶν. ubi de eo dicitur, qui metu fractus & debilitatus jacet. Quae vocis poteſtas tam rara eſt, quam frequens altera de homine deliciis fracto perditoque. Conf. ſup. v. Ἀποτεθρυμμένοι.

14. Διαγείρειν] Quid audio? An unquam διαγείρειν ſignificavit διαξύειν aut ἀπαλείφειν? Sed *Suidam*, qui *Timaeum* compilare ſolet, adeamus, ſi forte is integriorem conſervarit lectionem? Quid igitur ille? Διαστήθειν. διαξύειν, ἀπαλείφειν, παραπτῖαξ, quod non minus mendoſum altero. *Kuſterus*, vir doctiſſimus, negat ſe videre, quomodo interpretatio παραπτῖαξ voci διαστήθειν convenire poſſit. Sed hoc eodem jure de binis reliquis, διαξύειν & ἀπαλείφειν, dicere potuiſſet. Ne multa: utroque loco corrigendum puto: Διαγράφειν. διαξύειν, ἀπαλείφειν, παραπτῖαξ. Ex quo tandem errore διαγείρειν & διαστήθειν natum ſit, quaerere non laboro. Vere me emendaſſe, his rationibus vincam. Διαγράφειν proprie eſt *inducta litura ſcriptum delere, expungere. Heſychius:* Διαγράφειν. διαξύειν, ἀπαλείφειν, ἀκυροῦν. Lexicon Rhetor. MS. Διαγράψαι τὸ διαξῦσαι εἰώθασι λέγειν, ἀπὸ τοῦ· Νῦν δὲ ἐμὲ ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς εὔχεαι αὔτως. ἐγίγνετο δὲ τοῦτο ἀπὸ τῶν περιγραφομένων καὶ περιαιρουμένων. *Ariſtid.* Tom. II. p. 368. ἐπεὶ ἔγνως ἂν ὅσα ἐπὶ τοῦ ἐμαυτοῦ ψέγω. ἃ γὰρ διαγράφω καὶ μεταποιῶ, πῶς οἷόν με περὶ ταῦτα ἔχειν; *Pollux* VI. 14. Inde frequentiſſime accipitur pro *rejicere, abolere*, ut Polit. III. p. 432. D. quo gloſſa pertinet: Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα παραιτησόμεθα Ὅμηρόν τε καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς μὴ χαλεπαίνειν, ἂν διαγράφωμεν. quem locum

reſpexit *Ariſtid.* Tom. II. p. 326. & laudavit *Moeris* p. 120. Axioch. p. 729. G. ὥστε ἔγωγε μὲν παρὰ ἀκαρῆ διέγραψα τὸν βίον. *Euripides* Electr. v. 1072. Γυνὴ δ᾽ ἀπόντος ἀνδρὸς ἥτις ἐκ δόμων Εἰς κάλλος ἀσκεῖ, διάγραφ᾽ ὡς οὖσαν κακήν. *Ariſtoph.* Lyſiſtr. 677. Ἦν δ᾽ ἐς ἱππικὴν τράπωνται, διαγράψαι τοὺς ἱππέας. ubi vide Schol. *Ariſtid.* Tom. I. p. 176. οὐκ ἂν φθάνοι διαγράφων πάσας ἀρχάς τε καὶ δυνάμεις ἁπλῶς. Tom. II. p. 63. τί κωλύει καὶ τοὺς νόμους αὐτὸν ἅπαντας τοῖς αὐτοῖς τούτοις διαγράφειν. p. 205. καὶ διαγράφοι τὴν τοῦ Ποσειδῶνος ἀρχὴν δευτέραν τῶν πάντων ἔχουσαν. & ſic p. 292. 367. 370. *Philoſtrat.* de Vit. Sophiſt. L. II. cap. 29. p. 621. ἀλλ᾽ ἔστιν ἃ καὶ διέγραφεν οὐκ ὀρθῶς εἰρημένα. Heroic. cap. 19. p. 735. ἐπαινεῖ μὲν ὡς ποιητικά, διαγράφει δὲ ὡς κεχαρισμένα. *Syneſ.* Epiſt. 103. p. 242. ἀλλὰ τὴν ὀρθὴν καὶ γενναίαν (ῥητορικὴν) ἣν οὐδὲ Πλάτων, οἶμαι, διαγράφειν πειρᾶται. Imperite Interpres vertit: *quam neque ipſe, opinor, Plato deſcribere conatus eſt.* Idem Epiſt. 105. p. 249. διαγράφειν ἡμᾶς τοῦ χοροῦ τῶν ἱερῶν. Epiſt. 153. p. 292. Serm. ad Paeon. p. 309. A. *Gregor. Nazianz.* Orat. XXXV. p. 566. D. ὥρα σοι πολλὰ διαγράφειν τῶν ὄντων, ἃ μὴ κατείληφας, καὶ πρό γε πάντων τὸ θεῖον αὐτόν. ubi Scholiaſtes ineditus, *Baſilius*, haec annotavit: Διαγράφειν ἀντὶ τοῦ ἀθετεῖν, ἐκβάλλειν, ἀπὸ τοῦ καταγράφειν καὶ καταχαράττειν τὰ ἠθετημένα τῶν συνταγμάτων, ἔτι δὲ καὶ τῶν συμβολαίων τὰ ἀπορριπτούμενά τε καὶ ἐκβαλλόμενα, ὡς ψευδῆ καὶ νόθα, καὶ οὐχὶ γνήσια. Haec, ni fallor, ſatis fuerint ad vindicandam lectionem *Plutarchi* de Iſ. & Oſir. p. 58. τοὺς νομιζομένους θεοὺς πάντας ὁμαλῶς διαγράφων εἰς ὀνόματα στρατηγῶν καὶ ναυάρχων καὶ βασιλέων. ubi *Marklandus*, & ante eum *Bouhierius* ad *Cicer.* p. 54. διαγνάφων legere tentabant, inducti altero loco p. 155. εἰς πνεύματα διαγράφοντες τὰ θεῖα καὶ διαλύοντες. At ibi quoque ex Cod. *Petav.* διαγράφοντες legendum, ut in Amator. p. 757. B. ἄν τις πάθη καὶ δυνάμεις καὶ ἀρετὰς διαγράφωμεν ἕκαστον τῶν θεῶν. Eſt autem θεοὺς διαγράφειν εἰς ὀνόματα βασιλέων cum efficacia quadam dictum pro *Deos ita tollere, ut eos e regum nominibus fictos dicas.* Eadem vis eſt verbi περιγράφω. *Polemo Ponticus* Anthol. VII. p. 615. Ἢ τὸ φιλεῖν περιέγραψεν Ἔρως, ὅλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι Πειθοῦς. Quod minus Atticum dicit Atticiſta MS. in Bibl. Medicea:

Διακορής [15]. μεμεστωμένος.
Διασφάξ [16]. διατομὴ ὄρους.
Διδαξάμενος [17]. τελέσας τι ὑπὲρ ἑτέρου διδασκάλῳ.

cea: Διάγραφε, μὴ ἀπόγραφε. Graecorum imitatione Latinos ſic uſos eſſe verbo *circumſcribere*, docet *Erneſtus* Clav. *Cicer.* h. v. Sed legitimus inprimis & proprius Oratoribus Atticis loquendi modus eſt, διαγράφειν τὴν δίκην, *litem expungere*, διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν, *ab inſtituta accuſatione deſiſtere.* *Lyſias* de publ. pecun. p. 315. πείθουσι μὲν οὖν διαγράψαι μου τὰς δίκας. ubi vide *Marklandum*. *Liban.* Opp. Tom. I. p. 644. C. αὐτὸς δὲ ὑποσχόμενος διαγράψασθαι τὴν γραφήν. Sed de hac notione plena manu *H. Valeſ.* in *Harpocr.* v. Διαγράψασθαι, & *Ti. Hemſterhuſ.* in *Thom. M.* v. Διαγράφειν.

15. Διακορής.] Legg. I. p. 566. H. Ταῦτα γὰρ ἀκηκοὼς που καὶ σὺ τὰ ποιήματα. ὅδε μὲν γάρ, οἶμαι, διακορὴς αὐτῶν ἐστί. VII. p. 636. F. τοὺς ὀρθῶς παιδευομένους τῶν νέων τρέφειν καὶ διακορεῖς ποιεῖν. *Ariſtid.* Tom. I. p. 480. ἀλλ' ὅμως τοὺς μὲν ἐξέβαλεν, ἐνίκα αὐτῶν ἦν διακορής. *Dio Caſſ.* Fragm. Urſin. p. 60. ἐν τῷ θεάτρῳ διακορεῖς οἴνου ἀπὸ δείλης καθήμενοι. *Aelian.* V. H. Lib. IX. cap. 8. *Pollux* V. 151. *Phrynichus* ineditus: Κατακορὴς οἴνου, καὶ Διακορής, πολιτικώτερα. *Suidas* exhibet in plurali, Διακορεῖς. μεμεστωμένοι.

16. Διασφάξ.] Ex *Herodoto* Lib. II, 158. ἔπειτα κατατείνει ἐς διασφάγας φέρουσα ἀπὸ τοῦ ὄρεος πρὸς μεσαμβρίην τε καὶ νότον ἄνεμον. Lib. III. 117. Lib. VII. 199. ubi vide Gloſſas. *Ariſtid.* Tom. I. p. 272. τὴν διασφάγα ποιήσας τῶν Τεμπῶν ἕνεκα τοῦ Πηνειοῦ. *Aelian.* H. A. Lib. I. cap. 23. πέτραι τε καὶ σήραγγες, ἔχουσαι μέντοι διασφάγας μικρὰς καὶ τὰς διαστάσεις. Alia forma & obſcoeno ſenſu *Hipponax* apud Schol. *Apoll. Rhod.* IV. 322. dixit τὸ Σινδικὸν διάσφαγμα. quo reſpexit *Heſychius* v. Σινδικὸν διάσφ. Plura *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Del. 105. *Valckenar.* ad *Euripid.* Schol. in Phoeniſſ. 26. & *Albertus* ad *Heſych.* in v.

17. Διδαξάμενος.] Hanc lectionem ex *Suida* revo-

ca-

Διηθεῖν [18]. διυλίζειν.
Διθύραμβος [19]. ὕμνος εἰς Διόνυσον.

Δίκη

cavimus. MStus duplici mendo: Διαδαξάμενος. τελέσας τι ὑπὲρ ἑτέρου διδασκάλου. Infra: Ἐδίδαξα. ἐπαίδευσα αὐτὸς δι᾽ ἑαυτοῦ. Ἐδιδαξάμην. ἐπαιδευσάμην δι᾽ ἑτέρου, αὐτὸς ἐπιμεληθεὶς τούτου. quae & ipſa tranſcripſit *Suidas*. Optime *Ammonius*: Ἐδίδαξε μὲν ὁ καθηγητής. Ἐδιδάξατο δὲ ὁ πατὴρ συστήσας. ubi vide *Valckenarii* Animadverſiones p. 70. Filii ἐπιμεληθῆναι, καὶ χρήματα τελέσαι τινὶ τῶν σοφιστῶν, item, filium praeceptori συστῆσαι, & filium διδάξασθαι, in Theage p. 8. B. E. F. permutantur. Menon. p. 22. A. ἢ οὐκ ἀκήκοας ὅτι Θεμιστοκλῆς Κλεόφαντον τὸν υἱὸν ἱππέα μὲν ἐδιδάξατο ἀγαθόν; quae etiam in *Aeſchinis Socratici* Dialog. I. §. 5. ad verbum leguntur, inde excitata ab *Hemſterhuſ.* ad Arg. Plut. *Ariſtoph.* p. 4. Protag. p. 199. D. οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς. Ibid. mox: ταῦτα δ᾽ ἄρα οὐ διδάσκονται, οὐδ᾽ ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν. De uſu Attico verborum διδάξαι, παιδεῦσαι qui egerint, plures indicantur ad *Heſych.* T. I. p. 1306. quibus adde *Valckenarium* ad *Xenophont.* Memorab. IV. p. 250.

18. Διηθεῖν.] Sophiſt. p. 152. K. οἷον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττᾶν. Cratyl. p. 265. B. τὸ γὰρ διαττώμενον καὶ τὸ ἠθούμενον, πηγῆς ἀπείκασμά ἐστιν. ad quem locum conferendus eſt *Proclus* in Tim. Lib. V. p. 294. Tim. p. 532. F. τὸ τοιοῦτο δὲ μόνον αὐτὸ καθαρὸν διηθεῖν. p. 538. E. χρυσὸς ἠθημένος διὰ πέτρας ἐπάγη. ubi *Ficinus* ridicule reddit, *floreſcens*, cogitans, credo, nihili vocem ἀνθημένος. Rectius cepit ibid. G. ξύμπαν μὲν τὸ γένος, διὰ τῶν ἐκ γῆς φυτῶν ἠθημένα, χυμοὶ λεγόμενοι. p. 539. A. 548. D. συνδιηθεῖσθαι occurrit ibid. p. 541. G. Gloſſulam habet quoque *Suidas*.

19. Διθύραμβος.] Legg. III. p. 594. F. καὶ ἄλλο, Διονύσου γένεσις, οἶμαι, διθύραμβος λεγόμενος. Hipp. Maj. p. 100. D. Ion. p. 145. D. Hipp. Min. p. 231. H. Gorg. p. 303. F. G. Phaedr. p. 341. D. 343. F. Apolog. p. 360. E.

Polit.

Δίκηλα[20]. μιμήματα, εἰκάσματα.

Δίκη. ὅτε μὲν τὸ ἔγκλημα[21], ὅτε δὲ ἡ κόλασις[22], ὅτε δὲ ὁ τρόπος καὶ ἡ ὁμοιότης[23].

Δικαιούμενος[24]. κολαζόμενος.

Δι-

Polit. III. p. 435. E. ubi vide Scholia. Neque hanc gloſſam *Suidas* neglexit.

20. Δίκηλα.] Sic etiam ex Gloſſographo noſtro *Suidas*, ut nihil opus ſit cum *Kuſtero* ſcribere Δείκηλα. Erudite vocem exponit *Etymol. M.* p. 260. 28. ubi quod laudat, Δείκηλα ποιήματα, ſumptum eſt ex *Apollon. Rhod.* IV. 1672. Suſpicor gloſſam huc aliunde irrepſiſſe, praeſertim cum damnata ſit a *Polluce* I. 7. ubi adi Interpp. *Villoiſonus*, V.C. ad *Longum* III. p. 179. qui *Timaei* Codicem poſt *Jo. Capperonnerium* tractavit, ait, e regione vocis Δίκηλα in margine ſcriptas eſſe voces, ὁμοιώματα, δοκήματα.

21. Ἔγκλημα.] Legg. VI p. 620. B. ὁ δὲ ὄφλων τὴν τοιαύτην δίκην. VIII. p. 648. E. διπλαῖς δίκαις ἔνοχος ἔστω. &c.

22. Κόλασις.] Alcibiad. II. p. 39. C. πάλαι δίκην διδόασιν. Enthyphr. p. 50. E. ὡς ὁ δεῖ δίκην διδόναι ἐκεῖνον, ὃς ἂν ἀδίκως τινὰ ἀποκτείνῃ. Hipp. Maj. p. 100. C. Theaet. p. 129. A. & centies alibi.

23. Ὁμοιότης.] Theaet. p. 123. F. ἀλεκτρυόνος ἀγεννοῦς δίκην. Phaedr. p. 340. B. διὰ τῆς ἀκοῆς πεπληρῶσθαί με, δίκην ἀγγείου. p. 346. B. ὄρνιθος δίκην βλέπων ἄνω.

24. Δικαιούμενος.] *Pollux* VIII. 25. δικαιωτήρια, τὰ βασανιστήρια, ὡς Πλάτων. ὁ αὐτὸς καὶ δικαιούμενον, τὸ κολαζόμενον. Prius extat in Phaedr. p. 245. G. αἱ μὲν εἰς τὰ κατὰ γῆς δικαιωτήρια ἐλθοῦσαι, δίκην ἐκτίνουσιν. Poſterius Legg. XI. p. 683. G. αὐτόν τε καὶ τοὺς ἰδιώτας αὐτοῦ δικαιούμενον. Exemplorum quantum ſatis eſt, congeſſerunt *J. Camerarius* ad *Ariſtotel.* Nicomach. V. 7. p. 233. & *P. Leopardus* Emend. V, 9. Verbo δικαιοῦν hac *puniendi* notione reſpondet θωμίζειν, Cretenſibus uſitatum, de quo *Hemſterh.* ad *Heſych.* v. Θῶμιγξ.

25. Δι-

Διπλόον [25]. ἐπὶ σιδήρου εἴρηται, ὅτ' ἂν ἀπό τινος ἐναν‐τίας ἀπόλυσίς τις ἢ εἰς παράθεσιν μᾶλλον ἢ ἕνωσιν· ἐπὶ δὲ ἠθικῶς τροπικῶς τὸ μὴ ὑγιὲς δηλοῖ.

Διω-

25. Διπλόον.] Sophiſt. p. 1109. C. Τὸν δοξομιμητὴν ἴδωμεν σκοπούμενοι, ὥσπερ σίδηρον, εἴτε ὑγιὴς, εἴτε διπλόην ἔχων τινά ἐστιν ἐν ἑαυτῷ. Ex hoc loco medicina facienda eſt *Plutarcho* Pericle p. 158. B. ἡ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς διαπλοκή τις ὕπουλος, ὥσπερ ἐν σιδήρῳ, διαφορὰν ὑποσημαίνουσα δημοτικῆς καὶ ἀριστοκρατικῆς προαιρέσεως. ubi, cum nemo dubitare poſſit, quin *Platonem* more ſuo effinxerit, omnino ſcribendum: ἡ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς διπλόη τις ὕπουλος, &c. Levius idem laborat T. II. p. 715. F. καὶ τὸ ὕπουλον, ὥσπερ τινὰς διπλόας, ἀναπτύσσει τῆς ψυχῆς. Lege, διπλόας. p. 441. D. ἢ διττὸς ἢ μόνος; ὡς ἀληθῶς, ἕκαστός ἐστι καὶ ἁπλοῦς. τὴν γὰρ ἑτέραν διπλόην οὐ κατεῖδον. p. 802. B. διπλόας ἐν σιδήρῳ μαλάσσων καὶ καταλεαίνων. Scholiaſtes *Luciani* ad Phalar. prior. p. 188. ex meliore, quam ipſe eſt, Grammatico, haec deſcripſit: Ἀδόκιμος ὁ ἀμφίβολος καὶ μὴ τὸ ἀληθινὸν ... μὴ ... διπλόην ἔχοντος. *Mich. Syncellus* in *Dionyſ. Areop.* p. 370. ἁπλοῦς μὲν, τῇ ἰσθότητι, καὶ ἀληθεία, πάσης ὑπουλότητος καὶ διπλόης ἀπηλλαγμένος. A *Platone* vocem διπλόη etiam ſumſerunt *Themiſt.* Or. XXI. p. 258. C. & *Syneſ.* Ep. 147. p. 288. Eadem metaphora Polit. III. p. 496. H. ὅτι οὐκ ἔστι διπλοῦς ἀνὴρ παρ' ἡμῖν, οὐδὲ πολλαπλοῦς. ex quo loco πολλαπλοῦς tanquam *Platoni* proprium, *Pollux* IV. 47. laudat. Polit VIII. p. 496. A. οὐκ ἄρα ἂν εἴη ἀστασίαστος ὁ τοιοῦτος ἐν ἑαυτῷ οὐδὲ εἷς, ἀλλὰ διπλοῦς τις. *Euripid.* Rheſ. 395. φιλῶ λέγειν τἀληθὲς αἰεὶ, κοὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ. *Dionyſ. Halic.* Rhetor. p. 66. Ἕλλην Θετταλὸς, διπλοῦς καὶ ποικίλος. *Heſychius*: Διπλοῖ ἄνδρες, παλίμβολοι. Contrarium eſt ἁπλοῦς. Legg. V. p. 609. C. ὅπως μήτε αὐτὸς κίβδηλος ποτὲ φανεῖται ἐν τῷ, ἁπλοῦς δὲ καὶ ἀληθὴς ἀεί. Polit. VIII. p. 493. C. Latinis *ſimplex* tritiſſimum eſt eadem poteſtate. Platonicum πολλαπλοῦς expreſſit *Cicero* ad Att. VI. 2. *eſſe magnum*

Διωκάθειν [26]. διώκειν ἐγκαλοῦντα ἢ τρέχοντα.

Δρυό-

magnum illud quidem, veruntamen multiplex pueri ingenium, in quo ego regendo habeo negotii ſatis. Graecorum etiam imitatione *duplicem Ulyſſem* feliciter dixit *Horatius* I. Carm. 6. 7. *Nec curſus duplicis per mare Ulyſſei.* quod *Bentlejus* recte quidem poſt alios explicuit, ſed mox novandi ſtudio ablatus, in *reducis Ulyſſis* commutavit: quo, ad meum ſenſum, nihil poteſt eſſe frigidius. Gloſſae *Iſidori: Artificem, duplicem, doloſum.* Ad hanc vocis vim alluſit *Ovidius* Amor. I. 12. 27. *Ergo ego vos rebus duplices pro nomine ſenſi?* quod recte cepit vir doctus Miſcell. Obſerv. Vol. II. T. I. p. 25. Vide *Mauſſac.* ad *Harpocrat.* v. Ἀρχαίως; & *Herald.* ad *Arnob.* II. p. 95. Paene mihi exciderat monere, me in *Timaeo* ſcripſiſſe, ἀπόλυσίς τις ᾖ, & ὑγιὲς δηλοῖ. In MS. vitioſe, ἀπόλυσίς τις ᾖ, & ὑγιὲς δηλοῦν.

26. Διωκάθειν.] Rarior verborum forma in αθω, & ab Atticis in paucis tantum recepta, velut, διωκάθω, εἰργάθω, ἀμυνάθω, εἰκάθω, ὑπεικάθω. His κιάθω adjicit *Etymolog. M.* p. 8. 18. —— ἐπειδὴ τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγοι), ἀλλὰ τὸ αθω ποιοῦσι τὴν παραλήγουσαν· οἷον κίω, κιάθω· εἴκω, εἰκάθω· εἴργω, εἰργάθω, ἀμύνω, ἀμυνάθω &c. quod idem ex parte repetit p. 231. 53. Ejus tamen regulae obſtat κιάθω a κίω, cujus penultima ſemper corripitur. Vix auſim in hanc claſſem referre ἱμάθω, quamvis bis occurrat apud *Euripidem* Med. v. 189. & Androm. v. 859. propterea quod non deſunt homines acuti, qui utrumque locum in vitii ſuſpicionem vocent. *Plato* Euthyphr. p. 3. G. ὑπὲρ ἀνδρὸς θητὸς ἄνδρα πρεσβύτην πατέρα διωκάθειν φόνου. Gorg. p. 295. G. πάλιν τὸ κατὰ νόμον αἴσχιον λέγοντος, σὺ τὸν νόμον ἐδιωκάθες. quod, quoniam vulgo minus notum erat, *Olympiodorus* Commentario in hunc Dialogum MSto, & Scholiaſtes per ἐδίωκες explicandum putarunt. Aliquando hanc formam, pro temeritate ſua, librarii oblite-

te-

Δρυόχοι[27]. δρυόχους ἐν Τιμαίῳ καλεῖ τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νηός.

Διωλύγιον[28]. ἐπὶ πολὺ διῆκον· ἐπὶ φαύλου δὲ αὐτῷ κέχρηται· πολὺ καὶ ἄμετρον.

Διω-

terarunt, v. c. Polit. II. p. 428. F. ἐλαφρὸν πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διώκειν, ubi *Stobaeus* p. 445. Codex Pariſ. & Scholiaſtes antiquum διωκάθειν conſervarunt. Idem *Philemoni* apud *Athen.* L VII. p. 288. E. reſtituit *Iſ. Caſaubonus*. *Euripides* apud *Stob.* p. 26. Αἰσχρὰς ἔρωτας δημοσίᾳ διωκάθειν. *Ariſtoph.* Nub. v. 1484. Veſp. v. 1198. & Schol. *Moeris* p. 118. & ibi *Pierſonus*. Eadem manus inepta, quae διωκάθω ex *Platone* expulerat, ὑπεικάθω etiam in ὑπείκω mutavit Apolog. p. 365. B. Sed ex ſcriptis libris revocarunt *H. Stephanus* ad h. l. & *A. M. Salvinius* Miſc. Obſ. Vol. II. T. II. p. 272. *Platonis* imitator, *Julianus* Or. VII. p. 229. B. ἐπείπερ ὑμᾶς ἐκέλευσας ὑπεικάθειν αὐταῖς.

27. Δρυόχοι.] Tim. p 547. H. νέα μὲν οὖν ξύστασις τοῦ παντὸς ζώου, καινὰ τὰ τρίγωνα οἷον ἐκ δρυόχων ἔτι ἔχουσα τῶν γενῶν, ἰσχυρὰν μὲν τὴν ξύγκλεισιν αὐτῶν πρὸς ἄλληλα κέκτηται. qui locus manifeſto vitio laborat, cui ſic mederi tentabat *H. Stephanus*: ἐκ δρυόχων ἔτι ἔχουσα, τῶν μερῶν ἰσχυρὰν μὲν τὴν ξύγκλεισιν κ. λ. Sed recte hanc conjecturam repudiat *Dukerus* Miſc. Obſ. Vol. II. T. III. p. 417. Nec melior eſt *Salmaſiana* de ann. climact. p. 763. οἷον ἐκ δρυόχων ἔτι ἔχουσα νεαρῶν. Codex meus tenet vulgatum τῶν γενῶν· alius, cujus variantes in iisdem Miſc. l. c. produntur, habet τῶν γεῤῥῶν· Pariſinus & Tubing. τῶν γενῶν. unde doctiores, quid *Plato* ſcripſerit, extundant. De voce δρύοχος vide Grammaticos ceteros, quos laudant *Brodaeus* ad Anthol. III. p. 358. & *Albertus* ad *Heſych.* in v. Cum *Timaeo* congruit Scholiaſtes *Platonis* l. c.

28. Διωλύγιον.] Theaet. p. 122. E. τὸ γὰρ ἐπισκοπεῖν καὶ ἐπιχειρεῖν ἐλέγχειν τὰς ἀλλήλων φαντασίας τε καὶ δόξας ὀρθὰς ἑκάστου οὔσας, οὐ μακρὸν μὲν καὶ

δια-

Διωμοσία [29]. ὅρκοι οἱ ὑπὸ τῶν δικαζομένων γινόμενοι, τοῦ μὲν ὀμνύντος, ὅτι παθὼν ἐγκαλεῖ, τοῦ δὲ, ὅτι οὐκ ἐποίησεν.

Δρόμοι [30]. ὁ περίπατος.

Δυ-

διωλύγιος φλυαρία; quod *Julian.* Orat. II. 101. & p. 189. & *Damaſcius* apud *Suidam* in v. hinc mutuum ſumſerunt. Legg. X. p. 666. F. μήκη αὖ κέκτηται διωλύγια. ubi vide Scholia. *Platonis* auctoritate *Zenobius* III. 34. V. 55. *Harpocration* & *Suidas* in v. hoc vocabulum confirmant. *Callimach.* Fr. 111. Εὖτ' ἀνέμων μεγάλων πνεῦμα διωλύγιον. Incertus Anthol. IV. p. 520, ἀπὸ στείλη πνεῦμα διωλύγιον. Sed inprimis *Platonis* imitatores hac voce delectati videntur. *Philo* T. I. p. 247. τὰς τῶν ἐπιθυμιῶν μακρὰς καὶ διωλυγίους ἐκτάσεις. p. 680. ὁ δὲ βαθὺς καὶ διωλύγιος ὕπνος. cui *Th. Mangejus* eandem bis feliciter reſtituit T. I. p. 258. & p. 295. *Phrynichus* apud *Phot.* p. 326. διωλύγιόν τινα καὶ μακρὰν φρενῖτιν. *Themiſt.* Or XIII. p. 167. B. μεγέθη οἰκοδομημάτων ἐκαστάχῃ διωλύγια. *Julian.* apud *Suid.* v. Χρῆμα· τὸν μέγαν καὶ διωλύγιον Ταῦρον. *Liban.* Opp. T. I. p. 312. C. ἀνεβόησεν ἂν διωλύγιον. *Damaſcius* apud *Phot.* p. 1074. ἐν σκότῳ διωλυγίῳ πολὺ φῶς ἐκλάμψαι. *Baſil.* de Vita Theclae I. p. 60. μέγα τι καὶ διωλύγιον ἀνηχήσασα. Sed modus ſit exemplorum. *Cyrillus* Lexico MS. Διωλύγιον. Θρηνητικῶς ἦχον (lege, ἠχοῦν) ἐπὶ πολύ. ἢ καὶ μεγάλως φωνοῦν. quo *Heſychii* lectio firmatur. Plura, qui volet, petat a *Dorvillio* ad *Chariton.* p. 278.

29. Διωμοσία.] Vide ſup. v. Ἀντωμοσία.

30. Δρόμοι.] Δρόμοι ſunt *loca curſibus deſtinata,* ſive *ambulacra publica.* Theaet. p. 115. B. ἄρτι γὰρ ἐν τῷ ἔξω δρόμῳ ἠλείφοντο. ubi Scholiaſtes: Τόποι τῆς στοᾶς, ὁ μὲν ἐκτὸς ἄστεγος, ὁ δὲ ἐντὸς, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς τελουμένων ὑπὸ τῶν νέων, Δρόμοι καλούμενοι. Cratyl. p. 269. F. οὐ γὰρ ἐπισκοπεῖς με ὥσπερ ἐκτὸς δρόμου φερόμενον, ἐπειδὰν λεῖον ἐπιλάβωμαι. quod proverbii formam habet, & ſimile eſt notiſſimo, *extra oleas vaga-*

M

Δυσωπεῖσθαι[31]. ὑφορᾶσθαι, καὶ ὑπόπτως ἔχειν.

Δυ-

gari. Phaedro p. 326. E. κατὰ τὰς ὁδοὺς ποιοῦμαι τοὺς περιπάτους. Φησὶ γὰρ ἀκοπωτέρους τοῦ ἐν τοῖς δρόμοις εἶναι ubi Scholiaſtes, & Hermias Scholiis MSS. Δρόμοι ἦσαν τόποι τινὲς ὅπου ἔτρεχον οἱ νέοι. Pro ambulatione Euthyd. p. 215. D. εἰσελθόντε δὲ περιπατείτην ἐν τῷ καταστέγῳ δρόμῳ· καὶ οὔπω τούτω δύ' ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότε ἤστην. quo in loco Jac. Sirmondus ad Apollin. Sidon. II. Ep. 2. p. 28. κατάστεγον δρόμον recte interpretatur tectam porticum, hypodromum. Vide Jo. Toupium addend. ad Theocrit. Eidyll. XVIII. 39.

31. Δυσωπεῖσθαι.] Politic. p. 181. E. μὴ δυνατὸν εἶναι δυσωπούμενον παύσασθαι. Legg. XI p. 683. D. ταῖς δὲ ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων δυσωπουμένους πρὸς ἀλλήλους περὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἄξιον ἐπιχειρεῖν πείθειν. ubi vide Scholiaſten. Phaedr. p. 343. B. καὶ πως ἐδυσωπούμην, κατ' Ἴβυκον, μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω. quem locum laudant Moeris & Thom. Mag. in v. Aureolam Ibyci ſententiam rationi ſuae ſic accommodavit Xenophon Memorab. I. 3. καὶ τῶν ἄλλων δὲ μωρίαν κατηγόρει, οἵ τινες παρὰ τὰ παρὰ τῶν θεῶν σημαινόμενα ποιοῦσί τι, φυλαττόμενοι τὴν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀδοξίαν. Eandem e Platone repetierunt Plutarchus Sympoſ. IX. 15. p. 748. C. Syneſius Ep. 105. p. 247. Marinus in Vita Procli cap. 1. & Damaſcius apud Suid. v. Ἴβυκειον, ubi vide Kuſterum. Hermias Scholiis in Phaedrum MSS. Platonis locum ita interpretatur: Τὸ δὲ ἐδυσωπούμην κατ' Ἴβυκον, τουτέστι· οὐ βούλομαι προσκροῦσαι τοῖς θεοῖς καὶ ἁμαρτεῖν παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ τὴν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τιμὴν καὶ εὐδοκιμοῦσιν. ἐδυσωπούμην οὖν, ἀντὶ τοῦ, ηὐλαβούμην. Quam Hermiae annotationem commemorat quoque P. J. Nunneſius ad Phrynich. p. 81. his uſus verbis: Plato in Phaedro τὸ ἐδυσωπούμην ex Ibyco poëta pro ηὐλαβούμην aperte adhibet, ut obſervat eo loco Hermias. Nempe feſtinantius inſpexit Codicem ſuum. Nam ἐδυσωπούμην Platonis eſt, non Ibyci; neque inde petitum dixit Hermias. Zonaras Lexico MS. Δυσωποῦμαι, ἀντὶ τοῦ, φοβοῦμαι. οὕτως Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, καὶ Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνη-

Δωροδόκοι[32], καὶ οἱ διδόντες δῶρα, καὶ οἱ λαμβάνοντες.

μνημονεύμασιν. καὶ Δυσωπεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, ὑφορᾶσθαι καὶ φοβεῖσθαι. καὶ μετ' ἐννοίας σκυθρωπάζειν. οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ κρίνειν καὶ ἐλέγχειν τὴν λέξιν λαμβάνουσιν. Δυσωπεῖν γὰρ εἴρηται, παρ' ὅσον οἱ κατακεκριμένοι κακῶς ἔχουσι τὰς ὦπας. οὕτως εὗρον τὴν λέξιν εἰς τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν, καὶ εἰς τὰ ἀνεκφώνητα Ἡρωδιανοῦ. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ, αἰδεῖσθαι, εἰ καὶ μὴ τῶν Ἀττικῶν. ἡ δὲ συνήθεια καὶ ἐπὶ τοῦ ἱκετεύειν. ex quo corrige *Etymol. M.* p. 292. 51. eadem fere habentem. De hoc verbo eſt erudita diſputatiuncula *Hemſterhuſii* ad finem T. II. *Raphelii* in N. T. *Timaei* gloſſam *Suidas* deſcripſit.

32. Δωροδόκοι.] Alcibiad. II. p. 43. C. οἱ δὲ, ἅτε οὐ δωροδόκοι ὄντες, καταφρονοῦσιν ἁπάντων τούτων, ubi vide Scholia. Polit. III. p. 434. A. οὐ μὲν δὴ δωροδόκους γε ἐατέον εἶναι τοὺς ἄνδρας, οὐδὲ φιλοχρημάτους. IX. p. 503. G. ἔστι δ' ὅτι συκοφαντοῦσιν, ἐὰν δυνατοὶ ὦσι λέγειν, καὶ ψευδομαρτυροῦσι, καὶ δωροδοκοῦσι. Ibid. p. 509. F. καὶ πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ ὀλέθρῳ χρυσὸν δωροδοκεῖ, ἢ Ἐριφύλη, ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς ψυχῇ τὸν ὅρμον δεξαμένη. Plerique omnes Grammatici in eo conſentiunt, δωροδόκον etiam pro *largitore*, δωροδοκεῖν pro *dona dare*, dici. Cujus notionis non niſi duo exempla reperi, alterum apud *Demoſthenem* Phil. III. p. 30. quod etiam Scholiaſtes *Platonis* l. c. laudat, alterum apud *Aretaeum Cappad.* de Cauſſ. morb. II. p. 67. ἀπλῆστοι, εὔθυμοι, δωροδόκοι, καὶ ἐς τὴν ἄσιλαν ὕβριν. Simili ratione Grammatici voci ἀδωρότατος apud *Thucydid.* II. 65. duplicem vim tribuerunt. *Heſychius*: Ἀδωρότατος. ὁ μηδ' ὅλως μεταδιδοὺς τι, ἢ ἀδωροδόκητος. ubi vide *Hemſterhuſium*.

E.

Ἑαυτῷ. ἐπὶ τρίτου προσώπου. οἱ Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ τοῦ δευτέρου κέχρηνται.

Ἐγκύρτια. τὰ ἐν τοῖς κύρτοις ἐνυφάσματα. κέχρηται δὲ ἐν Τιμαίῳ [2] ἐπὶ τοῦ φάρυγγος τῇ λέξει.

Ἐδῄωσαν τὴν γῆν [3], ἀντὶ τοῦ, ἐδενδροτόμησαν.

Ἐδί-

1. Ἑαυτῷ.] Eraſt. p. 6 F. πότερα ἂν μᾶλλον ἐπιτρέψειας αὐτόν τι ποιεῖν τὰ σαυτοῦ; Lyſid p. 108 E. ἀλλ' ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἡγήσηταί σε βέλτιον αὐτοῦ φρονεῖν, ταύτῃ ἐπιτρέψει σοι καὶ αὑτὸν καὶ τὰ αὑτοῦ. Phaedon. p 377. D. καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐν τοιαύτης λύπης, ἀλλ' ἀποδιδράσκειν. Ibid. p. 384. F. Οὐκοῦν τοιόνδε τι δεῖ ἡμᾶς ἀνερέσθαι ἑαυτούς; p. 390. F. ὅπως μὴ ἐγὼ ὑπὸ προθυμίας ἅμα ἐμαυτόν τε καὶ ὑμᾶς ἐξαπατήσας οἰχήσομαι. Sed pleni ſunt exemplorum Attici ſcriptores; & ſaepe hunc uſum attigerunt viri eruditi, ut *Salmaſ.* ad Inſcript. p. 14. & *Dorvill.* ad *Chariton.* p. 159. & 328. *Suidas* hanc gloſſam pro more exſcripſit.

2. Τιμαίῳ] Pag. 546. F. πλέγμα ἐξ ἀέρος καὶ πυρὸς, οἷοι κύρτοι, ξυνυφηνάμενος, διπλᾶ κατὰ τὴν εἴσοδον ἐγκύρτια ἔχον, τοῖν ἂν θάτερον πάλιν διέπλεξε δίκρουν] καὶ ἀπὸ τῶν ἐγκυρτίων δὴ διετείνατο οἷον σχοίνους κύκλῳ διὰ παντὸς πρὸς τὰ ἔσχατα τοῦ πλέγματος, &c. Sunt enim pluſcula. Gloſſam etiam reperies apud *Suidam* ſine ulla varietate.

3. Ἐδῄωσαν τὴν γῆν.] Ex *Herodoto*, ut opinor, V. 89. Αἰγινῆται δὲ ἐδήιουν τῆς Ἀττικῆς τὰ παραθαλάσσια. VI. 135. VII. 133. VIII. 32. Verbum tritum cum ab aliis, tum a *Thucydide*, cujus vide Indicem. Corruptus in hoc verbo eſt *Athenaeus* VI. p. 234. A. λυμαινόμενοι τὴν ἀλλοτρίαν καὶ ἀδικοῦντες. ubi ſcribendum puto: καὶ δῃοῦντες, quod etiam *Valckenario* in mente venit. *Heſychius*: Ἐπέδουν. κατέσκαπτον. ἐδίακον. Pro ἐδίακον lege ἐδῄουν.

4. Ἐδί-

Ἐδίδαξα [4]. ἐπαίδευσα αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ. Ἐδιδαξάμην, ἐπαιδευσάμην δι' ἑτέρου, αὐτὸς ἐπιμεληθεὶς τούτου.
Ἕδος [5]. τὸ ἄγαλμα. καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρυται.
Ἐκθράττειν [6]. ὑποκινεῖν, ταράττειν.

4. Ἐδίδαξα.] Vide ſup. v. Διδαξάμενος.

5 Ἕδος.] Dubito, an vox in noſtris *Platonis* exemplaribus extet: non reperi certe. *Aeſchylus* Perſ. 404. ἐλευθεροῦτε δὲ παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῴων ἕδη. *Sophocles* Oed. Tyr. 886. οὐδὲ δαιμόνων ἕδη σέβων. *Lycurg.* in Leocrat. p. 157. χρόνῳ προδόντα αὐτὸν καὶ τοὺς ναοὺς, καὶ τὰ ἕδη, καὶ τὰ τεμένη. *Philo* T. II. p. 314. ἐπιφοιτᾶν καὶ ἐνδιατρίβειν τοῖς ἕδεσιν. ubi non imiter *Mangejum*, ἱεροῖς addentem. *Herodes Atticus* Inſcript. I. vſ. 19. Ὄσσοι θεῶν ἕδεα ἐστιν ἀλιτροσύνῃ ἀναβαίη. Vide *Photium* Bibl. p. 1069. Latinos etiam *ſedes* pro Deorum templis dicere, exemplis oſtendunt *Drakenborch.* ad *Sil. Ital.* XII. 48. & *Burmann.* ad *Ovid.* Met. X. 229. Non minus frequenter ἕδος pro *ſtatua* vel *ſimulacro* ponitur. *Callimach.* Fr. 105. καὶ γὰρ Ἀθήνης Ἐν Λίνδῳ Δαναὶς ἕδρανον εἶσαν ἕδος. *Dionyſ. Hal.* A. R. I. p. 38 παραλαβὼν καὶ τὰ πατέρα, καὶ τὰ ἕδη τῶν θεῶν. *Herodes Attic*us Inſcript. II. 2. Ῥηγίλλης ἕδος ἀμφὶ θυοσκόοι ἱερὰ φέρουσαι. *Appianus* Mithridat. p. 717. τὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς ἕδος, ὃ Παλλάδιον καλοῦσι. *Erotian.* & *Thom. M.* in v. *Jungerm.* ad *Polluc.* I. 7. & *Toupius* Cur. noviſſ. in *Suid.* p. 61. Apud *Heſychium* legitur: Ἐδοξοποιοί. ἀγαλματοποιοί. Sed certa emendatione ſcribendum: Ἑδοξοοί. ἀγαλματοποιοί. Pro τρόπος, quod Gloſſographi noſtri Codex habebat, ex *Suida* τόπος recepi.

6. Ἐκθράττειν.] Tim. p. 547. D. οὐκ ἄλλως ἐπιχειρήσαντες ἐκταράξαι κίνησιν: ubi *Timaeum* ἐκθράξαι legiſſe, manifeſtum eſt. Contracta enim forma Atticis placuit, monente etiam *Moeride* p. 186. *Phrynichus* MS. Θράττει, οἷον ταράττει, καὶ δὴ συντρέχειν καὶ τρέπειν (lege, συγκόπτειν καὶ τροπήν) γεγενημένον. Parmenide p. 56. B. ἤδη μέντοι ποτέ με καὶ ἐθράξε

 μέ

Εἶεν [7]. συγκατάθεσις μὲν τῶν εἰρημένων, συναφὴ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα.

Εἰλομένων [8]. συνεσταλμένων, συγκεκλεισμένων.

Εἰ

μή τι ἢ περὶ πάντων ταυτόν. Theaet. p. 133. E. Θεαίτητε μέ πως νῦν, τι καὶ ἄλλοτε δὴ πολλάκις. quo reſpexit *Timaeus* infra: Θεαίτητε. τεθεάτηκα, κινεῖ. Phaedr. p. 343. B. ἐμὲ γὰρ ἔθραξε μέν τι καὶ πάλαι κλέπτοντα τὸν λόγον. ubi vide Scholiaſten. Phaedon. p. 388. E. τί οὖν τὸ σὸν αὖ θεάσω, ἀπιστίαν περιέχει. *Platonis* exemplo, Sophiſtae hanc formam celebrarunt, tanquam *Ariſtides* T. I. p. 514. *Themiſt.* Or. II. p. 33. D. *Liban.* Ep. 1285 *Julian.* Or. VI. p. 192. A. *Syneſ.* Ep. 121. p. 257. *Marinus* in Proclo p. 84. *Baſil.* de Vita Theclae I. p. 68. Lexicon Sangerm. MS. Ἄθραυστον. ἀπάραχον. καὶ τὸ συγκεχύσθαι, ἠθροῖχθαι Σοφοκλῆς λέγει. Vide *Hemſterhuſ.* ad *Heſych.* v. Ἀνάπιστον. Semel etiam hac forma uſus eſt *Pindarus* Iſthm. VII. 55.

7. Εἶεν.] Alcibiad. I. p. 26. B. Εἶεν· εἰ δὲ δὴ ὁτιμάλιστα, ταῦτα διανοοῦμαι Minoë p. 46. F. Ἐπίσταται γάρ. Εἶεν, τίνων δὲ δὴ τὰ περὶ πόλεως διανομὰς &c. Euthyphron p. 5. G. Εἶεν. ἀλλὰ τίς δὴ θεῶν θεραπεία εἴη ἂν ἡ ὁσιότης; Parmenid. p. 59. A. 69. B. Phileb. p. 74. B. p. 78. B. 79. B. Hipp. Maj. p. 98. D. E. G. Sed haec concedendi & ad alia transeundi formula ſingulis paginis occurrit. Vide *Moeridem* p. 138. *Lambinum* ad *Horat.* I. Ep. 16. 56. Interpretes ad *Maxim. Tyr.* Diſſ. II. p. 50. XXVII. p. 701. *Suidas Timaei* gloſſam duabus vocibus auctiorem exhibet: Εἶεν. ἄγε δή, συγκατάθεσις &c. Et ſic Scholiaſtes ad *Platonis* Politic. p. 169. E.

8. Εἰλομένων.] Nihil a *Timaeo* diſcrepat *Suidas*. Forte tamen ſcribendum: Εἰλόμενον. συνεσταλμένον, συγκεκλεισμένον. Certe reſpicitur Tim. p. 545. G. διὰ δὲ βραδυτῆτα ἀποθλιβόμενον ὑπὸ τῆς ἀεικινήτου, ἔξωθεν πνεύματος πάλιν ἐντὸς ὑπὸ τὸ δέρμα εἰλλόμενον κατερρίζωτο. ubi eadem lectionis varietas, quae ſupra v. Γῆν. ἰλλομένην. *Proclus* in Tim. IV. p. 281. ſequitur ſcripturam ἰλλόμενον. At *Galenus* ad *Hippocrat.* Epidem.

44

Εἰκάζων 9. οἰόμενος, ἢ ὁμοιῶν.

Ἕλη 10. ἡλίου αὐλαία ἢ αὐγή.

Εἰ-

dem. III. Tom. V. p. 423. praefert εἰλλόμενον, eadem tamen, qua *Proclus*, *conſtringendi* & *concludendi* poteſtate. εἰλόμενον *Timaeus* in Codice ſuo reperit, quod etiam legitur in meo. εἰλλόμενον denique vulgatae Edd. quas vidi, omnes. Quamcunque vero lectionem ſequare, ad rem ipſam nihil intereſt. Vide notata ad v. Γῆν ἰλλομένην.

9. Εἰκάζων.] Alcib. I. p. 25. F. ὅτι μὲν οὖν ταύτην τὴν ἐλπίδα ἔχεις, εὖ οἶδα, καὶ οὐκ εἰκάζω. Phileb. p. 90. F. Τό γε μετὰ ταῦτ' εἰκάζειν λείποιτ' ἄν. Ione p. 144. Οὐ χαλεπὸν τοῦτό γε εἰκάσαι. Cratyl. p. 270. C. ὅτι ἤδη εἰδότες τὸ ἀληθὲς τὰ τῶν ἀνθρώπων δόγματα περὶ αὐτῶν εἰκάζομεν. Phaedon. p. 294. D. ἴσως μὲν οὖν, ὡς εἰκάζω, τρόπον τινὰ οὐκ ἔοικεν. & ſic aliis locis. Nec minus frequentatur *aſſimulandi*, & *comparandi* ſignificatio. Politic. p. 171. C. ἢ βούλει, καθάπερ εἰκάζομεν νῦν δή, καὶ τοὔνομα παρεικάσωμεν; Cratyl. p. 277. A. οὐδὲ τὸ παράπαν δέῃ πάντα ἀποδοῦναι, οἷόν ἐστιν ᾧ εἰκάζει, εἰ μέλλει εἰκὼν εἶναι. p. 279. G. Sympoſ. p. 333. E. ἀλλὰ σὺ ἐμοῦ ἀκούσαις ἂν ὅμοιός τι ἰσότοιος ἐγὼ ᾔκασα αὐτόν. Phaedr. p. 345. D. ἡ μὲν (ψυχὴ) ἄριστα θεῷ ἑπομένη καὶ εἰκασμένη. p. 346. C. Polit. II. p. 429. G. VI. p. 470. F. ubi vide Scholia. Hoc verbum *Daviſius* bene reſtituit *Maximo Tyrio* Diſſ. VII. p. 518. At *Mangejus* ad *Philon.* T. II. p. 35. idem a MSS. oblatum temere ſprevit. Formam ᾔκασα, quam *Moeris* p. 182. Atticis tribuit, *Platonis* librarii in notiorem εἴκασα videntur mutaſſe. Vix operae eſt monere, gloſſam a *Suida* eſſe deſcriptam.

10. Ἕλη.] Haec gloſſa ſic reficienda e *Suida*: Εἵλη. ἡλίου ἀλέα, ἢ αὐγή. niſi ἕλη, ab antiquo ἕλω, *ſplendeo*, retinere malis. Nam *Euſtath.* ad Od. H. p. 1573. e Lexicis Rhetoricis docet, utrumque, εἵλη & ἕλη, veteribus uſitatum fuiſſe. *Alciphron* III. 42. καὶ τὸ ἐκ τῆς ἕλης θέρεσθαι. Sic in Codice Regio reperi, non ὕλης, ut *Berglerus* corrigit ex l. 12. *Heſychius*:

Εἵλησις 11. ἔκκαυσις.

Εἰλ

ε' ίιυς: Ἕλα. ἡλίυ αὐγὴ, καῦμα. Nec dubium eſt, quin vetuſta lingua ἥλη pro ἕλη uſurparit, unde ἥλιος, *ſol.* Aeoles, praefixo digammate ſuo, γέλα dixiſſe, ex *Heſychio* v. Γέλαν intelligimus. Vide *Salmaſium* Exercit. *Plin.* p. 224. Βέλα Lacedaemoniorum eſt, eodem *Heſychio* auctore. Quae obſervatio proderit emendandae alteri gloſſae, inſigniter depravatae: Κίλλα. φέγγος, αὐγὴ, φῶς, πάχνη, ὁμίχλη. ubi primum β ex dialecto praefixum, ſolemni errore in κ abiit. Tum, ut fit, transpoſitae ſunt literae ε & ι. Vera igitur lectio eſt: Βέλα. φέγγος, αὐγὴ, &c. Explicationem πάχνη ad Siculum γέλα vel ϝέλα, Latinum *gelu*, pertinere, oſtendit *Lennep.* ad *Phalarid.* Ep. 106. p. 308. Denique, quoniam de vocis origine diſputamus, addendum eſt, pro ἕλη ex dialecto dictum eſſe σέλη, unde σελήνη, *luna.* In libris tamen noſtris frequentior eſt forma εἵλη, quam ἕλη. *Ariſtophanes* apud *Etymol. M.* p. 298. 54. Καὶ τὸ πρὸς εἵλην ἰχθύων ὠπτημένων. *Aelian.* H. A. Lib. IV. cap. 46. Καὶ ὀπτῶσιν οὐ πυρὶ, ἀλλὰ πρὸς τὴν εἵλην τὴν τοῦ ἡλίου. Lib. V. cap. 3. Θηραθέντα δὲ ἀποκτείνουσι, καὶ πρὸς τὴν εἵλην κρεμῶσι τριάκοντα ἡμερῶν. XIV. 26. & XV. 12. τὰ ῥόδα πρὸς τὴν εἵλην ὑπαλεαθέντα καὶ ἐκκόψαντα τὴν καλύκων. XVII. 31. *Philoſtrat.* Lib. II. Icon. cap. 33. p. 858. Καὶ φοινίττει τὴν κόρην μετρίᾳ τῇ εἵλῃ. Sic eleganter emendavit *Adr. Heringa* Obſervat. cap. XXXI. p. 285. Gloſſae noſtrae ſedem quaerant, quibus otium eſt.

11. Εἵλησις] Polit. II. p. 431. A. ἥκιστα ἀλλοιοῦταί τε καὶ κινεῖται, οἷον, σῶμα ὑπὸ σιτίων τε καὶ ποτῶν, καὶ πόνων, καὶ πᾶν φυτὸν, ὑπὸ εἱλήσεών τε καὶ ἀνέμων, καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων. ubi vide Scholia. III. p. 439. E. καὶ πολλὰς μεταβολὰς ἐν ταῖς στρατιαῖς μεταβάλλοντες ὑδάτων τε καὶ τῶν ἄλλων σιτίων, καὶ εἱλήσεων, καὶ χειμώνων. Sed non eſt praetereundus ipſi nis locus Legg. V. p. 612. A. εἰ μέν γέ που διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ διειλήσεις

Εἰλυφόωσιν [12]. εἱλοῦσι, συνάγουσιν.

σαις ἀλλόκοτοί τε εἰσὶ καὶ ἀναίσιοι αὐτῶν, οἱ δὲ, δι᾽ ὕδατα. *Ficinus* διειλήσεις pro *turbine* accepit, quem ſequitur *H. Stephan.* Theſ. Gr. L. Tom. I. p. 1126. Nos primum ſcripturae varietatem excutiamus; tum, quid nobis videatur, paucis exponamus. *Phrynichus* MS. cujus gloſſam dedimus ſup. ad v. Ἀλλόκοτον, ita legit: οἱ μέν γε διὰ πνεύματά γε καὶ διειλήσεις ἀλλόκοτοί εἰσι, καὶ ἐναίσιοι αὐτῶν. Τὸ γὰρ, ἐναίσιοι αὐτῶν, δηλοῖ οἷον, οἱ γενόμενοι ἐν αἴσῃ καὶ μοίρᾳ τινι. Aliquanto deterior eſt lectio *Stobaei* Ecl. Phyſ. p. 88. οἱ μὲν γέ που διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ διαλήσεις, ἀλλόκοτοί τέ εἰσι καὶ ἐναίσιοι αὐτῶν. Alio denique modo locum exhibet *Galenus* Tom. I. p. 349. Ed. Baſil. οἱ μέν που γε διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ εἰλήσεις, ἀλλόκοτοί τε εἰσὶ, καὶ ἀνεἱδιοι ἑαυτῶν. qui locus in edit. *Charterii* Tom. V. p. 456. F. miſere corruptus eſt. Nam pro καὶ εἰλήσεις editur καὶ εἰ ἡλίασις, & mox pro εἰλήσεις, ἠλιάσεις. Cujusmodi errores prope infinitos *Charterius*, emendandi ſpecie, in *Galenum* invexit. Nobis autem in *Platone* legendum videtur: οἱ μέν γέ που διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ δι᾽ εἰλήσεις ἀλλόκοτοί τε εἰσὶ καὶ ἀπαίσιοι αὐτῶν. Εἰλήσεις hic quoque intellige *ſolis calorem*; *aeſtum*, τὰς ἐξ ἡλίου θερμότητας, ut bene explanat *Galenus* l. c. Nec de emendatione nos dubitare ſinit imitatio *Plotini* Ennead. I. Lib. VIII. p. 81. ἃ ῥᾳδίως ἔχει ὑπό τε πνευμάτων, ὑπό τε εἰλήσεων τὴν φθοράν. *Plutarch.* Sympoſ. L. VI. 2. p. 688. A. εὐχόμεθα τὸν θεὸν διδόναι δρόσους μαλακὰς καὶ εἰλήσεις ἐν πνεύμασι μετρίως. *Euſtath.* ad Od. H. p. 1573. εἰλεῖν, τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραίνειν. Pro voce ἀναίσιοι, vel ἐναίσιοι, quam *Phrynichus* l. c. nimis argute explicat, olim ἀπαίσιοι ſcripſimus. Nunc magis placet ἀνάρσιοι. Ac forte huc pertinet gloſſa *Timaei*, Ἀνάρσια, p. 30. Gloſſam haud praeteriit *Suidas*.

12. Εἰλυφόωσιν.] *Kuſteriana Suidae* Editio tantum habet: Εἰλυφ. συνάγουσι. Sed εἱλοῦσι ex Codice Leidenſi revocavit *Jac. Gronov.* Mutilat. *Suid.* p. 47. Vid. *Euſtath.* ad Il. Υ. p. 1218. Nullum gloſſae in *Platone* veſtigium ſupereſt.

Digitized by Google

Εἴξαϛι καὶ Εἴκαϛι [13] λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐοίκαϛιν.

Ἐπαγγελίαι [14] καθ᾽ ὧν μή εἰσι κολάϛεις ὁρμώμεναι κατὰ τοὺς κειμένους ἤδη νόμους.

Ἐμαλακίϛθη [15]. ἐνέδωκε, καὶ ἀσθενῶς διετέθη ὑπὸ δειλίας.

Ἐμ-

13. Εἴξαϛι καὶ Εἴκαϛι] Sophiſt. p. 153. H. ὡς εἴξαϛι τινὲς αὖ λόγον ἑαυτοῖς δόντες ἡγήσασθαι. Politic. p. 184. A. πολλοὶ μὲν γὰρ λέουϛι τῶν ἀνδρῶν εἴξαϛι καὶ κενταύροις. Ibid. p. 190. C. *Euripid.* Iphig. Aul. v. 848. *Ariſtoph.* Nub. v. 342. Av. v. 96. & Schol. *Eubulus* apud *Athen.* L. XIII. p. 558. A. *Plato* Comicus ap. *Euſtath.* ad Il. Σ. p. 1161. *Numenius* apud *Euſeb.* P. E. XIV. p. 728. εἴξαϛιν οὖν οἱ πρῶτοι ὀλιγαρχικωτέροις. ubi *Fr. Vigerus* dubitatione ſua oſtendit, formam Atticam ſibi minus cognitam fuiſſe. Notior fuit *Jano Cornario* in Eclogis p. 193. Ex Boeotorum, κ in ξ mutare ſolitorum, dialecto, hanc formam ab Atticis receptam eſſe, tradit *Etymol. M.* p. 297. 15. Neque hanc gloſſam *Suidas* praetermiſit.

14. Ἐπαγγελίαι.] *Suidas* hanc gloſſam cum ipſo errore in Lexicon ſuum recepit. *Kuſterus* ſuppleri vult: λέγεται ἐπὶ δημοσίων ἀδικημάτων. quod tamen facile cx re ipſa intelligitur. Rectius probat *Aem. Porti* emendationem ὡρισμέναι pro ὁρμώμεναι. Gloſſa pertinet ad Polit. VIII. p. 500. C. Εἰσαγγελίαι δὴ καὶ κρίσεις καὶ ἀγῶνες περὶ ἀλλήλων γίγνονται· ubi vi.le Scholiaſten. Putares, *Timaeum* hic legiſſe ἐπαγγελίαι. Ego vero culpam potius in *Timaei* librarium conferam, qui ἐπαγγελίαι ſcripſerit, ubi εἰσαγγελίαι ſcribere dcbebat, Neque enim tam doctus Grammaticus diſcrimen, quod inter has delationes eſt, ignorare poterat. Ἐπαγγελία eſt delatio criminis publici cujuscunque, cujus lege eſſet judicium: εἰσαγγελία, delatio criminis innominati. Vide *Pollucem* VIII. 51. & *Harpocrat.* v. Εἰσαγγελία, cum nota *Valeſii*, & v. Ἐπαγγελία. *Peiitus* tamen ad Legg. Attic. p. 347. utramque confudit.

15. Ἐμαλακίϛθη.] Alcibiad. I. p. 33. G. [illegible]

Ἔμβραχυ [16]. συντόμως, καὶ οἷον ἐν βραχεῖ.
Ἐμπειρία [17]. τριβὴ ἐκ πείρας.
Ἐμπολέμια [18]. τὰ εἰς πόλεμον ἐπιτήδεια καὶ εὔχρηστα.

Εναγ-

κινητέον· οὐδὲ μαλθακιστέον, ὦ ἑταῖρε. Phileb. p. 76. F. Μήπω τοίνυν μαλθακιζώμεθα. Sophiſt. p. 158. D. οὕτως ἀποστησόμεθα νῦν μαλακισθέντες. Ibid. p. 169 A. Sympoſ. p. 318. A. ὅτι μαλθακίζεσθαι ἐδόκει, ὅτι ἂν κιθαρῳδός. Polit. V. p. 459. G. Epiſt. III. p. 709. A. Epiſt. VII. p. 713. G. εἴ τι καταμαλθακισθεὶς καὶ ἀποδειλιῶν αἰσχύνης μετέχοι κακῆς.

16. Ἔμβραχυ.] Theage p. 10. E. καὶ τὰ ἐμὰ ὡς οἷόν τε οἰκειότατα παρέχειν, ὅτου ἂν δέῃ ἔμβραχυ. Hipp. Min. p. 230. F. ἀλλ' ἐρώτα ἔμβραχυ ὅ, τι βούλει. Gorg. p. 285 B. ὥστε πιθανώτερος εἶναι ἐν τοῖς πλήθεσιν ἔμβραχυ περὶ ὅτου ἂν βούλη). ubi *Olympiodorus* Scholiis MSS. vocem eodem modo exponit. *Dio Chryſoſt.* Orat. XXXVI. p. 446. C. *Ariſtid.* Tom. II. p. 287. Ex *Longini* praecepto Art. Rhetor. p. 714. ſcriptor, exquiſitius loqui cupiens, dicet τὸ ἁπλῶς ἔμβραχυ. Sic vulgatum ἐν βραχεῖ corrigendum. Vide *Heſychium* in v. inprimis Scholiaſtem ad Gorg. l. c. Totidem verbis gloſſam deſcripſit *Suidas.*

17. Ἐμπειρία.] Phileb. p. 90. F. καὶ τὰς αἰσθήσεις καταμελετᾶν ἐμπειρίᾳ καί τινι τριβῇ. Gorg. p. 281. E. πολλαὶ τέχναι ἐν ἀνθρώποις εἰσὶν ἐκ τῶν ἐμπειριῶν ἐμπείρως εὑρημέναι. Phaedr. p. 354. D. εἰ μέλλεις μὴ τριβῇ μόνον καὶ ἐμπειρίᾳ, ἀλλὰ τέχνῃ, τῇ μὲν φάρμακα καὶ τροφὴν προσφέρων, ὑγίειαν καὶ ῥώμην ἐμποιήσειν. Polit. III. p. 451 E. ἐπιστήμῃ, οὐκ ἐμπειρίᾳ οἰκείᾳ κεχρημένον. IV. p. 446. C. V. p. 463. D. &c. Vide *Valckenar.* ad *Euripid.* Phoeniſſ. 552.

18. Ἐμπολέμια.] Legg. VI. p. 615. C. τρίτον δὲ ἐφεξῆς τούτοις πᾶν ὅσον ἐμπολέμιον. & paulo poſt: ψιλῶν δὲ, ἢ τοξοτῶν, ἢ τινος ἄλλου τῶν ἐμπολεμίων ἡγεμόνας. Legg. XII. p. 636. E. δικάζειν δὲ τοὺς στρατεύσαντας ἑκάστους, χωρὶς ὁπλίτας τε καὶ ἱππέας, καὶ τἄλλα ἐμπολέμια ἕκαστα ὡσαύτως. Sic ille locus corrigendus. In vulgatis libris male legitur, ἐν πολεμίᾳ. *Pollux* IV. 85. *Heſychius:* Ἐμ-

Ἔναγχος [19]. ἐν τῷ ἔγγιστα παρελθόντι χρόνῳ.
Ἔναυλος λόγος [20]. ἔνηχος.

Ἐνα-

πολέμια. (ſic recte emendatur) τὰ εἰς πόλεμον εὔθετα. Gloſſam etiam habet *Suidas*.

19. Ἔναγχος.] Hipp. Maj. p. 96. B. ἀτὰρ τὰ τελευταῖα ἔναγχος ἀφικόμενος δημοσίᾳ ἐκ Κέω. Ibid. p. 97. F. G. Theaet. p. 116. E. οἷον καὶ αὐτοῖς ἡμῖν ἔναγχος εἰσῆλθε διαλεγομένοις. Charmid. p. 236. C. Ἔναγχός τι ἔφη βαρύνεσθαί τι τὴν κεφαλήν. Lachet. p. 246. E καὶ γὰρ αὐτῷ μοι ἔναγχος ἄνδρα προὐξένησε τῷ υἱεῖ διδάσκαλον μουσικῆς. Clitoph. p. 255. init. Gorg. p. 289. C. Sympoſ. p. 315. B. Phaedr. p. 349. C. Vide *Valckenarium* ad *Euripid.* Phoeniſſ. 204. *Suidas* habet paullo auctius, ex alio fortaſſe Gloſſario: Ἔναγχος, πρὸ ὀλίγου, ἐν τῷ ἔγγιστα &c.

20. Ἔναυλος λόγος.] Ἔναυλος exquiſite dicitur tam de *ſermone, quo adhuc aures perſonant*, quam de *re qualibet, cujus adhuc recens eſt memoria.* Lexicon Rhetor. MS. Ἔναυλον. ἔνηχον. αὐλὸς γὰρ πᾶν τὸ στενὸν καὶ ἐπίμηκες. ὁ δὲ πόρος τῶν ὤτων τοιοῦτος. ex quo πόρος pro τόπος redde *Etymologo M.* p. 337. 57. *Plato* Menex. p. 403. C. οὕτως ἔναυλος ὁ λόγος τε καὶ ὁ φθόγγος παρὰ τοῦ λέγοντος ἐνδύεται εἰς τὰ ὦτα, ὥστε μόγις τετάρτη ἢ πέμπτη ἡμέρᾳ ἀναμιμνήσκομαι ἐμαυτοῦ. quem locum ſic expreſſit diſertiſſimus Sophiſta, qui ſe totum ad *Platonis* imitationem comparaverat, *Themiſtius* Orat. VI. p. 81. A. καὶ ταῦτα ἔναυλον εἰς τὰ ὦτα ἐνδεδυκότα περιφέρων ἔτι τὸν λόγον. Rurſus *Plato* Legg. III. p. 585. G. Ἐκ γὰρ τῶν ὑψηλῶν εἰς τὰ πεδία καταβαίνειν, οἶμαι, πᾶσι φόβος ἔναυλος ἐγεγόνει. *Aeſchines* in Cteſiphont. p. 439 C. ἔναυλον γὰρ ἦν ἔτι τότε πᾶσιν, ὅτι τηνικαῦτα ὁ δῆμος κατελύθη. *Dionyſ. Halicarn.* A. R. IX. p. 564. ἔτι γὰρ αὐτοῖς ἔναυλα καὶ πρὸ ὀμμάτων ἦν. *Philo* T. I. p. 255. ἔτι τέρψεις ἔναυλοί τε ἦσαν, καὶ σφόδρα ἐκήλουν ὑπηχοῦσαι. *Hermogenes* de Inv. III. p. 129. ἔτι τῆς μνήμης οὔσης ἐναύλου τῆς κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν. *Maxim. Tyr.* Diſſ. VII. p. 71. καὶ τὰ ὦτα ἔναυλος ὢν διαμέμνηται τοῦ μέλους, καὶ μινυρίζει πρὸς αὐτόν. *Plutarch.*

Ἐναγίζειν[21]. θύειν.
Ἐνδίκως[22]. δικαίως, καὶ κατὰ δίκην.
Ἐνδῦναι[23]. προσδῦναι, παραδῦναι, ἢ καὶ εἶξαι.

Ἐνεός.

tarch. Sympoſ. L. II. 5. p. 639. B. Ariſtid. Tom. I. p. 338. 357. Themiſt. Orat. XI. p. 145. B. Euſtath. ad Il. Φ. p. 1236. Od. Ψ. p. 1950. P. Victorius Var. Lect. I. 20. T. H. ad Lucian. Somn. p. 8. Ad hujus translatae locutionis exemplum audacter quidem, ſed venuſte, contrarium dixit Syneſ. de Regn. p. 32. B. & de Inſomn. p. 150. C. εἰ μὴ θυραυλήσουσιν οἱ λόγοι περὶ τὰ ὦτα.

21. Ἐναγίζειν.] Ex Herodoto, ut opinor, Lib. I. 167. καὶ γὰρ ἐναγίζουσί σφι μεγάλως. Lib. II. 44. καὶ τῷ μὲν ὡς ἀθανάτῳ, Ὀλυμπίῳ δὲ ἐπωνυμίην, θύουσι· τῷ δ᾽ ἑτέρῳ, ὡς ἥρωϊ, ἐναγίζουσι. Hoc verbum etſi aliquando cum θύειν permutatur, proprie tamen ſignificat *mortuis heroicos honores deferre*, vel *parentare*: de qua notione Caſaubon. ad Sueton. Caeſ. 88. & Valckenar. ad Schol. Euripid. Phoeniſſ. 281. Καθαγίζειν eſt apud Platonem Crit. p. 564. A.

22. Ἐνδίκως.] Phileb. p. 72. F. οὐκ ἀνόητος φαίνοιτο ἐνδίκως. Tim. p. 549. E. νόσημα δὲ ἱερᾶς ὂν φύσεως, ἐνδικώτατα ἱερὸν λέγεται. Epinom. p. 699. A. πολίτης τε καὶ ἄρχων καὶ ἀρχόμενος ἐνδίκως ἔσται πόλεως. Epiſt. III. p. 709. E. Epiſt. VII. p. 716. D.

23. Ἐνδῦναι.] Gorg. p. 302. F. ἐνθυμούμενος ὅτι κἂν παίζων τίς σοι ἐνδῷ ὁτιοῦν, τούτου ἅσμενος ἔχῃ. Phaedr. p. 342. E. ἀναγκαῖον εἴη ἐνδῦναι ἑαυτὸν ἀπίστῳ, δυσκόλῳ, φθονερῷ. Polit. X. p. 515. C. οἶσθ᾽ ὅτι χαίρομέν τε, καὶ ἐνδόντες ἡμᾶς αὐτοὺς, ἑπόμεθα. Legg. X. p. 665. E. καὶ οὐδαμῇ ὑποψίαν ἐνδιδόντων ὡς οὐκ εἰσὶ θεοί. Alii ſcriptores pro ἐνδῦναι plenius dicunt οὐδὲν μαλακὸν ἐνδῦναι, ut Ariſtophanes Pluto 488. ubi erudita Kuſteri annotatio videnda. Haec locutio reſtituenda eſt Dioni Chryſ. Or. VIII. p. 133. B. κἂν δέῃ μαστιγούμενον καρτερεῖν, καὶ τεμνόμενον, καὶ καιόμενον, καὶ μηδὲν μᾶλλον ἐνδιδόντα. Scribe: καὶ μηδὲν μαλακὸν ἐνδιδόντα. Dionyſ. Hal. A R. V. p. 334. μηδὲν μαλακὸν ἐνδώσοντος τοῖς ἀπειθοῦσιν.

Digitized by Google

Ἐνεός [24]. ὁ ἐστερημένος φωνῆς.
Ἔγκοτον [25]. ἐχθρὸν, διάθετον.

Ἐνη

Damaſcius apud *Suid.* v. Δομνῖνος· οἷα δὲ νέος ὢν, οὐδὲ ἐνδιδόναι τι μαλθακόν.

24. Ἐνεός.] Theaet. p. 141. E. ὁ μὴ ἐνεὸς ἢ κωφὸς ἀπ' ἀρχῆς. Cratyl. p. 273. C. εἰ φωνὴν μὴ εἴχομεν, μηδὲ γλῶτταν, ἐβουλόμεθα δὲ δηλοῦν ἀλλήλοις τὰ πράγματα, ἆρ' οὐκ ἄν, ὥσπερ νῦν οἱ ἐνεοὶ, ἐπεχειροῦμεν ἂν σημαίνειν ταῖς χερσί. Pro *ſtupido & inſulſo* eſt in Alcib. II. p. 39. F. οἱ μὲν, μεγαλοψύχους, οἱ δὲ, εὐήθεις. ἕτεροι δὲ, ἀκάκους, καὶ ἀπείρους; καὶ ἐνεούς. ubi vide Scholia. Quod apud *Heſychium* legitur, Νενός. εὐήθης. non cum *Sopingio* ex Βλεννὸς, ſed ex Ἐνεὸς depravatum exiſtimo; niſi quid praeſidii ſit in voce *Callimachia* νενίηλος. *Pollux* V. 120. τάττοιτο δ' ἂν ὁ εὐήθης καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνοήτου, ὃς ἂν λεχθείη καὶ μωρὸς, ἔμπληκτος, ἀπόπληκτος, ἐνεός. *Joannes Siceliota* Commentario MS. in *Hermogenem*: Ἐνεὸς, ὁ ἠπορηκὼς κατά τι, καὶ γεγονὼς ἀχανὴς, ἢ ὁ εἰς ἑαυτὸν ἐστραμμένος, οἷον ὁ ἐν ἑαυτῷ ὢν, καὶ μὴ πρὸς ἄλλον λαλῶν. Vide *Jo Albertum* ad Gloſſar. N. T. p. 70. Ab ἐνεὸς duplex verbum ſormatum eſt, ἐνεάζω & ἐνεόω. Lexicon Rhetor. MS. Ἐνεός. ὁ διὰ μωρίαν λήθαργος καὶ ἀμνήμων· ἀφ' οὗ καὶ Ἐνεάζειν λέγομεν τοὺς διὰ μωρίαν παραβλέποντας. quam gloſſam, ut alias multas, ex hoc Lexico deſcripſit *Etymol. M.* p. 340. 48. Ἀπενεόω, Alexandrinis proprium, *Suidas* e *Daniele* IV. 16. laudat: Ἀπηνεώθη. ὠμὸς ἐγεγόνει. *Toupius* Emend. in *Suid.* I. p. 50. ridet inſcitiam hominis, qui hoc verbum ab ἀπηνὴς derivarit. At ego *Suidam* ſcripſiſſe ſuſpicor: Ἀπηνεώθη. νωδὸς ἐγεγόνει. Eſt enim νωδὸς idem, qui ἐνεὸς, *attonitus*, *obſtupefactus*. Ipſe *Suidas* & Scholiaſtes *Platonis* l. c. Ἐνεός. νωδὸς, νωχελὴς, &c. *Heſychius*: Νωδός. ἐνεὸς, κωφὸς, μὴ λαλῶν. In tranſitu moneo, in *Suida* l. c. poſt δέοι ποιεῖν excidiſſe Ἐνέπεσε, quod eſt caput gloſſae, ad quod ſubjectum exemplum refertur. Verba autem, σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα κύριον, poſt μετέωρος ponenda videntur.

25. Ἔγκοτον.] Non *Platonica* vox eſt, ſed *Herodotea*. III. 59. ταῦτα δὲ ἐποίησαν ἔγκοτον ἔχοντες Σαμίοισι

Αἰ

Ἔνη καὶ νέα[26]. ἡ τριακὰς καλουμένη· Ἔνον τὸ παλαιὸν, καὶ Νέον τὸ νέον.

Ἐντελεῖς[27]. οἱ ἄρχοντες, καὶ οἱ ἄρξαντες.

Ἐγ-

Αἰγινῇ). ubi vide *Weſſelingium*. Gloſſa quoque eſt apud *Suidam*.

26. Ἔνη καὶ νέα.] Codex MS. ἡ τελὰς καλ. quod in ἡ τριακὰς καλ. mutavi, auctore *Suida*, in cujus vulgatis exemplaribus ſic legitur: ἔνον γὰρ τὸ παλαιόν. ἐκ τοῦ ἔνον δὲ, καὶ νέον, ἡ ἔνη καὶ νέα. At optimus ille Codex Leidenſis ne tantulum quidem diſcrepat a *Timaeo*. Neſcio vero, an *Timaeus* νέον per νέον explicans, intelligi voluerit, νέον hic vulgari ſenſu *novum* ſignificare. Sic ſolent Grammatici. *Heſychius*: Ἤρκεσεν. ἐβοήθησε, καὶ ἤρκεσεν. Idem: Ὑγίεια. ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένα. ἡ ὑγίεια. Utroque loco vide *Albertum*. Sed melius eſt legere: καὶ Νέον τὸ νῦν. Scholiaſtes ad Leges loco mox laudando: Ἔνον τὸ παλαιόν φασι· Νέον δὲ, τὸ νῦν ἐπιλαβὸν τοῦ εἰσεληλυθότος. Cratyl. p. 267. F. Νέον δέ που καὶ ἔνον ἀεί ἐστι περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς, εἴπερ ἀληθῆ οἱ Ἀναξαγόρειοι λέγουσι. κύκλῳ γάρ που ἀεὶ αὐτὴν περιιὸν, νέον ἀεὶ ἐπιβάλλει· ἕνον δὲ ὑπάρχει τὸ τοῦ προτέρου μηνός. Legg. VIII. p. 651. A. νόμος δὲ ἔστω, μηνὸς τῇ νέᾳ, ὧν δεῖ πραθῆναι, τὸ μέρος τοῖς ξένοις ἐξάγειν τοὺς ἐπιτρόπους. Multos, qui de hac menſium computatione egerint, ad *Heſych.* Tom. I. p. 1236. enumeravit Cl. Editor.

27. Ἐντελεῖς.] Neque τοὺς ἐντελεῖς, neque τοὺς ἐν τέλει, reperi in *Platone*. Gloſſa, quam & *Suidas* tranſcripſit, pertinet ad *Herodot.* Lib. III. 18. τοὺς ἐν τέλει ἑκάστους ἐόντας τῶν ἀστῶν. Lib. IX. 106. περὶ ταῦτα Πελοποννησίων μὲν τοῖσι ἐν τέλει ἐδόκεε, ubi vide Interpretes. *Polyaen.* Strat. L. V. cap. 3. p. 466. Ἀγαθοκλῆς πυθόμενος τοὺς ἐν τέλει Συρακουσίων νεωτερίζειν. ubi quidam MSS. teſte *Maasvicio*, τοὺς ἐντελεῖς. Quae forma cum ſola Grammaticorum, aut librariorum auctoritate nitatur, poſſit aliquis ſuſpicari, ubique ἐν τέλει ſcribendum eſſe, ut apud *Heſychium*: Ἐν τέλει. ἄρχοντας. Alia tamen *Heſychii* gloſſa ἐντελεῖς confirmat: Ἐντελέστατοι. ἐντιμότατοι. Vide *Dukerum* ad *Thucyd.* I. 58.

28. Ἐγ-

Digitized by Google

Ἐγχρίμπτει[28]. ἐγκυρεῖ, ἐνερείδει, πλήττει.

Ἐνω-

28. Ἐγχρίμπτει.] Verba χράω, χραύω, χραίνω, χρίω, χρίπτω, χρίμπτω, χρόω, χρώζω, χρωννύω, nec origine inter ſe differunt, nec primaria ſignificandi poteſtate. Prima haud dubie vis eſt *cutem* vel *quamlibet ſuperficiem radendi ſtringendique:* unde propagatae ſunt reliquae notiones *pungendi, ſtimulandi, tangendi, leviter vulnerandi;* item *ungendi* & *illinendi.* Praeter quas ſi occurrant aliae, ad harum aliquam facile revocantur. Publica autem loquendi conſuetudo his verbis, quamvis artiſſima cognatione inter ſe junctis, non aeque eandem poteſtatem ſubjecit. Nam in χραίνω, χρόω, χρώζω, χρωννύω ſola *illinendi* vis reſedit: in χράω, χραύω & χρίω non illa tantum, ſed & reliquae, quas diximus, *pungendi, ſtimulandi.* Sed, quoniam & nimis longum eſt, & ab inſtituto noſtro alienum, ſingula verba perſequi, de uno χρίω, miſſa tamen *ungendi* notione, quam fieri poterit diligentiſſime diſſeramus. Nativa illa *ſtimulandi,* vei potius *radendi* virtus huic verbo tribuitur ab *Aeſchylo* Prometh. Vinct. v. 676. —— κεραστὶς, ὡς ὁρᾶτ', ὀξυστόμῳ μύωπι χρισθεῖσα. quod pluribus ejusdem Tragici exemplis planum fecit *H. Stephan.* Theſ. L. Gr. Tom. IV. p. 623. *Plato* Phaedro p. 346. G. quo *Timaeus* reſpexit: ἡ δ' αὐτὸς μετὰ τοῦ ἱμέρου ἀποκεκλεισμένη, πηδῶσα οἷον τὰ σφύζοντα, τῇ διεξόδῳ ἐγχρίει ἑκάστη τῇ καθ' αὑτήν. ubi *Hermias* Scholiis MSS. ἐγχρίει, ἀντὶ τοῦ, κεντεῖ καὶ ἐμπίπτει, ὡς ἐπὶ τῶν φαλαγγίων, καὶ τῶν μυώπων, καὶ τῶν μελισσῶν. Idem alii Grammatici magno conſenſu docent. *Heſychius:* Ἐνέχριζεν. ἐνεκέντριζεν. ubi vide Interpretes. *Suidas:* Χρίειν. τύπτειν. Scribendum: Χρίειν. Vide *Foëſ.* Oecon. *Hippocr.* v. Ἐγχρίμπτειν. Plerique hunc verbi uſum *ſcorpii* vel *veſpae ictu* definiunt, ut *Aelius Dionyſius* apud *Euſtath.* ad Od. H. p. 1450. *Ammonius* v. Ἐγχρίσαι, & *Hermias* l. c. Quibus addatur *Phrynichus* Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. Κιχρεῖα

σκορ-

ψωρικῶν ἀντὶ τοῦ, πεπλῆχθαι ὑπὸ σκορπίου, καὶ σὺν τῇ προσθήκῃ Ἐγκεχειρῆσθαι, διαφέρει τῇ γραφῇ τοῦ Κεχρεῖσθαι ὑπὸ ἐλαίου. τὸ μὲν γὰρ ὑπὸ ἐλαίου, διὰ τῆς ει διφθόγγου· τὸ δὲ Κεχειρῆσθαι τὸ σημαῖνον τὸ πεπλῆχθαι, διὰ τοῦ ι πανταχοῦ. Recte. Multis enim exemplis declaratur, hanc contractiorem verbi vim prae altera latiore eſſe frequentatam. *Nicander* Theriac. v. 336. Οἷσιν ἐνιχείμψῃ βλοσυρὸν δάκος. Sic in nonnullis exemplaribus reperit Scholiaſtes. Nunc non minus recte legitur, Οἷσιν ἐνισκήψῃ &c. v. 445. οὐ μὲν ὅγ' αὔτως Ἐγχείψας ἤλγυνε, καὶ ἦν ἔκπαγλα χαλεφθῇ. & v. 718. Τοῦ δὲ καὶ ἐγχείμψαντος, ἀκυτήτῳ ἴκελος χρώς. *Orpheus* de Lapid. v. 79. p. 328. Οὐδ' εἴ κεν στείχοντος ἐνιχείμπτοιντο πόδεσσι. *Aelian.* H. A. Lib. I. cap. 54. Καὶ ἐπαοιδαὶ δὲ ἐπεῤῥύναν τινων ἐγχειρισθέντα ἰόν. quem locum non ſollicitaſſet *Gataker.* Adverſ. Poſt. cap. IX. p. 490. ſi verbi indolem cognitam perſpectamque habuiſſet. Idem Lib. III. cap. 22. τὸ τῆς ῥινὸς τὸ ἄκρον ἀπαλὸν ὄν, καὶ ἐγχείσει τῇ τοῦ κονίδος τρόπῳ τινὶ ἐκκείμενον. Lib. VI. cap. 20. Ἐγχείσας δὲ ἕκαστος αὐτῶν τὸ κέντρον. Lib. XVI. cap. 27. Τὰ γάρ τοι ζῶα τὰ ὑακίνθου, καὶ τὰ ἐγχείπτοντα πάμπολλα ὄντα. eod. lib. cap. 41. τὸ κέντρον δὲ ἐγχείπτειν τοῖς Εὐρωπαίοις παραπλησίως. Lib. XVII. cap. 35. ἐγχειμπτοῦσαι δὲ ἄρα αὐτοῖς τὸ κέντρον. *Philoſtrat.* V. A. Lib. VIII. cap. 19. p. 363. μειλίγματα ἑρπετῶν, ἃ τοῖς κατιοῦσιν ἐγχείπτει. *Philoſtratus* Junior Icon. XVII. p. 889. *Themiſtius* Or. XV. p. 192. A. ὥσπερ τοὺς δράκοντάς φασιν ἐν ταῖς χειαῖς κακὰ φάρμακα βεβρωκότας, ζητεῖν ὅτῳ ἂν ἐγχείψαιντο τὴν τοῦ ὀλέθρου παρασκευήν. Nihil igitur verius emendatione *Kuſteri* ad *Heſych.* T. I. p. 1215. qua in *Philoſtrato* Seniore Lib. II. Icon. 12. p. 830. pro τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι διὰ ἐγχειρήματος ingenioſe legit, τ. κ. ἀ. διὰ τοῦ ἐγχείμματος. Ibi Cod. Pariſinus habet, διὰ τοῦ ἐγχειρῆσαι, pro, διὰ τοῦ ἐγχεῖσαι. *Pollux* VI. 125. σκορπίος ζηλῶν, ὅτῳ ἐγχείψει τὸ κέντρον. Sic *Kuhnius* correxit vulgatam lectionem, τῷ κέντρῳ. Cui etſi MS. ſuffragatur, hanc tamen, quoniam rarior ejus uſus eſt, tenemus. *Apollon. Rhod.* IV. 1512. — ὅτε μοῦνον ἐνιχείμψῃσιν ὀδοῦσιν. Pari conſtruendi ratione *Ariſtaenet.* Lib. I. Ep. 1. ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς. *Pollux* I. 210. τῷ ἀ-

Ἐνωμοτία [29]. τάγμα πεζόν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ὀμνύναι αὐτοὺς μὴ λείψειν τὴν τάξιν.

Ἐξαμ-

θυμα ἵππῳ ἐμβαλεῖν τῷ μόνυπι. ubi nihil varietatis ex Codd. notatur. Hinc etiam *T. H.* defendi videtur poſſe lectio, quam *Suidas* v. Ἀδάμαστος *Sophocli* tribuit Aj. v. 452. ἐμβαλοῦσα λυσσώδει νόσῳ. Reliquum eſt, ut paucula de verbi χείω forma addamus. Antiquiſſima ſcribendi ratio eſt χείω & χείπτω, cui poſterior aetas euphoniae gratia inſeruit μ, ut eſſet χείμπτω. Neque tamen haec mutatio ullum ſignificandi diſcrimen induxit, niſi quod in ſolo χείω *ungendi* etiam notio remanſerit. Ab hujus autem rei ignoratione cauſſa repetenda eſt, cur χείω *pungendi* poteſtate tam raro in veterum monumentis, quae ſuperſunt, reperiatur. Scilicet nemo neſcit, librarios, quicquid non aſſequerentur, pro captu ſuo mutaſſe. Librarios autem? Ipſi recentiores Editores hanc formam aliquando obliterarunt; v. c. is, qui plura *Philoſtrato* vulnera inflixit, quam ſanavit, *Gotfr. Olearius.* Etenim ad *Philoſtr.* Junioris Icon. XIII. p. 884. pro τὸ κέντρον ἀφυλάκτως ἐγχείσασα, quaſi verius, in textum invexit, τ. κ. ἀ. ἐγχείμψασα. In *Platonis* etiam loco, quem ſupra attulimus, *Timaeus* ἐγχείμπτει ſcriptum reperit pro vetuſtiore & rariore forma ἐγχείει, quam jure ſervant *Hermias* & vulgata exemplaria. Pari fere modo in *Apollon. Rhod.* IV. 1679. ubi nunc legitur —— πτερνίῳ στόνυχι χρίμψε σφυρόν, olim extitiſſe credibile eſt —— π. σ. χεῖψε σφυρόν. Quo facilius intelligitur lapſus *Etymol. M.* p. 728. 32. ſuppreſſo poëtae nomine, legentis: πτερνίῳ στόνυχι τεῖψε σφυρόν. *Apollonii* locus latuit *Sylburgium.*

29. Ἐνωμοτία.] Refer gloſſam ad *Herodot.* Lib. I. 65. μετὰ δὲ, τὰ ἐς πόλεμον ἔχοντα, ἐνωμοτίας, καὶ τριηκάδας, καὶ συσσίτια. ubi Scholiaſtes: Ἐνωμοτία, vel, ut in aliis libris eſt, Συνωμοσία. τάξις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Ex

Ἐξαμβλοῦν[30]. Διαφθείρειν τὸ κατὰ γαστρὸς διεφθορὸς, καὶ ἀποκλείνειν αὐτό.

Ἐπαμφοτερίζαι[31]. εἰς ἀμφιβολίαν ἀγαγεῖν τὸν λόγον.

Ἐξάν-

Ex eo Suidas v. Συνωμοτία· παρὰ δὲ Ἀττικοῖς Συνωμοσία, τάξις τις. Verum cum nullo modo adducar, ut Lacedaemonios & Athenienſes a Grammaticis confuſos credam, ſatius erit, in utroque corrigere: παρὰ τοῖς Τακτικοῖς. Praeter eos, qui ad Heſych. in v. laudantur, vide Maxim. Tyr. Diſſ. XXXIII. p. 399. & ibi Daviſ.

30. Ἐξαμβλοῦν.] Theaet. p. 117. C. καὶ τίκτειν τε δὴ τὰς δυστοκούσας, καὶ ἐὰν νέον ὂν δόξῃ ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσιν. quae laudat Pollux I. 7. IV. 208. Paulo poſt Philoſophus: ἀπελθόντες δὲ, τά τε λοιπὰ ἐξήμβλωσαν, διὰ πονηρὰν συνουσίαν, καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ μαιευθέντα κακῶς τρέφοντες ἀπώλεσαν. ex quibus profecerunt Maxim. Tyr. Diſſ. XVI. p. 179. & Syneſ. in Dione p. 56. Ἐξαμβλοῦν valde commendat Phrynich. p. 88. & 128. ubi vide Interpp. & Foëſ. Oecon. Hippocr. v. Ἀμβλῶσαι. Ceterum labem, quam Gloſſae interpretatio ſuſcepit, hoc modo eluebat Hemſterhuſius meus: „ Forte: Ἐ. δ. τὸ κ. γ. καὶ „ φθορίοις ἀποκλείνειν αὐτό. Παι„ δοκτονίαι πολλαὶ ἐθελουσίων ἀμ„ βλώσεων Procop. Hiſt. Arc. „ p. 46. Niſi praeſtet, „ ἀποσείειν· hoc enim ali„ quando abigere partum, „ ut ἀπωθεῖν, ἐξωθεῖν. Φθόρια „ ſunt medicamenta abor„ tiva, quibus ἐκβόλια jun„ xit Plutarch. T. II. p. „ 134. F. Vide Clem. „ Al. p. 227. v. 36." Haec ille. Mihi tamen ſimplicior videtur emendatio Lennepii ad Phalar. Ep. 19. p. 98. τὸ κατὰ γαστρὸς βρέφος. Suidas: Ἀμβλώσκειν. τὸ φθεῖραι βρέφος.

31. Ἐπαμφοτερίζαι] Suidas, hanc gloſſam repetens, addit, ὡς καθ' ἑκάτερον ἐλέγχεσθαι, ex Timaei locupletiore exemplari, incertum, an ex alio Gloſſographo. Plato Euthyd. p. 226. F. quo gloſſa pertinet: ὁ ἀδελφός σου ἐξημφοτέρικε τὸν λόγον. non ἐπημφοτέρικε, ut Timaeus legit. Forte eodem re-

Ἐξάντη[32]. τὸ γὰρ ἔγκειται δι' εὐστομίαν, ἀντὶ τοῦ, ὑγιῆ καὶ ἔξω ἄτης.

Ἐξε-

reſpexit *Heſych.* v. Ἐξαμφοτερίσαι. Polit. V. p. 468 E. Τοῖς ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν ἐπαμφοτερίζουσιν ἔοικε, καὶ τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι τῷ περὶ τοῦ εὐνούχου —— καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζειν, καὶ οὔτ' εἶναι, οὔτε μὴ εἶναι οὐδὲν αὐτῶν δυνατὸν παγίως νοῆσαι, οὔτ' ἀμφότερα, οὔτε οὐδέτερον. quae optime interpretatus eſt *Guil. Budaeus* Comm. L. Gr. p. 603. Schol. *Ariſtoph.* ad Plut. v. 635. παίζων γὰρ ἐπαμφοτεριζούσας λέξεις ἔθηκεν, i. e. *ambiguas, quae in utramque partem accipi poſſint.* *Lucian.* Deor. Dial. XVI. p. 244. λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος. Jov. Confut. p. 636. λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾷν εἰώθατε. Is quoque dicitur ἐπαμφοτερίζειν, *qui modo huic, modo illi parti favet, atque adeo in neutram tranſit.* Phaedr. p. 349. C. ἵνα καὶ ὁ ἐραστὴς ὅδε αὐτοῦ μηκέτι ἐπαμφοτερίζῃ, καθάπερ νῦν, ἀλλὰ ἁπλῶς πρὸς Ἔρωτα μετὰ φιλοσόφων λόγων τὸν βίον ποιῆται, quod *Hermias* Scholiis MSS. & vetus Scholiaſtes ſic explicant: ἵνα μηκέτι τῷ Λυσίᾳ προσχωρῇ, καὶ ἕπηται καὶ ἡμῖν, ἀλλὰ μίαν γνώμην ἔχῃ. *Thucydid.* Lib. VIII. 85. φθείροντα τῶν Πελοποννησίων τὰ πράγματα μετὰ Ἀλκιβιάδου, καὶ ἐπαμφοτερίζοντα. *Pherecrates* apud Schol. Comici ad Pac. v. 476. Ἐπαμφοτερίζουσ' ἐμποδὼν καθήμενοι. *Philo* T. I. p. 100. *Ariſtaenet.* Lib. II. Epiſt. 11. *Phrynicbus* MS. Ἐπαμφοτερίζειν. τὸ μὴ παγίως ἕν τι βουλεύεσθαι καὶ πράττειν, ἀλλὰ καὶ τόδε καὶ τόδε διανοεῖσθαι.

32. Ἐξάντη.] Phaedr. p. 344. A. ὅθεν δὴ καθαρμῶν τε καὶ τελετῶν τυχοῦσα ἐξάντη ἐποίησε τὸν αὐτῆς ἔχοντα πρός τε τὸν παρόντα καὶ τὸν ἔπειτα χρόνον. ubi cum *Timaeo*, ut *Suidam* taceam, congruit Hermias Scholiis MSS. Ἐξάντη δὲ λέγει, ἀντὶ τοῦ, καθαρὸν καὶ ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀπέχοντα πάλαι κοινηλατούμενος, ἀντὶ τοῦ, ὑγιῆ καὶ ἔξω ἄτης. τὸ δὲ ν ἔγκειται δι' εὐστομίαν. Eundem *Platonis* locum laudant *Zenobius* III. 96. & *Suidas* in v. atque imitatur *Dio Chryſoſt.* Orat. IV. p. 73. D. ἢ ὡς εἰώθασιν οἱ περὶ τὰς τελετὰς καὶ τὰ κα-

'Ἐξετασμός [33]. ἀριθμησις.

'Ἐξηγηταί [34]. τρεῖς γίνονται Πυθόχρηστοι, οἷς μέλει καθαίρειν τοὺς ἄγει τινὶ ἐνισχηθέντας. καὶ οἱ ἐξηγούμενοι τὰ πάτρια.

'Ἐξο-

καθάρσια, μῆνιν Ἑκάτης ἱλασκόμενοί τε καὶ ἐξάντη φάσκοντες ποιήσειν. *Aelian.* H. A. Lib. I. cap. 57. ἀπεῤῥάγη τι ἐκεῖνο, καὶ κακοῦ παντὸς ἐξάντης τὸ ἐντεῦθέν ἐστι. III. 5. IX. 16. 33. XI. 35. XIII. 7. XVI. 28. Idem apud *Suid.* v. Ἀρχίλοχος· (Huic enim ille locus, e libro *de Providentia* decerptus, tribuendus videtur) καὶ τοῦ μήνιδος τοῦ ἐκ τοῦ θεοῦ ἐξάντης ἐγένετο. *Julian.* Or. VI. p. 192. B. καταστῆσαι παντάπασιν ἐξάντη τοῦ δειλίας. Ep. ad Athenienſ. p. 272. A. ex emendatione *Petavii:* ἧς ἐμὲ μὲν οἱ θεοὶ διὰ τῆς φιλοσοφίας καθαρὸν ἀπέφηναν καὶ ἐξάντη. *Syneſ.* Calv. Encom. p. 75. D. ἅμα δὲ ἐξάντεις ἐσομένους τῆς νόσου. de Provid. p. 97. B. ἐξάντης ἔσομαι τοῦ δαιμονίου μηνίματος. de Inſomn. p. 136. D. καὶ ὅτοις ὕπνος ἰατρὸς ἐξάντη τὴν νόσον ἐποίησε. ubi vide *Nicephorum*, & *Heſych.* in v. Ab *Etymol. M.* p. 346. 42. & *Cyrillo* Lexico MS. haec vox etiam exponitur ἐξαιρετός, μακάριος. Cujus notionis exempla fruſtra quaeſivi.

33. 'Ἐξετασμός.] Vereor, ne vox me fefellerit in *Platonicis* vocabulis excerpendis.

34. 'Ἐξηγηταί.] 'Ἐξηγητὴς univerſe eſt *cujuslibet rei enarrator.* Tum is, *qui hoſpites ad ea, quae viſenda ſunt, ducit, & unumquodque iis oſtendit*; qui & *myſtagogus* vocatur, & *monſtrator* a *Lucano* IX. 979. ut jam monuit *Ez. Spanhem.* de U. & P. N. Tom. I. p. 6. *Pauſanias* Lib. I. p. 98. Ἐντεῦθεν ὁ τῶν ἐπιχωρίων ἡμῖν ἐξηγητὴς ἡγεῖτο εἰς χωρίον. Sic idem commemorat Argivorum, Meſſeniorum, Sicyoniorum ἐξηγητὰς, qui illarum gentium originem, antiquitatem, aliaque ſcitu digna peregrinantibus enarrarent. Qui, pluribus ſaltem in locis, auctoritate publica conſtituti videntur. Ἀρίσταρχος ὁ τῶν Ὀλυμπιάσιν ἐξηγητὴς apud *Pauſan.* Lib. V. p. 428. male ab

ab interprete, quem *Kubnius* caſtigavit, intellectus, errandi anſam dedit *J. Jonſio* de Scriptor. Hiſt. Phil. p. 344. Contra cum interprete errat *Kubnius* ad Lib. I. p. 84. Iophontem Gnoſium, qui, quod ex re ipſa liquet, ſacrorum & oraculorum interpres fuit, pro myſtagogo vel monſtratore accipiens. Vide *Strabon.* Lib. XVII. p. 1159. C. *Ariſtid.* Orat. Platon. II. p. 209. Patriorum inſtitutorum interpretes, non monſtratores, ſunt οἱ τὰ πάτρια ἡμῖν ἐξηγούμενοι apud *Artemidor.* Lib. II. p. 161. Ab his prorſus diverſi ſunt Athenienſium ἐξηγηταὶ, quorum erat, monſtra & prodigia procurare, ritus in ſacris obſervari ſolitos docere, expiare homicidas, aliosque piaculo obnoxios, dirimere denique lites, quae de rebus ſacris inciderent. *Pollux* VIII. 124. Ἐξηγηταὶ δ' ἐκαλοῦντο, οἱ τὰ περὶ τῶν διοσημείων, καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἱερῶν διδάσκοντες. ubi vide Interpp. Hoc munus olim Athenis publicum fuit ex Theſei inſtituto; ad quod non niſi εὐπατρίδαις adſpirare licebat. *Plutarch.* Theſ. p. 11. C. Εὐπατρίδαις μὲν γινώσκειν τὰ θεῖα, καὶ παρέχειν ἄρχοντας ἀποδοὺς, καὶ νόμων διδασκάλους εἶναι, καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν ἐξηγητάς. Poſtea, ut ex *Timaeo* diſcimus, tres tantum hac dignitate functi ſunt, Pythico oraculo deſignati. Plures vero privata auctoritate prodigia & ſomnia interpretatos eſſe, multis exemplis, ſi tam neceſſe, quam facile eſſet, oſtendi poſſet. Scholiaſtes *Ariſtoph.* ad Nub. v. 331. ὧν καὶ Λάμπων ἦν ὁ μάντις, ὃν ἐξηγητὴν ἐκάλουν. quocum conſentit vetus Grammaticus MS. in Bibl. Sangerm. Ἐξηγητής. Εὔπολις Χρυσῷ γένει· Λάμπων ὁ ἐξηγητής. Μάντις γὰρ ἦν καὶ χρησμοὺς ἐξηγεῖτο. Ἡρόδοτος. δ. Sic etiam capiendus eſt Ἄβρων ὁ Καλλίου ἐξηγητὴς apud *Stephan. Byzant.* v. Βάτη. *Abro, Calliae filius, ſacrorum religionumque interpres:* cui muneri convenit liber ab eo ſcriptus περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν. Peſſime *J. G. Voſſius* de Hiſtor. Graec. III. p. 314. & *Berkelius*: paulo melius *J. Meurſ.* Bibl. Attic. niſi quod *commentatorem* vertat. Τεράτων καὶ ἐνυπνίων ἐξηγηταὶ. *Pauſan.* Lib. V. p 438. συμβόλων ἐξηγηταὶ. *Achill. Tat.* Lib. V. p. 283. Vide *Weſſelin-*

lingium ad *Diod. Sic.* V. 43. Illi autem interpretes cum ſaepe Apollinis interpretationem expeterent, ex eo *Plato* Polit. IV. p. 448. C ipſum Apollinem ἐξηγητὴν appellavit: οὐδὲ χρησόμεθα ἐξηγητῇ, ἀλλ᾽ ἢ τῷ πατρίῳ· οὗτος γὰρ δή που ὁ θεὸς περὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἀνθρώποις πάτριος ἐξηγητὴς, ἐν μέσῳ τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ καθήμενος ἐξηγεῖται). quo loco *Oenomaus* uſus eſt, Apollinis ἐξηγητοῦ titulum irridens, apud *Euſeb.* P. E. V. p. 230. Ad Exegetarum Atticorum exemplum *Plato* quoque eos in rempublicam ſuam recepit. Legg. VI. p. 616. G. ἐκ Δελφῶν δὲ χρὴ νόμους περὶ τὰ θεῖα κομισαμένους, καὶ καταστήσαντας ἐπ᾽ αὐτοῖς ἐξηγητὰς, τούτοις χρῆσθαι. Ibid. p. 623. A. VIII. p. 642. C. 649. E. IX. p. 656. G. 659. C. 660. B. XI. p. 676. F. XII. p. 672. H. 695. C. *Interpretes religionum* Latine vertit *Cicero* de Legg. II. 27. Quod munus cum obirent, proprio & rituali vocabulo dicebantur ἐξηγεῖσθαι. *Plato* Theag. p. 12. B. *Euripid.* Phoeniſſ. 1018. *Thucydid.* Lib. VII. p. 478. *Andocides* de Myſter. p. 230. Sed ſatis de ſacris Athenienſium Exegetis. Reſtat, ut videamus, an iidem forenſibus etiam uſi ſint Exegetis, i. e. JCtis, qui conſulentibus de jure reſponderent. Quibus cum propter legum ambiguos ſenſus, tum propter vulgi imperitiam, vix poterat carere civitas bene conſtituta. Quanti illorum opera olim Romae fuerit, inter omnes conſtat. Neque aliis gentibus ejusmodi Exegetae defuerunt. De Syracuſanis *Diodor. Sicul.* Lib. XIII. 35. οὐδέτερον αὐτῶν ὠνόμαζον νομοθέτην, ἀλλ᾽ ἢ ἐξηγητὴν τοῦ νομοθέτου· διὰ τὸ τοὺς νόμους γεγραμμένους ἀρχαίᾳ διαλέκτῳ δοκεῖν εἶναι δυσκατανοήτους. Inauditus hucusque fuit τῶν Λυκουργείων ἐξηγητὴς, *Lycurgearum legum & inſtitutorum interpres*, quem nuper ex Laconico marmore protulit egregius antiquitatis eruditae vindex, *Ed. Corſinus* Diſſert. V. poſt Not. Graec. p. XCIII. De Athenienſium hujus generis JCtis ſatis diſerte veteres Grammatici. *Suidas* & *Etymol. M.* p. 348. 19. Ἐξηγηταί. οἱ τοὺς νόμους τοῖς ἀγνοοῦσιν ὑποδεικνύοντες, καὶ διδάσκοντες περὶ τοῦ ἀδικήματος, οὗ ἕκαστος γράφει). Lexicon Rhetor. MS. Ἐξηγητής. ὁ τοὺς νόμους ἐξηγούμενος,

νος, καὶ πᾶν ὁτιοῦν πρᾶγμα. Grammaticus MS. qui Δικῶν ὀνόματα collegit, in Bibl. Sangerm. Ἐξηγηταί. οἱ τοὺς νόμους δεικνῦντες τοῖς ἀγνοοῦσιν περὶ τοῦ ἀδικήματος. Eoque ſenſu Scholiaſtes etiam accepit ἐξηγητὴν in *Platonis* Euthyph p. 49. A. Ἐξηγητοῦ. τοῦ τοὺς νόμους ἐξηγουμένου. Nec aliter ſenſit *Ti. Hemſterhuſius*, cum valde juvenis ad *Polluc.* VIII. 124. commentarios ſcribens, forenſes illos JCtos Athenienſibus vindicabat. Sed idem vir maximus, nuper a me conſultus, ingenue fatebatur, ſe dudum ſententiae ante defenſae patrocinium repudiaſſe, & nunc alteram, quae tales JCtos Athenis fuiſſe negat, haud paulo veriorem exiſtimare. Hanc igitur, eodem & auctore & adjutore, quam potero breviſſime confirmabo. Ac primum parum valere cenſenda eſt Grammaticorum auctoritas, ubi perpetuus Atticorum ſcriptorum uſus refragatur. Atqui vere monuit *H. Valeſius* in not. *Mauſſac.* in *Harpocr.* p. 277. ne ſemel quidem ἐξηγητὴν apud Athenienſes ſignificare *legum juriſque civilis interpretem*, qui conſulentibus de jure reſponderit, ſemper *interpretem religionum.* Nam in *Platonis* Euthyphrone, quem modo laudavimus, & *Demoſthen.* Orat. in Euerg. p. 1062. cauſſa caedis agitur: in *Iſaeo* de Ciron. hered. p. 522. ſepeliendi ritus; quarum utraque ad religiones ſacrorumque ritus pertinebat. Diſerte *Harpocration* in v. ἔτι δὲ καὶ τὰ περὶ τοὺς κατοιχομένους νομιζόμενα ἐξηγοῦντο τοῖς δεομένοις. Sic legendum cenſet *T. H.* Deinde quid cauſſae eſt, cur nusquam in tot, quae ſuperſunt, orationibus ἐξηγητοῦ, qui de quaeſtione civili & jure forenſi reſponderit, mentio reperiatur? *Phaedrus* quidem IV. 4. 13. Atticum JCtum commemorat: *Athenas rumor implet. Mater ſedula Juris peritos conſulit.* Sed quis fabularum ſcriptorem, cui quidlibet fingere licet, in tali re teſtem citat? praeſertim cum rem Athenis geſtam Romano more narret. Antiqua Dorum lingua Exegetae dicti ſunt καταλαθισταί. *Heſychius*: Καταλαθισταί. ἐξηγηταί, ἢ ἐνδεικνύοντες τὰ δημόσια. quam gloſſam pro ingenii & doctrinae ubertate ita explicabat *Hemſterhu-*

Ἐξομοργνύμενος[35]. ἐκματτόμενος, καὶ ἀποτυπούμενος.

Ἐξο-

buſius: „Doribus vocem propriam forma demonſtrat. ἐξηγητὰς hic intelligo prodigiorum, oraculorum, ſomniorum &c. interpretes veridicos: noſti vates, qui futura praenunciando non fallunt, dici ἀληθεῖς· ſcriptum a quibusdam in *Homer.* Od. Δ. 83. Αἰγυπτίους ἐπ' ἀληθεῖς, quia erant μαντικοί· Tireſiam μάντιν ἀλάθεα πάντα λέγοντα habet *Theocrit.* Eid. XXIV, 64. pari modo ἀληθεύειν & ἀληθίζειν *Xenoph.* K. A. V. p. 212. v. 17. *Philoſtr.* de V. A. L. I. p. 4. v. 16. *Alciph.* III, 59. p. 424. Neque aliter ἀλήθεια *Heſych.* in Ῥησίαρχος· *praedictorum eventus: Damon* apud Schol. *Ariſtoph.* ad Plut. v. 1003. ἡ ἀληθηΐη τοῦ ἐνυπνίου *Herodot.* III. p. 134. v. 45. hinc πρὸς ἀλήθειαν ἐκβαίνειν apud *Diodor.* Hi ergo jure merito κατωλαθισαί. Alterum expono, qui peregrinis adſunt publicorum operum rerumque antiquarum monſtratores: eſt in ea adpellatione ironia; fabulas enim plerumque narrabant." Hactenus ille. *Timaeum* more ſuo compilavit *Suidas*, celato, ut ſemper, ejus nomine. Facile tamen pro ſagacitate ſua *Valeſius* l. c. odoratus eſt, gloſſam a praeſtantiore Grammatico profectam eſſe. Eandem totidem verbis deſcripſit *Platonis* Scholiaſtes ad Legg. XI. p. 676. F.

35. Ἐξομοργνύμενος.] Gorg. p. 313. D. ἃ ἑκάστῳ ἡ πρᾶξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχήν. Legg. VI. p. 623. C. εἰς γὰρ τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀναγκαῖον ἐξομοργνύμενον ἐκτυποῦσθαι καὶ τίκτειν πάντη φαυλότερα. ubi vide Scholia. *Platonem* imitantur *Themiſt.* Or. XXI. p. 249. A. & *Syneſ.* de Inſom. p. 156. A. *Euripid.* Bacch. 344. Μηδ' ἐξομόρξῃ μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί. *Plutarch.* Craſſo p. 543. E. βουλόμενος ὅτι πλείστοις καὶ ἀκροατήτοις προσομόρξασθαι τὸ ἄγος. Ἐξόμορξις eſt in Tim. p. 547. F. Vide *Moerid.* p. 291. & ibi *Pierſon.*

36. Ἐξο-

Ἐξοστρακισμός[36]. Φυγὴ δεκαετής. Πῆγμα δὲ γίνεται ἐν τῇ ἀγορᾷ εἰσόδους ἔχον, δι' ὧν εἰσιὼν πολίτης ἕκαστος ὄστρακον τίθησιν ἐπιγεγραμμένον· τούτων δὲ ὑπὲρ ἑξακισχίλια γενομένων, φυγὴ δεκαετὴς καταψηφίζεται τοῦ κρινομένου.

Ἐξωμοσία[37]. ἔνορκος παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν.

Ἐπαγωγαί[38]. ἀγωγαὶ δαίμονος φαύλου ἐπί τινα γενόμεναι.

Ἐπε-

36. Ἐξοστρακισμός.] Poſt vocem ἐπιγεγραμμένον fortaſſe aliquid excidit, facile ſupplendum ex Schol. *Ariſtoph.* ad Equit. v. 851. quem ad verbum deſcripſit *Philemon* Lexico Technologico MS. *Plato* Gorg. p. 309. H. οὐκ ἐξωστράκισαν αὐτὸν οὗτοι οὓς ἐθεράπευεν, ἵνα αὐτοῦ δέκα ἐτῶν μὴ ἀκούσειαν τῆς φωνῆς; Nihil hujus gloſſae exſcripſit *Suidas*; ſed omnia cum pulviſculo abſtulit *Etymol. M.* in v.

37. Ἐξωμοσία.] Vide ſup. v. Ἀντωμοσία. Pro ἔνορκος MS. male ἐνόρκου.

38. Ἐπαγωγαί.] Genus quoddam θεαγωγίας, vel ψυχαγωγίας eſt ἐπαγωγή, cum ψυχοπομποὶ γόητες, ut eleganter dicuntur a *Syneſio* de Inſomn. p. 150. C. precibus, incantamentis & fallacium illiciorum ſuſurris daemonas, in aliorum perniciem, ab inferis evocant. Quod luculente deſcribit *Plato* Polit. II. p 424. C. ἀγύρται δὲ καὶ μάντεις ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες, πείθουσιν, ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δύναμις ἐκ θεῶν ποριζομένη, θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς, εἴτε τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν· καὶ ἐάν τιν' ἐχθρὸν πημῆναι ἐθέλῃ, μετὰ σμικρῶν δαπανῶν ὁμοίως δίκαιον ἀδίκῳ βλάψει· ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις τοὺς θεούς, ὥς φασι, πείθοντές σφισιν ὑπηρετεῖν. ad quem locum referenda ſunt haec *Phrynichi* Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. Ἀκεῖσθαι καὶ Ἐξακεῖσθαι, καὶ ἐπὶ τοῦ θεραπεύειν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπάγειν ἐπαγωγὰς ἐκ γοητείας καὶ μαγγανείας ἐπηγμένας. οὕτως Πλάτων ἐν Πολιτείᾳ. Legg. XI. p. 683. F. ἐὰν δὲ καταδέσεσιν ἢ ἐπαγωγαῖς, ἤ τισιν ἐπῳδαῖς, ἢ τῶν τοιούτων φαρμακειῶν ᾡτινιοῦν δόξῃ ὅμοιος εἶναι βλάπτοντι. ubi

Cor-

Ἐπετίμα 39. ηὔξει τὴν τιμήν.

Ἐπι-

Cornario in Eclogis p. 1010. poſt ὡντινωνοῦν deeſſe videtur χρείαις. *H. Stephanus* intelligit τισὶν e praecedentibus. Neuter bene. Lege: ἢ ἐπῳδαῖς τισὶ τῶν τοιούτων φαρμακείων ὡντινωνοῦν. Comparanda etiam illa *Platonis* Legg. X. p. 674. C. τοὺς δὲ τεθνεῶτας φάσκοντες ψυχαγωγεῖν, καὶ θεοὺς ὑπισχνούμενοι πείθειν ὡς θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς καὶ ἐπῳδαῖς γοητεύοντες. Hac in re legitima verba ſunt ἐπάγειν & ἐπαγωγή. *Apollon. Rhod.* Lib. IV. v. 1665. Ἔνθα δ' ἀοιδῇσιν μειλίσσετο· θέλγε δὲ κῆρας Θυμοβόρους, Ἀΐδαο θοὰς κύνας, αἳ περὶ πᾶσαν Ἠέρα δινεύουσαι ἐπὶ ζωοῖσιν ἄγονται. *Manetho* IV. 364. Σκυλμοὺς ὑπνοφανεῖς, φαντάσματά τε, ἠδ' ἐπαγωγάς. *Lucian.* de Merc. Conduct. p. 700. ὑπέσχοντο καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς. *Origenes* c. Celſ. VII. p. 378. ὅπερ ποιοῦσιν οἱ δι' ἐπῳδῶν καὶ μαγγανειῶν μεμαθηκότες καλεῖν καὶ ἐπάγεσθαι δαίμονας. *Liban.* Opp. Tom. I. p. 900. D. καὶ περὶ τοὺς τάφους καλινδούμενος κἀκεῖθεν ὀλέθρους τοῖς οὐδὲν αὐτὸν ἀδικοῦσιν ἐπάγων ἀνθρώποις, νεκροὺς ἐνοχλῶν, καὶ ψυχὰς οὐκ ἐῶν ἐν τοῖς αὐτῶν μένειν ἤθεσιν. Scholiaſt. *Euripid.* ad Alceſt. v. 1118. ψυχαγωγοὶ — οἵτινες καθαρμοῖς τισι καὶ γοητείαις τὰ εἴδωλα ἐπάγουσί τε καὶ ἐξάγουσι. Alio loco *Phrynichus* MStus: Ἐπαγωγή ἐστιν καταδέσμοι, καὶ τοιαῦται γοητεῖαι φαρμακῶν καὶ ἐπαοιδῶν, καὶ δαιμόνων περιτροπαί. *Heſychius:* Ἐπαγωγή. τὸ ὁπωσοῦν κακῶς ἐπαγόμενον. Idem: Ὠπωτῆρες. διὰ φαρμάκων εἰώθασι τινὲς ἐπάγειν τὴν Ἑκάτην ταῖς οἰκίαις. Eandem vim habent ἐπιπέμπειν & ἐπιπομπή. *Euripid.* Phoeniſſ. 817. τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδας Καδμείοις ἐπιπέμπει. Vide *Hemſterh.* ad *Lucian.* Deor. Dial. III. p. 208. Ἐπαγωγῇ contraria eſt ἀπαγωγή. *Phrynichus* MS. Ἀπαγωγὴ λέγεται καὶ ἡ ἀποδιοπόμπησις. De magica animarum evocatione multa collegerunt *Elmenhorſt.* ad *Arnob.* Lib. I. p. 25. *Herald.* ad *Tertull.* Apolog. p. 105. & *Jac. Gothofred.* ad Lib. IX. Cod. Theodoſ. Tit. XVI. p. 132.

39. Ἐπιτίμα.] *Diphilus* apud *Athen.* L. VI. p. 228. B. Τὸν ξενικὸν οἶνον ἐπιτετίμηκας πολύ. *Philoſtrat.* de V. A. Lib. VI. p. 230. καὶ τὰ ὤνια αὐτοῖς ἐπιτιμῶσι καπηλεύοντες. *Appian.* de B. C. V. 67. Ἐπιτετίμητο δὲ πάντα. *Dio Caſſ.* LI. p. 653. ὥστε τὰ κτήματα ἐπιτιμηθῆναι.

Ἐπιϐολή [40]. ἡ εἰσφορά.

Ἐπήϐολοι [41]. οἱ ἐπιτυχῶς βάλλοντες· βάλλειν γὰρ τὸ τυχεῖν· ἢ οἱ ἐντυγχάνοντες.

Ἐπη-

θῆναι. Lexicon Rhetor. MS. Ἐπιτετιμημένον. τὸ τίμηϭιν ϗ ἐπίταϭιν ἐν τῇ τιμῇ λαϐόν. *Pollux* I. 52. III. 125. *Toupius* Emend. in *Suid.* I. 154. Locus *Platonis*, ex quo gloſſa ſumta eſt, diligentiam noſtram fugit. Pro ἐπιτιμᾶν etiam ἀνατιμᾶν dicitur. *Herodot.* IX. 33. μαθὼν τοῦτο, ἀνετίμα. ubi vide *Valckenarium.* item ἐκτιμᾶν. *Suidas*: Ἐκτιμᾶται. ἀντὶ τοῦ, ἐπιτέταται, ηὔξηται κατὰ τιμήν. *Heſychius*: Ἔκτιμα. τὰ ἐπιτεταγμένα τῇ τιμῇ. Scribendum, ἐπιτεταμένα ἐν τ. τ. Pro ηὔξει *Suidas* exhibet ἐπηύξει.

40. Ἐπιβολή.] Hoc nomen *multae* ſignificatione creberrimum eſſe apud Oratores Atticos, *Harpocration* in v. monet. *Andocides* de Myſter. p. 208. ἢ εὐθύνας, ἢ γραφὰς, ἢ ἐπιϐολὰς ὦφλον. *Ariſtoph.* Veſp. v. 766. Ταύτης ἐπιϐολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην. ubi vide Schol. Lexicon Rhetor. MS. Ἐπιϐολὴ ϗ Ἐπιϐάλλειν ζημίας ὄνομα, τὸ τὸν ἄρχοντα ἢ τὴν βουλὴν χρήματα ὁρίζειν τινὶ ζημίαν δοκοῦντι ἀδικεῖν τὰ δημόσια, ἢ ὀρφανοὺς, ἢ κατέχειν τὰ ἀλλότρια, ϗ μὴ εἰς ἐμφανὲς ἄγειν. τὸ δὲ Ἐπιϐάλλειν ἐπὶ τοῦ ζημιοῦντος τέτακται. Sed quicquid de ἐπιϐολῇ dici poterat, occupavit elegantiſſimae vir doctrinae, *Jo. Taylor.* ad *Lyſ.* Orat. contr. Andocid. p. 113. 114. Hic tamen ea vox potius de *tributo*, quam de *multa* accipienda videtur. De quo certius judicare poſſem, ſi *Platonis* locum, ex quo ſumta eſt, in promtu haberem. Gloſſulam a *Timaeo* habet *Suidas*.

41. Ἐπήϐολοι.] Euthydem. p. 222. A. ϗ τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηϐόλους. Legg. II. p. 581. D. ὄντως γὰρ οὐκ ἐπήϐολοι γεγόνατε τῆς καλλίστης ᾠδῆς. Sic ἐπίϐουλοι, quod veteres Editiones habent, bene correxit *Jan. Cornarius* in Eclog. p. 1006. qui emendationem ſuam confirmare potuiſſet ex *Euſtath.* ad Od. B. p. 1448. & *Etymol. M.* p. 357. 23. a quibus locus

Digitized by Google

Ἔπηλυς [42]. ὁ ἄλλοθεν ἐπεληλυθὼς, τουτέστιν, ὁ ἀλλοεθνής.

Ἐπηλυγάζονται [43]. ἐπικρύπτονται, ἐπισκιάζονται. Λύγη [44] γὰρ λέγεται ἡ σκιά.

Ἐπά-

cus sine labe affertur. Legg. IV. p. 604. fin. παιδείας γίγνεσθαι κατὰ δύναμιν ἐπηβόλους. *Sext. Empiric.* Lib. VII. adv. Log. p. 433. ὅτι συνετώτεροι πολλάκις τῶν πρεσβυτέρων εἰσὶ νέοι, τὸν αὐτὸν τρόπον κἀν φιλοσοφίᾳ εὐεπηβολωτέρους γεγονέναι παρὰ τοὺς πρεσβύτας τοὺς νέους. *Aelian.* H. A. Lib. II. cap. 52. ὅσα τεχνῶν ἐστιν ἐπήβολα. *Heliodor.* Lib. X. p. 487. οὔπω τῶν ὄντων ἐπήβολος γιγνόμενος. Sed pleni ſunt exemplorum ſcriptores veteres. Vide *P. Weſſeling.* ad *Diod. Sicul.* I. 19. & *J. Toupium* ad *Longin.* ſect. 8. In Codicis *Timaei* margine poſt οἱ ἐντυγχάνοντες addi οἱ λαχόντες, ἐπιτυχόντες, teſtatur Cl. *Villoiſonus* ad *Longum* p. 179.

42. Ἔπηλυς.] Menex. p. 404. B. ἡ τῶν προγόνων γένεσις, οὐκ ἔπηλυς οὖσα, οὐδὲ τοὺς ἐκγόνους τούτους ἀποφηναμένη μετοικοῦντας ἐν τῇ χώρᾳ, ἄλλοθεν σφῶν ἡκόντων, ἀλλ' αὐτόχθονας, &c. *Dio Chryſoſt.* Or. XI. p. 163. C. ὅτι ξένος ὢν καὶ ἔπηλυς ἄρχει τῶν Ἀργείων. Orat. LXI. p. 584. A. *Ariſtid.* Tom. I. p. 109. 232. 384. & *Taylor.* Lect. *Lyſ.* cap. III. p. 681.

43. Ἐπηλυγάζονται.] Propria verbi poteſtas eſt *obumbrandi*, atque adeo *occultandi*. Lyſide p. 107. F. τούτους ἐπηλυγασάμενος, προσέστη ᾗ μὴ ᾤετο κατόψεσθαι τὸν Λύσιν. ubi vide Scholia. Eundem locum laudant *Euſtath.* ad Il. K. p. 809 *Etymol. M.* p. 357. 1. & *Photius* Lex. MS. in Notis ad *Heſych.* Tom. I. p. 1366. *Aelian.* H. A. Lib. I. cap. 41. ἀφρὸν, καλύπτοντά τε αὐτοὺς καὶ ἐπηλυγάζοντα. Lib. III. cap. 16. εἶτα ἐπηλυγάσαντες ἑαυτοὺς ἄνωθεν κάρφεσιν Lib. IV. cap. 7. ἐπηλύγαζεν ἱματίοις καὶ τὸ καὶ τώ. ut *Appulejus* dixit Metam. IX. p. 185. *dorſumque plagoſum ſciſſili centunculo magis inumbrati, quam obtecti.* Vide etiam *Aelian.* Lib. V.

cap. 47. IX. 57. Ἐπηλυγασάμενος τὴν κεφαλὴν eſt ejuſdem *Aeliani* apud *Suid.* v. Ἐξεκύκλησαν, pro quo apud eundem v. Φιλήμων poſuit ἐπειλυσάμενος. *Plutarch.* de Solert. animal. p. 971. C. βῶλόν τινα ἢ συρφετὸν ἄνω προΐσχεται τοῦ σώματος, οἷον ἐπηλυγαζομένους. *Syneſ.* Calv. encom. p. 85. C. ὁ μὲν γὰρ Φερεκύδης θοιμάτιον ἐπηλυγασάμενος. Epiſt. 153. p. 292. πυκνὸν καὶ βαθὺ σκότος ἐπηλυγάσεται. *Damaſc.* apud *Phot.* p. 1030. Hoc verbum, unde vi dejectum eſt, reſtituamus in venuſto, ſed foediſſime contaminato, *Heliodori* Fragmento, quod nobis *Stobaeus* p. 792. conſervavit: Ὃς δὲ κεινημερὴ νεφέλη λελυσμένος ὥστε Ἀχάλλη ἰδύναις. *Conr. Geſnerus* legere tentabat, κεκαλυμμένος· paulo felicius *Joſ. Scaliger* apud *Grot.* Excerpt. p. 421. Ὃς δέ κε Κιμμερίῃ νεφέλῃ κεκλεισμένος. Sed verſus ille ſic redintegrandus videtur: Ὃς δέ κε Κιμμερίῃ νεφέλῃ λελυγασμένος ὥστε Ἀχάλλη ἰδύναις. Illuſtrata verbi ἐπηλυγάζω nativa poteſtate, ſupereſt, ut figuratas loquendi formulas, quae hinc manarint, perſequamur. *Thucydid.* Lib. VI. 36. οἱ γὰρ δεδιότες ἰδίᾳ, βουλόμενοι τὴν πόλιν ἐς ἔκπληξιν καθιστάναι, ὅπως τῷ κοινῷ φόβῳ τὸ σφέτερον ἐπηλυγάζωνται. ubi vide Interpretes. Hoc verbum, e *Thucydide* ductum, maxime frequentavit *Dio Caſſ.* Lib. LVIII. p. 884. ἄλλοι τὴν φιλίαν τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπηλυγαζόμενοι. Lib. LIX. p. 929. ὡς καὶ τὸ συνειδὸς σφῶν διὰ τούτου ἐπηλυγασόμενοι. & ſic idem Lib. LXI. p. 992. & LXXVIII. p. 1323. *Syneſ.* Epiſt. 105. p. 249. δόγματα δὲ οὐκ ἐπηλυγάσομαι, οὐδὲ στασιάσει μοι πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη. *Photius* Biblioth. p. 410. ἡ παραβολὴ κόρον ἐμποιοῦσα συχνὸν, τὸ εἰς σαφήνειαν ἐπηλυγάζει φαινόμενον. Verbum de vocis ſcriptura addamus, in qua tantopere variant libri veteres, ut ipſi interdum viri docti, quid eligendum ſit, neſcire videantur. Maxime trita forma eſt ἐπηλυγάσασθαι. Sed Cod. unus in *Dion. Caſſ.* Lib. LXI. p. 992. praebet ἐπηλυγίσασθαι. ſicut Scholiaſtes in *Platonis* loco laudato. In *Plutarch.* de If. & Oſir. p. 122. ante nuperum Editorem, *Sam. Squirium*, erat ἐπιλυγίσασθαι. In *Ariſtotel.* Hiſt. Anim. Lib. VI. p. 639. ἐπιλυγάσασθαι. quod prorſus damnat *Ph. Jac. Mauſſacus.* Nobis vero formarum, quas recen-

Ἐπάρας 45. ἀναπείσας.

Ἐπιβάδαι 46. αἱ μετὰ τὰς ἑορτὰς ἡμέραι, ἐν αἷς τοῖς ὑπολειφθεῖσι σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῶνται Ἀθηναῖοι.

Ἐῤῥέ.

cenſuimus, nulla temere rejicienda videtur. Nam a λύγη eſt λυγάζω, ἐπιλυγάζω, ἐπιλύγαιος· ab antiquo λὺξ, λυγὸς, λυγίζω, ἐπιλυγίζω, ἐπιλυγισμός. Vide *Heſych.* v. Ἐπιλύγαιον, & Ἠλύγη. Ab ἠλύγη autem eſt ἠλυγάζω, ἐπηλυγάζω, ἐπηλυγίζω, &c. *Heſych.* v. Ἐπηλυγίζοντο, & Ἠλυγισμένος, Schol. *Ariſtophan.* ad Acharn. v. 684. *Moeris* p. 163. & ibi *Pierſonus.*

44. Λύγη.] Sic etiam *Suidas*, ubi *Kuſterus* praeter neceſſitatem ex MSS. Pariſinis recepit ἠλύγη. Vid. inf. v. Λύγη.

45. Ἐπάρας.] *Suidas:* Ἐπάρας. πείσας. Unde mutavi, quod MS. praebebat, ἀναπείσας. Hipp. Minor. p. 233. F. σὺ γάρ με ἐπῆρας Ἱππία διαλέγεσθαι. Polit. III. p. 444. E. ἥτις μήτε τοὺς φύλακας ὡς ἀρίστους εἶναι παύσῃ αὐτοὺς, κακουργεῖν τε μὴ ἐπάρῃ περὶ τοὺς ἄλλους πολίτας. *Herodot.* Lib. I. 87. αἴτιος δὲ τούτων ἐγένετο ὁ Ἑλλήνων θεὸς, ἐπάρας ἐμὲ στρατεύεσθαι. *Carcinus* apud *Harpocrat.* v. Καρκίνος. —— τὰς γὰρ ἐμφύτους ὀρθῶς παγεῖσας μὲν φρένας Οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν. *Pherecrates* apud *Stobaeum* p. 591. Εἰκῇ μ' ἐπῆρας ὥστε τηλικουτονὶ, Πολλοῖς ἐμαυτὸν ἐγκυκλῆσαι πράγμασιν. *Aeſchines* in Timarch. p. 81. πολλοὺς ἁμαρτάνειν ἐπαρεῖ. Eandem verbi vim pluribus illuſtravit *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Nub. v 42. Ἐξαίρειν eadem ſignificatione dixit *Euripides* Hippol. 332. ubi vide *Valckenarium.*

46. Ἐπιβάδαι.] Sic. Cod. MS. Sed eximenda eſt litera α, ut ſit ἐπίβδαι vel ἐπιβδαί. In accentu enim variatur. Grammatici ἐπίβδας interpretantur *dies illos, qui ferias proxime ſequuntur, & a plebe, tanquam feſti, per luſum celebrantur.* Ipſum vocabulum, quod Doribus tribuit *Euſtath.* ad Od. A. p. 1686. ſatis indicat, prioribus hos dies acceſſiſſe. Schol. *Pindari* ad

Pyth.

Ἔρρε [47]. φθείρου, ἀπαλλάττου.

Ἐρυμ-

Pyth. Od. IV. v. 249. Ἐπίβδαι κυρίως καλοῦνται, αἱ ἑπόμεναι τῶν ἑορτῶν ἡμέραι, αἱ μεθέορτοι, ἐπιβάδες τινὲς οὖσαι, οἷον ἐπαγόμεναι τῇ ἑορτῇ. *Suidas* & *Etymol. M.* p. 357. 54. Ἐπίβδαι. αἱ μεθέορτοι ἡμέραι, διὰ τὸ πρὸς ἐπίδειξιν ταῖς προτέραις ἡμέραις γενέσθαι, ἄλλης ἐπιβαινούσης. in quibus extricandis *Kuſtero* aqua haeſit. At *Hemſterhuſius* ſic rem putabat expediri poſſe: „Legendum, διὰ τὸ πρὸς ἐπίδ. τ. πρ. ἡμ. ἐπιγενέσθαι. *propterea quod ludendi cauſa demonſtrandaeque publice laetitiae prioribus accedant:* ἐπιγίνεσθαι idem quod ἐπάγεσθαι in Schol. *Pindari.* Πρὸς ἐπίδειξιν fiunt, quae non occulte, ut ſacra & feſtorum ſolemnia, ſed publice atque in omnium conſpectu aguntur. Μεθέορτος Aeolibus Πεδόρτος, ut in *Heſych.* egregie *Salmaſ.* Apud eundem puto legendum, Μετακοχκώ. ἡμέρα μεθέορτος, ἐν ᾗ ἑορτὴ οὐκ ἔστι. Hinc proverbium a Themiſtocle ortum. ἡ ὑστέρα ἐρίζει πρὸς τὴν ἑορτὴν, cujus meminit *Plutarch.* T. II. p. 320. E. nam ἡ ὑστέρα vel ἡ ὑστεραία hic idem quod μεθέορτος ". Praeclare omnia: niſi quod durior eſt explicatio vocis ἐπίδειξις in *Suida* & *Etymol. M.* Ego ſimpliciſſimum arbitror corrigere, ἐπίδοσιν, *acceſſionem, additamentum.* *Cratinus* apud *Hephaeſt.* p. 48. Χαῖρ' ὦ μέγ' ἀχρειογέλως ὅμιλε ταῖς ἐπίβδαις. Quartum τῶν Ἀπατουρίων diem proprie ἐπίβδαν appellatum eſſe, tradit *Heſych.* v. Ἀπατούρια. Porro ſic dicta *Repotia*, vel primus poſt nuptias dies: quod ex Gloſſis Vett. docuit *Joſ. Scaliger* ad *Feſt.* v. *Repotia.* Vide *Iſ. Casaubon.* ad *Athen.* III. 15. p. 182. Denique pro *Kalendis Januariis* accepit *Ariſtides* Tom. I. p. 352. καὶ ἦσαν μὲν ἐπίβδαι, ἣν Ῥωμαῖοι πρώτην ἄγουσι τοῦ ἔτους. Haec fere ſunt, quae de ἐπίβδαις in Veterum monumentis reperiuntur. Quas qui in *Platone* quaerere velit, operam ludet.

47. Ἔρρ.] Phileb. p. 77. G. ἔρρει ταῦτα ἐκ τῆς αὐτῶν χώρας ἐν ᾗ εἶχον. Legg. III. p. 585. D. παίζω ἔρρειν ταῦτα

ἐᾶν

Ἐρυμνά[48]. τὰ ἐχυρὰ καὶ τὰ δυσπρόσβατα χωρία.

Ἕρμαιον[49]. εὕρεμα· ἀπὸ τοῦ ἐν ἔθει λεγομένου, Κοινὸς Ἑρμῆς.

Ἐρυ-

ἐν τῷ τότε χρόνῳ φήσομεν. Ibid. F. ζώων δὲ τῶν ἄλλων ἐρρόντων. Epiſt. III. p. 709. G. ὡς οὐκ εἰῶν ἐγώ σε πόλεις Ἑλληνίδας ἐῤῥύσαι ὑπὸ βαρβάρων οἰκίζειν. Epiſt. VII. p. 722. E. ὅτι Δίωνι τὰ χρήματα ἔῤῥει παντελῶς. quod inde ſumpſit *Themiſt.* Orat. XXXII. p. 358. D. Item Epiſt. VIII. p. 725. A. ἔῤῥυσι δὲ τότε οὔτε λόγος οὔτ᾽ ἐλπὶς ἐλείπετ᾽ ἂν οὐδαμῇ οὐδαμῶς. *Alciphron* Lib. I. Ep. 38. p. 180. ἔῤῥει τὰ παρὰ τὰς πόσεις μυνηρίσματα. ubi vide *Berglerum*. Rarius occurrunt compoſita ἀπεῤῥεῖν, εἰσεῤῥεῖν, &c. Lexicon Sangerm. MS. Ἀπεῤῥήσεις. ἀπελεύσῃ, ἀποφθαρήσῃ. οὕτως Κρατῖνος Νόμοις· Οὐκ ἀπεῤῥήσεις σὺ θᾶττον ἀποτιλῶσαι τήμερον; Ὅλως δὲ πλέον τι τοῦ Ἀποφθαρῆναι δηλοῖ τὸ ῥῆμα. καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ· Ἔῤῥ᾽ ἐκ νήσου θᾶσσον. Vide *Valckenar.* ad *Euripid.* Hippol. 973.

48. Ἐρυμνά.] Legg. III. p. 586. G. ſunt τειχῶν ἐρύματα. Adjectivum ἐρυμνὸς in *Platone* legere non memini. *Herm. Tollius*, V. C. Excurſ. X. in *Apollon.* p. 755. illud reponit in Phaedone p. 400. C. ὃς (Ἀχέρων) δι᾽ ἐρύμνων τόπων ῥεῖ ἄλλων. ubi Editiones, δι᾽ ἐρήμων τόπων, eoque *Timaei* gloſſam refert. Vulgatam tamen lectionem ſervat *Stobaeus* Ecl. Phyſ. I. p. 139.

49. Ἕρμαιον.] Theag. p. 10. D. ὡς ἐγὼ οὐκ ἔσθ᾽ ὅτι τούτου μεῖζον ἂν ἕρμαιον ἡγησαίμην. Euthyd. p. 215. G. πόθεν τοῦτο τὸ ἕρμαιον εὑρέτην; Ibid. p. 224. D. Charmid. p. 237. C. Ἕρμαιον, ὦ Σώκρατες, γεγονὸς ἂν εἴη ἡ τῆς κεφαλῆς ἀσθένεια τῷ νεανίσκῳ. quem locum, ab interprete male intellectum, rectius vertit *Iſ. Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. cap. 12. p. 251. Gorg. p. 297. D. οἶμαι ἐγώ σοι ἐντετυχηκὼς, τοιούτῳ ἑρμαίῳ ἐντετυχηκέναι. Ibid. p. 298. D. ἐάν τις ῥήματι ἁμάρτῃ, ἕρμαιον τοῦτο ποιούμενος. Sympoſ. p. 316. F. Phaedon. p. 397. H. ubi vide Scholia. Polit. II. p. 426. A. Legg. XI. p. 682. H. Ἕρμαιον & εὐτύχημα junxit Sympoſ. p. 333. F. ἡγούμενος δὲ αὐτὸν ἐσπουδακέναι ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὥρᾳ,

'Ερυσίβη [50]. μιλτώδης δρόσος. Πάχνη δὲ, δρόσος χιονώδης.

'Επεσφάλακεν [51]. οἱ μὲν, ἐπεσπάσθη· οἱ δὲ, ἐσάπη, ἢ παρὰ καιρὸν ἀτροφῆσαν ἐμαράνθη.

Ἑται-

ἕρμαιον ἡγησάμην εἶναι καὶ εὐτύχημα ἐμὸν θαυμαστόν. *Ariſtaenet.* Lib. I. Ep. 19. p. 132. ex hoc ipſo *Platonis* fonte, ut ſolet, hauriens: ἡ μὲν οὖν μήτηρ ἕρμαιον αὐτῆς καὶ εὐτύχημα λογίζεται τοῦτο. Praeter Paroemiographos vide *Rittershuſ.* ad *Iſidor. Peluſ.* Lib. IV. Ep. 22. *Bergler.* ad *Alciphr.* Lib. III. Ep. 29 & *Weſſeling.* ad *Diod. Sic.* V. 26.

50. 'Ερυσίβη.] Sympoſ. p. 321. E. καὶ γὰρ πάχναι καὶ χάλαζαι καὶ ἐρυσίβαι ἐκ πλεονεξίας καὶ ἀκοσμίας περὶ ἄλληλα τῶν τοιούτων γίγνεται ἐρωτικῶν. Polit. X. p. 516. E. σίτῳ τε ἐρυσίβην, σηπεδόνα τε ξύλοις. ubi vide Scholiaſten. Axioch. p. 73ↄ. E. κλαῖον νυνὶ μὲν αὐχμὸν, νυνὶ δ' ἐπομβρίας, νυνὶ ἐπίκαυσιν, νυνὶ ἐρυσίβην. Eleganter *rubiginem* deſcribit *Orpheus* de Lapid. 15. v. 91. p. 340. καὶ αἰθερίην ἐρυσίβην, Ἥτε κατουρανόθεν πλαμένη ποτὶ καρπὸν ἐρυθρὴ, Ἀμφὶ περὶ σταχύεσσι περισμύχουσα κάθηται). Sic ille locus ſcribendus. Quam emendationem confirmat Codex Regius, cujus Variantes cum *Geſnero* communicavi, p. 416. Vulgo editur: Ἀμφὶ περὶ σταχύεσσι περισυνέχουσα κάθηται). Gloſſae *Philoxeni*: *Robigo*, ὡς πάχνη γίνεται), ἣν τινὲς ἐρυσίβην καλοῦσιν. *Heſych.* in v. & Cl. Editor.

51. 'Επεσφάλακεν.] Haec cum pulviſculo abſtulit *Suidas*, ac praeterea, ut hominis judicium agnoſcas, ex poſterioribus Gloſſographi noſtri verbis novam gloſſam confinxit: Ἀτροφῆσαν ἐμαράνθη. μὴ τραφέν. *Timaei* gloſſa gravi mendo laborat. Nam nihili verbum eſt ἐπεσφάλακεν, quod *Kuſterus*, in ἐπεσφάδακεν mutans, multum aberravit. Ipſe tamen, cum explicationem ab hoc verbo alienam videret, paene rediit in viam, ἐσάπη referens ad ἀπεσφακέλισεν. Vellem, quod ingreſſus erat iter, perſecutus eſſet. Nihil enim cer-

Ἑταιρίστριαι[52]. αἱ καλούμεναι τριβάδες.

certius eſt, quam gloſſam hoc modo corrigendam eſſe: Ἀπεσφακέλισεν. οἱ μὲν, ἐπεσπάσθη, &c. Ea pertinet ad Tim. 544. H. τὴν δ' αὖ τῆς ὀστείνης φύσεως ἕξιν — διάπυρόν τ' αὖ γινομένην, καὶ πάλιν ψυχομένην, σφακελίσασαν. Ibid. p. 549. B. ὅταν ὀστοῦν, διὰ πυκνότητα σαρκὸς, ἀναπνοὴν μὴ λαμβάνον ἱκανὴν, ὑπ' εὐρῶτος θερμαινόμενον, σφακελίσαν, μήτε τὴν τροφὴν καταδέχηται. Hic *Timaeus* ἐπισφακελίσασαν, quo compoſito *Hippocrates* apud *Foëſium* Oecon. v. Σφάκελος non ſemel uſus eſt, pro ſimplice σφακελίσασαν in exemplo ſuo ſcriptum invenit. Ex vulgata lectione, quam Scholiaſtes ad h. l. ſecutus eſt, fluxit gloſſa *Heſychii:* Σφακελίσαν. κακωθὲν, διαφθαρέν. Pro ἐπισφακελίζειν eodem ſenſu ἀποσφακελίζειν dicitur. *Herodot.* IV. 28. ἵπποι μὲν ἐν κρυμῷ ἑστεῶτες ἀποσφακελίζουσι. *Heſychius*: Ἀπεσφακέλισεν. ἐσάπη. Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν. οἱ δὲ ἰατροὶ, τὴν ἐκ τῆς σήψεως μελανίαν. ἢ ἀντὶ τοῦ περιεσπάσθη. ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν. *Suidas*: Ἀπεσφακέλισεν. οἱ μὲν γραμματικοὶ, ἐσάπη, ἀπεσφενδόνησε. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀπεκάκησεν· ἔτι τὸ ἐξαίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη. *Etymol. M.* p. 120. 13. Ἀπεσφακέλισε. περιεσπάσθη, ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν. οἱ δὲ ἰατροὶ, ἀντὶ τοῦ ἐσάπη. Lexicon Sangerm. MS. Ἀπεσφακέλισεν. οἱ μὲν ἰατροὶ, ἐσάπη. λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπεσφενδόνησεν ἔτι τὸ ἐξαίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη. Lexicon Regium MS. Ἀπεσφακέλισεν. αἰφνίδιον ἀπέθανεν. οἱ μὲν γραμματικοὶ ἐσάπη φασίν. Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ὤκλασεν. οἱ δὲ ἰατροὶ τὴν ἐκ σήψεως μελανίαν λέγουσιν. Ex his Grammaticis inter ſe collatis intelligitur, in *Suida* & Lexico Regio pro γραμματικοὶ ſcribendum eſſe ἰατροὶ, in eodem *Suida* & Lexico Sangerm. pro ἀπεσπάσθη ex *Timaeo* ἐπισπάσθη, in *Etymologo* denique pro περιεσπάσθη ex *Heſychio* περιεσπάσθη. *Ariſtophanis* autem nomen ita jactatur, ut, quam vim huic verbo tribuerit, neſcias. Lexicon Rhetor. MS. Σφάκελος. οἱ μὲν, τὸν ἐπαρμόν· (lege, σπασμόν·) οἱ δὲ, τὸ ἀπόστημα· οἱ δὲ, τὴν σῆψιν. Praeter *Foëſium* l. c. vide *Valckenarium* Anim. ad *Ammon.* p. 221.

52. Ἑταιρίστριαι.] Sympoſ. p. 323.

Digitized by Google

Ἔτνος[53]. ὄψον ἐξ ὀσπρίου.
Εὐερκής[54]. εὖ τετειχισμένη.

Εὐε-

p. 323. B. ὅσαι δὲ τῶν γυναικῶν γυναικὸς τμῆμά εἰσιν, οὐ πάνυ αὗται τοῖς ἀνδράσι τὸν νοῦν προσέχουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰς γυναῖκας τετραμμέναι εἰσί· καὶ ΑἹ ἙΤΑΙΡΙΣΤΡΙΑΙ ἐκ τούτου τοῦ γένους γίγνονται. quo loco *Heſychius*, lippiens, credo, vel ſomnians, ΔΙΕΤΑΙΡΙ΄ΣΤΡΙΑΙ legit. Ecce! ejus gloſſam: Διεταιρίστριαι. γυναῖκες αἱ τετραμμέναι πρὸς τὰς ἑταίρας ἐπὶ συνουσίᾳ, ὡς οἱ ἄνδρες. οἷον τριβάδες. ubi ipſa *Platonis* verba retenta ſunt, ut tanto minus dubites, quin gloſſa ex fonte, quem indicavimus, manarit. *Lucian.* Dialog. Meretr. V. p. 289. εἰ μή τις ἑταιρίστρια τυγχάνει οὖσα· τοιαύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγουσι γυναῖκας, ὑπὸ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐθελούσας αὐτὸ πάσχειν, γυναιξὶ δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἄνδρας. Tales *criſſantes mulieres*, quae aliis nominibus *Lesbiades*, *tribades*, *frictrices*, & *ſubagitatrices* vocantur, intelligit *Clemens Alex.* Paedag. II. p. 264. γυναῖκες ἀνδρίζονται παρὰ φύσιν. *Syneſ.* de Provid. p. 105. C. p. 112. C. *Moeris* p. 151. *Timaei* gloſſam in Lexica ſua receperunt *Photius* MS. & *Saidas*.

53. Ἔτνος.] Hipp. Maj. p. 99. E. ὅταν τις τὴν χύτραν, ἣν ἄρτι ἐλέγομεν τὴν καλήν, ἑψῇ ἔτνους καλοῦ μεστήν. ubi vide Scholia. *Baſilius* Scholiis ἀνεκδότοις in *Gregor. Nazianz.* Orat. XX. p. 342. A. Ἔτνος, εἶδος ὀσπρίου. Οἱ μὲν, κύαμον· οἱ δὲ, τὸ καλούμενον πιστάριον· οἱ δὲ, ἕψημα ἀθηρῶδες. τοῦτο γὰρ δασυνόμενον σημαίνει· ἀφ' οὗ καὶ Ἀθήρα καὶ Ἀθάρα. Ἔνθεν καὶ Ἐτνήρυσις παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει. Ἔτνος οὖν φησὶ τὸ ἐρεικθὲν καὶ συγκοπὲν καὶ ἑψηθὲν ὄσπριον, ἀπὸ τοῦ ἐρείκω, τὸ σχίζω. Οὕτω καὶ Διογενιανός. *Petavius* ad *Syneſ.* p. 7.

54. Εὐερκής.] Crit. p. 561. D. καὶ τὸν γήλοφον ἐν ᾧ κατῴκιστο, ποιῶν εὐερκῆ. Legg. VI. p. 617. C. ὅπως εὐερκὴς ἡ χώρα πρὸς τοὺς πολεμίους ὅτι μάλιστα ἔσται IX. p. 650. F. τοῖς φρουροῖς ὑποδοχὴν ὅτι μάλιστα εὐερκῆ. *Heſiod.* Ἔργ. v. 730. εὐερκὴς αὐλή. *Pindar.* Ol. XIII. 156. εὐερκὲς ἄλσος. *Philo* T. I. p. 407. ubi *Mangejus* male ſpernit MSS. lectionem, εὐερκέσιν οἴκοις. Subſtantivum εὐερκία bis reperitur Legg. VI. p. 624. D. G. *Timaei* gloſ-
ſam

Digitized by Google

Εὐηνίως[55]. ἀφιλονείκως.
Εὔθυναι[56]. δίκαι κατὰ τῶν ἀρξάντων κακῶς.

Εὐ-

ſam exſcripſit *Photius* Lexico MS.

55. Εὐηνίως.] Reſpicit *Timaeus* Sophiſt. p. 149 B. Τῷ μὲν ἀλύπως τε καὶ εὐηνίως προσδιαλεγομένῳ ῥᾷον οὕτω τὸ πρὸς ἄλλον. ex quo corrigendus *Marinus* Vita Procli cap. 22. Ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης ἰδέας τῶν ἀρετῶν ἀλύπως καὶ εὐηνίως προσκείμενον. ubi male ἀπηλύτως legitur. Proprie εὐήνιος de *equis* dicitur, *qui ſe habenis facile regi patiantur*. Polit. V. p. 463. G. καὶ διδαξαμένους ἱππεύειν ἐφ' ἵππων, ἀκτέον ἐπὶ τὴν θέαν μὴ θυμοειδῶν, μηδὲ μαχητικῶν, ἀλλ' ὅτι ποδωκεστάτων καὶ εὐηνιωτάτων. Phaedr. p. 345. A. τὰ μὲν θεῶν ὀχήματα ἰσοῤῥόπως εὐήνια ὄντα, ῥᾳδίως πορεύεται· τὰ δὲ ἄλλα πορεύονται μόγις. quem locum, monente etiam *Nicephoro*, expreſſit *Syneſ.* de Inſomn. p. 143. A. τάχ' ἂν καὶ τὰ χείρω μὴ ἀντιτείνοντα πρὸς τὴν ἐνέργειαν τῆς ψυχῆς, ἀλλ' εὐήνια καὶ καταπραΰνῃ. οὕτω τι ἁμαρτήσεται &c. *Philo* T. I. p. 311. *Dio Chryſoſt.* Orat. XXXVI. p. 450. B. *Philoſtrat.* Lib. II. Icon. XVI. p. 834. *Themiſt.* Or. I. p. 13. C. XI. p. 146. A. Transfertur deinde ab equis ad *homines manſuetos, mites, & rationi obtemperantes.* Legg. IX. p. 663. A. καὶ ἐὰν μέν τις τοιούτοις παραμυθίοις εὐπειθὴς γίγνηται, εὐήνιος ἂν εἴη. qui locus laudatur ab *Harpocrat.* v. Εὐηνιώτατα, ubi vide *H. Valeſ.* Idem verbum ex *Platone* expulit librariorum inſcitia. Legg. V. p. 605. F. ὅσ' ἂν ὑπὸ μὴ νόμος, ἀλλ' ἔπαινος παιδεύων καὶ ψόγος ἑκάστους, εὐνοϊκὰς μᾶλλον καὶ εὐμενεῖς τοῖς τεθήσεσθαι μέλλουσι νόμοις ἀπεργάζεται. Sic vulgata exemplaria, quae quidem viderim, habent omnia. Sed revocanda eſt venuſtior lectio ex *Stobaeo* p. 434. quam Codicis Pariſini auctoritas confirmat: εὐηνίους τοῖς τεθήσεσθαι μέλλουσι νόμοις ἀπεργάζεται. *Plutarch.* T. II. p. 453. C. εὐήνιον καὶ ἁπλοῦν, καὶ τῷ λόγῳ πρᾷον καὶ ὑπήκοον. *Philoſtrat.* Heroic. cap. XI. p. 718. καὶ φρόνημα αὐτὸν εὐήνιόν τε καὶ σῶφρον. *Themiſt.* Or. XIII. p. 176. B. τοὺς βαρβάρους σιδήρῳ εὐηνίους ποιεῖν. Εὐηνίῳ opponitur δυσήνιος, ἐξήνιος & ἀφηνιαστής.

56. Εὔθυναι.] Protag. p.

Εὐθὺ Λυκείου [57]. ἐπ' εὐθείας εἰς Λύκειον. Τόπος δὲ ἐστὶν Ἀθήνησιν.

Εὐ-

200. A. καὶ ὄνομα τῇ κολάσει ταύτῃ καὶ παρ' ὑμῖν καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ, ὡς εὐθυνούσης τῆς δίκης, εὐθῦναι. Legg. VI. p. 622. F. καὶ ἐν ταῖς εὐθύναις ἐξ τοιούτου λόγον ὑπεχέτω πᾶς. IX. p. 693. F. ἐν εὐθύναις ἔστω τοῦ κατηγορημάτων τῶν μεγίστων ἐν τούτῳ αὐτῷ. Lexicon Rhet. MS. Εὐθύνας κυρίως, ἃς εἰσάγουσιν οἱ λογισταὶ πρὸς τοὺς δόξαντας μὴ ὀρθῶς ἄρξαι τῆς πόλεως, ἢ πρεσβεῦσαι κακῶς. καὶ τὰ δικαστήρια μὲν οἱ λογισταὶ κληροῦσιν. κατηγορεῖ δὲ ὁ βουλόμενος, καὶ τοῖς δικασταῖς ἐφεῖται τιμᾶσθαι τοῖς ἀθλοῦσιν. quod deſcripſit *Etymol. M.* p. 391. 57. in quo pro δικασταὶ e Lexico MS. lege λογισταὶ, & contra in Lexico ἀλοῦσιν pro ἀθλοῦσιν ex *Etymologo.* *Plato* Legg. XII. p. 687. commemorat τοὺς εὐθύνους vel εὐθυντὰς, *exactores rationum reddendarum*, qui proprie εὐθύνειν, ἐξευθύνειν, & κατευθύνειν dicebantur, Latine, *ad diſquiſitionem populi vocare.* Quam formulam bene comparat *Jſ. Caſaubonus* ad *Sueton.* Caeſ. 15. *Plato* l. c. D. εἰ δὲ μὴ, κατευθύνειν αὐτοῦ τὸν εὔθυνον. quem locum laudat *Pollux* VIII. 22. ubi vide *Jungermannum.* Ibid. F. τοῦ δὴ τοιούτων εὐθυντὴς τίς ἱκανός; & mox: πειρατέον εὐθυντάς τινας ἀνευρίσκειν θείους. Ibid. F. διὸ δὴ δεῖ πάντας τοὺς εὐθύνους θαυμαστοὺς πᾶσαν ἀρετὴν εἶναι. quo loco uſi ſunt *Etymol. M.* p. 391. 50. & *Photius* Lexico MS. cujus gloſſa haec eſt: Εὔθυνος. ἀρχὴ ἦν τις. ἐξ ἑκάστης δὲ φυλῆς ἕνα κληροῦσιν, τούτῳ δὲ δύο παρέδρους. Idem: Εὐθῦναι. οἱ ἀπολογισμοὶ τῶν ἀρξάντων. καὶ Εὔθυνοι, οἱ τούτους ἀνακρίνοντες. Νόμων ιβ'. εἰ δὲ μὴ τούτους κατευθύνειν αὐτοὺς κατευθύναντα. καὶ μετ' ὀλίγα· Διὸ δὲ δεῖ πάντας τοὺς Εὐθύνους θαυμαστοὺς πᾶσαν ἀρετὴν εἶναι. Ἡμεῖς τούτους Λογιστὰς λέγομεν. *Pollux* VIII. 45. Scholiaſtes ad *Platonis* l. c. *S. Petitus* ad Legg. Attie. p. 308. *J. Pierſonus* ad *Moerid.* p. 135. In tranſitu corrigamus *Suidam*: Διηύθυνεν. ἐκάλυσε. Levius mendum eſt, quam ut *Kuſterus* ad h. l. & *Albertus* ad *Heſych.* T. I. p. 992. in eo haerere debuerint. Scribendum, ἐκόλασε. Hanc poſteriorem annotationis meae partem non legiſſe videtur *Toupius* Emend. in *Suid.* I. p. 100.

57. Εὐθὺ Λυκείου.] Lyſid. p. 106.

Εὐρώς 58. ὑγρότης σεσηπυῖα.
Ἐφέται 59. πεντήκοντα εἷσιν ἔτοι οἱ ἀπὸ Δράκοντος περὶ φόνου δικάζοντες κριταί.

Ἐφο-

p. 106. init. Ἐπορευόμην μὲν ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺ Λυκείου τὴν ἔξω τείχους. Mox: Ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου. Theag. p. 11. D. οἴχεται δὲ νῦν μετὰ Θρασύλλου στρατευσόμενος εὐθὺ Ἐφέσου καὶ Ἰωνίας. Gorg. p. 33. D. ἀτίμως ταύτην ἀπέπεμψεν εὐθὺ τῆς φρουρᾶς. Sed hunc Atticorum uſum multi multis illuſtrarunt. Vide, ne plures commemorem, *Hemſterh.* ad *Lucian.* Dial. Mort. XXVII. p. 437. *Valckenar.* Animadv. in *Ammon.* p. 90. & *Weſſeling.* ad *Diod. Sic.* II. 12. Aliter capiendum eſt in Theage p. 11. B. ἡνίκα ἀποθανούμενος ᾔει εὐθὺ τοῦ δαιμονίου. quod *Cornarius* & *Serranus* recte vertunt, *contra daemonis mandatum.* Qui formulae uſus ob raritatem notandus. In *Timaei* textu εὐθὺ Λυκείου ſcripſi pro εὐθὺ Λύκειον, quod MS. habebat, quamvis ita etiam legatur in *Photio* Lexico MS. hunc ipſum *Platonis* locum reſpiciente. Mutila ejus gloſſa haec eſt: Εὐθὺ Λυκείου. τὸ εἰς Λυκεῖον. ὅθεν Ἐρατοσθένης καὶ διὰ τοῦτο ὑποπτεύει τοὺς Μεταλλεῖς. καὶ Εὐελπίδης οὐκ ὀρθῶς· Τὴν εὐθὺς Ἄργους καὶ Ἐπιδαυρίην ὁδόν. *Euripidis* locus eſt Hippol. v. 1197. *Eratoſthenis* mentio quo pertineat, ex *Harpocrat.* v. Μεταλλεῖς intelliges.

58. Εὐρώς.] Tim. p. 549. B. ὅταν ὀρρὸς, διὰ πυκνότητα σαρκὸς, ἀναπνοὴν μὴ λαμβάνων ἱκανὴν, ὑπ' εὐρῶτος θερμαινόμενον, σφακελίζων, μήτε τὴν τροφὴν καταδέχηται. ubi vide Scholia. Gloſſa quoque eſt apud *Suidam.*

59. Ἐφέται.] Inſititia gloſſa videtur. Nulla enim Ephetarum, ſi bene memini, apud *Platonem* eſt mentio. Grammaticus MS. qui Δικῶν ὀνόματα collegit, in Bibl. Sangerm. Ἐφέται. ἄνδρες ἄριστα βεβιωκέναι ἐπιστάμενοι, ὑπὲρ τὰ ν' ἔτη γεγονότες, οἵ τινες καὶ τὰ φονικὰ ἐδίκαζον. Lexicon Rhetor. MS. Ἐφέται καὶ ἐπὶ Παλλαδίῳ. δικαστήριόν ἐστιν οὕτως καλούμενον, καὶ οἱ ἐν αὐτῷ κρίνοντες κριταὶ, Ἐφέται καλοῦνται. Sed haec notiſſima ſunt ex editis etiam Grammaticis.

60. Ἐφο-

Digitized by Google

Ἔφοροι [60]. πέντε μείζους, καὶ πέντε ἐλάττους.

Ἐχέγγυον [61]. τὸ διὰ πίστεως ἄξιον οὕτως καλεῖ.

Ἐχθοδοπόν [62]. ἐχθροποιόν.

Ζει-

60. Ἔφοροι.] Alcibiad. I. p. 32. D. Legg. III. p. 591. C. IV. 599. D. Epiſt. VIII. p. 724. D. Novem Ephori fuiſſe dicuntur in Lexico Rhetorico MS. quod deſcripſit *Etymol. M.* p. 403. 55. Ἔφοροι. ἄρχοντες ἦσαν ἄνδρες θ' ἐν Λακεδαίμονι, κληθέντες ἀπὸ τοῦ πάντας ἐφορᾷν. ἦσαν δὲ ἡ μεγίστη ἀρχή. Sed facilis error in numeris. Multo magis mirandum eſt, quod *Timaeus* dicit de quinque Ephoris majoribus, & totidem minoribus. Cujus rei nullum, quod ſciam, veſtigium ſupereſt apud alios ſcriptores. Cl. *Villoiſonus* ad *Longum* p. 179. ait, ſe in margine Codicis ad vocem Ἔφοροι adſcriptum reperiſſe, ταμίαι, θεωροὶ, φύλακες.

61. Ἐχέγγυον.] In καλεῖ intellige Πλάτων. Quo magis ſuſpicor, hanc gloſſam huc non aliunde migraſſe, ſed in *Platone* corruptam latere. Vocis exempla ſunt apud *Joſ. Waſſium* ad *Thucyd.* III. 46. & *P. Weſſelingium* ad *Herodot.* V. 71. Ἀνέγγυος παῖς eſt Polit. V. p. 461. B.

62. Ἐχθοδοπόν.] Legg. VII. 636. E. κελεύεις γάρ δή με, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, τῆς αὐτῆς ἰδέας ἐχθοδοποῦ γεγονυίας πολλοῖς, ἴσως δ' οὐκ ἐλάττοσιν ἑτέροις σωφροσύνης. ubi vide Scholia. In eo *Platonis* loco verbum, quod cum genitivo, τῆς αὐτῆς ἰδέας &c. jungatur, deeſſe vidit *H. Stephanus.* Ἔχεσθαι ſupplet vir doctus Miſc. Obſerv. Vol. VII. T. II. p. 307. quod ſatis placet. Vox ἐχθοδοπὸς perantiqua eſt, nec facile alibi, quam in Poëtis, maxime Tragicis, reperiunda. *Sophoclem* Ajac. v. 950. & Philoct. v. 1132. jam alii laudarunt. Uſus eſt eodem verbo, ſed in choro, *Ariſtophanes* Acharn. v. 226. *Plato* Comicus apud *Polluc.* VI. 25. fortaſſe Tragicorum aliquem ludens: Ἀνακεγχυλισμένον ἐχθοδοπόν τι σκευάζω. *Apollon. Rhod.* Lib. IV. v. 1670. ἐχθοδοποῖσιν Ὄμμασι χαλκείοιο Τάλω ἐμέγηρεν ὀπωπάς. *Timaei* gloſſam habet etiam *Suidas.*

I. Ζα-

Ζ.

Ζειραί [1]. χιτῶνες ἀνακεκολλαμμένοι.

Ζώπυρα [2]. τὸ ζῆν ποιητικά.

Ζυγε-

1. Ζειραί.] Gloſſa referenda eſt ad *Herodot.* L. VII. 69. Ἀράβιοι δὲ ζειρὰς ὑπεζωσμένοι ἦσαν. Ibid. 75. Θρήϊκες δὲ, ἐπὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι ἀλωπεκέας ἔχοντες ἐστρατεύοντο, περὶ δὲ τὸ σῶμα, κιθῶνας· ἐπὶ δὲ ζειρὰς περιβεβλημένοι ποικίλας. ubi vide Glosſas. *Herodotum* laudant *Heſychius* & *Suidas* in v. Ad priorem alia, ſi requiras, plena manu dedit amiciſſimus *Albertus.* Sed detergenda labes eſt, quam gloſſae interpretatio ſuſcepit. Scribe, ut apud *Etymol. M.* p. 410. 20. ἀνακεκολπωμένοι pro ἀνακεκολλαμμέναι. Qui magnam hujus Gloſſarii partem deſcripſerunt, *Photius* Lexic. MS. & *Suidas*, non minus vitioſe exhibent ἀνακεκολαμμέναι. Χιτὼν ἀνακεκολπωμένος eſt *tunica in ſinum replicata*, ἀνάκωλος, ut ab iisdem Grammaticis recte exponitur. Lexicon Rhetoricum MS. Ζειρά. ζώνης εἶδος, ἢ ἔνδυμά τι, ὃ ἐπενδύνοντο μετὰ τοὺς χιτῶνας, ὥσπερ ἐφεστρίδα. ὅπερ καὶ μᾶλλον.

2. Ζώπυρα.] Legg. III. p. 585. C. Ὡς οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθορὰν, σχεδὸν ὄρειοί τινες ἂν εἶεν νομεῖς, ἐν κορυφαῖς που σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασεσωσμένα. cujus loci elegantiam, dici vix poteſt, quot ſcriptores quoties vel expreſſerint, vel adumbrarint. Nonnullos indicavit vir ſummus, *J. Fr. Gronovius* Obſerv. Lib. IV. cap. 3. p. 42. *Plutarchus* Laconic. p. 240. A. πάνυ βραχέα τινὰ ζώπυρα διασώζοντες τῆς Λυκούργου νομοθεσίας. *Lucian.* Timon. p. 106. ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττειν εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. ubi vide *Solan.* & *Hemſterh.* *Julianus* Ep. ad Athenienſ. p. 269. D. σώζεται δὲ ἐξ ἐκείνου καὶ εἰς ὑμᾶς ἔτι τῆς τῶν προγόνων ἀρετῆς ὥσπερ ἐμπύρευμά τι σμικρόν. & Ep. 34. p. 406. D. τοῦ γὰρ ὄντως τοῦ παλαιοῦ κόμματος, ἡμῖν οἱονεὶ σπινθήρ τις ἱερὸς ἀληθῶς καὶ γονίμως σω-

Ζυγομαχεῖν [3]. εἴργεσθαι ὑπό τινος.

Η

παιδεύσεως, ὑπό σοι μόνῳ ζωπυρεῖται. *Liban.* Opp. T. I. p. 769. C. θεῶν δῶρον ἡγούμην τὴν παῖδα· καὶ τοῦ παντὸς γένους ἐκεῖθεν ὥσπερ τι δεδόσθαι μοι ζώπυρον. *Themiſt.* Orat. III. p. 43. A. ἡ τῆς πόλεως ἐκείνης ἀγαθὴ μοῖρα μόνη, τοῦ γένους τὰ ζώπυρα διεσώσατο Idem Orat. VI. p. 84. A. Orat. VII. p. 100. D. καλόν τι διασώσασθαι τὰ ζώπυρα τῆς φιλοσοφίας. Orat. IX. p. 126. A. ἧς (τέχνης βασιλικῆς) ὑπὸ τὴν σὴν μερίδα τὰ ζώπυρα διασώζεται. Orat. XIII. p. 175. C. *Syneſ.* Calv. encom. p. 85. D. παλαιᾶς φιλοσοφίας, ἐν ταῖς μεγίσταις ἀνθρώπων φθοραῖς ἀπολομένης, ἐγκαταλειμμάτων περισωθέντων. de Provid. p. 142. D. μηδὲν ἐμπύρευμα τῆς ἐναντίας αἱρέσεως ἐν τῇ πολιτείᾳ λανθάνειν ὑποτρεφόμενον. Quod *Plato* ζώπυρον, alii ſcriptores non ſolum ἐμπύρευμα, ἔναυσμα, σπινθῆρα, ἔλειμμα, ſed etiam σπέρμα dixerunt, ſecuti *Homerum*, a quo tota haec loquendi ratio fluxit, Od. E. 490. Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. *Polybius* VI. 3. ὅταν ἐκ τῶν περιλειφθέντων οἱονεὶ σπερμάτων αὖθις αὐξηθῇ σὺν χρόνῳ πλῆθος ἀνθρώπων. *Philo* T. II. p. 566. μηδὲν σπέρμα πολέμου — ὑποτυφόμενον ἐάσαντα. ubi *Mangejus* σπέρμα imperite mutat in ζώπυρον vel ἐμπύρευμα. Utrumque, ζώπυρα & σπέρμα, eodem loco expreſſit *Cicero* de Fin. V. 7. *quorum ſimilia ſunt prima in animis, quaſi virtutum igniculi & ſemina.* Cui loco ſimillimus eſt hic *Maximi Tyrii* Diſſ. II. p. 17. ἐνέφυσε δέ τι αὐτοῖς ζώπυρον ἀφανὲς πρὸς σωτηρίαν βίου, ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι νοῦν. *Timaei* gloſſam *Photius* MS. & *Suidas* in Lexica ſua retulerunt.

3. Ζυγομαχεῖν.] *Heſychius* & *Cyrillus* Lexic. MS. explicant τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι, *rixari cum familiaribus*: quo ſenſu damnatur a *Luciano* Soloeciſt. p. 568. ubi videndus *J. G. Graevius.* Certe apud elegantiores ſcriptores eſt *cum inimicis contendere.* *Menander* Fragm. p. 252. Πρὸς τὴν τύχην γὰρ ζυγομαχεῖν οὐ ῥᾴδιον. *Liban.* Opp. Tom. I. p. 353. C. τὸ δὲ ζυγομαχεῖν σοι ἰδεῖν, ὦ κακόδαιμον, καὶ διαλέγεσθαι.

Ibid.

H.

Ἦ γάρ [1]; οὐχ οὕτως;

Ἥκιστα [2]. οὐ πάνυ.

Ἡδύς [3]. εὐήθης καὶ ἄφρων.

Ἠίθεος

Ibid. p. 756. D. οὐδ᾽ εἰς ἔρω ἦλθεν αὐτῷ περὶ τούτων, οὐδ᾽ ἐζυγομάχει. *Syneſ.* de Inſomn. p. 157. C. ὑπὲρ ἂν ἐγὼ καὶ πρεσβύτας ἀνθρώπους εἶδον ἐν θεάτρῳ ζυγομαχοῦντας. *Ariſtaenet.* Lib. II. Ep. 2. λήγετε τὴν ἔριν, παύσασθε ζυγομαχίας. Haec gloſſa aut aliunde huc venit, aut in *Platone* obliterata eſt.

1. Ἦ γάρ;] Theag. p. 8. H. Ἰατρικὴ γὰρ αὕτη ἐστίν. ἦ γάρ; ΘΕ. Ναί. Menon. p. 23. C. Alcibiad. I. p. 27. G. 28. G. 29. E. & ſingulis fere paginis. Sumpſit gloſſulam a *Timaeo Suidas*.

2. Ἥκιστα.] Negationem, quae exciderat, reſtitui. Contrario vitio infra ſcribitur: Οὐχ ἥκιστα. οὐ πάνυ, & apud *Heſychium*: Οὐχ ἥκιστα. ὐ[κ]μάλιστα. Utroque loco ὐ delendum. Idem mendum e *Xenophont.* Cyrop. Lib. I. p. 4. E. ſuſtulit *M. A. Muret.* Var. Lect. XII. 3. Alcibiad. I. p. 25. C. δοκεῖς δέ μοι ἐπὶ τούτῳ ἥκιστα μεγαλοφρονεῖν. Parmenid. p. 58. H. ἥκιστα γὰρ ἂν πολυπραγμονῇ. Theaet. p. 115. H. Ἥκιστα τὸ τοιοῦτον ἂν εἴη ἄγροικον. Ibid. p. 128. G. ἀγνοοῦσι γὰρ ζημίαν ἀδικίας; ὃ δεῖ ἥκιστα ἀγνοεῖν. Sophiſt. p. 149. F. 159. F. 161. F. Euthyd. p. 215. B. 223. G. 228. F. & centies alibi. Codex *Timaei* in margine adſcriptum habet: μάλιστα, ἀλλά γε ἄλλα. Vide *Villoiſonum* ad *Longum* p. 179.

3. Ἡδύς.] Quicunque Atticorum urbaniores dici haberique volebant, quem *ſtolidum & fatuum* dicere verebantur, leni blandoque nomine ἡδὺν, γλυκὺν, εὐήθη, χρηστὸν appellabant. *Plato* Euthyd. p. 226. D. Σὺ δὲ ἴσως οὐκ οἶδ᾽ ὁρᾷν αὐτά· οὕτως ἡδὺς εἶ. Gorg. p. 299. E. Ὡς ἡδὺς εἶ. τοὺς ἠλιθίους λέγεις τοὺς σώφρονας. ubi vide Scholia.

Ἠίθεος. 4. ἄφθαρτος πρὸς γυναῖκας.

Ἡμι-

lia. Polit. I. p. 414. A. Ἡδὺς γὰρ εἶ, ἔφη· ἀλλὰ πρὸς τοῦ μαθεῖν, καὶ ἀπότιζον ἀργύριον. Ibid. p. 418. E. Εἰκός γ', ὦ ἥδιστε. VII. p. 485. F. Hipp. Maj. p. 103. F. ΙΠ. Πολλὴ γὰρ ἄν μ' ἔχοι ἀπειρία καὶ τῆς τούτων φύσεως, καὶ τῆς τῶν παρόντων λέξεως λόγων. ΣΩΚ. Ἡδέως γε, ὦ Ἱππία. *Strabo* I. p. 94. *Lucian.* Demoſth. encom. p. 508. *Suidas*: Ἡδύς. εὐήθης. ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τοὺς ὑπομώρους. *Platonis* auctoritate hanc vocis notionem confirmat *Etymol. M.* p. 420. 42. *Suavem hominem* Graecorum imitatione dixit *Terent.* Phorm. II. 3. 64. Non minus commendationis habet γλυκὺς hac poteſtate. Hipp. Maj. p. 98. E. Ὡς γλυκὺς εἶ, φησὶν, ὦ Σώκρατες. *Heſychius*: Γλύκων. ὁ εὐήθης. ex *Ariſtophanis* Eccleſ. 977. ubi male pro nomine proprio habetur. Inprimis autem *Plato* vocem εὐήθης hac poteſtate frequentavit. Sophiſt. p. 169. C. ὁ μὲν γὰρ εὐήθης αὐτῶν ἐστιν, οἰόμενος εἰδέναι ταῦτα ἃ δοξάζει. Euthyd. p. 218. B. οὕτως ἔτι νέος τε καὶ εὐήθης ἐστι. Charmid. p. 239. B. οὐ γάρ πω οὕτω γε ἦν εὐήθης. Polit. I. p. 4 6. E. ὦ εὐηθέστατε Σώκρατες. Omitto plura. Vide *Waſſ.* & *Duker.* ad *Thucyd.* Lib. III. 83. Denique & χρηστὸς de *ſimplice* & *fatuo* uſurpari ſolet. *Plato* Theaet. p. 124. C. Οὗτος δὴ ὁ Σωκράτης ὁ χρηστός. Phaedr. p. 352. B. Χρηστὸς εἶ, ὅτι με ἡγῇ ἱκανὸν εἶναι τὰ ἐκείνου οὕτως ἀκριβῶς διιδεῖν. *Atticus* apud *Euſeb.* P. E. XV. p. 799. ἐκεῖνος μὲν γὰρ καὶ πάνυ χρηστός ἐστι. Plura *Deſ. Herald.* ad *Tertullian.* Apolog. p. 34. Haec omnia primum per ironiam dicta, mox etiam extra ironiam, eam, quam diximus, ſignificandi vim retinuerunt. Sed haec via nos nimis longe duceret.

4. Ἠίθεος.] Legg. VIII. p. 647. E. οἱ κατὰ μεγάλας ἀγέλας γεννηθέντες, μέχρι μὲν παιδογονίας ἠίθεοι καὶ ἀκήρατοι, γάμων τε ἁγνοὶ ζῶσιν. XII. p. 688. D. πρώτους δὲ προϊέναι τοὺς ἠιθέους, τὴν πολεμικὴν σκευὴν ἐνδεδυκότας ἑκάστους. ubi vide Scholiaſten. *Simonides* Anthol. L. III. p. 376. Ἦ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσας Ἠίθεον, πρὶν ἰδεῖν κουριδίαν ἄλοχον. *Euſtath.* ad Il. Σ. p.

Ἡμεδαπός [5]. ἡμέτερος πολίτης.

Ἠπία-

p. 1166. & *Valckenar.* ad *Euripid.* Phoeniſſ. 952. *Cyrillus* Lexico MS. Ἠΐθεος. ὁ ἄπειρος γάμου, ἢ νεώτερος ιδ̄ ἐτῶν. in quo ipſi parum convenit cum *Etymol. M.* p. 422. 40. Ἠΐθεος. ὁ ἄπειρος γάμου νέος, ἀπὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων ἕως δεκαοκτώ. Sed & hi termini anguſtiores ſunt, quam ut iis τοῦ ἠϊθέου aetas definiri debeat; praeſertim cum *caelibes* etiam ſic appellentur. Legg. IX. p. 662. A. ἤθεον γὰρ, ἢ καὶ γεγαμηκότα ἄπαιδα τελευτῆσαι. *Dionyſ. Halic.* A. R. Lib. II. p. 96. & *Quinctilian.* Inſt. Orat. I. 6. p. 46. Ceterum ex laudato *Platonis* loco, ubi ἠΐθεοι & γάμων ἀγνοὶ junguntur, facile fuerit, medelam afferre laboranti *Heſychio*: Ἀγνοδοχεῖς. οἱ ἠΐθεοι. vel, ut corruptius legitur in Lexico Sangerm. MS. Ἀγνοδικεῖς. οἱ θεοί. Scribendum: Ἀγνολεχεῖς, οἱ ἠΐθεοι. Iidem ſimili ratione ἄφθοροι dicuntur: qua ipſa voce ad ἠΐθεος explicandum uſus eſt *Heſychius*. *Chryſippus* apud *Gellium* XIV. 5. Παρθένος γὰρ εἶναι λέγεται κατὰ σύμβολον τοῦ ἀδιάφθορος εἶναι. *Artemidor.* V. p. 269. μέχει ἄφθορος ἦν, λαμπρῶς καὶ ἐπιφανῶς τῇ ἀθλήσει ἐχρήσατο, χρησάμενος γὰρ ἀφροδισίοις, ἀδόξως κατέλυσεν. *Porphyrius* de Abſt. Anim. IV. p. 174. θήλεια μὴ δεξαμένη εἰς ἑαυτὴν ἀναθυμίασιν σπέρματος, ἄφθορος λέγεται. Vetus lapis, editus a *Reineſio* Inſcript. Claſſ. XI. 13. p. 613. & nuper repetitus a *Donio* Inſcr. Claſſ. IV. n. 58. *Muratorio* p. CMLIII. 8. & *Maffeio* Muſ. Veronenſ. p. CCCXVI. 2. Φλάβιος Τερπνὸς κιθαρῳδὸς Ἀλεξανδρεὺς ἐτῶν κγ. ἄφθορος. *Flavius Terpnus, citharoedus, Alexandrinus, annorum* XXIII. *inveſtis.* Sic marmor vertendum eſt. Inepte *Muratorius* reddit, *Flavius Jucundus*, &c. *incorruptus*: quanquam *incorruptus*, quod ille e diobolari Lexico arripuit, ſic etiam dicitur a *Cicerone* Orat. 19. Gloſſae *Philoxeni*: *Inveſtis*, ἄφθορος. Vide *Iſ. Caſaubonum* ad *Appulej.* Apolog. p. 179. Sed haec praeter inſtitutum. Vix operae eſt monere, *Timaei* gloſſam a *Suida* eſſe deſcriptam.

5. Ἡμεδαπός.] Theag. p. 9.

Ἠπίαλος ⁶. ὁ ῥιγοπύρετος.
Ἦπου. ἄραγε, μονονουχὶ, αὐτίκα μάλα.

Ἠχαλ-

p. 9. C. καὶ ὁ ἡμεδαπὸς Ἀμφίλυτος. *Amphilytus noſtras.* *Ariſtophan.* Pace v. 219. Ὦ γῦν χαλκοκλῆς ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων. quod ab eo mutuatus eſt *Philoſtrat.* Icon. II. 32. p. 857. καὶ ἡ φωνὴ οὐκ ἀπὸ τοῦ ἡμεδαποῦ τρόπου. *Callimach.* Fragm. 152. Ἡ ἀπὸ Ἀσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή. *Lucian.* Phalar. prior. p. 198. ἀλλὰ Περίλαος ἦν τις ἡμεδαπός. *Syneſ.* Dion. p. 48. C. Epiſt. 147. p. 286. Ἡμεδαπὸς & ἐγχώριος junxit. *Heliodor.* Lib. X. p. 472. Lexicon Rhetor. MS. Ἡμεδαπή. ἡ οἰκεία χώρα, καὶ πατρὶς, ὥσπερ Ἀλλοδαπὴ, ξένη καὶ ἀλλοτρία. Hanc vocem *Moeris* p. 178. Atticis tribuit, & princeps Atticiſtarum, *Phrynichus* p. 162. exemplo ſuo confirmat. Multo rarius ὑμεδαπὸς occurrit. *Clemens Alex.* Protr. p. 35. τῆς δὲ ὑμεδαπῆς ἀπωλείας ἐχόμεναι. *Athenaeus* IX. p. 366. A. οὐχ ὡς ὑμεδαποὶ Ἀθηναῖοι. Ceterum mirari ſubit, ἡμεδαπὸς inter eas voces, ex quibus obſcuritas naſcatur, referri a *Theone* Progymn. cap. 13. p. 141. ὅταν καινὸν, ἢ σφόδρα παλαιὸν, ἢ ξένον ἢ τὸ γεγραμμένον· οἷον, ἡ ποδακάκκη, καὶ ἡ ἡμεδαπή. Sed locus magnum mendum continet. Legendum: οἷον, ἡ ποδοκάκκη, καὶ ἡ ἡμιδανάκη. Ut ποδοκάκκη vetuſtum, ſic δανάκη peregrinum vocabulum eſt. *Heſychius:* Δανάκη. νομισμάτιόν τι βαρβαρικὸν, &c. Idem: Ἡμιδανάκιον. νόμισμα ποιόν. Notiſſimum eſt *Callimachi* Fragm. 110. non ex Hecale, ut viri docti credunt, ſed ex Αἰτίοις ductum: ὅγε τέθμιον εἴσεμεν ἄλλως Ἐν στομάτεσσι νεὸς Ἀχεροντείας ἐπίβαθρον, Δανάκην. ubi vide *Bentlejum.*

6. Ἠπίαλος.] *Phrynichus* MS. Ἠπιάλης. ὁ ἐπιπίπτων καὶ ἐφέρπων τοῖς κοιμωμένοις δαίμων· τὸ δὲ Ἠπίαλος διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἕτερόν τι σημαίνει, τὸ καλούμενον ῥιγοπύρετον. *Theognis* v. 174. *Alciphron* Lib. III. Epiſt. ult. *Brodaeus* ad Anthol. L. I. p. 87. & qui indicantur ad *Heſych.* in v. In *Platone* hanc vocem quaerant alii. Gloſſulam tranſcripſerunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas.*

7. Ἠχαλ-

Ἤχαλλον [7]. ἐδυσχέραινον.

Ἤτριον [8]. τὸ τοῦ ὑφάσματος πλέγμα.

Ἦτρον [9]. ὁ μεταξὺ ὀμφαλοῦ τε καὶ αἰδοίου τόπος,

——— ——— ——— ἔνθα μάλιστα

Γίνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν.

Θαλ-

7. Ἤχαλλον.] Ex *Herodot.* Lib. III. 152. ὁ Δαρεῖός τε ἤχαλλε, καὶ ἡ στρατιὴ πᾶσα. Lib. IX. 117. καὶ ἤχαλλον οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τῶν ἑωυτῶν ἀποδημέοντες. *Euripid.* Iphig. Aul. v. 920. Ἐπίσταται δὲ τοῖς κακοῖσί τ' ἀσχαλᾶν, Μετρίως τε χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις. *Aristid.* Tom. I. p. 286. ὅτι οὖν μειζόνως ἀπορεῖν καὶ ἀσχάλλειν. *Alciphron* Lib. III. Ep. 19. *Ariſtaenet.* Lib. I. Ep. 15. p. 108. Multa praetermittimus, ne ipſa copia lectoribus moleſti ſimus.

8. Ἤτριον.] Phaedr. p. 353. F. ἀλλ' ὦ δαιμόνιε ἴδε καὶ σὺ, εἰ ἄρα καὶ σοὶ φαίνεται διεστηκὸς αὐτῶν τὸ ἤτριον, ὥσπερ ἐμοί. ubi *Hermias* Scholiis MStis: Ἤτριον λέγεται τὸ εὐφυὲς (l. εὐϋφὲς) ἱμάτιον καὶ ἀραιὸν, ὅπερ φαίνεται μὲν εὐφυὲς, (εὐϋφὲς) τῷ δὲ καταινοοῦντι διεστηκός ἐστι καὶ ἀραιὸν καὶ οὐκ εὐπαγὲς, ἀλλὰ ταχέως διεῤῥηγνύμενον. Mendoſiſſime apud *Heſychium* ſcribitur: Ἤτριον. ὑψηλὸς ἔλαφος. ubi ſcribendum: Ἤτριον. ὕφος λεπτόν. ut eſt v. Ἄτριον. Inde apud *Hippocrat.* ἐξητριάζειν, *vinum per ſaccum, e tenui linteo confectum, colare*: de quo *Adr. Heringa* Obſerv. cap. 20. p. 168. Εὐήτριον ὕφασμα eſt Politic. p. 192. D. ubi vide Scholia. Quod inde excerpſit *Pollux* VII. 35. *Herodianus de vocibus Atticis* necdum editus: Εὐήτριος χιτών. ὁ λεπτὸς καὶ εὐϋφής. Lege: Εὐήτριος. *Strabo* XV. p. 1016. Ἐκ τούτου δὲ Νέαρχος φησὶ τὰς εὐητρίους ὑφαίνεσθαι σινδόνας. quem deſcripſit *Euſtath.* ad *Dionyſii* Perieg. 1107. *Themiſtius* Or. XX. p. 237. C. Χιτῶνα ἠμφίεστο λεπτὸν καὶ εὐήτριον. *Pollux* X. 42. στρωμνὴ εὐήτριος. Vide *Euſtath.* ad Il. T. p. 1182. *Caſaubon.* ad *Athen.* III. 18. p. 188. *Salmaſ.* ad *Simm. Rhod.* Ov. p. 165. & *Valckenar.* ad *Euripid.* Phoeniſſ. 1727. ut alios taceam.

9. Ἦτρον.] Hanc deſcriptionem *Timaeus* mutuatus eſt ab *Homero* Il. N. 567—569. Μηριόνης δ' ἀπιόντα

Θ.

Θαλλός [1]. πᾶν τὸ θάλλον. κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας κλάδος.

Θέρμη.

τα μετασπόμενος βάλε δουρὶ Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα &c. Gloſſa pertinet ad Phaedon p. 402. fin. ἤδη οὖν σχεδόν τι αὐτοῦ ἦν τὰ περὶ τὸ ἦτρον ψυχόμενα. Lexicon Rhetor. MS. Ἦτρον. τὸ ὑπογάστριον οὕτως καλεῖται. μέμνηται Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. Locus eſt p. 690. Vide *Pollucem* II. 170. *Moeridem* p. 178. & reliquos Grammaticos. Pro ἦτρον ſaepe male ſcribitur ἶτρον, ut apud *Philonem* T. I. p. 45. 57.

1. Θαλλός.] Legg. XII. p. 686. F. στέφανον δὲ τὸ νικητήριον ἑκάστοις εἶναι θαλλοῦ. Ibid p. 688. A. στεφανοῦσθαι θαλλῷ. Phaedr. p. 338. C. σὺ μέντοι δοκεῖς μοι τῆς ἐμῆς ἐξόδου τὸ φάρμακον εὑρηκέναι. ὥσπερ γὰρ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα θαλλὸν ἤ τινα καρπὸν προσσείοντες ἄγουσι, σὺ ἐμοὶ λόγους οὕτω προτείνων ἐν βιβλίοις, τήν τε Ἀττικὴν φαίνῃ περιάξειν ἅπασαν καὶ ὅποι ἂν ἄλλοσε βούλῃ. Sic pro καρπὸν προσσείοντες ἄγουσι legendum docuit Criticorum princeps, *Iſ. Caſaubonus* ad *Athen.* Lib. I. cap. 19. p. 59. Hac loquendi formula cum nihil fingi poſſit venuſtius, juvat, quicquid *Caſaubonus* in ea explicanda reliquum fecit, in medium proferre. Θαλλὸν προσσείειν proprie eſt *viridem fruticem pecori oſtentare, & ſubinde quatere, ut gregem ad ſequendum prolicias, &, quocunque velis, ducas.* Idem aliis etiam modis effertur, θαλλὸν προσφέρειν, προδεικνύναι, προτείνειν, θαλλῷ ἕλκειν, ἄγειν, ἀπὸ θαλλοῦ περιάγειν. *Dio Chryſoſt.* Orat. LXV. p. 604. D. ἀλλ' ἐνίους ἀπὸ θαλλοῦ περιάγοντες, ὥσπερ τὰ πρόβατα. *Philoſtrat.* Vit. Sophiſt. L. II. cap. 10. p. 587. Τούτῳ ἀμφορέα μέν τις οἴνου προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, εὐμεταχειρίστῳ ἐχρῆτο, καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν θρεμμάτων τῷ θαλλῷ ἄγοντες ubi quis non miretur *Olearii* in-

inſcitiam cum pari negligentia conjunctam? Nam primum θαλλῷ vertit *pedo*: quem ipſum errorem in *Athenaei* interprete caſtigarat *Caſaubonus* l. c. Tum *Platonis* fontem, ex quo *Philoſtratum* hauſiſſe perſpicuum eſt, prorſus ignoravit. *Platonem* etiam imitatus eſt *Themiſt.* Orat. VII. p. 92. C. ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου προσιόντος, καὶ τοὔνομα τοῦτο ἀναισχύντως προϊσχομένου ὥσπερ θαλλὸν, ἀφαιρέτης τὴν συνήθη τρυφὴν, &c. Diceresne, librarios ad hanc locutionem ex omnibus libris expellendam conjuraſſe? *Themiſtius* haud dubie ſcripſerat προσειόντος· quanquam fateor, ne ſic quidem locum perpurgatum eſſe. Orat. XVI. p. 210. A. προσσείων ὥσπερ θαλλὸν τὴν βασιλέως φιλανθρωπίαν, ἥγε τιθασσοὺς καὶ χειροήθεις, μονονοὺ τὼ χεῖρε προσαγαγὼν εἰς τοὐπίσω. ubi *Dionyſ. Petavius* ſatis vertendo prodidit hujus formulae ignorationem. Eadem, quae *Themiſtio*, medicina adhibenda eſt *Libanio* Opp. Tom. II. p. 549. καί τοι καὶ διὰ γραμμάτων ἐκάλουν προσσιών· ὥσπερ τινα θαλλὸν τὸ διὰ τῶν δικῶν χρυσίον. Lege, & interpunge: καί τοι καὶ διὰ γραμμάτων ἐκάλουν, προσσείων ὥσπερ τινα θαλλὸν, τὸ διὰ τ. δ. χρυσίον. Idem Opp. Tom. I. p. 642. A. ὡς ὁ μισθὸς ἐπὶ πᾶν χωρίον εἵλκεν, ὥσπερ ὁ θαλλὸς τὰ πεινῶντα πρόβατα. Epiſt. 212. Δοκεῖ δέ μοι, μηδ᾽ ἂν δέξασθαι τὴν διοίκησιν, εἰ μὴ τούτῳ εἵλκετο τῷ θαλλῷ. in quibus exponendis, non miramur, hominem Graecae linguae mediocriter peritum, *J. C. Wolfium*, aberraſſe. Aliquando Graeci ſimpliciter dicunt προσσείειν τι, omiſſa voce θαλλόν. quod nec ipſum doctiſſimi viri ſatis intellexiſſe videntur. *Aelian.* H. A. Lib. I. cap. 29. Ἤδη δὲ καὶ ἐν ἡμέρᾳ θήρατρα ἕτερα τοῖς ὄρνισι προσσείει μωκωμένη. Ita hic locus legendus eſt ex Cod. Mediceo. Quod *Abr. Gronovius* nuper ex conjectura, ut videtur, recepit προσσεῖ, agnoſcit Codex Auguſtanus, cujus excerpta inſpeximus apud virum egregium, & in amicos ſumme officioſum, *Franciſc. Oudendorpium.* Sed tamen, ut diximus, emendandum eſt προσσείει. Singularis & animadverſione dignus eſt locus *Thucydidis* Lib. VI. 86. τὸ γὰρ πρότερον ἡμᾶς ἐπηγάγεσθε, οὐκ ἄλλον τινὰ προσσείοντες φόβον, ἢ, εἰ περιοψόμεθα ὑμᾶς ὑπὸ Συρακουσίοις γενέσθαι, ὅτι καὶ αὐτοὶ κινδυνεύσομεν. ubi dubitat *Dukerus*, V. C. utrum φόβον προσσείειν ab hac ratione, quam explicui-

mus, ductum ſit, an ab iis, qui gladios haſtasque vibrant. Prius veriſſimum eſſe, ſatis oſtendit ἐπηγάγισθε. Ex quo clarum eſt, hanc locutionis vim eſſe: *objecto & oſtentato metu, qui aliunde immineat, ad ſuas partes traducere*. Cum haec ita in chartam conjecta legiſſet admirabilis ille humaniorum literarum magiſter, *Ti. Hemſterhuſius*, ſic ea, pro ſuo erga me, meaque omnia ſtudio, ſupplenda & exornanda duxit: „ Commodum illud *Auguſtini* Tract. XXVI. in *Joh.* Euang. *Ramum viridem oſtendis ovi, & trahis illam.* Egregie *Caſaub.* quanquam *Athenaei* locus cum iisdem vitiis deſcriptus eſt ab *Euſtath.* ad Od. Λ. p. 1703. v. 10. *Themiſtius* minima mutatione ſic refingendus: ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου προσειόντος, καὶ τοὔνομα τοῦτο ἀνισχ. &c. Procopium intelligit, qui, arrepto imperio, Conſtantinum ſe genere contingere prae ſe ferebat, ejusque nominis illecebra Conſtantinopolis cives adlectatos ductabat. Audacior quidem orationis figura, ſed quae tamen *Aeliano* itidem corrupto non diſplicuit, Ep. XVI. σὺ δέ μοι καὶ αὐλητρίδας προσείεις (editur προσίης uterque interpres, quaſi ad προσίημι pertineret, hic, *adbibebis*, ille, *admoves*, Latine verterunt) καὶ ᾠδὰς, ὦ καταγέλαστε. Ab eadem ratione factum, ut haec macula noviſſimum etiam *Clementis Alex.* editorem fefellerit Strom II. p. 487. v. 35. καθάπερ αἱ ἀπελαύνοντες τὰ θρέμματα θαλλοὺς προσείοντες. Vere Med. C. in altero *Aeliani* loco προσείει· verborum, quae ſequuntur, integra ſunt a doctis viris vexata; verum ulcus praetervisum, quod equidem ita legendo ſanari poſſe arbitror: προσείει μωκωμένη, καὶ ἄλλοτε ἄλλην ἰδέαν προσώπου στρέφουσα, ὑφ' ὧν αἱροῦνται, καὶ παραμένουσιν ἐννεοὶ πάντες ὄρνιθες, ἠρημένοι δέει καὶ μάλα γε ἰσχυρῷ, ἐξ ὧν ἐκείνη μορφάζει. δέος intellige *ſtuporem*, ut ſaepe alibi. Ceterum in tertio ejusdem Scriptoris loco de Anim. VII. 13. pro, τὰ δὲ τελευταῖα ὑποσείων ἄρτους τε καὶ μάζας, multo malim προσείων, vel, quod aptius ſtructurae congruit, προσείσειεν, προσούσειεν. Eadem labe liberatus eſt ab

„ *Aem.*

Θέρμη [2]. ὁ πυρετός.

„ *Aem. Porto*, ceteroqui Critico ſane non acutisſimo, *Aelianus* apud *Suid.* in Γοργώ. Hac medicina, fuit, quum opinarer indigere *Lucianum* Hermot. T. I. p. 8 o. 82. θαλλῷ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν ὥσπερ τὰ πρόβατα· magis proprium & nitidius videbatur προσειθέντι· verum etſi rarior, uſus tamen idem obtinet in προδεῖξαι. *Baſil.* Ep. I. p. 70. B. ὥσπερ τι θρέμμα θαλλῷ προδεικνυμένῳ ἑπόμενος. Hinc δελεάσματα προδεικνῦναι apud *Themiſt.* p. 271. C. & tyranni, ut plebem lactent, initio conſueverunt προδεικνῦναι χρεῶν ἀποκοπὰς &c. p. 95. C. quae ſunt a *Platone* ducta prope finem Lib. VIII. Πολιτ." Hactenus ille. *Toupius* Emend. in *Suid.* T. III. p. 123. hac mea & *Hemſterhuſii* diſputatione adjutus, bene vidit, in *Aeliano* H. A. XVII. 22. legendum eſſe: θέλγων τὴν ἀκοὴν ὕμνῳ τινὶ γαμικῷ, προσειόντα Σειρῆνας. ut IV. 16. Σειρῆνας εἰς τὸ ἐφολκὸν προτείνει τῶν ἄλλων. At idem ad *Theocrit.* Eid. X. 71. p. 396. perperam huc trahit *Aſclepiadis* Epigramma Anthol. VII. p. 587. Τῷ θαλλῷ Διδύμη με συνήρπασεν· ὤμοι· ἐγὼ δὲ Τήκομαι, ὡς κηρὸς πὰρ πυρί, κάλλος ὁρῶν. Lege: Τῷ 'φθαλμῷ Διδύμης με συνήρπασαν. *Cynthia prima ſuis miſerum me cepit ocellis.* Cum *Timaeo* congruunt *Suidas* & *Cyrillus* Lexic. MS.

2. Θέρμη.] *Timaeus*, ut opinor, θέρμα ſcripſit: ut eſt in Theaetet. p. 129. E. Οἷον θέρμα· ἆρ' ὅταν τις οἰηθῇ ἰδιώτης αὐτὸν πυρετὸν λήψεσθαι, καὶ ἔσεσθαι ταύτην τὴν θερμότητα. Neutrum τὸ θέρμα ex *Ariſtophane* laudat *Pollux* IV. 186. ex *Menandro* Lexicon Regium MS. quod *Phavorinus* in v. deſcripſit: Θέρμη καὶ Θέρμα. Φερεκράτης· Σκέψαι δέ μου Τὸ μέτωπον, εἰ θέρμην ἔχουσα τυγχάνω. καὶ Μένανδρος· Βουβὼν ἐπήρθη τῷ γέροντι, θέρμα τε Ἐπέλαβεν αὐτόν. Οὐκ εὖ τοίνυν οἱ λέγοντες, ὅτι Θέρμα μὲν ἡ πυρετική, Θέρμη δὲ ἡ πόλις. *Menandri* locum in uſus ſuos convertit *Aelianus* Epiſt. 2. ſed θέρμα notio-

Θαύματα [3]. νευροσπάσματα.

Θερ-

re θέρμη commutans. Ex iis, quae diximus, ſatis intelligitur, falli *Phrynichum*, perdoctum cetera Grammaticum, de Dict. Att. p. 146. ſic ſcribentem: Θέρμα. οὕτως ὁ Μένανδρος διὰ τοῦ α, ἀλλ' οὔτε Θουκυδίδης, οὔθ' ἡ ἀρχαία κωμῳδία, οὔτε Πλάτων· θέρμη δέ. Recte ait, *Thucydidem* θέρμη dixiſſe II. 49. πρῶτον μὲν τῆς κεφαλῆς θέρμαι ἰσχυραὶ ἐλάμβανον. quem imitatur ſcriptor incertus apud *Suid.* v. Ἰσχυρῶν. At male negat, θέρμα apud veteres Comicos & *Platonem* reperiri. Latini etiam *calorem* pro febre dicunt, ut *Tibullus* IV. 11. 2. ubi vide *Heynium* noſtrum.

3. Θαύματα.] Sic ex conjectura emendavimus. Nam Codex MS. vitioſe praebebat: Θραύματα. νεβροσπάσματα. Una litera emendatius *Photius* Lexic. MS. *Timaeum* noſtrum pro more compilans, & *Etymol. M.* p. 454. 16. Θραύματα. νευροσπάσματα. Θαύματα, quae Latini *miracula* vocant, ſunt *praeſtigiae circulatorum, imagunculas nervis moventium, ut imperitum populum ſtupore defigerent.* Vide *Iſ. Caſaubonum* ad *Theophraſt.* Char. cap. 6. p. 181. *Th. Gatakerum* ad *M. Antonin.* VII. §. 3. p. 207. & Interpretes ad *Diodor. Sic.* Excerpt. p. 607. *Plato* Polit. VII. p. 480. init. παρ' ἣν ἴδε τειχίον παρῳκοδομημένον, ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παραφράγματα, ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δεικνῦσιν. Legg. I. p. 573. C. θαῦμα μὲν ἕκαστον ἡμῶν ἡγησώμεθα τῶν ζώων θεῖον, εἴτε ὡς παίγνιον ἐκείνων, εἴτε ὡς σπουδῇ τινὶ ξυνεστηκός. οὐ γὰρ δὴ τοῦτό γε γινώσκομεν· τόδε δὲ ἴσμεν, ὅτι ταῦτα τὰ πάθη ἐν ἡμῖν οἷον νεῦρα ἢ μήρινθοί τινες ἐνοῦσαι, σπῶσί τε ἡμᾶς, καὶ ἀλλήλαις ἀνθέλκουσιν, ἐναντίαι οὖσαι, ἐπ' ἐναντίας πράξεις. quem locum ob oculos habuit *Philo* T. II. p. 12. laudavit *Euſtath.* ad Il. Ψ. p. 1333. & explanarunt *Caſaubon.* ad *Perſ.* Sat. V. p. 434. & *Muretus* Operum Tom. III. p. 534. Legg. II. p. 578. A. οὐ θαυμαστὸν δέ, εἴτις καὶ θαύματα ἐπιδεικνὺς, μάλιστ' ἂν νικᾷν ἡγοῖτο. *Juncus* apud *Stob.* p. 873. καθάπερ ἐπὶ σκηνῆς, ἢ τινος ἀγορᾶς, ἐν ᾗ

δει-

Θεηπολεῖν 4. θεῶν εἰκόνας ἔχοντα περιπολεῖν, ἀργύριον εἰσπραττόμενον.

Θεσμο-

θεικνύουσιν οἱ θαυματοποιοὶ τὰ θαύματα. *Philo* T. I. p. 28. ἃ δὴ πάντα, καθάπερ ἐν τοῖς θαύμασιν ὑπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ νευροσπαστούμενα, τότε μὲν ἠρεμεῖ, τότε δὲ κινεῖται. *Dio Chryſ.* Orat. VIII. p. 132. A. πολλῶν δὲ θαυματοποιῶν, θαύματα ἐπιδεικνύντων. Orat. XX. p. 264. B τὸ δὲ ὀρχούμενον, τὸ δὲ θαῦμα ἀποδιδόμενον. *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXI. p. 247. Ἤδη δέ τις καὶ ἐπὶ γελοίου χρείᾳ παρελεύσεται, καὶ ἄλλος ἐπὶ θαυμάτων. Diſſ. XXXV. p. 413. Saepe θαῦμα ad alias praeſtigias transfertur. *Plato* Sophiſt. p. 154. B. Τί ποτ' οὖν εἴη τὸ τῆς σοφιστικῆς δυνάμεως θαῦμα; Legg. VII. p. 634. A. θαύματα ὄντες τοπολὺ, σμικρὰ δὲ ἀληθείας ἄττα μετέχοντες. *Euripid.* Bacch. v. 1061. & *Aelian.* H. A. Lib. V. cap. 2. Qui has ludicras artes exercebant, θαυματοποιοὶ dicebantur. *Plato* Sophiſt. p. 156. A. Ipſa ars, θαυματοποιΐα. Sophiſt. p. 151. F. 169. E. Polit. X. p. 514. A. θαυματουργία, Legg. II. p. 582. G. θαυματουργεῖν, Tim. p 547. E. Sed ab his neuroſpaſtis omnino diſtinguendi ſunt ii, qui αὐτόματα, *aliaque opera mechanica conficiebant*, θαυματοποιοὶ & ipſi appellati. De quibus *Manetho* IV. 438. Μηχανικοὺς τεύχει τε καὶ ὀργανοπήκτορας ἄνδρας, Τεκτοσύνης τ' ἄρχοντας, ἴδ' αὐτοδίδακτα τέχνῃσιν Θαύματα δαιδάλλοντας. Vide *Hemſterh.* ad *Pollux.* VII. 189. Hanc mirabilium machinarum conſtruendarum rationem, quae olim Mechanices pars erat, elegantiſſime tradidit *Hero Alexandrinus*, cujus Θαυματοποιητικὰ vel Αὐτοματοποιητικὰ extant inter Veteres Mathematicos Pariſ. 1693. fol. editos.

4. Θεηπολεῖν.] Verbum θεηπολεῖν, vel, ut in Editionibus vulgatis legitur, θεοπολεῖν, *Platoni* proprium eſt, nec ullum ejus exemplum apud alios ſcriptores reperitur. Legg. X. p. 674. D. ὃς ἐλάττω τε εἰς θεοὺς αὐτῶν τοὺς πολλοὺς ἔργῳ καὶ λόγῳ πλημμελεῖν ἂν ποιοῖ, καὶ δὴ καὶ ἀνοήτους γίγνεσθαι ἧττον, διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι θεοπολεῖν παρὰ νόμον. Ex *Timaei* explicatione intelligitur, θεηπολεῖν fere idem eſſe, quod ἀγείρειν τῷ θεῷ, de quo ad v. Ἀγείρουσαι, p. 9. Ceterum in *Timaeo* verbum

ἔχον-

Θεσμοθέται [5]. νομοθέται ἢ νομοφύλακες.

Θόλος [6]. οἶκος περιφερής. ἐν ᾧ οἱ Πρυτάνεις συνειστιῶντο. Πρυτανεῖον δὲ ὠνόμασται, ἐπεὶ πυρῶν ἦν ταμιεῖον.

Θολῶσαι [7]. θολερὸν ποιῆσαι.

Θρατ-

ἔχοντα, quod librariorum culpa exciderat, revocavimus, ſecuti *Photium* Lexico MS. *Suidam*, & *Etymol. M.* p. 444. 27. qui ſic in ſuis *Timaei* exemplis ſcriptum repererunt. *Photii* etiam haec gloſſa eſt: Θεοπολεῖν. τὸ περὶ θεοὺς ἀναστρέφεσθαι.

5. Θεσμοθέται.] Tim. p. 531. D. διαθεσμοθετῆσαι δὲ πάντα αὐτοῖς ταῦτα. Ipſum nomen θεσμοθέται, culpa fortaſſe mea, non annotavi ex *Platone*. Gloſſam a *Timaeo* mutuatus eſt *Suidas*.

6. Θόλος.] Apolog. p. 365. C. οἱ τριάκοντα αὖ μεταπεμψάμενοί με πέμπτον αὐτὸν εἰς τὴν Θόλον. & mox: ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τῆς Θόλου ἐξήλθομεν. Frequens τῆς Θόλου mentio eſt apud veteres, tanquam *Andocid.* de Myſter. p. 194. *Socrat.* Epiſt. p. 194. & alios, quos *Meurſius* de Ceramico gem. cap. 7. indicavit. Lexicon Rhetor. MS. Θόλος. τόπος τις ἐν τοῖς ἀρχείοις κληθεὶς, διὰ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς. ἦν γὰρ θολοειδὴς, καὶ ὀροφὴν εἶχε περιφερῆ οἰκοδομηθεῖσαν, οὐχὶ ξυλίνην, ὡς τὰ ἄλλα οἰκοδομήματα. λέγεται δὲ θηλυκῶς ἡ θόλος. ex quo *Etymologo M.* p. 453. 30. qui illud deſcripſit, pro λιθοειδὲς redde θολοειδὲς, ut *Hemſterh.* ad *Polluc.* VII. 174. correxit ex *Ulpiano* ad *Demoſth.* de F. L. p. 254. *Sext. Empiric.* adv. Gramm. I. 7. p. 248. ait, θόλος ab aliis maſculino genere, ab aliis feminino efferri. Uſitatius tamen eſt ἡ θόλος, inprimis cum locus, ubi Prytanes epulabantur, ſignificatur. *Suidas* in paucis a noſtro *Timaei* exemplari differt, hanc exhibens ſcripturam: ἐν ᾧ Πρυτάνεις εἱστιῶντο. Πρυτανεῖον δέ τι ἰδίως ὠνόμασται &c. Sed convenit *Photius* Lexic. MS. niſi quod ibi πῦρ pro πυρῶν male ſcribatur.

7. Θολῶσαι.] Neſcio, quo gloſſa pertineat. Legg. VII. p. 642. A. nomen ἀναθόλωσις occurrit: ἐν τοῖς

Θράττει [8]. ταράττει, κινεῖ.

Θυηπολοῦσι [9]. περιπολοῦσι, διὰ θυσιῶν ὑπισχνούμενοι θεοὺς ἐξιλάσκεσθαι.

Θυήματα [10]. θυμιάματα. ἄλφιτα δέ ἐστι ταῦτα οἴνῳ καὶ μέλιτι δεδευμένα.

Θυρ-

τοῖς ἄλλοις δὲ, ἐξέστω θηρεύειν, μὴ χρωμένον ὅπλων ἀναθολοῦσι μόνον. quae laudat *Suidas* v. Ἀναθολοῦσι. Θολερὸς etiam non ſemel in *Platone* reperias. Phaedon. p. 400. D. ἐντεῦθεν δὲ (ποταμὸς) χωρεῖ κύκλῳ θολερὸς καὶ πηλώδης. Tim. p. 538. C. ἀέρος τὸ μὲν εὐαγέστατον, ἐπίκλην αἰθὴρ καλούμενος· ὁ δὲ θολερώτατος, ὁμίχλη τε καὶ σκότος. Ibid. p. 552. F. εἰς ὕδατος θολερὰν καὶ βαθεῖαν ἕωσαν ἀνάπνευσιν. *Heſychius*: Θολερόφρον. μέγα. Corrige: Θολερόχρουν. μέλαν. Pro θολὸς & θολερὸς veteres etiam ὀλὸς & ὀλερὸς dixerunt. *Phrynichus* MS. Ἀναθολοῦσθαι. ἀνταράττεσθαι· παρὰ τὸ θολὸν τῆς σηπίας, ὃν οἱ Ἀττικοὶ καὶ χωρὶς τοῦ θ ὅλον λέγουσιν. Vide *Foëſium* Oecon. *Hippocr.* v. Ὅλος.

8. Θράττει.] Vide ad v. Ἐνθράττειν, p. 93.

9. Θυηπολοῦσι.] Praepoſitionem διὰ, quae ex Cod. noſtro elapſa erat, ex *Photio* MS. & *Suida* reſtituimus. Polit. II. p. 424. D. βίβλων δὲ ὅμαδον παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως, — καθ' ἃς θυηπολοῦσι, πείθοντες οὐ μόνον ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ πόλεις, ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων, διὰ θυσιῶν καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν, εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν, &c. *Euripid.* Troad. v. 330. Κατὰ σὸν ἐν δάφναις ἀνάκτορον θυηπολῶ. *Dionyſ. Halic.* A. R. II. p. 127. θυηπολούσας τε καὶ τὰ ἄλλα θρησκευούσας κατὰ νόμον. Θυηπολία eſt *ſacrificium*. *Apollon. Rhod.* Lib. I. v. 1124. ἀμφὶ δὲ φύλλοις στεψάμενοι δρυΐνοισι θυηπολίης ἐμέλοντο. *Getuli* Epigr. editum a *Dan. Heinſio* Poëm. p. 149. σοὶ τάδε πέμπω Ψαιστία, καὶ λιτῆς δῶρα θυηπολίης. *Myrini* Epigr. apud *Kuſter.* ad *Suid.* v. Κράντορες· Δεξαμένη λαμπρῆς δῶρα θυηπολίης. *Philippi* Epigr. apud eundem ad *Suid.* T. II. p. 289. ἐπ' εὐιέρους βῆθι θυηπολίας. *Metrodori* Epigr. apud *Salmaſ.* Exerc. *Plin.* p. 745. *Plutarch.* Tom. II. p. 1102. A.

10. Θυήματα.] Θύημα, θῦμα, θύωμα non, niſi forma, differunt. Ut θῦμα

eſt

θυραυλεῖν[11]. ἔξω τῶν θυρῶν αὐλίζεσθαι καὶ ἀναστρέφεσθαι. Θῶ-

eſt a θύω, ſic θύνημα a θυέω, & θύωμα a θυόω. A θύω etiam eſt θύλη, θυλέω· unde ejusdem vox poteſtatis θύλημα. In his omnibus manſit nativa vis verbi θύω, quae eſt *adolendi*, vel *fiendi*. *Fio* enim (unde *ſuffio*, *ſuffimentum*,) antiquiſſimi Latini dixere pro Aeolum φύω, quod ipſum eſt θύω, ut θίγειν, φίγειν, σκύθος, σκύφος, &c. Sed inſolentiorem illam formam θύνημα, credibile eſt, ſaepe a librariis in vulgatiorem θῦμα eſſe mutatam. In *Platone* certe θῦμα decies legas, θύνημα ne ſemel quidem. Politic. p. 183. G. Polit. II. p. 429. H. Crit. p. 564. A. Legg. V. p. 610. D. VI. p. 626. A. VII. p. 631. G. VIII. p. 645. D. X. p. 665. G. 674. E. XII. p. 688. H. Si quis vero, antiquos Grammaticos ſecutus, θῦμα & θύνημα ita diſtinguere malit, ut prius ſit ampliore ſignificatione, *quicquid immolatur*, poſterius contractiore *ſuffimentum*, vel *farra melle vinoque imbuta*; θύνημα, ſuſpicari poſſit, reſtituendum eſſe Legg. XII. p. 691. A. μὴ βρώμασι καὶ θύμασι τὰς ξενηλασίας ποιουμένους, καθάπερ ποιοῦσι νῦν θρέμματα Νείλου. *Heſychius*: Θυήματα. τὰ ἐπιφερόμενα ἄλφιτα εἰς θυσίαν. Idem: Θυάματα. θυμιάματα. Vide *Erotian.* h. v. De voce θύλημα exquiſite diſputarunt *Iſ. Caſaub.* ad *Theophr.* cap. 11. p. 236. & *L. Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. v. 600. Ea reddenda videtur *Pherecrati* apud *Clement. Alex.* Strom. VII. p. 847. Excerpt. *Grotii* p. 513. Εἶτ' ἀλλήλους αἰσχυνόμενοι, Οὐλήμασι κρύπτετε πολλοῖς. Lege: Θυλήμασι κρ. π. id eſt, *oſſa multis libis contegitis*. Idem *Pherecrates* θυλήματα alio loco θυμέλας vocavit. *Phrynichus* MS. Θυμέλη. νῦν μὲν θυμέλην καλοῦμεν τὴν τοῦ θεάτρου σκηνήν· καὶ ἔοικε παρὰ τὸ θύειν κεκλῆσθαι ὁ τόπος οὗτος. Φερεκράτης δὲ τὰ θηλύματα, (θυλήματα leg. cum *Sallierio*) ἅπερ ἐστὶ ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ μεμαγμένα, ἃ οὗτος (l. ὡσαύτως) καλεῖ Θυμέλας. Quo referenda eſt gloſſa *Heſychii*: Θυμέλαι. τὰ ἄλφιτα τὰ ἐπιθυόμενα.

11. Θυραυλεῖν] Hoc verbum proprie dicitur de perdite amantibus, qui, a puel-

Θῶπες[12]. οἱ μετὰ ψεύδους καὶ θαυμασμοῦ τινὶ προσιόντες ἐπὶ κολακείᾳ.

Ἴδιον.

puellis excluſi, ante fores ſub divo pernoctant, παρακλαυσίθυρον cantantes: qua de re *Iſ. Caſaub.* ad *Perſ.* Sat. V. p. 452. *Philo* T. I. p. 306. περὶ δὲ τὰς ἐρωτικὰς μίξεις ἐπειγόμενοι, κωμάζουσι καὶ θυραυλοῦσι. *Plutarch.* Amator. p. 759. A. ἀλλὰ καὶ παρόντες ἐρῶσι, καὶ ἀπόντες ποθοῦσι· καὶ μεθ' ἡμέραν διώκουσι, καὶ νύκτωρ θυραυλοῦσι. *Philoſtrat.* Epiſt. 53. p. 940. εἰς δὲ θητείαν (Amoris) ὑπήχθη πικρὰν, ἧς ἔργα θυραυλίαι, (ſic leg. non θυραυλικὰ) καὶ χαμαικοιτίαι, καὶ ἡ πρὸς θάλπος καὶ χειμῶνα ἀντίταξις. *Ariſtaenet.* Lib. II. Ep. 20. Νέος ἐρωτικὸς ἀνήνυτα προσκαρτερῶν καὶ θυραυλῶν, γυναικὶ μέμφεται δεινῶς ἀπειθούσῃ. Has τὰς δυσεράστων θυραυλίας *Plato* Sympoſ. p. 319. D. & ex eo *Ariſtaenet.* l. c. κοιμήσεις ἐπὶ θύραις vocant. Longe pulcherrimus eſt locus Sympoſ. p. 328 B. (Ἔρως) χαμαιπετὴς ἀεὶ ὢν, καὶ ἄστρωτος, ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαιθρίοις κοιμώμενος, quem rurſus *Ariſtaenet.* l. c. & praeter hunc *Themiſt.* Orat. XIII. p. 162. D. ſuos in uſus converterunt: σκληρὸς καὶ αὐχμηρὸς, καὶ θυραυλῶν ἐπὶ θύραις, καὶ ἐν ὑπαίθρῳ τὰ πολλά. Sed ejusdem verbi vis tam late patet, ut de omnibus, qui quacunque de cauſſa foris degunt, dicatur. *Plato* Politic. p. 176. A. γυμνοὶ δὲ καὶ ἄστρωτοι θυραυλοῦντες τὰ πολλὰ ἐνέμοντο. Legg. III. p. 592. E. ποιμένας ἀπεργάζεσθαι μάλα ἰσχυροὺς, καὶ δυναμένους θυραυλεῖν, καὶ ἀγρυπνεῖν. *Dio Chryſ.* Orat. VI. p. 88. B. ἐκεῖνοι μὲν ὁρῶντες ῥιγοῦντα καὶ θυραυλοῦντα, καὶ διψῶντα πολλάκις. VIII. p. 131. A. ἐν τῷ Κρανίῳ θυραυλῶν. XXV. p. 281. ἔτι νῦν μαστιγοῦνται Λακεδαιμόνιοι, καὶ θυραυλοῦσι, καὶ γυμνητεύουσι. LX. p. 580. A. *Themiſt.* Orat. II. p. 39. C. VI. p. 81. B. VIII. p. 119. D. & alibi. *Syneſ.* de Regn. p. 12. C. 15. C. de Inſom. p. 150. C. Corrupte *Heſychius*: Θήραυλος. ἀγρὸς τις. Legendum: Θύραυλος. ἀγρώστης. Vide *Stephan. Byzant.* v. Αὐλὴ, & *Caſaubonum* Exerc. II. in *Baron.* p. 173.

12. Θῶπες.] Theaetet. p. 128. E. ὅταν ἐς δουλικὰ ἐμπέσῃ διακονήματα· οἷον, στρωματι-

I.

Ἴδιον [1]. ἰδιωτικόν.

Ἰδίων.

πόθεσμον μὴ ἐπιςάμενος συσκευάσασθαι, μηδὲ ὄψον ἡδῦναι, ἢ θῶπας λόγους. ubi vide Scholia. Quam loquendi rationem, arbitror, *Platonem* ab *Euripide*, deliciis ſuis, ſumpſiſſe. Sic enim ille Syleo, in Excerpt. *H. Grotii* p. 429. πρῖθε γὰρ κάτω Γῆς εἶσιν ἄςρα, γῆ τ' ἄνεισ' εἰς αἰθέρα, Πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον. Sed eandem etiam ducere potuit ex *Epicharmo*, cujus hoc fragmentum eſt apud *Polluc.* IX. 82. tentatum a *Toupio* Emend. in *Suid.* T. III. p. 259. Καὶ πάντα γιγνώσκοιτε τοῦ τι λόγου. Lege: Καὶ πάντα γιγνώσκοντε θωπὶ λόγῳ. *Euripidea* laudavit *Philo* T. I. p. 127. T. II. p. 53. & imitando expreſſit T. II. p. 52. τοὺς θῶπας λόγους ἑτέροις καταλιπών. p. 532. τοὺς θῶπας αὐτοῦ λόγους καὶ κεκομψευμένους ἐπὶ φενακισμῷ. p. 533. λόγους θῶπας καὶ μακρὰς ῥήσεις πεπλασμένων ἐγκωμίων συνείρων. p. 569. παρεσκευασμένοι μὲν θῶπας λόγους. p. 633. Μελετήσασα γὰρ θῶπας λόγους. *Damaſcius* apud *Phot.* p. 1069. ἐθεράπευε τὰ δίκαια, καὶ φιλοσοφίᾳ πρέποντα, ἀλλ' οὐ τὸν θῶπα τρόπον καὶ βάναυσον. Vide *Weſſelingium* ad *Herodot.* III. 80. Variata loquendi formula *Plato* Legg. X. p 673. B. dixit: πείθουσι θωπείαις λόγων. *Suidas*, *Timaeum* deſcribens, in fine gloſſae adjecit λόγοι, e *Platonis* contextu. At cum *Timaeo* congruit *Photius* Lexico MS. niſi quod τῇ pro ἐπὶ vitioſe ſcribatur.

1. Ἴδιον.] Gorg. p. 290. C. καὶ τὰ πλοῖα πάντα, καὶ τὰ δημόσια, καὶ τὰ ἴδια. Phaedr. p. 350. οὐ μόνον ἐν δικαστηρίοις, καὶ ὅσοι ἄλλοι δημόσιοι σύλλογοι, ἀλλὰ καὶ ἐν ἰδίοις. Polit. II. p. 425. C. οὐδεὶς πώποτε οὔτ' ἐν ποιήσει, οὔτ' ἐν ἰδίοις λόγοις ἐπεξῆλθεν ἱκανῶς τῷ λόγῳ. Legg. XII. p. 694. A. ἡνίκ' ἂν τῶν ἄλλων πράξεων ἰδίων τε καὶ κοινῶν καὶ μάλιςα ἤ τις σχολὴ παιδί. Sic centies ἰδίᾳ, *privatim*, opponitur δημοσίᾳ, *publice*. Hipp. Maj. p.

95.

Ἰδίειν [2]. ἱδρῶν.

Ἱεράτω [3]. κατὰ νόμον ὀργιαζέτω καὶ θυέτω. Ὀργεῶνες γὰρ οἱ θύται.

Ἱερο-

95. E. 96. B. Gorg. p. 296. E. Vide Schol. Comici ad Plut. v. 908. & ad Ran. v 462. & *Harpocrat.* in v. Hic igitur vocis uſus cum tam tritus ſit, jure mireris, *Mangejum* in *Philone* T. II. p. 359. ἐν πᾶσί τε χωρίοις ἰδίοις τε καὶ δημοσίοις in ἰδιωτικοῖς τε καὶ δημοσίοις mutaſſe. Tranſcripſit gloſſulam *Suidas.*

2. Ἰδίειν.] Hoc quoque verbum in *Platone* abolitum eſt, gloſſā ἀνιδρῶν in ejus locum ſubſtituta. Tim. p. 545. A. θέρους μὲν ἀνιδροῦσαν καὶ νοτιζομένην ἔξωθεν, ψύχους κατὰ πᾶν τὸ σῶμα παρέξειν οἰκεῖον. Sic editi libri. Sed bonum factum, quod veteres Codices veram lectionem conſervarunt. Nam Tubingenſis, *Timaeo* conſentiens, habet ἰδιοῦσαν, meus ἐνιδιοῦσαν, pro ἀνιδιοῦσαν, ut puto. Ἰδίειν vetus comoedia, id eſt, Atticae linguae norma, teſte *Apollonio* Lex. *Homer.* p. 357. frequentiſſime uſurpavit. Ita *Ariſtophan.* Ran. v. 239. ὁ πρωκτὸς ἰδίει πάλαι. Pace v. 84. Πρὶν ἂν ἰδίῃς. ubi vide Schol. Avib. v. 792. οὐκ ἂν ἐξίδιζεν ἐς θοιμάτιον. Quo magis miror, illud a *Luciano* Lexiph. p. 323. tanquam obſoletum rideri. Ipſe tamen, oblitus ſui, non ſemel eo uſus eſt, e. g. De merc. conduct. p. 671. Pro lapſ. in ſal. p. 725. *Liban.* Opp. T. I. p. 330. D. ἐγὼ δὲ ἴδιον, ἐκαλινδούμην, ἔτρεμον τὴν κεφαλήν. Plura *Adr. Heringa* Obſerv. cap. 6. p. 45. Ἀνιδιτὶ eſt Legg. IV. p. 601. G.

3. Ἱεράτω.] Etſi nihil a Gloſſographo noſtro diſcrepant *Photius* Lex. MS. *Suidas*, & *Etymol. M.* p. 468. 42. malim tamen legere ἱεράσθω. Nam Activum, vereor, ut quiſquam veterum ſcriptorum uſurparit. Qua de re, reperto aliquando, ad quem gloſſa pertineat, loco, liquidius poterit judicari. Grammatici recte tradunt, ἱερεῖα dici ea, *quae Diis conſecrantur:* ἱερεῖς ii, *qui ſacerdotio* *fun-*

Ἱερομηνία [4]. μὴν ἐν ᾧ ἡμέραι εἰσὶν ἑορταστικαί.

Ἱερομνήμονες [5]. οἱ εἰς Πύλον ἐκπεμπόμενοι γραμματεῖς.

Ἰκτάρ.

funguntur. Quod diſcrimen non ipſi veteres ſcriptores, ſed interdum eorum librarii, neglexerunt, ut in exemplis, quae *Fr. Sylburgius* ad *Pauſan.* L. II. p. 186. collegit. *Herodot.* II. 35. ἱρᾶται) γυνὴ μὲν οὐδεμίη οὔτε ἔρσενος θεοῦ, οὔτε θηλέης. Frequens verbum eſt in marmoribus antiquis. *Gruter.* p. 457. I. Ποντικὸς Ἀσκληπίου — ἀστυνομήσας, ἱρασάμενος τῇ πατρίδι &c. ubi *Reineſius* Inſcr. Claſſ. I. 243. p. 225. ſcribit ἱερατευσάμενος, addens, ἱρασάμενος eſſe ἀδόκιμον. Quod tam docto viro excidiſſe nollem. Lapis apud *Chisbullum* Ant. Aſiat. p. 168. & *Murator.* Inſcr. p. 643. Γαλατῶν ὁ δῆμος ἱρασάμενον Καίσαρι σεβαστῷ. Alius apud *Maffeum* Muſ. Veron. p. 42. Ἀ πόλις Νειραν... Ἀλέξα ἱερασαμένην ἀρετῆς ἕνεκεν θεοῖς. Vide *Dukerum* ad *Thucyd.* V. 1. & *Taylorum* ad Marm. Sandvic. p. 17.

4. Ἱερομηνία.] Gloſſa inſititia videtur, ut plures in hac ipſa litera. De ἱερομηνία, vide, quos laudat *Hemſterhuſ.* ad *Heſych.* Tom. II. p 26.

5. Ἱερομνήμονες.] Horum nulla in *Platone* mentio eſt. Nec de iis diſputare attinet poſt *Th. Reineſium* ad Inſcr. Claſſ. I. n. 241. p. 223. & *Anton. Dalenum* Diſſ. VI. de Antiqu. & Marm. p. 450. Lexicon Rhetor. MS. & *Photius* Lex. MS. Ἱερομνήμονες. οἱ συνθύοντες εἰς τὸ συνέδριον τῶν Ἀμφικτυόνων ἐξ ἑκάστης πόλεως. ὠνομάσθησαν δὲ οὕτως παρὰ τὸ μνημονεύειν τῶν ἱερῶν. ἱερὰ δέ ἐστι τὰ Ἀμφικτυονικὰ δόγματα, καὶ ἱερὸν τὸ συνέδριον τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων. Quam gloſſam cum *Etymologus M.* p. 468. 50. totidem verbis deſcripſerit, perſpicuum eſt, verba, quae mediae gloſſae apud *Etymol.* intruſa ſunt, Ἀθηναῖοι ἑορτὴν Διὸς ἄγουσι καὶ Ἥρας, οὕτω καλοῦντες, ad aliam gloſſam, Ἱερὸς γάμος, pertinere: quod ſagaciſſime vidit *Hemſterhuſ.* ad *Heſych.* T. II. p. 28. Gloſſa noſtra etiam eſt apud *Photium* Lex. MS. &

Ἴκταρ [6]. ἐγγύς. εἴρη) ἢ παρὰ τὸ ἐφικνεῖσθαι.

Ἱμᾶν [7]. ἀνέλκειν, ἀνασπᾶν.

Ἰπνοπλάθαι [8]. φουρνοπλάσται.

Ἰυ-

& *Suidam*, quorum ille pro Πύλον exhibet Πυλαίους, hic Πυλαίων. Nec multum diſcrepat *Heſychius*.

6. Ἴκταρ.] Reſpicit Polit. IX. p. 503. G. Καὶ ταῦτα δὴ πάντα, περὶ τύραννον πονηρίᾳ τε καὶ ἀθλιότητι πόλεως παραβαλλόμενα, τὸ λεγόμενον, οὐδ' ἴκταρ βάλλει. ubi vide Scholia. Eum locum laudant *Zenobius* V. 55. *Moeris* p. 190. & Schol. *Luciani* ad Lexiph. p. 346. *Aelian.* H. A. Lib. XV. cap. 29. οὐδὲ ἴκταρ ἔλεγε βάλλειν πρὸς τὸ αὐτῆς κάλλος. Ἴκταρ antiqua vox eſt, & Tragicis propria, monente Scholiaſt. *Heſiod.* ad Θεογον. v. 691. quam nominatim *Aeſchyli* auctoritate probat *Erotianus* in v. Oritur vero haud dubie ab ἵκω, ut ἴθαρ, εἶθαρ ab ἴω vel εἴω. Videndus *Adr. Heringa* Obſerv. cap. 20. p. 167. *Timaei* gloſſam Lexicis ſuis inſeruerunt *Photius* MS. & *Suidas*.

7. Ἱμᾶν.] Vide ſup. Ἀνιμᾶν. Gloſſam hinc habet *Suidas*.

8. Ἰπνοπλάθαι.] Gloſſa referenda eſt ad Theaetet. p. 116. C. εἰ ἀποκρινοίμεθα αὐτῷ, πηλὸς ὁ τῶν χυτρέων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν, οὐκ ἂν γελοῖοι ὦμεν; Qui locus notandus eſt ob inſignem ſcripturae varietatem. Plerique libri lectionem, quam poſuimus, habent. At in Editione Baſil. ſecunda pro κοροπλάθων legitur ἰπνοπλαστῶν, in Codice MS. quo *Cornarius* in Eclogis p. 191. uſus eſt, ἰπνοπλάθων. Eandem ſcripturam a Scholiaſte in exemplo ſuo repertam eſſe, haec ejus notula oſtendit: ἰπνοπλάθων. γράφεται κοροπλάθων. Jam cum *Timaeus* hoc loco ἰπνοπλάθους, & alio κοροπλάθους in Lexicon ſuum retulerit, id certiſſimo argumento eſt, ſe utramque lectionem ſic in *Platone* ſuo conjunctam reperiſſe: πηλὸς ὁ τῶν χυτρέων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν ἰπνοπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων, &c. Pro ἰπνοπλάθοι & κοροπλάθοι in deterioribus *Platonis* libris ſcri-

Digitized by Google

Ἰνδάλλεται [9]. φαντάζεται.

Ἱππαγρέται [10]. τρεῖς οὗτοι ἐγένοντο ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ.

Ἰσο-

bitur ἱπνοπλάσαι & κοροπλάσαι. Timaei Codex, ἱπνοπλάθαι. Sed alteram formam, tanquam magis Atticam, commendant Moeris p. 234. & Thom. M. p. 552. Ἰπνοπλάθος etiam eſt apud Polluc. VII. 163. & Harpocrat. v. Ἰπνὸς, ubi J. Gronovius nugatur.

9 Ἰνδάλλεται.] Theaetet. p. 134. E. τοῦτο γάρ μοι ἰνδάλλεται, διανουμένη, οὐκ ἄλλό τι ἢ διαλέγεσθαι, αὐτὴ ἑαυτὴν ἐρωτῶσα. Polit. II. p. 431. D. ὡς ἄρα θεοί τινες περιέρχονται νύκτωρ, πολλοῖς ξένοις καὶ παντοδαποῖς ἰνδαλλόμενοι. Legg. XII. p 693. B. τὸ δὲ σῶμα ἰνδαλλόμενον ἡμῶν ἑκάστοις ἕπεσθαι. Ariſtophan. Veſp. v. 188. & ibi Scholiaſt. Aretaeus Capp. de Cauſſ. morb. diut. Lib. I. p. 32. καὶ τὰ μὴ φαινόμενα ἄλλα, κατ᾽ ὄψιν ἰνδάλλεται. Inprimis hoc verbum poëtis placuit, ut Homero Il. P. 20. Apollon Rhod. I. 1297.

10. Ἱππαγρέται.] Hos equitum praefectos omnium optime deſcribit Xenophon de Rep. Lacedaem. p. 679. D. αἱροῦνται τοίνυν αὐτῶν οἱ Ἔφοροι ἐκ τῶν ἀκμαζόντων τρεῖς ἄνδρας. οὗτοι δὲ Ἱππαγρέται καλοῦνται. τούτων δὲ ἕκαστος ἄνδρας ἑκατὸν καταλέγει, διασαφηνίζων ὅτου ἕνεκα τοὺς μὲν προτιμᾷ, τοὺς δὲ ἀποδοκιμάζει. Sed & Xenophontis, & aliorum ſcriptorum loca, in quibus eorum mentio fit, collegerunt Jo. Meurſius Miſc. Lacon. II. 4. p. 117. & Jo. Albertus ad Heſych. in v. Eosdem ἱππαγρέτας alio nomine παιδαγρέτας dictos eſſe, ex Heſychio, ſed caſtigato, intelligimus: Παιδαγρέται. ἀρχή τις, ἐπὶ ἱππέων. Vulgo ſcribitur, Παιλαγρέται. Nam ἱππεῖς a Lacedaemoniis, ſicut erant, ἔφηβοι, κόροι, παῖδες vocabantur: ut equites Romanos juvenes appellat Livius II. 20. ubi vide Drakenborch. Euſtathius ad Il. Θ. p. 727. Λάκωνες ἐφήβους, ἱππεῖς ἐκάλουν, καὶ τοὺς προεστῶτας αὐτῶν, Ἱππαγρέτας. Κόρους vocat Archytas apud Stob. p. 440. cujus locus duplice nomine appoſitus eſt: ὥσπερ καὶ ἐν τᾷ Λακεδαίμονι. τοὶ μὲν γὰρ βασιλέες τᾶς μοναρχίας·

Ἰσοτελής II. ὁ χωρὶς ζημίας ἐπιδημῶν ἴσα τοῖς πολίταις.

K.

Καὶ τάχ' ἴμεν I. καὶ ταχέως πορευσόμεθα.

Κά-

χίας· τοὶ δὲ γέροντες, τᾶς ἀριστοκρατίας· τοὶ δὲ ἔφοροι, τᾶς ὀλιγαρχίας· ἱππαγρέται δὲ καὶ κόροι, τᾶς δαμοκρατίας. Ἱππαγρέτας nusquam a *Platone* commemorari, mihi videor liquido poſſe affirmare. Gloſſographum noſtrum expilavit *Photius* Lexic. MS.

II. Ἰσοτελής.] Dignus eſt, qui totus huc referatur, *Syneſii* locus de Inſomn. p. 146. B. ἐνύπνιον δὲ ὁρᾷ μὲν ὁ πεντακοσιομέδιμνος, ὁρᾷ δὲ ὁ τριακοσιομέδιμνος· ἀλλὰ καὶ ὁ ζευγίτης οὐδὲν ἧττον, ὁ τὴν ἐσχατιὰν ἀπεργαζόμενος, ὥστε ἀποζῆν. ἀλλὰ καὶ ὁ πρόσκαπτος, καὶ ὁ θὴς ὁμοίως, ὅ, τε ἰσοτελὴς, καὶ ὁ τιθεὶς τὸ μετοίκιον. *Phrynichus* MS. & ex eo *Suidas*: Ἰσοτελεῖς. οἱ ἴσα τελοῦντες. ἴσα τοῖς ἀστοῖς, ὅ ἐστι τοῖς πολίταις, τέλη διδόντες. quam gloſſam neſcio cujus praepoſtera ſedulitas in *Moeridis de Vocibus Atticis* libellum intruſit. Lexicon Rhetor. MS. Ἰσοτελεῖς μέτοικοι. τὰ μὲν ξενικὰ τέλη μὴ τελοῦντες, τὰ δὲ ἴσα τοῖς ἀστοῖς τελοῦντες. De his accurate copioſeque *Ammonius* in v. & *Valckenarius* Animadv. p. 112. Ἰσοτελῶν nomen in *Platone*, ſuſpicor, eſſe deletum.

I. Καὶ τάχ' ἴμεν.] *Photius* Lexic. MS. ſic legit: Καὶ τάχ' ἴμεν. κ. τ. πορευόμεθα. At *Suidas*: Καὶ τάχα ἴμεν. κ. τ. πορευόμεθα. Verum & in his, & in *Timaeo* ſcribendum: Καὶ τάχα ἴωμεν. καὶ ταχέως πορευώμεθα. Reſpicitur enim Phaedr. p. 342. G. ἀλλὰ περιμείναντες, καὶ ἅμα περὶ τῶν εἰρημένων διαλεχθέντες, τάχα ἐπειδὰν ἀποψύξῃ ἴωμεν. ubi τάχα pro *ſtatim* capere licet, uſu apud proſae orationis ſcriptores rariore. Notanda etiam gloſſa *Photii* Lexico MS. Τάχα. ἀντὶ τοῦ ἔπειτα. οὕτως Ἀναξανδρίδης.

2. Κά-

Κάκη[2]. ἡ κακία, ὡς Πλάνη καὶ Ζάλη.

Καραδοκεῖν[3]. τὸ τοῦ πράγματος κεφάλαιον ἐπιζητεῖν, καὶ ἐπισκοπεῖν ὅπῃ χωρήσῃ.

Κατῆρεν[4]. κατέπλευσεν.

Κάτ-

2. Κάκη.] Phaedr. p. 345. B. βρίθει γὰρ ὁ τῆς κάκης ἵππος μετέχων, ἐπὶ γῆν ῥέπων τε καὶ βαρύνων. quem locum, monente *Nicephoro*, ſic expreſſit *Syneſ.* de Inſomn. p. 140. C. ὥστε καὶ βρῖθον ὑπὸ κάκης συγκατασπᾷ τὴν ἐφεῖσαν αὐτῷ βαρυνθῆναι ψυχήν. *Hippocrates* qui dicitur Ep. 12. p. 329. οἱ δὲ ὑπὸ φιλοδοξίης εἰς ἠέρα ἀναχθέντες, βρῖθος κακίης εἰς βυθὸν ἀπωλείας καταφέρονται. *Damaſcius* apud *Suid.* v. Ἀγαθοεργία. ἀπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας. Alios imitatores perſequitur *Wyttenbachius* noſter Epiſt. Crit. p. 48. Phaedr. p. 355. F. ὁ δ᾽ οὐκ ἐρεῖ δὴ τὴν ἑαυτοῦ κάκην. Menex. p. 407. G. μηδ᾽ εἰς τοὐπίσω ἀναχωρεῖν, εἴκοντας κάκῃ. Ita locum bene caſtigarunt *Jan. Cornarius* in Eclog. p. 553. & *H. Stephanus* Schediasm. I. 23. Vulgo legebatur, ἥκοντας κάκῃ. Quam locutionem e *Platone* duxit *Aelianus* H. A. V. 11. οὐδὲ μὴν κάκῃ εἴκουσι, χωροῦσι δὲ ὁμόσε. Polit. V. p. 463. G. τὸν λιπόντα τάξιν, ἢ ὅπλα ἀποβαλόντα, ἤ τι τῶν τοιούτων ποιήσαντα διὰ κάκην. Legg. V. p. 608. F. VIII. p. 647. E. IX. p. 653. A. 663. C. X. p. 674. B. XI. p. 676. F. 678. D. XII. p. 686. E. *Euripid.* Hippol. v. 1335. Androm. v. 967. Iphig. Taur. v. 676. *Ariſtophan.* Av. v. 542. *Platonis* auctoritate vocem confirmant *Moeris* p. 224. *Photius* Lexic. MS. in Not. ad *Heſych.* Tom. II. p. 112. *Euſtath.* ad Il. N. p. 950. & *Suid.* in v.

3. Καραδοκεῖν.] Ex *Herodoto*, ut puto, Lib. VII. 163. καραδοκήσαντα τὴν μάχην, ᾗ πεσέεται. Ibid. 168. Rarius compoſitum διακαραδοκεῖν *Diphilo* apud *Suid.* in v. reſtituit *Toupius* Emend. in *Suid.* II. p. 69.

4. Κατῆρεν.] Καταίρειν dicuntur cum *qui mari navigant*, tum *qui terra iter faciunt*. Hipp. Maj. p. 95. init. ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας. *Clearchus* apud *Athen.* Lib. VI. p. 256. E. αἱ δὲ τῶν παρ᾽ ἡμῖν ταῦ-

Κάταγμα [5]. ἐρίου σπάσμα καὶ μήρυμα.

Κατα-

ταῦτα διαδεξαμένων ἐκπεσοῦσαι τῆς ἐξουσίας, κατῆραν εἰς Μακεδονίαν. *Dio Chryſoſt.* Orat. XXXVII. p. 456. D. οὐ γὰρ ὡς ἕνα τῶν πολλῶν καὶ κατ' ἐνιαυτὸν καταιρόντων εἰς Κεγχρείας ἐμπόρων. Vetus Grammaticus nondum editus, in Bibl. Sangerm. Κατᾶραι, ἀντὶ τοῦ, ἐλθεῖν. Θεόπομπος. Καταίρειν contrarium eſt ἀπαίρειν. *Plato* Phileb. p. 95. fin. οὐ γὰρ δήπου σύγε ἀπαρεῖς πρότερος ἡμῶν. Criton. p. 375. D. ἀλλ' ἐκ μὲν τούτων τῶν πόλεων ἀπαρεῖς, ἥξεις δὲ εἰς Θετταλίαν. Sed utriusque verbi vim tam erudite declaravit *Hemſterhuſius* ad *Lucian.* Jud. Vocal. p. 83. omnis ut opera noſtra ſupervacanea eſſe videatur. A *Timaeo* gloſſulam mutuatus eſt *Suidas*.

5. Κάταγμα.] Cod. MS. mendoſiſſime: Κάταγμα. ἱερὸν πλάσμα καὶ μήρυμα. Bene & emendate *Photius* Lex. MS. & *Suidas*, qui *Timaeum* deſcripſerunt: Κάταγμα. ἐρίου κατάσπασμα, ἢ μήρυμα. niſi quod apud *Suidam* levi vitio, quod *Portus* & *Kuſterus* ſuſtulerunt, κατάπασμα ſcribatur. Gloſſa fluxit ex Politic. p. 180. E. τῶν περὶ ξαντικὴν ἔργων μηκυνθέν τε καὶ σχὸν πλάτος, λέγομεν εἶναι κάταγμά τι. *Sophocles* Trachin. 695. Τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως Τῆς οἰὸς, ᾧ προὔχριον, ἐς μέσην φλόγα. Apud *Platonem* etiam eſt κατάγειν, quod Latini *deducere filum* dicunt. Sophiſt. p. 152. E. Καὶ πρός γε τούτοις ἔτι, ξαίνειν, καὶ κατάγειν, καὶ κερκίζειν, καὶ μυρία ἐν ταῖς τέχναις ἄλλα τοιαῦτα ἐνόντα ἐπιστάμεθα. Lexicon Sangerm. MS. Ἄνθος, τὸ χρῶμα καὶ τὸ βάμμα τοῦ ἐρίου. Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ· ταχὺ τῶν ἐρίων καὶ τῶν ἀνθῶν τῶν παντοδαπῶν κατάγομεν. ubi ſcribendum: τὸ τραχὺ τῶν ἐρίων. *Pollux* VII. 29. καὶ κροκυδίζειν Φιλύλλιος εἶπε· Τὸ κάταγμα κροκυδίζουσαν αὐτὴν κατέλαβον. ὅπερ ἐστιν, ἐκλέγουσαν τὸ τραχύ. Vide *Ariſtophan.* Lyſiſtr. v. 583. & *Moeridem* p. 215. Simplex ἄγμα pro κάταγμα veteribus uſitatum fuiſſe, ex *Heſychio* in v. & *Euſtath.* ad Od. A. p. 1399. intelligitur. Sed de his pleniſſime diſputavit vir interiorum literarum laude florentiſſimus, *L. C. Valckenar.* Animadv. in *Ammon.*

Καταβολή [6]. περιοδικὴ λῆψις πυρετοῦ.
Κατόπιν [7]. μετὰ ταῦτα.
Κεκόμψευται [8]. πεπιθάνευται.

Κερα-

mon. p. 117. ſeqq. ad quem Graecae linguae ſtudioſos ablegamus.

6. Καταβολή.] Hipp. Min. p. 233. E. νυνὶ δὲ ἐν τῷ παρόντι μοι ὥσπερ καταβολὴ περιελήλυθεν. ubi vide Scholia. Gorg. p. 310. G. ὅταν οὖν ἔλθῃ ἡ καταβολὴ αὕτη τῆς ἀσθενείας. *Ariſtid.* Tom. I. p. 335. ἐπειδὴ δὲ ἡ τῆς καταβολῆς ἡμέρα, καὶ ὁ πυρετὸς οὐκ ἐπεγένετο. Tom. II. p. 166. ἐῤῥίγωσε τῆς καταβολῆς ἐπελθούσης. quo loco uſus eſt *Thom. M.* in v. *Syneſ.* Cataſt. p. 301. A. καὶ γῆρας βαθὺ, καὶ νόσου καταβολὴ πολυχρονίου. Vide *Harpocrat.* v. Καταβολὴ, & Περίοδος, cum *Valeſii* nota, & *Valckenar.* Animadv. in *Ammon.* p. 116. Haec loca ſi in promtu habuiſſet *Mangejus* ad *Philon.* T. I. p. 399. manum abſtinuiſſet a ſollicitandis ejus verbis, καταβολὴ πυρετοῦ νόσος ἐστιν. Ex *Timaeo* gloſſam in Lexica ſua derivarunt *Photius* MS. & *Suidas.*

7. Κατόπιν.] Protag. p. 195. G. κατόπιν δὲ ἡμῶν ἐπεισῆλθεν Ἀλκιβιάδης τε ὁ καλὸς, καὶ Κριτίας ὁ Καλλαίσχρου. Gorg. 281. init. Κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν, καὶ ὑστεροῦμεν. quem locum laudant *Etymol. M.* p. 497. 27. & *Thom. M.* in v. & ſcite expreſſit *Phavorinus* apud *Stob.* p. 564. Ἀλκιβιάδην δὲ καὶ ζῶντα ἐπιλελοίπει τὸ κάλλος, καὶ πολλοὶ κατόπιν τῆς ὥρας ἀφιγμένοι. &c. *Moeris* p. 240. & *Thom. M.* Κατόπιν, Ἀττικῶς· ὄπισθεν, Ἑλληνικῶς. Poſteriore etiam uſus eſt, ne alios memorem, *Plato* Tim. p. 537. H. πάντ' ἂν εἴη ἐμποδὼν τῷ κατόπισθεν λογισμῷ. Habent quoque gloſſulam *Photius* MS. & *Suidas.*

8. Κεκόμψευται.] Κομψεύειν vel Κομψεύεσθαι, *ſcite atque eleganter aliquid effingere, quod jactes, & in quo te efferas,* plerumque dicitur *de ſermone arguto & ad animos capiendos apto.* Cratyl. p. 264. C. ἔξεστι δὲ καὶ ψυχὴν κομψευόμενον λέγειν. Polit. IV. p. 452. A. οὐκοῦν καὶ εἰ ἔτι μᾶλλον χαριεντίζοιτο ὁ ταῦτα λέγων, κομψευόμενος.

IV.

Digitized by Google

Κεραμεικοὶ δύο [9]. ὁ μὲν ἔνδον τείχους, ὁ δὲ ἐκτὸς, ἔνθα τοὺς ἐν πολέμῳ τελευτῶντας ἔθαπτον.

Κερασβόλον [10]. ἄτηκτον, καὶ μὴ εἶχον παιδεία, ἀλλ' ἀπηνὲς ὄν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν σπερμάτων, ἅτινα κατὰ τῶν κεράτων βαλλόμενα ἄτηκτα καὶ ἀνέψητα μένει.

Κη-

IV. p. 471. B. ἀλλ' ὁ τοῦτο κομψευσάμενος ἐψεύσατο. ubi vide Scholia. Lachet. p. 253. F. καὶ γὰρ πρέπει σοφιστῇ τὰ τοιαῦτα μᾶλλον κομψεύεσθαι. *Timaeus* vero reſpexit Phaedr. p. 337. A. καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκόμψευται. qui locus fortaſſe obverſabatur *Libanio* Epiſt. 546. καίτοι τοῦτο οὐκ ὀρθῶς κεκόμψευται. *Euripid.* Iphig. Aul. v. 333. Ἐκκεκόμψευται. Πονηρὸν γλῶσσ' ἐπίφθονον σοφή. ubi legendum: Εὖ κεκόμψευται. ut Bacch. v. 475. Εὖ τοῦτ' ἐκιβδήλευσας, ἵν' ἀκοῦσαι θέλω. *Ariſtid.* Tom. I. p. 517. Tom. II. p. 356. 382. 395. Aliquando etiam *rebus, quae materia conſtant,* tribuitur. Phileb. p. 90. G. καὶ τρέχω χρῆται, καὶ ἀξίνη, καὶ στάθμῃ, καί τινι προσαγωγίῳ (l. προσαγωγίῳ) κεκομψευμένῳ. *Philoſtrat.* de V. A. Lib. II. p. 55. ταυτὶ δὲ ὕλης εἰς ἱερὸν, κεκομψευμένη τοῖς Ἰνδοῖς. Vide inf. v. Κομψὸς, & *Moeridem* p. 237.

9. Κεραμεικοὶ δύο.] Parmenid. p. 54. E. καταλύειν δὲ αὐτοὺς ἔφη παρὰ τῷ Πυθοδώρῳ ἐκτὸς τείχους, ἐν Κεραμεικῷ. ubi vide Scholiaſten. Notus eſt *Joan. Meurſii* liber *de Ceramico gemino.*

10. Κερασβόλον.] Stulta veterum opinio fuit, ſemina, quae inter ſerendum in boum cornua inciderint, fructus edere duros & vix elixandos. *Sotion* Geopon. L. II. cap. 19. Δεῖ δὲ τὸν σπείροντα παραφυλάττειν, ἵνα μὴ ἐμπέσῃ τοῖς κέρασι τῶν βοῶν τὰ σπέρματα. ταῦτα γὰρ κερασβόλα καλοῦσί τινες, καὶ ἄφορα καὶ ἀτελῆ τὰ τοιαῦτά φασι γίνεσθαι, ὥστε μηδὲ ὑπὸ τῆς τοῦ πυρὸς τήκεσθαι δυνάμεως. Quod, praeter hunc Geoponicum, *Clemens Alex.* Paedag. II. p. 225. *Pollux* I. 223. aliique Grammatici ſerio narrant, id jure ri-

 det

det *Theophraſtus* de Cauſſ. Plant. IV. 14. Ex vulgi opinione *Plato* elegantem metaphoram duxit, *intractabilem & durum hominem* κεραςβόλον & ἀτεράμονα appellans, Legg. IX. p. 652. A. μή τις ἐγγίγνηται τῶν πολιτῶν ἡμῖν οἷον κεραςβόλος· ὃς ἀτεράμων εἰς τοσοῦτον φύσει γίγνοιτ᾽ ἄν, ὥστε μὴ τήκεσθαι καθάπερ ἐκεῖνα τὰ σπέρματα πυρί. *Ne quis inter nos exiſtat civis aliquis, ſeminis, quod cornu tetigit, naturam imitans, qui adeo durus & praefractus evadat, ut emolliri nequeat, ſicut nec ſemina illa igni.* Ita hunc locum, a *Ficino* male verſum, recte interpretatus eſt *Kuſterus* ad *Suid.* v. Κεραςβόλα. Vide Scholiaſten ad *Platonis* l. c. Hac *Platonica* locutione excitatus *Plutarchus*, dignam rem judicavit Sympoſ. VII. 2. p. 700. de qua diligentius diſputaret. Nec tamen, *Theophraſtum* auctorem ſecutus, librum, quem modo laudavimus, ſed alium deperditum, in quo aliter hac de re ſcripſerat, ob oculos videtur habuiſſe. *Platonis* auctoritate utuntur *Pollux* VI. 125. *Euſtath.* ad Il. Σ. p. 1154. *Suid.* in v. *Etymol. M.* p. 505, 19. ubi pro ἀπαθεῖς lege ἀμαθεῖς. A *Platone* vocem ſumſit *Simplicius* in *Epictet.* p. 222. οὐδὲν κωλύει διὰ τοὺς κεραςβόλους τῶν ἀνθρώπων τὰς ἀποδείξεις παραιτεῖσθαι. Adde *Heſych.* in v. & ibi viros doctos. Par figuratae poteſtatis ratio eſt in ἀτεράμων vel ἀτέραμνος, ut cum ex laudatis *Platonis* & *Plutarchi* locis, tum aliunde intelligitur. Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Veſp. v. 729. Ἀτεράμονα ὄσπρια φαμὲν, τὰ μὴ ἑψόμενα διὰ σκληρότητα. καὶ Πλάτων κέχρηται τῇ λέξει, κεραςβόλους καὶ ἀτεράμονας λέγων τοὺς σκληροὺς, διὰ τούτων. *Etymol. M.* p. 163. 20. Τέραμνον γὰρ τὸ ἁπαλόν. λέγεται δὲ ἀτέραμνα καὶ τὰ μὴ ἑψόμενα ὄσπρια· ἃ καὶ κεραςβόλα προσαγορεύεται. *Suidas*: Τέραμνον. ἁπαλὸν, ἑφθόν. καὶ Ἀτέραμνον, τὸ δυσέψητον. οὕτω Πλάτων. *Phrynichus* Περὶ παρασκ. Σοφιστ. MS. Ἀτεράμων ἄνθρωπος, καὶ Πρίνινος, καὶ Στιπτὸς, καὶ Σφενδάμνινος, ἐπὶ τοῦ πάνυ σκληροῦ· τὰ γὰρ ῥᾳδίως ἑψόμενα τῶν ὀσπρίων Τέραμνα καλοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι· κατὰ στέρησιν οὖν Ἀτεράμων. τὸ δὲ Στιπτὸς, τὸ πεπατημένον· στίβος γὰρ ἡ ὁδός. καὶ τὸ Πρίνινος, ξύλον· καὶ γὰρ ἡ πρῖνος πάνυ σκληρόν. ὁμοίως καὶ τὸ Σφενδάμνινος. τούτοις προσέθηκεν Ἀριστοφάνης (Acharn. v. 180. ubi

Κηφήνεσι κοθύροισι [11]. τοῖς καθεζομένοις καὶ φυλάττουσι τὴν τῶν μελισσῶν ἔξοδον. Οὗροι γὰρ, οἱ φυλάσσοντες· καὶ οἱ Θυρωροὶ, οἱ τὰς θύρας φρουροῦντες.

Κίβδη-

ν. Schol.) καὶ τὸ Μαραθωνόμαχος· καὶ σημαίνει οἷον ἀνδρεῖος, καὶ ἀψίμαχος, καὶ θυμικὸς, διὰ τὴν τούτων κατὰ τῶν βαρβάρων νίκην. Alium ejuſdem locum, huc pertinentem, ſup. ad v. Ἀτενὴς dedimus. Vide Scholiaſt. Theocrit. ad Eid. X. 7. & Foëſium Oecon. Hippocr. Plato Legg. IX. p. 663. C. ἀτεράμονι χρωμένων τινὶ φύσει. ubi vide Scholia. Inde vocem, quam Pollux etiam VI. 125. Platoni propriam dicit, imitatores duxerunt. Philo T. II. p. 244. πᾶν ὅσον ἀτέραμνον καὶ δυσκατέργαστον. Philoſtrat. V. A. Lib. III. p. 111. ὅτι δὴ ἀτεράμονα καὶ ὠμὸν δόξαι. Julian. Or. II. p. 87. B. ἀτεράμονας, ὅτι ῥαθύμους ἐργάσει). Ariſtaenet. II. 20. ὡς φιλόνεικος ὑπάρχεις καὶ λίαν γυνὴ, ὡς ἀτεράμων. Damaſcius apud Phot. p. 1036. οὐδεὶς οὕτως ἦν τὴν ψυχὴν ἀτεράμων καὶ βάρβαρος. Scholiaſtes Homeri ab Hornejo editus ad Il. I. 158. Ἀδάμαστος. ἀτεράμων, ὅ ἐστιν ἀκαμπής. Onomaſticum vetus: Capitones, ἀτέραμνοι. Plato etiam duri ingenii homines ἀτενεῖς & ἀτέγκτους vocat: de quibus vocibus, quantum ſatis eſt, alio loco diximus. Huc adde ἀντίτυπος. Theaet. p. 120. A. Καὶ μὲν δὴ, ὦ Σώκρατες, σκληροὺς γε λέγεις καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους. quo referendam eſſe Suidae gloſſam: Ἀντιτύπους ἀνθρώπους. σκληροὺς καὶ ἀνενδότους. bene vidit Toupius Cur. noviſſ. in Suid. p. 16. Plutarchus l. c. διὰ ψύχος ἀντίτυποι, καὶ δυσμετάβλητοι, καὶ ἀτέραμνοι.

11. Κηφήνεσι κοθούροισι.] Poſterior gloſſae pars ita legitur apud Suidam: Οὗροι γὰρ οἱ φύλακες. κόθουροι οὖν, οἱ τὰς θύρας φυλάσσοντες. Sed θυρωροὶ bene revocavit Kuſterus ex Photii Lexico MS. In Timaeo οἱ ante Θυρωροὶ tollendum. Dixerat Heſiodus Ἔργ. v. 303. ὅς κεν ἀεργὸς ζώῃ, κηφήνεσσι κοθούροις ἴκελος ὀργὴν, Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ Ἔσθοντες. Hoc deinde, ut plura ejuſdem poëtae, in proverbii conſuetudinem

Κίβδηλον[12]. οἱονεὶ κρύβδηλόν τι ὄν.

Κιν-

nem abiit, varieque cum a *Platone*, tum ab aliis expreſſum reperitur. Polit. VIII. p. 495. A. Βούλει οὖν φῶμεν αὐτὸν, ὡς ἐν κηρίῳ κηφὴν ἐγγίνεται, σμήνους νόσημα, οὕτω καὶ τὸν τοιοῦτον ἐν οἰκίᾳ κηφῆνα ἐγγίνεσθαι, νόσημα πόλεως. — Οὐκοῦν τοὺς μὲν πτηνοὺς κηφῆνας πάντας, ἀκέντρους ὁ θεὸς πεποίηκε, τοὺς δὲ πεζοὺς τούτους, ἐνίους μὲν αὐτῶν, ἀκέντρους, ἐνίους δὲ δεινὰ κέντρα ἔχοντας. ubi vide Scholia. Ibid. G. κηφηνώδεις ἐπιθυμίας ἐν αὐτῷ, διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν, μὴ φῶμεν ἐγγίνεσθαι. Ibid. p. 496. D. πολὺν τὸν κηφῆνα καὶ πτωχὸν ἐμποιοῦσι τῇ πόλει. quod *Plutarch*. Tom. II. p. 818. C. laudavit. Ibid. p. 497. G. 499. G. 500. A. C. 501. B. IX. p. 502. F. G. Legg. X. p. 670. H. τρυφῶν, καὶ ἀμελὴς ἀργός τε, ὃν ὁ ποιητὴς κηφῆσι κοθούροισι μάλιστα εἴκελον ἔφασκεν εἶναι, γίγνοιτ' ἂν ὁ τοιοῦτος πᾶσιν ἡμῖν. *Ariſtoph*. Veſp. v. 1109. Ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσιν ἐγκαθήμενοι. Οὐκ ἔχοντες κέντρον· οἳ μένοντες ἡμῶν τοῦ φόρου Τὸν γόνον κατεσθίουσιν, οὐ ταλαιπωρούμενοι. *Xenophon* Cyrop. II. p. 50. A. οἳ μέν τινες βλακείᾳ καὶ ἀπονίᾳ μόνον κακοὶ εἰσι, τούτους ἐγὼ νομίζω, ὥσπερ κηφῆνας, δαπάνῃ μόνον ζημιοῦν τοὺς κοινωνούς. *Philo* T. I. p. 461. *Dio Chryſoſt*. Orat. XLVIII. p. 535. D. *Philoſtrat*. V. A. Lib. II. p. 85. *Maxim. Tyr*. Diſſ. XXI. p. 249. *Julian*. Or. II. p. 84. D. *Liban*. Opp. T. II. p. 426. A. *Themiſt*. Or. XXIII. p. 285. D. & ibi *Dionyſ. Petav*. *Syneſ*. de Regn. p. 22. D. Sententiae Philoſophorum MSS. in Bibl. Leidenſi: Ἐοίκασιν οἱ κόλακες κηφῆσι. καὶ γὰρ ἀργοὶ, καὶ ἄκεντροι, καὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἀναλίσκοντες καμάτους.

12. Κίβδηλον.] Polit. II. p. 425. A. ἣν ἐὰν μετ' εὐσχημοσύνης κιβδήλου κτησώμεθα. VI. p. 478. C. κίβδηλον ἀποδιδοὺς τὸν λόγον τοῦ τόκου. Legg. V. p. 605. A. τὰς δ' αὖ τιμὰς δεῖ σκοπεῖν· καὶ τούτων τίνες ἀληθεῖς, καὶ ὅσαι κίβδηλοι. Ibid. p. 639. C. ὅπως μήτε αὐτὸς κίβδηλος ποτὲ φανεῖται ἐν ἡμῖν, ἁπλοῦς δὲ καὶ ἀληθὴς ἀεί. XI. p. 676. F. ὁ δὲ ἀλλαττόμενος νόμισμα ἀντὶ νομίσματος, — ἀκίβδηλον πᾶν διδότω καὶ δεχέσθω. — κιβδηλείαν δὲ χρὴ πάντας διανοηθῆναι καὶ ψεῦδος καὶ ἀπάτην, &c. Ibid. G. πᾶς γὰρ τοῦ κατ' ἀ-

γορὰν

Κινδυνεύει 13. ἐγγίζει.

Κλητῆρες 14. οἱ εἰς μαρτυρίαν κλητοί.

γνωμὴν ὁ κιβδηλεύων τι, ψεύδεται καὶ ἀπατᾷ. Ibid. p. 677. A. ὁ μὲν δοῦλος φθείρεσθαι τὸ κιβδηλεύειν καὶ ὁ μέτοικος. quod *Suidas* v. Κίβδηλον laudavit. Ibid. B. τὰ δὲ κιβδηλεύματά τε καὶ κακουργίας τῶν πωλούντων. Ibid. p. 678. B. καθάπερ ἔμπροσθεν ἐπετάξαμεν τῆς κιβδηλίας πέρι. quae excerpſit *Pollux* III. 86. Vide *Moeridem* p. 240. Vox κιβδηλεία eximenda eſt *Ariſtidi* T. I. p. 510. καὶ ὅσον μὲν, ὦ γῆ καὶ θεοί, τὸ μέσον τῆς τε νῦν κιβδηλείας, &c. Lege: τῆς τε νῦν κυβαλείας. Loquitur de comoedia veteri, cui propria erat κοβαλεία.

13. Κινδυνεύει.] Phileb. p. 82. G. λόγον μέντοι τινὰ κινδυνεύομεν οὐ πάνυ σμικρὸν ἐπεγείρειν. Lyſid. p. 112. B. κινδυνεύομεν ὄναρ πεπλουτηκέναι. Theaet. p. 137. D. Ἀλλὰ μέντοι ἀμφότερά γε κινδυνεύει ὁ λόγος οὐκ ἐᾶσαι. Gorg. p. 298. D. ὅτι κινδυνεύεις ἐκ ἀληθῆ λέγειν. ubi vide Scholiaſten. *Baſilius* Scholiis ἀνεκδότοις in *Gregorii Nazianzi* Orat. XXXII. τὸ δὲ Κινδυνεύειν, ἐλέγχεσθαι καὶ δείκνυσθαι νῦν σημαίνει. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου· ἀλλὰ κινδυνεύει τὸ λίαν εὐτυχὴς εἶναι ἐπαχθεῖς ποιεῖν.

Καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ δὲ εἴληπται, ὡς Ἑρμογένης ἐν τῇ τέχνῃ· ὁ κατὰ δύναμιν τὴν ἐν δεινότητι· ἐκεῖ γάρ φησι κινδυνεύει τὰ πρῶτα φέρεσθαι, ἀντὶ τοῦ, προτετίμηται, προέχεται. Quae deſcripta ſunt ex Grammatico MS. *de Syntaxi*, in Bibl. Sangerm. *Tzetzes* Scholiis MSS. in *Hermogenem*: τὸ Κινδυνεύει λέξις μὲν Πλατωνικὴ ὑπάρχει. τὸ δὲ ἀναγκαίως ἔχειν σημαίνει ταύτῃ, ναί. Recte *Platonicam locutionem* vocat, quae tam crebra apud *Platonem* eſt, ut ſingulis paginis reperiatur. Sed nec ipſe, nec alii Grammatici locutionis rationem bene explicuerunt. Optime *Timaeus* ἐγγίζει exponit. Nam ut Latini dicunt, *periculum eſt, ne hoc ita ſit*, pro, *parum abeſt, quin ita ſit*, ſic etiam Graeci κινδυνεύειν pro ἐγγίζειν. *Luzacius* noſter bene comparabat Belgicum, *bykans*. Nam κίνδυνος Belg. *kans*. Vide *Valcken.* ad *Herodot.* IV. 105. *Timaei* gloſſula etiam eſt apud *Suid.*

14. Κλητῆρες.] Legg. VIII. p. 649. G. μυρία δὲ ταῦτα ὄντα καὶ σμικρὰ νόμιμα, καθ' ἃ δεῖ τὰς τιμωρίας γίγνεσθαι, λήξεών

Digitized by Google

Κνάφος [15]. ὄργανόν τι ὂν, ἐν κύκλῳ κέντρα ἔχον, δι' οὗ τοὺς βασανιζομένους κλείνουσιν. ὅμοιον δέ ἐστιν γναφικῷ κτενί.

Κοάλεμος [16]. ματαιόφρων. Κοεῖν γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι.

Κόλ-

τι περὶ δικῶν καὶ προσκλήσεων καὶ κλητήρων, εἴτ' ἐπὶ δυοῖν, εἴτ' ἐφ' ὁπόσων δεῖ καλεῖσθαι. Lexicon Rhetor. MS. Κλητῆρες. οἱ εἰς δίκην καλοῦντες. καὶ Κλητεύοντες, μαρτυροῦντες τοῖς καλοῦσιν αὐτοὺς εἰς δίκας. καὶ τὸ μαρτυρῆσαι, Κλητεῦσαι. Κλητῆρες δὲ ἦσαν ἄνδρες, δι' ὧν τὰς δίκας προσεκαλοῦντο οἱ δικαζόμενοι. ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προσκλήσεως, ἵνα μὴ ἀπρόσκλητοι αἱ δίκαι εἰς τὰ δικαστήρια εἰσάγωνται, μηδὲ ἐκλίπῃ τὴν δίκην ὁ κατηγορούμενος. cujus gloſſae partem *Etymol. M.* p. 552. 19. deſcripſit. *Harpocrat.* in v. ibique *H. Valeſius*, *Sam. Petit.* ad Legg. Attic. p. 401. & *Deſ. Herald.* ad Jus Att. & Rom. Lib. VI. cap. 12. p. 473.

15. Κνάφος.] Suſpicabar aliquando, gloſſam manaſſe ex Polit. X. p. 519. D. τὸν δὲ Ἀρδιαῖον καὶ ἄλλους συμποδίσαντες χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν καταβαλόντες καὶ ἐκδείραντες, εἷλκον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτὸς ἐπ' ἀσπαλάθων κνάμπτοντες. quem locum in animo habuit *Syneſius* Ep. 44. p. 182. Nunc nihil dubito, quin pertineat ad *Herodot.* I. 92. ἐπεί τι δὲ δοῦλος τοῦ πατρὸς ἐκράτησε τῆς ἀρχῆς ὁ Κροῖσος, τὸν ἄνθρωπον τὸν ἀντιπρήσσοντα ἐπὶ κνάφου ἕλκων διέφθειρε. Sic enim pro ἐπὶ κναφηΐου veriſſime correxit, & dirum ſupplicii genus eadem opera illuſtravit certiſſimus literarum noſtrarum interpres, *Ti. Hemſterhuſ.* ad *Heſych.* v. Ἐπὶ κνάφου ἕλκων. *Suidas* ὂν, quod ex ſequenti ἐν natum videtur, recte omiſit.

16. Κοάλεμος.] In Cod. MS. prave legebatur, Κοινᾶν γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι. quod ex *Suida* mutavimus. Vide *Salmaſ.* in *Epictet. & Simplic.* p. 235. Unde gloſſa huc venerit, incertum eſt. Nullum quidem ejus in *Platone* veſtigium, nullum in *Herodoto*. *Ariſtophanes* Equit. v. 198. δράκοντα κοάλεμον, αἱματοπώτην. cui idem vocabulum

v. 632.

Κόλλαβοι[17]. τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια.

Κομψὸς λόγος[18]. καὶ ὁ ἀγαθὸς ἐστὶ, καὶ ὁ πιθανότητι ὑποδυόμενος τὴν ἀλήθειαν.

Κο-

v. 632. e Scholiis reddebat *Valckenarius*. *Aeſchines Socraticus* in dialogo Aſpaſia apud *Athen*. V. p. 220. B. Hipponicum, Calliae filium, κοάλεμον appellat. Cimonis avum δι' εὐήθειαν hoc nomen inveniſſe, narrat *Plutarchus* Cimon. p. 480. E. *Numenius* apud *Euſeb*. P. E. XIII. p. 651. A. τὸν Εὐθύφρονα, ὄντα ἄνδρα ἀλαζόνα καὶ κοάλεμον. quem locum mihi *T. H.* ſuggeſſit. Praeter Scholiaſten Comici l. c. vide *Heſych*. in v. & *Etymol. M.* p. 524. 21. Similis formae vox eſt Ἰάλεμος.

17. Κόλλαβοι.] Polit. VII. p. 487. C. Σὺ μὲν τοὺς χρηστοὺς λέγεις, τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας, καὶ βασανίζοντας, ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας. ubi, cum Scholiaſtes κολλόπων habeat, ſicut textus *Platonis*, facile credo, *Timaeum* etiam κόλλοπας ſcripſiſſe, ſed librarios κολλάβοι, quod aetate ſua tritius erat, ejus loco poſuiſſe: quamvis nihil diſcrepet *Suidas*. De κόλλοψι, nihil eſt, quod addam latae eruditaeque diſputationi *Graevii* & *Hemſterhuſii* ad *Lucian*. Deor. Dial. VII. p. 222. Grammaticus MS. in Bibl. Sangerm. Κόλλοπας, φασὶ, δεῖ κυρίως λέγειν τοὺς τῶν ὀργάνων οὓς καλοῦσι κολλάβους, οὐ τοὺς ἀνδρογύνους. Εὔβουλος Ἀντιόπῃ ἐπὶ τοῦ ἀνδρογύνου. De ἀνδρογύνῳ, ſive *exoleto*, κόλλοψ dicitur in *Dioſcoridis* Epigr. Analect. *Brunck*. T. I. p. 493. quod explicat *J. Toupius* ad *Longin*. p. 241.

18. Κομψὸς λόγος.] Κομψὸν dicitur *quicquid ſcitum & venuſtum eſt*. Phaedr. p. 338. B. πάντων ἐστὶ κομψότατον τὸ τοῦ πόας. Hipp. Maj. p. 98. F. οὐ κομψὸς, ἀλλὰ συρφετός. Clitoph. p. 256. F. ὃς δὴ κομψότατα ἔδοξεν εἰπεῖν. Polit. III. p. 439. E. κομψοτέρας δέ τινος ἀσκήσεως δεῖ τοῖς πολεμικοῖς ἀθληταῖς. *Timaeus* reſpexit Cratyl. p. 276. A. κομψότερος μὲν ὁ λόγος ἢ κατ' ἐμέ. Pleriſque autem locis apud *Platonem* vox habet aliquid iro-

ironiae Socraticae, ut non tam *de vera & naturali*, quam *de nimia & adſcititia venuſtate* capienda videatur. Sophiſtae inprimis, etiam cum ridentur, κομψοὶ appellantur. Euthyphr. p. 52. B. Phileb. p. 89. E. Lyſ. p. 111. B. Theaet. p. 120. A. 126. D. 139. G. Sophiſt. p. 156. E. 165. G. Politic. p. 181. D. Cratyl. p. 263. G. 265. B. 266. D. 274. E. Gorg. p. 312. A. Sympoſ. p. 336. A. Phaedr. p. 353. B. Phaedon. p. 397. A. Polit. VI. p. 473. F. 475. B. 477. F. VIII. p. 497. C. 501. D. IX. p. 502. E. Legg. I. p. 568. G. III. p. 590. C. Epiſt. III. p. 709. C. In quibusdam exemplis, quae indicavimus, κομψὸν etiam licet cum *Heſychio*, aliisque Grammaticis exponere πανοῦργον, ἀπατητικόν. Pro *ſplendidis nugis* ſumendum eſt Gorg. p. 297. C. ubi *Euripidis* ex Antiopa verba ſua fecit Philoſophus: ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς, εἴτε ληρήματα χρὴ φάναι εἶναι, εἴτε φλυαρίας. Phaedon. p. 395. B. τὰς δὲ χίονας ταύτας καὶ παραθέσεις, καὶ τὰς ἄλλας τὰς τοιαύτας κομψείας ἐάσας ἂν χαίρειν. Epiſt. X. p. 726. τὰς δὲ ἄλλας τε καὶ εἰς ἄλλα τεινούσας σοφίας τε καὶ δεινότητας, κομψότητας οἶμαι προσαγορεύων ὀρθῶς ὀνομάζειν. Neque tamen deſunt loci, ubi ſimpliciter & ſine ironia, ad laudem referatur. Gorg. p. 300. A. κομψὸς ἀνὴρ, ἴσως Σικελός τις ἢ Ἰταλικός. ubi Scholiaſtes: Κομψὸν, οὐ τὸν πιθανὸν, ἀλλὰ τὸν τεχνικὸν, ἢ σπουδαῖόν φησι. Polit. II. p. 429. B. κομψόν γε φαίνεται τὸ πάθος αὐτοῦ τῆς φύσεως. ubi rurſus Scholiaſtes: Κομψὸν, νῦν τὸ σπουδαῖον καὶ ἀγαθόν. III. p. 440. B. φύσας τε καὶ κατάῤῥους νοσήμασιν ὀνόματα τίθεσθαι ἀναγκάζειν τοὺς κομψοὺς Ἀσκληπιάδας. Ibid. p. 441. B. Πάνυ κομψοὺς λέγεις Ἀσκληπιοῦ παῖδας. quo reſpexit *Moeris* p. 206. Κομψοὺς Πλάτων οὐ τοὺς πανούργους, ἀλλὰ τοὺς βελτίστους· κομψοὺς γὰρ, Ἀσκληπιάδας ἐπαινῶν, λέγει Πολιτειῶν γ. Item Grammaticus vetus ineditus: Κομψὸν ἐπὶ τοῦ κομψευομένου φασὶ δεῖν λέγεσθαι· καὶ τοὺς ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦντος λέγοντας, ὅτι κομψότερον διάκειται, μέμφονται. Ἀλλὰ Πλάτων Πολιτείας δ. (l. γ.) κομψοὺς, οὐ τοὺς κεκομψευμένους λέγει, ἀλλὰ τοὺς ἀμείνονας. Polit. IV. p. 460. E. Κλῆροι δή τινες ποικίλοι κομψοί. VII. p. 484. G. ὡς κομψόν ἐστι καὶ πολλαχῇ χρήσιμον ἡμῖν. & ſic Epiſt. XIII. p. 727. D. Adde *Gataker.* ad

Κομιδῆ[19]. τελέως. εἴρηται ἢ ἀπὸ τοῦ τῶν καρπῶν κομιδῆς, ἥτις γίνεται τελειωθέντων αὐτῶν.

Κορυβαντιᾷν[20]. παρεμμαίνεσθαι καὶ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι.

Κό-

ad *Antonin.* Lib. III. §. 5. IV. §. 51. & ſup. v. Κεκόμψευται. Quod Grammaticus MS. ait, locutionem κομψότερον διάγειν, de aegrotis, *qui meliuſculi eſſe incipiunt*, reprehendi, *Archilochus* ἄκομψον pro *aegrotante* dixit. *Heſychius*: Ἄκομψον. ἀπάνουργον, ἁπλοῦν. Ἀρχίλοχος, οὐκ εὖ διακείμενον. Ac neſcio, an ad eam notionem reſpexerit *Heſychius*, κομψότερον explicans ἐλαφρότερον.

19. Κομιδῆ.] Rectius ab aliis Grammaticis exponitur σὺν ἐπιμελείᾳ, *cum cura*, *accurate*. Frequentiſſimum eſt apud *Platonem*, κομιδῆ μὲν οὖν, cum quid reſpondendo affirmatur. Alcib. I. p. 36. C. Parmen. p. 68. D. 71. B. Lyſ. p. 113. D. Theaet. p. 119. F. 121. D. ὅταν ἡ κομιδῆ ἕτερον, Politic. p. 175. E. τὰ δ' ἐνταῦθα ἤδη μαραινόμενα κομιδῆ, τὸ παράπαν ἐξηφανίζετο. Ibid. p. 187. B. Κομιδῆ γε εἴρηκας ἅπαντα. Euthydem. p. 215. A. τούτω γὰρ ἐστὸν κομιδῆ παμμάχω. Lachet. p. 249. H. καὶ κομιδῆ μοι δοκεῖ μουσικὸς ὁ τοιοῦτος εἶναι. Sympoſ. p. 333. B. & ibi Scholia.

20. Κορυβαντιᾷν.] Ione p. 145. B. καὶ οἱ μελοποιοὶ οἱ ἀγαθοὶ ὡσαύτως, ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες οὐκ ἔμφρονες ὄντες ὀρχοῦνται. Ibid. p. 146. B. Sympoſ. p. 333. C. πολύ μοι μᾶλλον ἢ τῶν κορυβαντιώντων ἡ καρδία πηδᾷ. ubi vide Scholia. Phaedr. p. 337. C. ἤδη ὅτι ἕξοι τοῦ συγκορυβαντιῶντα. Criton. p. 375. fin. Ταῦτα — ἐγὼ δοκῶ ἀκούειν, ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες τῶν αὐλῶν δοκοῦσιν ἀκούειν· καὶ ἐν ἐμοὶ αὕτη ἡ ἠχὴ τούτων τῶν λόγων βομβεῖ, καὶ ποιεῖ μὴ δύνασθαι τῶν ἄλλων ἀκούειν. unde profeciſſe *Maximum Tyr.* Diſſ. XXXVIII. p. 447. monuit *Dan. Heinſius.* Eundem locum imitati ſunt cum alii, laudati ab *H. Valeſio* Emend. II. 4. p. 52. tum *Lucian.* Lexiph. p. 338. κορυβαντιάζειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ' ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. *Horatius* I. Ep. 1. 7. *Eſt mihi purgatam crebro qui perſonet aurem.* quem locum cum hoc *Platonico* com-

Κόρυδοι[21]. ὅμοιοι ὄρτυξιν ὄρνιθες.

Κορυζᾷν[22]. μύξας ῥεούσας ἔχειν. Κόρυζα γὰρ ἡ μύξα.

Κορο-

comparat *Lambinus*. Proprie verbum de *aegrotis, qui tibiarum ſonum ſibi audire viſi, quaſi furiis agitantur, & vexantur inſomniis*, uſurpari ſolitum, egregie docuit *Joſ. Scaliger* ad *Catull*. Carm. XXXVIII. & Animadv. in *Euſeb*. p. 27. cujus ſententiam pluribus confirmant *Salmaſ*. Exerc. *Plin*. p. 764. & *P. Petitus* ad *Aret. Cappadoc*. p. 174. Hanc κορυβαντιῶσαν inſomniam veteres muſica curaſſe, tradit Philoſophus noſter Legg. VII. p. 628. D. ὡς ἐξ ἐμπειρίας αὐτὸ εἰλήφασι καὶ ἐγνώκασιν ὂν χρήσιμον αἵτε τροφοὶ τῶν σμικρῶν, καὶ αἱ περὶ τὰ τῶν Κορυβάντων ἰάματα τελοῦσαι. ἡνίκα γάρ ἄν που βουληθῶσι κατακοιμίζειν τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων αἱ μητέρες, οὐχ ἡσυχίαν αὐτοῖς προσφέρουσιν, ἀλλὰ τοὐναντίον κίνησιν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀεὶ σείουσαι· καὶ οὐ σιγὴν, ἀλλὰ τινὰ μελῳδίαν, καὶ ἀτεχνῶς οἷον καταυλοῦσι τῶν παιδίων, καθάπερ αἱ τῶν ἐκφρόνων βακχειῶν ἰάσεις, ταύτῃ τῇ τῆς κινήσεως ἅμα χορείᾳ καὶ μούσῃ χρώμεναι.

21. Κόρυδοι.] Eythydem. p. 222. G. ἀλλ' ἦμεν πάνυ γελοῖοι, ὥσπερ τὰ παιδία τὰ τοὺς κορύδους διώκοντα· ἀεὶ ᾠόμεθα ἑκάστην τῶν ἐπιστημῶν αὐτίκα λήψεσθαι, αἱ δ' ἀεὶ ὑπεξέφυγον. ubi vide Scholiaſten. Eundem locum laudat Scholiaſt. *Ariſtoph*. ad Av. v. 475. & cum ſimilibus comparat *Gataker*. ad *Antonin*. Lib. VI. §. 15. *Dio Chryſoſt*. Orat. IX. p. 141. D. οἱ δὲ κόρυδοι, πόσῳ τινὶ θᾶττον ὑμῶν διέρχονται τὸ στάδιον; *Plutarch*. Tom. II. p. 507. E. Sed plus, quam ſatis eſt, dedit *Valckenarius* Animadv. in *Ammon*. p. 128. De proverbio, ἐν ἀμούσοις καὶ κόρυδος φθέγγεται, vide *Jo. Brodaeum* ad Anthol. Lib. II. p. 220. & *Steph. Bergler*. ad *Alciphr*. Lib. III. Epiſt. 48. Tranſcripſit *Timaei* gloſſam *Suidas*.

22. Κορυζᾷν.] Reſpicit mordax & protervum convicium, quod in Socratem jecit Thraſymachus, Polit. I. p. 416. D. εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τίτθη σοι ἔστι; Τί δέ; ἦν δ' ἐγὼ, οὐκ ἀποκρίνεσθαι χρὴ μᾶλλον, ἢ τοιαῦτα ἐρωτᾷν; Ὅτι τοί σε, ἔφη, κορυζῶντα

Κοροπλάθοι [23]. οἱ τοὺς κόρους πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ.

Κορώνη.

ζῶντα προσορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύττεσθαι δεόμενον. ubi vide Scholiaſten. Scilicet κόρυζα, μύξα, βλέννα, λέμφος, *ſtuporis* habebatur indicium. Qua comica locutione praeter ceteros delectatus eſt *Lucianus*, ut Dial. Mort. XX. p. 416. De hiſtor. conſcr. p. 42. Alexandr. p. 227. & alibi. *Platonis* loco ſimillimus eſt ille Navig. p. 278. καί τοι ἑνὸς τοῦ ἀναγκαιοτάτου προσδεῖ, ὃς περιθέμενόν σε παύσει μωραίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας. Quae pluribus perſecuti ſunt *Thom. Gataker.* ad *Antonin.* Lib. X. §. 29. & *Ti. Hemſterh.* ad *Lucian.* Dial. Select. p. 25. Ex Graecorum imitatione fluxit illud *Horatianum* de Lucilio, I. Serm. 4. 8. *Emunctae naris, durus componere verſus.* cujus receptam interpretationem ſequi malim, quam argutias viri Latine doctiſſimi, *Jacobi Facciolati* Epiſt. Phil. poſt Oration. p. 425. Sic βλεννὸς Graeci pro *fatuo* dicunt. Grammaticus MS. in Bibl. Sangerm. Βλεννὸν, τὸν νωθῆ καὶ μωρόν. Σώφρων Προμηθεῖ. *Plautus* item Bacchid. V. 1. 2. *Stulti, ſtolidi, fatui, fungi, bardi, blenni, buccones.* *Timaei* Codex habet, κόρυ γὰρ ἡ μύξα. Sed e Scholiis κόρυζα reſcripſi.

23. Κοροπλάθοι.] Κόρας Attici dicunt *pupas ex cera, argillave fictas, plangunculas.* *Dio Chryſoſt.* Orat. XXXI. p. 356. D. Τοιγαροῦν ὁμοίως δίδοτε τοὺς ἀνδριάντας, ὥσπερ οἱ τὰς κόρας ταύτας ὠνούμενοι τοῖς παισίν. ubi Scholion margini adjectum κόρας exponit τὰ παρὰ τῶν κοροπλάθων γύψινα πλαττόμενα ἀνδριαντάρια. *Heſychius:* Κόρη. νύμφη, ἣν ταῖς παρθένοις ἔπεμπον. Vide *Pierſonum* ad *Moerid.* p. 235. Ea vox fortaſſe reſtituenda eſt *Dionyſio Hal.* A. R. XI. p. 719. αἱ μὲν ἄνθη καὶ στεφάνους βάλλουσαι κατὰ τῆς κλίνης, αἱ δὲ τελαμῶνας ἢ μίτρας, αἱ δὲ ἀθύρματα κόμης παρθενικὰ, καί που τινὲς καὶ πλοκάμων ἀποκειράμεναι βοστρύχους. ubi vocem vitioſam, κόμης, tolli jubet *Caſaubonus* ad *Sueton.* Neron. 25. Sed legendum: αἱ δὲ κόρας, (*pupas*) ἀθύρματα παρθενικά. vel certe: αἱ δὲ ἀθύρματα κόρης παρθενικά.

Κράδη [24]. κλάδος.
Κραιπαλῶντα [25]. ἔτι ἀπὸ τῆς μέθης βαρυνόμενον.

Κρα-

Easdem pupas Graeci etiam νύμφας appellabant. Gloſſae veteres: *Puppae*, πλαγγόνες, αἱ τῶν παίδων νύμφαι. Vide *Caſaubon.* ad *Perſ.* Sat. II. p. 220. & *Toupium* Emend. in *Suid.* T. III. p. 114. Recentiores Graeci κοροκόσμια. Grammaticus MS. in Bibl. Sangerm. Κοροκόσμια κυρίως μέν ἐστι τὰ ἐπὶ τῶν τριοδίων πρόσωπα ξύλινα, ἃ δὴ οἱ Ἀττικοὶ Κόρας καλοῦσι· τέτραπται δὲ ἐκεῖθεν κἀπὶ τοὺς κόσμους τῶν παρθένων. Ὅλως δ' ἡγοῦνται τὴν λέξιν βάρβαρον. Tales κόρας qui fingebant, ab Atticis κοροπλάθοι, a ceteris Graecis κοροπλάσται dicebantur. Lexicon Rhetor. MS. Κόρη. ἡ παρθένος, καὶ τὸ μικρὸν ἀγαλμάτιον, τὸ γύψινον καὶ πήλινον· ἀφ' οὗ καὶ Κοροπλάθος ὁ ταῦτα ποιῶν καλεῖται cujus gloſſae partem deſcripſit *Etymol. M.* p. 530. 13. *Timaei* gloſſa ducta eſt e Theaetet. p. 116. C. καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν. de quo loco plura diximus ad v. Ἰπνοπλάθοι, p. 149. *Iſocrates* de Permut. p. 738. ὥσπερ ἂν εἴ τις Φειδίαν τὸν τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἕδος ἐργασάμενον, τολμῴη καλεῖν κοροπλάθον. quem locum *Harpocrat.* in v. laudat. *Dio Chryſoſt.* Orat. LX. p. 580. C. *Achilles Tat.* Lib. III. p. 191. *Pollux* VII. 163. X. 189. & ibi *Hemſterh.* *Moeris* p. 235. & *Thom. M.* in v. *Proclus* in *Platonis* Tim. L. II. p. 120. οἱ δὲ ἀδρανεῖς τὰς ἰδέας, τύποις κοροπλαθικοῖς ἐφ' ἑαυτῶν οὔσας, καὶ ἔξω τοῦ νοῦ κειμένας εἰσάγουσιν. Κοραλλιοπλάσται, *fictores puparum, vel aliorum ejusdem generis frivolorum, e coralio,* occurrunt in marmore, quod poſt *Dorvillii* Sicula p. 569. edidit *P. Burmannus Secundus.* *Timaei* gloſſam *Suidas* in Lexicon ſuum retulit: in qua *Kuſterus* ſine cauſſa corrigit, ἐκ κηροῦ ἢ γύψου.

24. Κράδη.] Haec vox aut fruſtra tribuitur *Platoni*, aut me effugit interlegendum.

25. Κραιπαλῶντα.] Sympoſ. p. 316. G. ἄλλως τε καὶ κραιπαλῶντα ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας. quod *Iſ. Caſaubon.* contulit cum illo *Perſii* Sat. III. v. 59.

Κρανίον 26. ἐν Κορίνθῳ γυμνάσιον.

Κραυ-

v. 59. *Oſcitat heſternum diſſutis undique malis.* Cum hujus verbi exempla frequentiſſima ſint, iis miſſis, unum *Athenaei* locum I. p. 31. A. apponam, ut ex eo duas inſignes maculas tollam: φησὶ δὲ καὶ Φιλῖνος· Ὅτι πορίζω Λέσβιον, Χῖον, Παπ. Θάσιον, Βίβλινον, Μενδαῖον, ὥστε μηδένα κραιπαλᾶν. At quis tandem eſt iſte *Philinus*? Cujus nominis Comicum ne fando quidem audivimus. *Athenaei* Epitome MS. quam in Bibliotheca Regia conſulimus, pro Φιλῖνος, Φιλωνίδης habet. Quod nomen ſi literis majuſculis ΦΙΛΥΛΝΟΣ ſcribas, ſtatim verum Comici nomen, ΦΙΛΥΛΛΙΟΣ, in oculos incurrit. *Philyllii* nomen etiam depravatum eſt in Grammatico MS. Bibl. Sangerm. Ἀναχφάσηλος. Φιλύλλος Αἰγεῖ. Lege: Φιλύλλιος Αὐγῇ. Illa ipſa gloſſa in *Suida*, partim bene, partim ſecus, ita legitur: Ἀκάλφιλοι. Φιλύλλιος Αἰγεῖ. Αὐγὴν hanc fabulam ſatis conſtanter vocant Grammatici. Apud *Suidam* quidem v. Φιλύλλιος, huic Comico Αἰγεὺς & Αὐγὴ tribuitur. Sed Αἰγεὺς e variante in textum irrepſit. In *Stephan. Byz.* v. Γαλλῶν) ſcribitur Φιλύλλιος Αὐγεῖ. quod ad veram lectionem Αὐγῇ proxime accedit. Redeamus ad *Athenaeum.* Pro mendo, quod *Philyllii* verſibus inſedit, in Epitome MS. clare & liquido legitur, Χῖον, σαπρὸν Θάσιον· quod etiam alius Codex, teſte *Caſaubono*, per compendium dubie ſignificabat. Οἶνον σαπρὸν Atticе pro *vino vetuſto* dici, erudite, ut omnia, docet *J. Pierſonus* ad *Moerid.* p. 353. Nomen etiam κραιπάλη notius eſt, quam ut exemplis confirmari debeat. *Phrynichus* MS. Κραιπάλη. ἡ ἀφ' ἑσπέρας ἄχρι τῆς ὄρθρου πόσις, καὶ παραφορὰ τῆς διανοίας, ἀπὸ τοῦ πάλλειν, ὑπὲρ ἀεὶ διαφορεῖν τὴν κεφαλήν.

26. Κρανίον.] Nulla quidem hujus Gymnaſii apud *Platonem*, ſed tanto crebrior apud alios ſcriptores eſt mentio, tanquam apud *Xenophont.* Hiſt. Graec. L. IV. p. 521. C.

Plu-

Digitized by Google

Κραυρότερον[27]. ψαθυρότερον καὶ εὐθραυστότερον.

Κυαμεῦσαι[28]. κυάμῳ ψηφοφορῆσαι, ᾧ ἐχρῶντο οἱ βουλευταί.

Κοι-

Plutarch. Alexandr. p. 671. D. *Athenaeum* Lib. XIII. p. 589. C. *Themiſt.* Or. II. p. 38. A. *Alciphron.* III. Ep. 60. ubi pro περὶ τὸ Κρανίον ἀλωμένους, quod *Berglerus* edidit, in Codice Regio legitur, περὶ τὸ Κράνειον εἰλουμένους. ut III. Ep. 64. περὶ χαμαιτυπίας εἰλούμενον. Multum in hoc Gymnaſio verſabatur Diogenes Cynicus. Vide *Dion. Chryſoſt.* Orat. IV. p. 61. A. VI. p. 87. C. VIII. p. 131. A. IX. p. 138. D. & *Hemſterhuſ.* ad *Lucian.* Dial. Mort. I. p. 329.

27. Κραυρότερον.] Tim. p. 539. B. Τὸ δὲ ὑπὸ πυρὸς πάχους τὸ νοτερὸν πᾶν ἐξαρπασθὲν, καὶ κραυρότερον ἐκείνου ξυστὰν, τὸ γένος ὃ κέραμον ἐπωνομάκαμεν, τοῦτο γέγονεν. Ibid. p. 544. H. τὴν δ᾽ αὖ τῆς ὀστείνης φύσεως ἕξιν ἡγησάμενος τοῦ δέοντος κραυροτέραν εἶναι καὶ ἀκαμπτοτέραν. *Dio Caſſ.* Lib. XLI. p. 291. οὔτ᾽ αὐτὴν ἐκείνην ἐν ᾗ διαιτᾶται ἔκπυροι, ἢ καὶ κραυροτέραν πη ποιεῖ. ubi hanc vocem ex libris ſcriptis bene revocavit *H. S. Reimarus*, ejecta gloſſa ξηροτέραν. Lib. XLVIII. p. 566. ὅτι τὸ μὲν κραῦρον αὐτῶν ὑπὸ μὲν τοῦ πυρὸς ὁμοφυοῦς οἱ ὄντος ἐπιτείνηταί τε καὶ θραύηται). Contra eandem recte *Iſ. Caſaub.* exemit *Eubulo* apud *Athen.* L. II. p. 63. D. A κραυρὸς eſt verbum κραυροῦσθαι, *indureſcere.* *Philo* II. p. 174. ἐκραυρώθη γὰρ ἡ ψάμμος, καὶ ἡ σποράς αὐτῆς οὐσία, συμφυεῖσα ἡνώθη. *Dio Caſſ.* Lib. LXVI. p. 1094. τῶν δὲ ἐν τῷ μέσῳ κραυρουμένων καὶ τεφρουμένων.

28. Κυαμεῦσαι.] Neſcio, an gloſſa fluxerit ex *Herodot.* Lib. VI. 109. ἦν γὰρ ἑνδέκατος ψηφιδοφόρος ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν Ἀθηναίων πολεμαρχέειν. Ceterum de *electione per fabas* omnia pervulgata ſunt. Vide *Daviſ.* ad *Max. Tyr.* Diſſ. XXII. p. 582. & quos laudat *Albertus* ad *Heſych.* In *Suida* male editur ψηφηφορῆσαι.

29. Κοι-

Digitized by Google

Κυλοιδιᾷν 29. τὰ κοῖλα οἰδαίνειν. Κοῖλα δὲ τὰ ὑπὸ τοὺς ταρσοὺς τῶν ὀφθαλμῶν μυώδη σαρκία.

Κύρ-

29. Κυλοιδιᾷν.] Quae ſint κῦλα in oculis, explicant *Pollux* II. 66. *Rufus Epheſ.* de Partib. hom. p. 24. *Euſtath.* ad Od. Ψ. p. 1951. & alii Grammatici. Κῦλα & κυλοιδιᾷν ubique ſcribendum eſſe, bene poſt alios docuit recti in his literis judicii vir, *Adr. Heringa* Obſerv. cap. 7. p. 59. & ſic a Gloſſographo noſtro ſcriptum eſſe, literarum ſeries oſtendit. Κυλοιδιᾷν dicuntur, *quibus oculi vel ex verberibus, vel ex inſomnia, vel ex quacunque alia cauſſa tument. Ariſtophan* Lyſiſtr. v. 473. ἐὰν δὲ τοῦτο δρᾷς, κυλοιδιᾷν ἀνάγκη. quo ſenſu fere idem eſt, quod ὑπωπιασθῆναι. *Nicander* Alexiph. v. 477. ἀμφὶ δὲ μήλοις Ἄνθεσι τε βρυόεντα κυλοιδιόωντος ἐρίζει. De iis, *qui oculos nimis contente in virgine fixerant*, venuſte *Theocritus* Eid. I. 38. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι. Quem locum viri docti comparare debuerant cum *Oppiano* Ἁλιευτ. IV. 19. & *Paulo Aegineta* III. 17. τοῖς ἐρῶσιν ὀφθαλμοὺς κοίλους tribuentibus, non cum *Suetonio* Tiber. cap. 7. *ſemel omnino ex occurſu viſam, adeo contentis & tumentibus oculis proſecutus eſt.* Ibi enim *tumentes oculos* dici lacrymis obortis turgentes, *Burm.* & *Oudendorp.* docent. *Theocriteae* locutionis elegantia multos ad imitandum invitavit. Auctor epigrammatis Anthol. L. VII. p. 616. Ἀρνεῖται τὸν ἔρωτα Μελησιὰς, ἀλλὰ τὸ σῶμα Κέκραγεν ὡς βελέων δεξάμενον φαρέτρην· Καὶ βάσις ἀστατέουσα, καὶ ἄστατος ἄσθματος ὁρμή, Καὶ κοῖλαι βλεφάρων ἰστυπέες βάσιες. ubi vide *Brodaeum. Heliodor.* Lib. IV. p. 172. οὐχ ὁρᾷς ὡς κυλοιδιᾷ μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸ βλέμμα διέρριπται. Lib. VII. p. 332. καὶ ὡς οὐ βούλοιτο, αὐτὴν ὠχριῶσαν καὶ κυλοιδιῶσαν πρὸς τῆς ἀγρυπνίας ὀφθῆναι τῷ νεανίᾳ. Non inſcite κυλοιδιῶντας deſcripſit *Philoſtratus* Junior Icon. XVII. p. 889. τῷ προσώπῳ ξυννεῦσαι ὀφρῦν ἐπὶ τὼ ὀφθαλμὼ ἐφέλκων, κάτω που, καὶ ἐν βάθει ὄντας, καὶ ἀμενηνὸν ὁρῶντας. Tales oculos *Nicander* Alexiph. v. 430. κοιλωπίας αὐγὰς vocat.

Κύρβις [30]. στήλη τρίγωνος πυραμοειδὴς, νόμους ἔχουσα περὶ θεῶν.

Κύρτος [31]. πᾶν πλέγμα τὸ εἰς ἰχθύων ἄγραν πεποιημένον.

Κω-

cat. *Heſychius*: Αὐλωπίας. κοιλόφθαλμος. quod fortaſſe ex Κυλωπίας corrupit. Gloſſae noſtrae ſedem aliis, qui majore vel ingenio, vel otio abundant, indagandam relinquo.

30. Κύρβις.] Politic. p. 187. B. γράψαντας ἐν κύρβεσί τισι καὶ στήλαις, τὰ δὲ καὶ ἄγραφα πάτρια θεμένους ἔθη. ubi vide Scholia. Libet hic apponere eruditam gloſſam Etymologici MS. in Bibl. Regia, ut ex ea *Etymol. M.* p. 547. 45. & emendetur, & ſuppleatur: Κύρβεις, αἱ τὰς τῶν θεῶν ἑορτὰς ἔχουσαι, ἤτοι ἀπὸ τῆς κατασκευῆς· εἰσὶ γὰρ κυρβασταὶ ἢ κρύβεις· ἐπεὶ τὰ τῶν θεῶν ἀποκρυπτόμενα δεῖ εἶναι. Ἀσκληπιάδης δὲ ἐν τοῖς Ἀξόνων ἐξηγητικοῖς ἀπὸ Κύρβεως, τοῦ τὰς ὁσίας ὁρίσαντος, ὥς φησι Φανίας ὁ Ἐφέσιος· ἢ ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυροῦσθαι τοῖς γράμμασιν. Ἐρατοσθένης δὲ τριγώνους φησὶν αὐτὰς εἶναι, οὐ τετραγώνους. φησὶν Ἀριστοφάνης ὁμοίας εἶναι τοῖς Ἄξοσι· πλὴν ὅτι οἱ μὲν Ἄξονες, νόμους, οἱ δὲ Κύρβεις, ὁσίας ἔχουσιν. ἀμφότεροι δὲ τετραγώνιοι τὸ κατασκεύασμα, οἷον πλινθίον τι μέγα, ἀνδρομήκεις, ἡρμοσμένα ἔχον τὰ τετράγωνα ξύλα, τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα, καὶ γραμμάτων πλήρεις. καὶ ἑκατέρωθεν δὲ κνώδακας, ὥσπερ κινεῖσθαι καὶ περιφέρεσθαι ὑπὸ τοῦ ἀναγόντος. *Etymologi* locum tractavit *Salmaſius* de Modo Uſur. p. 98. ubi pro κυρβασταὶ ἢ κύρβεις legit κρυβασίαι ἢ κρύβιες. Malim, κρυβασταὶ, a κρυβάζειν. Mox pro ὁσίας bis bene ſcribit θυσίας, &, pro Ἐφέσιος, Ἐρέσιος. Sed nihil melius, quam quod pro δόνακας legendum vidit κνώδακας, ut totidem literis habet Etymologic. MS. Denique e vitioſa lectione τοῦ γράφοντος, vel, ut in MS. eſt, τοῦ ἀναγόντος, corrigo, τοῦ ἀναγινώσκοντος, ut eſt apud *Suidam*.

31. Κύρτος.] Sophiſt. p. 150. C. Κύρτους δὴ καὶ δίκτυα, καὶ βρόχους, καὶ πόρκους, καὶ τὰ τοιαῦτα, μῶν ἄλλο τι πλὴν ἕρκη χρὴ προσαγορεύειν; quo loco *Etymol. M.* p. 683. 19. uſus eſt. Tim. p. 546. F. G. 547. B. Legg. VII. p. 641. G.

Κω-

Digitized by Google

Κωμῳδεῖν [32]. σκώπτειν.

Κωλαγρέται [33]. οἱ ταμίαι τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ, καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων.

Λαμ-

32. Κωμῳδεῖν.] Parmenid. p. 55. C. ὡς τοὺς ἐπιχειροῦντας αὐτὸν κωμῳδεῖν. Polit. III. p. 436. B. κακηγοροῦντας τε καὶ κωμῳδοῦντας ἀλλήλους, καὶ αἰσχρολογοῦντας. V. p. 457. E. ἐξῆν τοῖς τότε ἀστείοις, ταῦτα πάντα κωμῳδεῖν. Legg. VII. p. 639. A τὰ δὲ — τῶν ἐπὶ τὰ τοῦ γέλωτος κωμῳδήματα τετραμμένων, — καὶ κατὰ τὰ τούτων πάντων μιμήματα κεκωμῳδημένα, ἀνάγκη μὲν θεάσασθαι. XI. p. 684. D. E. Sympoſ. p. 323. F. H. Gorg. p. 287. D. μὴ οἴηταί με διακωμῳδεῖν τὸ ἑαυτοῦ ἐπιτήδευμα. Apolog. p. 365. A. ὃ δὴ καὶ ἐν τῇ γραφῇ ἐπικωμῳδῶν Μέλιτος ἐγράψατο. *Lyſias* p. 203. ed. *Tayl.* & *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. Lib. II. cap. 13. p. 104. Tranſcripſit gloſſam *Suidas.*

33. Κωλαγρέται.] Κωλαγρέται, vel, ut alii ſcribunt, κωλακρέται, a Scholiaſte *Ariſtoph.* ad Veſp. v. 693. dici traduntur ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν τὰς κωλᾶς, quod victimae partes caperent: ut μαζαγρέτας dixit *Ariſtias* apud *Athen.* XV. p. 686. A. Gloſſographus noſter bene iis tribuit & *judicialis* & *ſacrae pecuniae* curam. Lexicon Rhetor. MS. Κωλακρέται. οἱ τῶν ἀργυρείων ταμίαι καὶ τὸ δικαστικὸν ἐταμιεύοντο τριώβολον, καὶ τὰ εἰς τοὺς θεοὺς ἀναλισκόμενα χρήματα. quocum conſentit Schol. Comici l. c. niſi quod univerſe εἰς θεοὺς ſcribat. *Heſychius*: Κωλακρέται. ἀργυρικοὶ ταμίαι, οὕς τινες οἴονται μόνου τοῦ δικαστικοῦ προΐστασθαι. In iis Grammaticis, quos *Heſychius* ſignificat, eſt etiam is, qui Δικῶν ὀνόματα collegit, in Bibl. Sangerm. Κωλακρέται. οἱ κρατοῦντες δικαστικὴν ζημίαν. Qui *Ariſtophanis*, Grammatici, auctoritatem ſecutus videtur. Is enim ſtatuerat, unius judiciariae pecuniae, non publicae univerſae, curam ad κωλακρέτας pertinuiſſe. Sed eum ex *Androtione* refellit Scholiaſtes Comici ad Av. v. 1540. Κωλακρέται etiam, quantum quisque pecuniae ad publicas triremes conferret, deſcripſiſſe videntur.

Λ.

Λαμπτὴρ [1]. φανός.

tur. *Etymol. M.* p. 525. 14. Κωλακρέται. (lege, Κωλακρέται.) οἱ τῶν ἀργυρείων ταμίαι, οἱ τὸ τριηραρχεῖν ἔταττον. *Harpocration* v. Ἀποδέκται ex *Androtione* narrat, ἀποδέκτας a Cliſthene, multa in reipublicae Atticae forma novante, in κωλακρέτων locum eſſe ſurrogatos. Vide ibi *Mauſſac.* & *Valeſium* in *Mauſſac.* Notas p. 235. At *Pollux* VIII. 97. κωλακρέτας poſt ἀποδέκτας memorat, quaſi illi ἀποδέκταις ſucceſſiſſent: Ταμίαι τοῦ Θεοῦ, κληρωτοὶ μὲν ἐκ πεντακοσιομεδίμνων ἦσαν· τὰ δὲ χρήματα παρελάμβανον τῆς βουλῆς παρούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι κωλακρέται. εἶχον δ' ἐξουσίαν καὶ ζημίαν ἀφελεῖν, εἰ ἀδίκως ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐπιβληθείη. Ex his ſatis ſuperque intelligi arbitror, quam juvenili levitate *Dan. Heinſius* ad *Sil. It.* I. 119. ſcripſerit, nugari Graecos iſtos, qui κωλακρέτας *aerarios* aut *theſaurarios* dicant. Poſt haec a nobis ſcripta editaque, illuſtris *Caylusſius* Recueil d'Antiquités T. II. Tab. 65. marmor Cyzicenum prodidit, in quo verbum a κωλακρέτης formatum, & hucusque inauditum, κωλεκρατέω, legitur: οἱ δὲ ἐκωλεκράτησαν ἐπ' ἑταιρῶν, Κορράγου Τιμόθεος, &c. Cum de ſcriptura lapidis, qui nunc Pariſiis ſervatur, dubitari non poſſit, credat fortaſſe aliquis, verbum per colonos Athenis Cyzicum translatum, vulgi ore depravatum eſſe. Sed ſatius eſt, culpam in marmorarium conferre, qui, duabus literis temere tranſpoſitis, ἐκωλεκράτησαν ſculpſerit pro ἐκωλακρέτησαν. Ceterum gloſſam etiam habent *Photius* Lexico MS. & *Suidas.* Quam qui in *Platone* quaerere inſtituerit, operam perdet. Pro ταμίαι MS. ταμιεῖαι.

1. Λαμπτήρ.] *Phrynichus* MS. Λυχνοῦχος, Λαμπτὴρ, Φανὸς, διαφέρουσι. Λυχνοῦχος

Λαχεῖν δίκην [2]. γράψασθαι.
Λάχος [3]. κλῆρος.

Λεία.

μὲν ἐστι σκεῦός τι, ἐν κύκλῳ ἔχον κέρατα, ἔνδον δὲ λύχνον ἡμμένον, διὰ τῶν κεράτων τὸ φῶς πέμποντα. Λαμπτὴρ δὲ, χαλκοῦν, ἢ σιδηροῦν, ἢ ξύλινον λαμπάδιον, ὅμοιον ἔχον θρυαλλίδα. Φανὸς δὲ, φάκελος τινῶν συνδεδεσμένος, καὶ ἡμμένος, ὃ καὶ διὰ τῶν π. Sed hoc diſcrimen ſaepe a veteribus neglectum eſſe, multis exemplis, quae hic ponere nihil attinet, intelligitur. Vide *Caſaubon.* ad *Sueton.* Caeſ. cap. 31. & *Valckenar.* Anim. in *Ammon.* p. 147. *Artemidorus* V. p. 256. Ἔδοξέ τις τὸν δοῦλον αὐτοῦ, ὃν μάλιστα παρὰ τοὺς ἄλλους ἐτίμα, φανὸν γεγονέναι, τοῦτον ὃν περ λαμπτῆρα καλοῦσιν. ubi, tanquam Grammatici gloſſema, contextu ejicienda ſunt verba: τοῦτον ὃν περ λαμπτῆρα καλοῦσιν. Vocem λαμπτὴρ non memini me legere in *Platone*.

2. Λαχεῖν δίκην.] Cod. MS. corruptiſſime exhibebat: Λαχεῖν. δίκειν. Sed bene Cl. *Taylor.* ad *Lyſ.* p. 316. emendat: Λαχεῖν δίκην. quod in textum recipere non dubitavimus. *Heſychius:* Λαχεῖν δίκην. γράψασθαι, δικάσασθαι. idque jure Atticis tribuunt *Moeris* p. 243. & *Thom. M.* Euthyphr. p. 49. C. ἐκεῖνῳ τῷ διδασκάλῳ λάχε δίκην πρότερον ἢ ἐμοί. ubi vide Scholia. Legg. VI. p. 617. G. τούτων πέρι λαγχάνειν μὲν ἐν ταῖς κοιναῖς δίκαις τὸν ἀδικούμενον. VIII. p. 674. D. δίκας ἀσεβείας τῷ ἐθέλοντι λαγχάνειν ὑπεχέτω. XI. p. 681. E. ἔστω δίκην λαχεῖν ἐπιτροπίας. ibid. p. 685. A. E. XII. p 688. H. Nihil hac forma frequentius in Oratoribus Atticis.

3. Λάχος.] Legg. V. p. 612. B. καὶ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο δώδεκα θεοῖς δώδεκα κλήρους θέντας, ἐπονομάζειν καὶ καθιεροῦν τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ. Hic, aliquando ſuſpicatus ſum, pro λαχὸν legendum eſſe λάχος, abjecto μέρος, quod ex gloſſemate irrepſerit: ut factum eſt in *Suidae* Codice Leidenſi: πρῶτον λάχος μέρος οἴομαι. Nec ea ratio diſplicebat politiſſimo *Santenio.* Sed cum *Pollux* etiam VIII. 91. τὸ λαχὸν pro *re, quae alicui ſorte obtingit*, dixerit, nihil decernere audeo.

 4. Λεία.

Λεία [4]. ἁρπαγὴ ἀπὸ τῶν πολέμων.

Λήξεις [5]. τῆς τριακάδος καλουμένης λήξεώς τε περὶ δικῶν, καὶ προσκλήσεων, καὶ κλητήρων. Κλητῆρες δὲ, οἱ μάρτυρες.

Λιθολόγοι [6]. οἰκοδόμοι.

Λίσπαι.

4. Λεία.] Nec hanc vocem in *Platone* reperi. Pro πολέμων lege πολεμίων.

5. Λήξεις.] Hic aquam mihi haerere, ingenue fateor. Conſultus *Hemſterhuſius* meus ita reſpondebat: „Unde verba τῆς „τριακάδος καλουμένης huc „fuerint invecta, expu„tare ſane nequeo: cer„te interpretatio eſt Ἕνης „καὶ νέας· nam credibile „non videtur fuiſſe ſcri„ptum Λήξεως, τῆς τριακά„δος κ. ut quis λῆξιν dixe„rit a λήγω *finem* vel *ulti„mum diem menſis*, quem„admodum uſurpari ſo„let λήγοντος τοῦ μηνὸς, τοῦ ἔτους, „&c.”. *Toupius* Emend. in *Suid.* T. III. p. 88. cum tria in hac gloſſa commemorata videret, λήξεις δικῶν, προσκλήσεις, κλητῆρες, legendum conjecit: τῆς τριάδος καλουμένης. At quo pacto λῆξις, de qua una *Timaeus* agit, τριὰς appellari potuit? Nam verba, quae ſequuntur, non ſunt *Timaei*, ſed *Platonis* Legg. VIII. p. 849. G. καθ' ἃ δεῖ τὰς τιμωρίας γίγνεσθαι, λήξεών τε περὶ δικῶν, καὶ προσκλήσεων, καὶ κλητήρων. Mihi gloſſa mutila videtur, nec ſine melioribus libris reſtituenda. Polit. IV. p. 447. E. καὶ δικῶν λήξεις, καὶ δικαστῶν καταστάσεις. Legg. XII. p. 688. H. 689. C. 692. C. *Pollux* VIII. 29. Δίκης μὲν λῆξις εἴη ἂν, ὃ νῦν καλούμενος τύπος· τὸ δὲ ἰδιωτικῶς, ἀμφισβήτημα. ἀνεκρίνοντο δὲ τὰς λήξεις οἱ ἄρχοντες. Pro κλητήρων in MS. erat κλητηρίων.

6. Λιθολόγοι.] Veteres Grammatici dicunt, λέγειν, ἀναλέγειν, διαλέγειν uſitata fuiſſe pro οἰκοδομεῖν, ἀνοικοδομεῖν, & λιθολόγος pro οἰκοδόμος. Id tamen non de *architectis*, ſed de *fabris caementariis*, *qui lectos lapides componunt*, intelligendum eſſe, exquiſitioris eruditionis ubertate docet *Valckenarius* Annot. Crit.

Digitized by Google

Λίσπαι [7]. οἱ δίχα πεπρισμένοι.

Λόγιοι.

Crit. in N. T. p. 379. Idem locis pluribus, quibus τέκτονες & λιθολόγοι tanquam diverſi ponuntur, confirmatur. Legg. IX. p. 653. G. καθάπερ ἢ λιθολόγοις, ἢ καὶ τῷ ἑτέρως ἀρχομένοις συνάσεως. ubi *H. Stephanus*, neſcio quo in Codice, gloſſam οἰκοδόμοις in textu invenit. Vide ibi Scholia. Legg. X. p. 671. F. οὐδὲ γὰρ ἄνευ σμικρῶν τοὺς μεγάλους φασὶν οἱ λιθολόγοι λίθους εὖ κεῖσθαι, quo *Kuhnius* reſpexiſſe putabat *Pauſaniam* Lib. II. p. 169. λίθοι δὲ ἐνήρμοσται πάλαι, αἳ μάλιστα αὐτῶν ἕκαστος ἁρμονίαν τοῖς μεγάλοις λίθοις εἶναι. *Themiſt.* Orat. IV. p. 60. A. καὶ ἐργάζονται ὑμῖν ταῦτα τὰ ἔργα οἱ χαλκεῖς, καὶ τέκτονες, καὶ λιθολόγοι. Orat. X. p. 137. τεκτόνων δὲ ἄνευ καὶ λιθολόγων ἀνιέναι τὰ ἐπιτειχίσματα. *Pollux* I. 161. Lexicon Rhet. MS. λιθολογήματα, τὰ νῦν λιθόστρωτα. Sic *Etymol. M.* p. 525. I. *Homericam* κραταίπεδον exponit λιθόστρωτον ἔδαφος, ἢ ψηφολογικόν. & Interpretes Alexandrini Tobiae XIII. 17. αἱ πλατεῖαι — ἐν λίθῳ ἐν Σουφεὶρ ψηφολογηθήσονται. Cum *Timaeo* congruunt *Photius* MS. & *Suidas*.

7. Λίσπαι.] Sympoſ. p. 323. F. ὅπως μὴ καὶ αὖθις διασχισθησόμεθα, καὶ περίιμεν ἔχοντες, ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις, κατὰ γραφὴν (ſic ſcribe) ἐκτετυπωμένοι, διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥῖνας γεγονότες, ὥσπερ λίσπαι. ubi vide Scholiaſten. Λίσπας *Ficinus*, & *Cornarius* in Eclog. p. 334. de *animalibus minutis & circa coxas attenuatis* acceperunt, haud dubie ſecuti auctoritatem *Calliſtrati* apud Schol. Comici ad Ran. v. 848. Καλλίστρατος δὲ (Λίσπας φησὶ) θηρίδιον λεπτὸν σφόδρα· ἀφ' οὗ καὶ οἱ τὰ ἰσχία λεπτοί, λίσποι λέγονται). Sed toto coelo, quod ajunt, errant. Nam λίσπαι h. l. ſunt *tali in medio inciſi, & uſu detriti*. Egregie *Suidas*: Λίσποι. οἱ μέσον διαπεπρισμένοι ἀστράγαλοι, καὶ ἐκτετριμμένοι. vel, ut alii rectius, ἐκτετριμμένοι. quae, neſcio, an ex integriore *Timaei* exemplari hauſerit. Certe ἀστράγαλοι ex *Timaeo*, ſuſpicor, excidiſſe. Vide *Heſych.* v. Λίγδοι. & Λίσποι, qui aliam quoque affert hujus vocis notionem: Λίσπαι, οἱ ἐκ μέσου πεπρισμένοι, τὰ κάτω μέρη. Scilicet vetus co-

Λύγη [8]. σκιά, ἐπίκρυψις.
Λυκαβηττός [9]. ὄρος τραχύ.

Μ.

Μανόν [1]. τὸ ἀραιόν. καὶ ὁ μαινόμενος, ὁ μὴ ἰσχυρὸς ταῖς φρεσίν.

Μέ-

comoedia Athenienſes, tanquam λισποπύγους, perſtringebat, non quod illorum nates ſedendi aſſiduitas graciliores reddidiſſet, ſed quod eas mutuae libidines attriviſſent. *Phrynich.* MS. Λισπόπυγος. ὁ ἀποτετριμμένην ἔχων τὴν πυγήν. Λίσπη γάρ ἐστιν ἡ ἀποτετριμμένη ἀστράγαλος. *Pollux* II. 184. & *Erhard.* ad *Petron.* cap. 81. Λισποπύγους etiam ὑπολίσπους πυγὴν vocabant. *Phrynichus* MS. alio loco: Ὑπόλισπος πυγήν. ὁ ἀποτετριμμένος τὴν πυγὴν, καὶ μικρὰν ἔχων. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν λίσπων. Λίσπαι γάρ εἰσιν αἱ ἀποτετριμμέναι ἀστράγαλοι. *Ariſtophan.* Equit. v. 1365. Πολλοῖς γ' ὑπολίσποις πυγιδίοισιν ἐχαρίσω. ubi vide Schol. Eandem rem venuſte extulit *Antipater Theſſalonicenſis* Epigr. inedito: τὴν ἐλάφου παιδὸς ἀπυγοτέρην. In tranſitu caſtigandus *Heſychius*: Ὑπολιφόν. ὀλισθηρόν. Lege: Ὑπόλισφον. Atticos enim λίσφος pro λίσπος dixiſſe, docent *Moeris* p. 245. & *Tzetzes* ad *Heſiod.* Ἐργ. v. 156. Etymologicum MS. in Bibl. Regia: Λίσφοι τοῦ ἰσχία, οἱ Ἀττικοὶ, παρὰ τὸ λεπτὰν αὐτὰ σαρκῶν. δύναται καὶ Λίσφοι λεῖοι εἶναι κατὰ τὴν ὀσφύν. Plura de hac forma *Pierſonus* ad *Moerid.* l. c.

8. Λύγη.] *Suidas*: Λύγαι. σκοτεινά. Lege: σκοτία. Quod *Iſ. Voſſius* ad *Heſych.* v. Ἀλυάζειν profert ex *Arcadio* MS. Ἀλυγή. σκιά. depravatum videtur ex Ἠλύγη. σκιά. Vide *Toupium* Emend. in *Suid.* II. p. 136. Supra ex *Platone* ἐπηλυγάζεσθαι tractavimus: at λύγη quaerendum.

9. Λυκαβηττός.] Crit. p. 560. F. Eryx. p. 745. A.

1. Μανόν.] Legendum ex *Suida*: Μανόν. τὸ ἀραιόν.

καὶ

Μέλιος [a]. ὁ τοῖς μέλεσι μάταιος.

Μέρ-

καὶ Μανὸς, ὁ μανινόμενος, &c. *Plato* Tim. p. 535. G. τὰ μὲν πυκνὰ καὶ βαρέα, — τὰ δὲ μανὰ καὶ κοῦφα. p 545. D. μανῷ μὲν ὀστῷ. p. 546. G. ὡς ὅλος τοῦ σώματος μανοῦ. p. 547. B. 549. E. Legg. V. p. 607. D. ἐλάττονα καὶ σμικρότερα καὶ μανώτερα ἔχων ἀμφότερα. Eandem vocem *Jan. Cornarius* Eclog. p. 776. reddidit *Platoni* Tim. p. 541. C. ὅσα μὲν γὰρ εἰσιόντα περὶ τὰ φλεβία, οἷόν περ δοκίμια τῆς γλώττης, τεταμένα ἐπὶ τὴν καρδίαν, εἰς τὰ μανώτερα τῆς σαρκὸς καὶ ἁπαλὰ ἐμπίπτοντα, γήϊνα μέρη κατατηκόμενα, ξυνάγει &c. Vulgo legitur, εἰς τὰ νοτερὰ τῆς σαρκὸς, & mox, γήϊνα μέζω &c. Τὰ μανώτερα planiſſime confirmat *Plutarch.* Symp. I. 6. p. 624. D. τὰ γὰρ φλεβία τῆς γλώττης, ὡς ὁ Πλάτων φησὶ, μαλακὰ, καὶ μανώτερα ὄντα. Alterum, γήϊνα μέρη, Codex meus, & *Stobaeus* MS. *Ocellus Lucan.* cap. 2. p. 520. τὸ δὲ βαρὺ καὶ κοῦφον, καὶ πυκνὸν καὶ μανόν. Crebra vox apud Medicos, tanquam *Aretaeum*. *Phrynichus* MS. Μανόν. τὸ ἀραιὸν οὕτως λέγουσι. Ἀθηναῖοι τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐκτείνουσιν. Etymologicum MS. in Bibl. Regia: Μανία. μανὸν ἔλεγον τὸ ἀραιὸν, ὡς καὶ Αἰσχύλος· ἐμμανῶς στήμοις πέπλοις, τουτέστιν, ἀραιοῖς. Lege: ἐν μανοστήμοις πέπλοις. Ad eundem *Aeſchyli* locum pertinet gloſſa *Heſychii*: Μανοστήμοις. ἀραιοστήμοις. *Plato* etiam nomine μανότης non ſemel uſus eſt. *Photius* Lexico MS. Μανά. ἀραιά. καὶ Μανότης. ἀραιότης. οὕτως Πλάτων Tim. p. 544. B. πάντα ἡ σπληνὸς καθαίρουσα αὐτὰ δέχεται μανότης. p. 550. C. ὑπὸ μανότητος ὀστῶν. Leg. VII. p. 637. D. καὶ δὴ καὶ πυκνότητα μανότητι, καὶ τάχος βραδύτητι, καὶ ὀξύτητα βαρύτητι, &c. de quo loco Hiſtor. Acad. Inſcript. T. II. p. 199. videnda. *Dio Chryſ.* Or. XXXVI. p. 452. D. *Alciphron* Lib. III. ep. 41. *Max. Tyr.* Diſſ. VIII. p. 83. Μανὸν pro *furioſo* nec apud *Platonem* legi, nec apud quemquam veterum ſcriptorum.

2. Μέλιος.] In MS. ſolemni errore ſcribitur Μέλαιος. Vide infra v. Ὦ μέλεε.

3. Μέρ-

Μέρμερος [3]. ὁ διὰ πανουργιῶν φροντίδα τισὶν ἐμποιῶν.

Μεσεγγυηθέν [4]. ἐπὶ μεσιτῶν ἀποτεθέν, καὶ ἀμφισβητούμενον.

Μεταλαγχάνειν [5]. ἀφυστερεῖν, ἢ ἀποτυγχάνειν κλήρου.

Μετα-

3. Μέρμερος.] Hipp. Maj. p. 99. F. Μέρμερος πάνυ ἐστὶν, ὦ Ἱππία. ubi vide Scholia. Paulo ante dixerat: σχέτλιός ἐστι, καὶ οὐδὲν ῥᾳδίως ἀποδεχόμενος. ex quo vocis vis intelligitur. *Timaeus* in ea explicanda nimis originem preſſit. Ego potius ſumam pro *difficili*, *moroſo*, *cui non facile ſatisfacias*. Alii hac voce utuntur pro *gravi*, *arduo*, *moleſto*. *Homer.* Il. Θ. 453. πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα. *Plutarchus* Gryllo p. 988. A. Τελμιτίαν ἀλώπεκα, μέρμερον χρῆμα. Proverbiale μερμέρειον κακὸν, ab aliis, ni fallor, Τερμέρειον κακὸν dictum, quo *Euripides* Rheſo v. 509. & *Themiſt.* Or. XXI. p. 261. A. uſi ſunt, ridet *Lucianus* Lexiph. p. 334.

4. Μεσεγγυηθέν.] Reſpicit Legg. XI. p. 675. F. ἐὰν δὲ τὸ μεσεγγυηθὲν θρέμμα ᾖ, τὸν νικηθέντα περὶ αὐτοῦ δίκῃ, τὴν τροφὴν ἐκτίνειν τοῖς ἄρχουσι. Hoc verbum commendat *Phrynich.* p. 46. Vide *Polluc.* VIII. 28. *Harpocrat.* v. Μεσεγγύημα, & ibi *Valeſ.* Lexicon Rhet. MS. Μεσεγγύημα. ἀργύριον ἐστὶ παρά τινι κείμενον ἐν ὁμολογίᾳ τῶν δόντων ἐπὶ τῷ ὁτιοῦν διαπραξάμενον λαβεῖν αὐτό. Cod. MS. una litera vitiata Μεσεγγυαθέν.

5. Μεταλαγχάνειν.] Pertinet gloſſa ad Gorg. p. 281. init. Πολέμου καὶ μάχης φασὶ χρῆναι οὕτω μεταλαγχάνειν. quem locum ita παραφράζει *Olympiodorus* Scholiis MSS. in hunc Dialogum: ὅτι ὄντος πολέμου καὶ μάχης ἐπικειμένης, ἔδει σε ὑστερῆσαι. Sed ſatius fuerit, *Hemſterhuſianam* explicationem afferre. „*Platonis* locum interpretor: *Ita nimirum, ut eſt in proverbio, decet belli pugnaeque participem eſſe; bellum pugnamque obire:* quod dicitur in eos, qui ſerius poſt rem peractam demum adveniunt. Reſponſio Socratis manifeſto ſenſum aperit: ſic μετὰ τὸν πόλεμον ἡ συμμαχία, μετὰ τὸν πόλεμον τὰς μηχανὰς κομίζειν, de *iis, qui quocumque modo ſerius,*

Digitized by Google

Μεταποιεῖσθαι [6]. ἀντιποιεῖσθαι.

Μετρίως ὠργασμένος [7]. ἀντὶ τοῦ, μεμαλαγμένος, ἢ δεδευμένος.

Μορ-

„ *rius, quam oportebat,* „ *vel adſunt, vel aliquid* „ *agunt*, uſurpatur. Qua- „ re ἀφυστερεῖν non verbum „ μεταλαγχάνειν, ſed men- „ tem ipſius proverbii „ declarat, ſumtumque „ eſt ex *Platonis* ὑστεροῦμεν." Vide Scholiaſten ad h. l. Polit. IV. p. 448. G. ᾧ προσήκει ταύτης τῆς ἐπιστήμης μεταλαγχάνειν. Legg. IX. p. 660. B. μήτε αἰσχύνης τινὸς ἀπόρου καὶ ἀξίου μεταλαχών. *Timaeo* gloſſam ſublegerunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas.*

6. Μεταποιεῖσθαι.] Cod. MS. habet: Μεταποιεῖσθαι. ἀντὶ τοῦ ποιεῖσθαι. Sed recepimus lectionem *Suidae*, a quo nominatim laudatur Πλάτων Πολιτικοῖς, vel potius Πολιτικῷ. Locus eſt p. 183. D. ὡς ἀναμφισβητήτως δούλους ἔχομεν εἰπεῖν, ἥκιστα βασιλικῆς μεταποιουμένους τέχνης. & mox: μή ποτε βασιλικῆς μεταποιουμένους εὕρωμεν. *Herodot.* Lib. II. 178. ὅσαι δὲ ἄλλαι πόλις μεταποιεῦνται, οὐδέν σφι μετεὸν μεταποιεῦνται. *Plutarch.* T. II. p. 57. F. ἂν δὲ καὶ λόγων τινὸς ἐμπειρίας ὁρᾷ μεταποιούμενον. *Philoſtrat.* Heroic. cap. III. p. 710. *Themiſt.* Or. II. p. 24. A. *Waſſius* in *Thucyd.* Lib. II. 51.

7. Μετρίως ὠργασμένος.] In Cod. MS. levi vitio ſcribitur, ὠργιασμένος. Sed in hac ipſa gloſſa jam olim peccatum eſt gravius. Nam *Photius* Lexic. MS. ſic legit: Μετρίως ὀργασμένως. ἀντὶ τοῦ, μεμαλαγμένως, ἢ δεδευμένως. Multo inquinatius *Suidas*: Μετρίως ὠργισμένος. ἀντὶ τοῦ, μεμαλαγμένως, (Edd. prior. μεταλλαγμένως) ἢ δεδευμένως. quod, mirum eſt, a *Kuſtero* concoqui potuiſſe. Infra *Timaeus*: Ὀργάζειν. μαλάξαι. Et alio loco: Ὠργασμένος. μεμαλαγμένος quorum utrumque *Suidas* etiam deſcripſit. Gloſſa referenda eſt ad Theaet. p. 136. D. ὅταν μὲν ὁ κηρὸς τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ βαθύς τε καὶ πολὺς καὶ λεῖος καὶ μετρίως ὠργασμένος ᾖ, τὰ ἰόντα διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἐνσημαινόμενα εἰς τοῦτο τὸ τῆς ψυχῆς κέαρ, &c. Ceterum quis non miretur fatalem librariorum

in

Μορμολυκεῖα [8]. τὰ φοβερὰ τοῖς παισὶ προσωπεῖα.

Μορ-

in hoc verbo errorem? Nam hic quoque ὠργασμένος in εἰργασμένος commutarunt. Sed bonum factum, quod *Suidas* v. Ὠργασμένος *Platonis* locum emendatiorem laudavit: ex quo veram lectionem reſtituendam eſſe, dudum eſt, quod monuerit *Paul. Leopardus* Emend. XVI. 16. Neque aliunde *Pollux* VII. 165. excerpſiſſe videtur κηρὸν ὀργάζειν. Eſt vero ὀργάζειν *quamlibet materiam ſubigere, macerare, mollire. Sophocles* Oed. Tyr. v. 343. ex *T. H.* emendatione: καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάσειας. Idem apud *Etymol. M.* p. 629. 35. Θέλοιμι πηλὸν ὀργάσαι. Eximium eſt Scholion, quod ex *Hippocratis* MS. margine protulit *Foëſius* Oecon. v. Ὀργασμός. Ὀργασμὸς. μαλαγμός. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρᾳ λέγων· Καὶ πρῶτον ἄρχου πηλὸν ὀργάζειν χεροῖν. καὶ Ἀττικοὶ δὲ ἰδίως λέγουσιν Ὀργάσαι, τὸ τὰ ὑγρὰ τοῖς ξηροῖς μῖξαι καὶ ἀναφυρᾶσαι, καὶ οἷον πηλὸν ποιεῖν ubi pro ἐν Πανδάρῳ lege ἐν Πανδώρᾳ. In ipſo *Sophoclis* verſu olim conjiciebam; Καὶ πρῶτον ἀργὸν πηλὸν &c. quod Cl. *Brunckius* ſecutus eſt in Lexico *Sophocleo*. Nunc malim: Καὶ πρῶτον ἄρχου πηλὸν &c. ut *Aem. Portus* Lex. Ion. v. Ὀργάζειν correxit *Phrynichus* MS. Ὀργάζειν πηλὸν, τὸ διαβρέχειν. οὕτως γὰρ τὸ ὑγραίνειν οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν. καὶ Ὀργάδα, τὴν ἱερὰν καὶ ἀνιερωμένην γῆν, ὅτι ἐλώδης καὶ ἔνυγρος. qui, ut ſolet, reſpicit *Ariſtophan.* Av. v. 840. Χάλικας παραφόρει, πηλὸν ἀποδὺς, ὄργασον. ubi Scholiaſtes ex *Eupolidis* Προσπαλτίοις haec attulit: Ἢ πηλὸν ὀργάζειν τινά. *Herodotus* Lib. IV. 64. σαρκίσας βοὸς πλευρῇ, δέψει τῇσι χερσί. ὀργάσας δὲ αὐτὸ, ἅτε χειρόμακτρον ἔκτηται. ubi quod Codd. & Gloſſae praebent ὀργίσας, natum videtur ex ὀργήσας, ab ὀργάω. quam formam agnoſcit *Heſych.* v. Ὑποργηθεῖσα, & Ὠργημένον. *Nicander* Theriac. v. 651. Καὶ τὰ μὲν ὀργάζοιο, καὶ ἐν ἑνὶ τεύχεϊ μίξας. Alexiph. v. 155. & Schol. Poëta incertus apud *Athen.* Lib. X. p. 455. E. Κριθῆς ἄφλοιον χυλὸν ὀργάσας πίε. ubi vide *Caſaubonum. Heſych.* in v. & *Herodianus Atticiſta* p. 468.

8. Μορμολυκεῖα.] Proprie ſunt *larvae tragicae* vel

co-

Μορμορύττειν καὶ μορμολύττειν [9]. ἀντὶ τοῦ ἐκφοβεῖν, ἀμφότερον.

Μορυ-

comicae, ad terrorem incutiendum compoſitae: quales videas, licet, in *Terentio* nuper Urbini edito. Προσωπεῖα δείκηλα & μορμολύκεια *Iſidor. Peluſ.* Lib. II. Ep. 257. junxit. *Nunneſ.* ad *Phrynich.* p. 162. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. v. 67. & *Hemſterh.* ad *Polluc.* X. 167. In fabulis Μορμολύκη Acherontis eſt nutrix; quod ex *Sophrone* tradit *Porphyr.* apud *Stob.* Ecl. Phyſ. p. 129. Alias puerorum terriculas, Lamiam, Gorgonem, Gellonem, Maniam, recenſet *Caſaubonus* ad *Strabon.* I. p. 36. Sed μορμολυκεῖον a propria *perſonae* ſignificatione tranſiit ad latiorem, & uſurpari coeptum eſt *de rebus iis, quae inanem afferunt terrorem.* *Plato* Phaedon p. 384. E. ἀλλ' ἴσως ἔνι τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς, ὅστις τὰ τοιαῦτα φοβεῖται. τοῦτον δὲ πειρώμεθα πείθειν μὴ δεδιέναι τὸν θάνατον, ὥσπερ τὰ μορμολύκεια. quod ab aliis etiam expreſſum docet *Gataker.* ad *Antonin.* L. XI. §. 23. *Seneca* de Conſtant. Sap. 4. *ut non dolore tantum, ſed doloris opinione vexemur, more puerorum, quibus metus incutit umbra, & perſonarum deformitas, & depravata facies.* Clem. *Alexandr.* Strom. L. VI. p. 780. οἱ πολλοὶ δὲ, καθάπερ οἱ παῖδες τὰ μορμολύκια, οὕτως δεδίασι τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν. *Arnobius* VI. p. 210. *ut ab actionibus improbi, tanquam parvuli puſiones, perſonarum monſtruoſiſſima torvitate, ſannis etiam conſtringerentur, & Maniis.* ubi pro *ſannis*, in quo MSS. variant, lege *Lamiis.* *Julian.* Or. VII. p. 238. A. σὺ δὲ ὅπως ἡμῖν μὴ τὸν Διογένη προβαλὼν, ὥσπερ τι μορμολύκειον, ἐκφοβήσῃς. *Themiſt.* Orat. V. p. 67. D. γράμματα ἀνθρώπινα δεδιότας, καὶ ἐπικήρυς ἀνάγκας, καὶ εὐθύνη μορμολύκεια. *Heliodor.* VI. p. 265. ὁρᾷς, ὅση τις τοῦ ὀνόματος ἡ δύναμις, καὶ ὡς οὐκ ἐμοὶ μόνον μορμολύκειον, ἀλλ' ἤδη καὶ Ναυσικλεῖ γίνεται. *Theophylactus*, Bulgariae Epiſcopus, Epiſt. 73. τὰ δὲ φόβητρα, ἃ ἡμῖν ἐπανατείνεσθε, μορμολύκια παίδων εἰσίν. Sed non neceſſe eſt, plura hujus generis cumulare.

9. Μερμορύττειν.] Μορμολύτ-

τεσθαι est *geſtu quodam & pronuncianda voce* Μορμὼ *pueros terrere*, ut bene explanat *Gesnerus* ad *Claudian.* Carm. XXXI. 111. Gorg. p. 291. G. Μορμολύττη αὖ, ὦ γενναῖε Πῶλε, καὶ οὐκ ἐλέγχεις. ubi *Olympiodorus* Scholiis MSS. Μορμολύττῃ, ἀντὶ τοῦ, ὡς παιδίον φοβεῖς. Vide ibi etiam Scholiaſten. Criton. p. 371. B. οὐδ᾽ ἂν πλείω τῶν νῦν παρόντων ἡ τῶν πολλῶν δύναμις ὥσπερ παῖδας ἡμᾶς μορμολύττηται, δεσμοὺς καὶ θανάτους ἐπιπέμπουσα. quem locum expreſſit *Philo* T. II. p. 468. πρὸς δὲ τὰς πληγὰς καὶ θάνατον ἐπανατεινόμενον, οὐ μορμολύττεταί με ταῦτα. *Ariſtophan.* Av. v. 1245. Ταυτὶ λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς. *Lucian.* Deor. Dial. XIX. p. 251. μορμολύττεται γάρ με, καὶ φεύγω ὅταν ἴδω αὐτήν. *Themiſt.* Or. IX. p. 121. B. οὐδὲ μορμολύττεταί σε ἀνὴρ σιδηροῦς φανταζόμενος. Or. XXIX. p. 346. B. *Gregor. Nazianzen.* Or. XXXV. p. 563. C. κἂν σὺ μορμολύττῃ τοὺς ἀπλουστέρους. ubi *Baſilius* Scholiis nondum editis: Μορμολύττειν ἐστὶ, τὸ ἐκφοβεῖν· καὶ Μορμολυκεῖον, προσωπεῖον εἰς φόβον παιδίων ἀνοήτων, καὶ τύπος τις ἀλλόκοτος ὄψεως. εἴρηται ἀπὸ τῆς Μορμοῦς, τῆς καὶ Λαμίας. Θεόκριτος ἐν Θεσμοφοριαζούσαις (immo Ἀδωνιαζούσαις, v. 40.) τινὰ γυναῖκα πρὸς παιδίον λέγουσαν εἰσάγει, Μορμὼ δάκνει. Rariſſime μορμολύττεσθαι accipitur pro *formidare, timere. Plato*, vel potius alius ſcriptor *Platone* multo recentior, Axioch. p. 729. A. καίτοιγε τὸν πρόσθεν χρόνον διαχλευάζων τοὺς μορμολυττομένους τὸν θάνατον. Eadem poteſtate *Heſychius*: Μορμολύττεται· φοβεῖται. Activum μορμολύττειν, non, niſi apud Grammaticos, reperi. Aeque inſolens eſt forma μορμορύττειν, quam *Timaeus* primo loco ponit. *Heſychius* tamen habet: Μόρμορος. φόβος. Inde μορμορύττειν. Vide *Valckenar.* ad *Theocrit.* Adoniaz. p. 346. Alii ſcriptores pro μορμολύττεσθαι dicunt δεδίσσεσθαι, ut *Homerus* Il. Υ. 201. Πηλείδη, μὴ δή μ᾽ ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς, Ἔλπεο δειδίξεσθαι. ex quo *Platonis* locum, quem paulo ante attulimus, ductum eſſe, pulcre vidit *Pierſonus* ad *Moerid.* p. 119. Ex eodem *Homeri* loco fluxit gloſſa *Heſychii*, quae viros eruditos vehementer torſit: Δειδίξασθαι. ἐκφοβῆσαι τὰ παιδία ἀπὸ φρέατος εἰς δίος ἄξειν. Scribendum: Δειδίξασθαι. ἐκφοβῆσαι τὰ παιδία, ἀπὸ τέρατος εἰς δέος ἄξειν.

Μορυχαία[10]. οἰκία τις, ἀπὸ Μορύχου, ἐν ᾗ καὶ Ἄρτεμις Μορυχαία, ἀπὸ τοῦ καθιδρύσαντος.
Μουνυχία καὶ Ζέα[11]. λιμένες ἕτεροι τοῦ Πειραιέως.

Μυ-

10. Μορυχαία.] Reſpexit *Timaeus* Phaedr. p. 337. init. Ἀτὰρ Λυσίας ἦν, ὡς ἔοικεν, ἐν ἄστει. ΦΑΙ. Ναὶ, παρ' Ἐπικράτει ἐν τῇδε τῇ πλησίον τοῦ Ὀλυμπίου οἰκίᾳ τῇ Μορυχίᾳ. ubi *Hermias* Scholiis MSS. Ὁ δὲ Μόρυχος γάστρις τὶς ἄνθρωπος, καὶ ἡ κωμῳδία αὐτὸν ὡς γαστρίμαργον διαβάλλει. a quo nihil diſcrepat Scholiaſtes *Platonis*. Morychi gulam a Comicis vexatam eſſe, his locis intelligitur. *Plato* Comicus apud Schol. *Ariſtophan.* ad Nub. v. 109. Ὦ θεῖε Μόρυχε, τέως γὰρ εὐδαίμων ἔφυς, Καὶ Γλαυκέτης, ὁ ψῆττα, καὶ Λεωγόρας· Οἳ ζῆτε τερπνῶν, οὐδὲν ἐνθυμούμενοι. *Ariſtophan.* Acharn. v. 887. Ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῳδικοῖς χόροις, Φίλη δὲ Μορύχῳ. Veſp. v. 504. Ζῆν βίον γενναῖον, ὥσπερ Μόρυχος. Ibid. v. 1137. Ἐοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι. ad quae loca videnda ſunt Scholia. Pac. v. 1008. Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις Τένθαις πολλοῖς. quem locum afferens *Suidas* v. Μόρυχος, haec explicationis loco adjecit: Ὀνόματα κύρια. οὗτοι ἐπὶ μαγγανείᾳ διεβέβληντο. Sed non dubitandum eſt, quin vel ipſe ſcripſerit, vel in Scholiis deperditis ſcriptum legerit: οὗτοι ἐπὶ λαιμαργίᾳ διεβέβληντο. *Diana Morychia* ineptis librariis originem debet. Quod erratum non fefellit acumen *Hemſterhuſii*: „ Suſpicor verba „ ἐν ᾗ καὶ Ἄρτεμις —— καθι- „ δρύσαντος huc eſſe per „ errorem translata ex ſe- „ quenti articulo, & poſt- „ ea emendatione prava „ fuiſſe ſcriptum Μορυχαία „ pro Μουνυχία· notiſſima „ certe haec Diana. Sic „ ἡμῖν in Νῦν δή. „ Gloſſa, quae jam *Photii* tempore interpolata fuit, ſic in ejus Lexic. MS. contracta reperitur: Μορυχαία. οἰκία τις, ἀπὸ Μορύχου, (ſic) ἐν ᾗ Ἄρτεμις. A Μόρυχος vero formatur Μορύχιος, non Μορυχαῖος. Illud igitur tenendum.

11. Μουνυχία καὶ Ζέα.] Neuter portus in *Platone* occurrit. Pro λιμένες ἕτεροι

Plo-

Μυδᾷν [12]. δίυγρον εἶναι, καὶ σήπεσθαι.

Photius Lex. MS. legit, λιμένες ἱεροί. Sed *Timaei* lectio retinenda eſt, & ſic exponenda: *portus alii diverſi a Piraeeo.* Cur enim magis ἱεροί, quam Piraeeus? Fuere ſcilicet, qui a Piraeeo diſtinguerent. De *Munychia* locus inſignis eſt *Ulpiani* ad *Demoſthen.* pro Cor. p. 533. F. Vide *Meurſ.* de Piraeeo cap. 3. & 9. & quae communicavi cum *P. Burmanno Secundo* ad *Propert.* II. 2. 59. Latinos poëtas hunc portum modo *Munychium*, modo *Monychium* vocare, docet *Marklandus* ad *Stat.* Silv. V. 3. 107.

12. Μυδᾷν] Cod. MS. Μυδιᾷν. Quae forma cum nullo uſu recepta videatur, ex *Photio* MS. & *Suida* μυδᾷν repoſuimus. Μαδᾷν (quod eſt ipſum Latinum *madere*) & μυδᾷν cognata verba ſunt, nec differunt prima ſignificandi notione. Uſus tamen μαδᾷν in hanc partem flexit, ut ſemper de *pilorum defluvio* dicatur. Μυδᾷν patet latius, & tam in meliorem partem pro *madefieri*, quam in pejorem pro *putreſcere* & *foetere* uſurpatur. Vide *H. Stephan.* Ind. Theſ. in utraque voce, & *Foëſ.* Oecon. *Hippocr.* Ludunt in his verbis permutandis librarii. In *Ariſtophan.* Plut. v. 266. vetus Criticus jam olim διττογραφίαν notavit. *Apollon. Rhod.* III. 1041. Ἦρι δὲ μυδήνας τόδε φάρμακον, ἠΰτ' ἀλοιφῇ Γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας. Ibid. v. 1246. Τόφρα δὲ Μηδείης ὑποθημοσύνῃσιν Ἰήσων Φάρμακα μυδήνας. *Nicander* Theriac. v. 308. Οἱ δὲ φόνῳ μυδόωντες ἀναπτείουσιν ὀδόντες. Sed inprimis, ut dixi, μυδᾷν *de putredine, quae foetorem emittit*, frequentari ſolet. *Sophocles* Antig. 1020. Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο. *Dio Chryſoſt.* Orat. V. p. 86. C. Τὸν δὲ νεκρὸν εὑρεθῆναι σαπρὸν ἤδη καὶ μυδῶντα. *Lucian.* Dial. Mort. XIV. p. 398. ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξῳδηκότα. Quem *Luciani* locum prae altero Dial. Mort. VII. p. 357. *Berglerus* comparare debuerat cum *Alciphr.* Lib. III. ep. 22. κεῖταί σοι τρίτην τριτην ἡμέραν ἐκτάδην, νεκρὸν,

N.

Νεοθνής [1]. ὁ νεωστὶ τεθνεώς.

Νεοτελής [2]. ὁ νεωστὶ τετελεσμένος.

Νεουργόν [3]. νεωστὶ εἰργασμένον.

Νῦν

νεαρὸν, ἤδη μυδῆζαν. Idem Lib. I. ep. 17. *Longus* L. III. p. 128. Vide eruditiſſimum *Koenium* ad *Gregor.* de Dialect. p. 264. Nec μυδᾶν, nec μαδᾶν a nobis in *Platone* repertum eſt.

1. Νεοθνής.] Legg. IX. p. 656. H. ὡς ὁ θανατωθεὶς ἄρα βιαίως, ἐν ἐλευθέρῳ φρονήματι βεβιωκὼς, θυμοῦται τῷ δράσαντι νεοθνὴς ὤν. Cum *Timaeo* ad verbum congruunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas*; niſi quod apud poſteriorem minus bene Νεοθνὴς edatur.

2. Νεοτελής.] Phaedr. p. 346. E. Ὁ μὲν οὖν μὴ νεοτελὴς, ἢ διεφθαρμένος, οὐκ ὀξέως ἐνθένδε ἐκεῖσε φέρεται. &c. Ibid. ὁ δὲ ἀρτιτελὴς, ὁ τῶν τότε πολυθεάμων. & p. 345. E. ἀποτελεῖς δὲ τοῦ ὅλου δέους ἀπέχονται. ubi bene *Hermias* Scholiis MSS. τὸ δὲ ἀποτελεῖς, ἀντὶ τοῦ, ἀτέλεστοι. Phaedon. p. 380. F. ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται. Pro τετελεσμένος *Suidas* exhibet τετελειωμένος. ubi male vertitur, quod gloſſae ſedes ignorabatur.

3. Νεουργόν.] Polit. VI. p. 473. G. νεουργὸν ἱμάτιον ἔχοντος, ὡς νυμφίου παρεσκευασμένου. *Plutarch.* Sympoſ. L. IX. 10. p. 374. E. ἀλλὰ τοὔλαιον, ἂν ᾖ νεουργόν. *Liban.* Opp. T. II. p. 353. B. τὰ παλαιὰ μὲν ὡς νεουργὰ φερόμενοι. *Themiſt.* Or. II. p. 40. A. σφραγῖδα πάνυ λαμπράν τε, καὶ νεουργόν. Or. IV. p. 60. A. μετοικίζειν ἐκ παλαιοῦ σκήνους ἐκτετηκότος εἰς ἀρτιπαγές τι, καὶ νεουργόν. *Pollux* I. 25. IX. 18. Rariorem formam νεοεργὴς vel νεωργὴς habent *Alciphron* Lib. III. ep. 57. & *Heſych.* in v. *Timaeum* deſcripſerunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas.*

Νῦν δή [4]. πρὸ ὀλίγου χρόνου ἡμῖν.
Νυνί [5]. ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ.
Νῶ [6]. ἡμεῖς.
Νῷϊν [7]. ἡμῖν.

Ξ.

Ξεναγοί [1]. οἱ τοῖς ξένοις ἡγούμενοι ὁδοί.

Ξύλα

4. Νῦν δή.] Parmenid. p. 55. G. ἃ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον. Theaet. p. 115. E. οὐδένα πω ἐπῄνεσεν ὡς σὲ νῦν δή. Politic. p. 171. C. καθάπερ εἰκάζομεν νῦν δή. & centies alibi. Cum Futuro jungitur Sophiſt. p. 150. F. Καὶ νῦν δὴ τοῦτον ἰδιώτην θήσομεν; Legg. III. p. 588. A. Οὐκοῦν νῦν δὴ μᾶλλον βεβαιωσόμεθα τὸ τοιοῦτον. Plura, ex ipſo etiam *Platone*, de harum particularum vi notavit *J. G. Graevius* ad *Lucian.* Soloeciſt. p. 579. In fine gloſſae dele ἡμῖν, quippe ex vicina voce Νῷϊν huc inculcatum.

5. Νυνί.] Euthyphr. p. 51. C. οἶμαι μέντοι ἔγωγε τοῦτο νυνὶ καλῶς λέγεσθαι. Phileb. p. 95. A. ἅπερ νυνὶ διελήλυθα. Hipp. Maj. p. 97. G. 99. H. & ſexcenties alibi.

6. Νῶ.] Alcib. I. p. 33. G. αὐτὼ νώ γε καὶ μάλα σφόδρα. Phaedr. p. 350. A. εἰ οὖν ἴδοιεν καὶ νὼ καθάπερ τοὺς πολλούς. Ibid. p. 357. G. Vide *Apollon. Dyſc.* Excerpt. p. 428. & *Lucian.* Soloec. p. 467. ibique Schol. & *Graev.*

7. Νῷϊν.] Eraſt. p. 5. E. δυοῖν ὄντοιν νῷϊν περὶ τοῦ λόγου. Phileb. p. 79. C. ὥς γ' ἐμοὶ μᾶλλόν τι νῷϊν σχετλιώτερον. Theaet. p. 115. D. Sophiſt. p. 149. E. Politic. p. 170. C. 174. B. &c. Vide *Valckenar.* ad *Euripid.* Phoen. 463. & *Pierſonum* ad *Moerid.* p. 266. *Suidae* Cod. Leid. congruit cum *Timaeo*. In edito ἡμῖν deeſt.

1. Ξεναγοί.] Legendum: ἡγούμενοι ὁδὸν, vel, ὁδοῦ. Utroque modo *Heſychius*. Gloſſa autem pertinere videtur ad Phaedr. p. 238. B. ὥστε ἄριστά σοι ἐξενάγηται), ὦ φίλε Φαῖδρε. ΦΑΙΔ. Σὺ δέ γε, ὦ θαυμάσιε, ἀτοπώτατός τις φαίνῃ· ἀτεχνῶς γὰρ, ὃ λέγεις, ξεναγ-

ξύλων ἐρεψίμων [2]. στεγάσματά ἐςι τὰ ἐρέψιμα, τὰ εἰς τὰς οἰκίας κατατεταγμένα.

Ξυςί-

ξεναγουμένῳ τινὶ καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἐοικας. quem locum contulit *Ti. Hemſterhuſ.* cum hoc *Luciani* Contempl. p. 488. ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ᾽ ὅτι με ξυμπεριιοστῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. *Alciphron* Lib. I. Ep. 26. ξεναγήσαντός μέ τινος τῶν ἀστικῶν, ἐπὶ τὰς Μαρτίου θύρας ἀφικόμην, Sic pro ἐξηγήσαντος veriſſime legit *Steph. Berglerus*. Sed ponamus totum locum, ſicut integre & emendate in Codice Regio ſcriptus reperitur: ξεναγήσαντός μέ τινος τῶν ἀστικῶν, ἐπὶ τὰς Βυρτίας θύρας ἀφικόμην, εἶτα καταλαμβάνω πρεσβύτην, ὀφθῆναι ῥικνὸν, συνεσπακότα τὰς ὀφρῦς, χαρτίδια ἀρχαῖά τινα, σαπρὰ δὲ διὰ τὸν χρόνον, ὑπὸ κόρεων καὶ σητῶν ἡμίβρωτα, διὰ χειρὸς κατέχοντα. ubi *Arnaldus* Obſ. Miſc. Vol. IV. T. III. p. 453. ſcripturam, χαρτίδια σαπρὰ & ἡμίβρωτα, conjectura aſſecutus eſt. ξεναγήσαντος etiam e ſcripto libro *Dorvillius* ad *Charit.* p. 447. confirmat. *Themiſt.* Or. IX. p. 123. B. ὅτι αὐτὸς τὰς Μούσας αὐτὸν ξεναγεῖ. Or. XI p. 151. D. ὅπως σε ξεναγουμένου καὶ ὁδηγετοῦντος, αἱ μὲν ἔνθεν, αἱ δὲ ἔνθεν ἐξανιστᾶσαι, ξεναγοῦντι ἐπὶ τὸν Βόσπορον.

2. ξύλων ἐρεψίμων.] Critia p. 560. E. Χρόνος δ᾽ οὐ πάμπολυς ὅτε δένδρων αὐτόθεν εἰς οἰκοδομὴν εἰς τὰς μεγίστας ἐρεψίμων τμηθέντων στεγάσματ᾽ ἐστὶν ἔτι σῶα. cujus loci corruptela tam manifeſta eſt, ut ne hebetiorem quidem, aut minus attentum fallere poſſit. *H. Stephanus* quaedam deeſſe putabat: at *Valckenarius*, στεγάσματα abundare. Igitur de ejus conjectura locus ſic refingendus: Χρόνος δ᾽ οὐ πάμπολυς, ὅτε δένδρων (αὐτόθεν εἰς οἰκοδομήσεις τὰς μεγίστας ξύλων ἐρεψίμων τμηθέντων) ἄττα ἦν ἔτι σῶα. Sed vide, an minore mutatione res ſic expediri poſſit: Χρόνος δ᾽ οὐ πάμπολυς, ὅτε ξύλων, αὐτόθεν εἰς οἰκοδομήσεις τὰς μεγίστας ἐρεψίμων τμηθέντων, στεγάσματ᾽ ἦν ἔτι σῶα. Δένδρων, an ξύλων legas, nihil intereſt. Οἰκοδομήσεις confirmat Codex Pariſinus. *Pollux* VI. 124. ex hoc loco excerpſit ἐρέψιμα ξύλα. *Euripides* Iphig. Taur. v. 48 πᾶν δ᾽ ἐρέψιμον στέγος βεβλημένον πρὸς οὖδας ἐξ ἄκρων

σταθ-

Ξυστίδες [3]. ποδήρη ἐνδύματα. οἱ δὲ χλαμύδας κοιμητικάς φασιν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ξέσαι καὶ εἰργάσθαι ἐπιμελῶς.

O.

Ὄα [1]. ἀκροδρύων εἶδος, μήλοις μικροῖς ἐμφερές.

Οἶνα-

ταθμῶν. *Heſychius*: Ἐρέψιμον. στεγάσιμον. *Ariſtophan.* Av. v. 1110. Τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς αἰετόν. *Liban.* Opp. T. II. p. 337. A. leviter correctus: τὰ μὲν γὰρ ταῖς λιθοτομίαις ἵστησι τῇ πόλει τοὺς τοίχους· τὰ δὲ ταῖς ὕλαις ἐρέφει. *Timaeo* gloſſam ſublegerunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas*; ut erret *Joſeph. Waſſius* ad *Thucydid.* Lib. II. 14. *Suidam* Interpretis *Thucydidei* interpretem egiſſe, ſcribens.

3. Ξυστίδες.] Polit. IV. p. 445. D. ἐπιστάμεθα γὰρ καὶ τοὺς γεωργοὺς ξυστίδας ἀμφιέσαντες, καὶ χρυσὸν περιθέντες, πρὸς ἡδονὴν ἐργάζεσθαι κελεύειν τὴν γῆν. ubi vide Scholia. Lexicon Rhetor. MS. Ξύστις. χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος. οἱ δὲ, τραγικὸν ἔνδυμα ἐγκεκοσμημένον καὶ ἔχον ἐπιπόρπημα. οἱ δὲ, τὸ λεπτὸν, παρὰ τὸ ξέσαι. ἰδίως δὲ τὸ τῶν τραγῳδῶν ἔνδυμα. Scholiaſtes [F] MS. *Theocriti* in Bibl. Genevenſi ad Eid. II. 74. Ξύστις, Ἀττικῶς, ξυστὶς δὲ, κοινῶς, χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος. οἱ δὲ, καὶ τραγικὸν ἔνδυμα. οἱ δὲ, περικαλὲς ἱμάτιον, ὃ οἱ ἡνίοχοι φέρουσι. Plura de hoc veſtimenti genere Interpretes ad *Ariſtoph.* Nub. 70. *Hemſterhuſ.* ad *Lucian.* Nigrin. p. 50. & *Toupius* ad *Longin.* p. 228. In *Timaeo* pro ἐξέαξ ſcribe ξέσαι, ut eſt apud ceteros Grammaticos, & pro ὅτι, διὰ τό.

1. Ὄα.] Hanc vocem in exemplaribus *Platonis*, quibus nunc utimur, fruſtra quaeras. Atqui eam, praeter *Timaeum*, olim in *Platone* legit *Pollux* VI. 80. μέσπιλα, ἃ καὶ ὄα καλεῖται· καὶ τοῦτο τοὔνομα ἔστι παρὰ Πλάτωνι, ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ ἐκεῖνο. Quid igitur? Experiamur, an, conjectura duce,

duce, ad gloſſae cubilia perveniri poſſit. Totum ſi *Platonem* perlegeris, non niſi unum locum, cui *ſorborum* mentio accommodata ſit, reperies, Sympoſ. p. 322. E. Ταῦτα εἰπὼν (ὁ Ζεὺς) ἔτεμνε τοὺς ἀνθρώπους δίχα, ὥσπερ οἱ τὰ ᾠὰ τέμνοντες, καὶ μέλλοντες ταριχεύειν, ἢ ὥσπερ οἱ τὰ ᾠὰ ταῖς θριξίν. quem locum afferunt *Euſeb.* P. E. XII. p. 585. D. & *Suidas* v. Ταριχεύειν, ille ineptiſſime legens, τὰ ὦτα τέμνοντες, hic vulgatam lectionem ſervans. Equidem pulcre ſcio, *ova ſecta* in veterum menſis ſecundis appoſita eſſe. *Alexis* apud *Athen.* II. p. 60. B. Ὑπέφαινεν ᾠὸν ἡμίτομον τοὺς ἀστέρας. ubi vide *Caſaubon.* & XII. p. 517. E. Δίπυρον παραθήσεις ᾠὸν ἐπιτετμημένον. At *ova avium ſecta* ſale eſſe condita, ut diutius conſervarentur, ecquis ſando audivit? De *piſcium ovis*, praeſertim mugilum, id docuit *Thom. Reineſ.* Defenſ. Var. Lect. p. 167. Omnino in *Platone* legendum: ὥσπερ οἱ τὰ ὄα τέμνοντες, καὶ μέλλοντες ταριχεύειν, ἢ ὥσπερ οἱ τὰ ᾠὰ ταῖς θριξίν. De qua emendatione tanto minus dubito, quod eadem in mentem venerat *L. C. Valckenario*, ſingulari harum literarum ornamento, qui etiam loca quaedam, quibus confirmetur, humaniſſime mihi ſuggeſſit. *Platonis* ὄα a *Dioſcoride* Lib. I. cap. 174. dicuntur οὖα τμηθέντα καὶ ξηρανθέντα. *Galenus* in Gloſſ. *Hippocr.* Ὄα. τὰ πρὸς τῶν πολλῶν οὖα καλούμενα. Idem de Alim. Fac. T. VI. p. 351. ſcribit, τὴν προτέραν συλλαβὴν διὰ τοῦ ου ὄντων ὀνόματος, ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων, διὰ μόνου δὲ τοῦ ο γράμματος γράφεσθαί τε καὶ λέγεσθαι. Vide *Foëſ.* Oecon. *Hippocr.* Eandem, quam in *Platone*, corruptelam οὖα ſubierunt in *Philyllio* apud *Athen.* II. p. 52. B. & in *Antiphane* ibid. p. 56. E. Ex his locis quaedam occupavit *Bodaeus a Stapel* ad *Theophraſt.* Hiſt. Pl. p. 204. A. *Caſaubonus* tametſi *Platonis* locum in nullam vitii ſuſpicionem vocavit, tamen οὖα praeclare reſtituit *Dioni Chryſoſt.* Or. VII. p. 113. D. ἐξ ἑτέρας σκηνῆς ἐκόμιζεν οὖα τετμημένα, καὶ μέσπιλα, καὶ μῆλα χειμερινά. pro, ἐκόμιζεν οὖν τετμημένα. in eo minus laudandus, quod veram lectionem τετμημένα in τετηρημένα mutavit. *Heſychius*: Οἴμηλα. οἰμίηλα, ἀκρόδρυα. Lege: Ὄα. μῆλα, ἀκρό-

Οἴναρα.[2] τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα.

Οἰστρᾷ[3]. συντόνως καὶ μανικῶς κινεῖται.

Ὀκνεῖ[4]. εὐλαβῶς ἔχει.

Ὀκρίβας[5]. πῆγμα τὸ ἐν τῷ θεάτρῳ τιθέμενον, ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ τὰ δημόσια λέγοντες. Θυμέλη γὰρ οὐδέ-

ἐπεχρόδειρα. Alterum οἰμίννλα litura ſanandum. Platonis locum ob oculos habuit Plutarchus Amator. T. II. p. 770. B. οἶσθα τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας, ὡς ἀβεβαιότατα πολλὰ λέγουσι, καὶ σκώπτουσι λέγοντες, ὥσπερ ᾠὸν αὐτῶν τριχὶ αἱρεῖσθαι (lege, τριχὶ διαιρεῖσθαι) τὴν φιλίαν. ex quo Toupius Emend. in Suid. T. III. p. 188. in Platone ſcribi volebat: ὥσπερ οἱ τὰ ᾠὰ ταῖς θριξὶν διαιροῦντες. Sed hac correctione nihil opus eſt. Nam τέμνοντες ſemel poſitum bis intelligendum. Vix operae eſt monere, Timaei gloſſam a Suida eſſe deſcriptam.

2. Οἴναρα.] Haec vox non legitur in Platone. Vide Valcken. Anim. in Ammon. p. 175. Gloſſam etiam habet Suidas.

3. Οἰστρᾷ.] Theaet. p. 130. B. αὐτοῖς — οὐδὲν μᾶλλον οἷόν τε διαλεχθῆναι ἢ τοῖς οἰστρῶσιν. Phaedr. p. 346. H. ὥστε πᾶσα κεντουμένη κύκλῳ ἡ ψυχὴ οἰστρᾷ, καὶ ὀδυνᾶται. Polit. IX. p. 503. A. τότε δὴ δορυφορεῖταί τε ὑπὸ μανίας, καὶ οἰστρᾷ οὗτος ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς. Ibid. C. Lennepius ad Phalarid. Ep. 7. p. 36. & Toupius App. Notar. in Theocrit. p. 30. A Timaeo gloſſam ſumſit Photius Lex. MS.

4. Ὀκνεῖ.] Parmen. p. 54. D. καὶ δεομένων ἡμῶν διελθεῖν τοὺς λόγους, τὸ μὲν πρῶτον ὤκνει· ἔπειτα μέντοι διηγεῖτο. Lyſ. p. 106. C. καὶ ὀκνῶ εἰπεῖν Σωκράτει τοὔνομα. Ib. p. 107. F. Theaet. p. 121. A. Hipp. Min. p. 230. B. Charm. p. 237. H. Polit. III. p. 434. B. ubi vide Scholia. Photius Lex. MS. Ὀκνεῖν. τὸ φοβεῖσθαι δηλοῖ παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Idem eſt ἀποκνεῖν. Theaet. p. 124. D. Sophiſt. p. 157. A. Politic. p. 178. D. &c. Neque tamen eſt, quare cum Thom. M. magis Atticum putes, quam ὀκνεῖν.

5. Ὀκρίβας.] Sympoſ. p. 324. B. εἰ ἰδὼν τὴν σὴν ἀν-

οὐδέπω ἦν. Λέγει γοῦν τις· Λόγιόν ἐστι πῆξις ἐστορεσμένη ξύλων, εἶτα ἑξῆς Ὀκρίβας δὲ ὀνομάζεται.

Ὁμηρίδαι [6]. οἱ τὰ Ὁμήρου ὑποκρινόμενοι.

Ὁμόσε [7]. εἰς ταὐτὸ ὑπὸ τῶν ἐναντίων εἰς μάχην φερόμενοι.

Ὁμό-

ἀνδρείαν καὶ μεγαλοφροσύνην ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν. ubi Scholiaſtes: Ὀκρίβαντα, τὸ λογεῖον, ἐφ' οὗ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο. τινὲς δὲ καλλίβαντα (l. κιλλίβαντα) τρισκελῆ φασιν, ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ ὑποκριταὶ, καὶ τὰ ἐκ μετεώρου λέγουσιν· quam gloſſam e *Diogeniano*, quem ſaepe laudat, ductam eſſe, ex *Heſychio* colligere licet. *Photius* Lex. MS. Ὀκρίβας. τὸ λογεῖον, ἐφ' ᾧ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο. καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος Συμποσίῳ κέχρηται τῷ ὀνόματι. Pro *cothurnis* tragicis hanc vocem accepit *Philoſtrat.* V. A. Lib. V. p. 195. ἐφιστᾶσα δὲ ὀκρίβασιν οὕτως ὑψηλοῖς. Lib. VI. p. 245. ὀκρίβαντος δὲ τοὺς ὑποκριτὰς ἀνεβίβασεν, ὡς ἴσα ἐκείνοις βαίνοιεν. de Vit. Sophiſt. L. I. 9. p. 492. de *Aeſchylo*: ἐσθῆτι τὴν τραγῳδίαν κατασκευάσας, καὶ ὀκρίβαντι ὑψηλῷ. cum quo loco omnino comparandus eſt ille *Themiſt.* Orat. XXVI. p. 316. D. Θέσπις δὲ πρόλογόν τε καὶ ῥῆσιν ἐξεῦρεν. Αἰσχύλος δὲ τρίτον ὑποκριτὴν καὶ ὀκρίβαντας. *Heſychius*: Ὀκρίβαντας. ἐμβάτας. Idem: Ὀκρίβαλον. σχῆμα ἡνιόχου. *Suidas*: Ὀκρίβας. σχῆμα ἡνιόχου. In utroque ſcribendum: Ὀκρίβας. τὸ βῆμα ἡνιόχου. Inter pictorum inſtrumenta ὀκρίβαντα recenſet *Pollux* VII. 129. X. 163. Verbis λέγει γοῦν τις, *Timaeus* veterem Grammaticum laudat, ſententiae ſuae aſtipulatorem. Aliter haec interpungit *Montfaucon.* Bibl. *Coiſl.* p. 480. Vereor, ut ſatis recte. Pro λόγιον in *Timaeo* malim λογεῖον.

6. Ὁμηρίδαι.] Ion. p. 143. F. Phaedr. p. 347. B. Polit. X. p. 512. G. Gloſſa quoque eſt apud *Photium* Lex. MS. & *Suidam.*

7. Ὁμόσε.] Euthyphr. p. 48. D. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν

χρὴ

Ὁμόγνιοι θεοί [8]. ὅσοι συγγενείας κοινῆς ὀργιάζουσιν.

Ὁμο-

χερὴ φροντίζειν, ἀλλ' ὁμόσε ἰέναι. Theaet. p. 124. C. Καὶ ὁμόσε, οἶμαι, χωρήσει, καταφρονῶν ἡμῶν. Euthydem. p. 224. B. τὼ δὲ ἀνδρειοτάτω ὁμόσε ἴτην τοῖς ἐρωτήμασιν. Polit. X. p. 517. B. Ἐὰν δέ γε τις ὁμόσε τῷ λόγῳ τολμᾷ ἰέναι. Haec loquendi ratio fluxit ab *Homero* Il. N. 337. Ὡς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, ubi bene *Euſtath.* p. 935. Ὅρα ὅτι οὐκ εἶπεν, ὁμόσε ἦλθεν ἡ μάχη, λαβόντες ἀρχὴν Ἀττικοὶ, ἐπὶ παρασκευῆς πολεμικῆς, ἢ καὶ ἄλλης ἐναντιωματικῆς τὸ ὁμόσε τιθέασι, λέγοντες· ὁμόσε ἦλθεν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, τουτέστιν, ἀντικατέστη ὡς εἰς πόλεμον. Sane apud *Thucydidem*, *Xenophontem*, *Polybium*, aliosque Hiſtoricos nihil hac formula eſt frequentius. Adde *Harpocrat.* v. Ὁμόσε ἰέναι, & *Petr. Victorium* Var. Lect. VIII. 19.

8. Ὁμόγνιοι θεοί.] Etſi *Photius* Lex. MS. in hanc lectionem conſentit, tamen pro ὅσοι legendum puto, οἷς οἱ, *quibus*, ut cognatorum praeſidibus, *cognati communiter ſacra faciunt*, inde apud *Polluc.* III. 5. dicti θεῶν ὁμογνίων κοινωνοὶ καὶ τῆς αὐτῆς ἑστίας μέτοχοι. Eodem modo correxit Cl. *Toupius* Cur. noviſſ. in *Suid.* p. 108. qui, dum ſcribit, eam lectionem me feſelliſſe, oſtendit, ſe Addenda ad *Timaeum*, in quibus eam propoſueram, non inſpexiſſe. Sed talia commemorare piget. Gloſſa pertinet ad Legg. V. p. 605. D. ξυγγένειαν δὲ καὶ ὁμογνίων θεῶν κοινωνίαν ἅπασαν ταὐτοῦ φύσιν αἵματος ἔχουσαν τιμῶν τις καὶ σεβόμενος εὔνους ἂν γενεθλίους (ſic leg. ex *Stob.* p. 434.) θεοὺς εἰς παίδων αὐτοῦ σπορὰν ἴσχοι κατὰ λόγον. quem locum imitatur *Julianus* Or. II. p. 86. A. & Fragm. p. 291. D. *Sophocles* Oed. Col. v. 1328. Πρὸς νῦν σε κρηνῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνίων Αἰτῶ πιθέσθαι καὶ παρεικάθειν. *Dionyſ. Halic.* A. R. Lib. VI. p 357. τῆς ἁμαρτίας αὐτοῖς ἀξιμένης ἀφιέναι θεῶν ὁμογνίων ἕνεκα. *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXVI. p. 313. Οὗτος θεῶν γαμηλίων τε καὶ ὁμογνίων καὶ γενεθλίων θεσμὸς, ἐπὶ πάσῃ ζώων φύσει τεταγμένος. Lapis apud *Murator.* Inſcript. p. LXXXV. 7. *Diis Laribus Capeticorum gentilitatis*, &c. niſi potius hic *gentilitas* pro ὁμοφυλία

ca-

Ὁμοτέρμονες [9]. οἱ ὁμοῦ τὰ τέλη ἔχοντες, οἷον οἱ γείτονες· ὁμοῦ γὰρ ἔχουσι τὰ τέρματα.

Ὀργᾷ [10]. ἐπείγεται, ἐπιθυμεῖ.

capienda ſit. Crebra inprimis apud Veteres mentio eſt Διὸς ὁμογνίου, *gentilitii, cognationes conglutinantis*; quem *Dio Chryſoſt.* Or. I. p. 8. D. nimis argute ſic dictum exiſtimat διὰ τὴν τοῦ γένους κοινωνίαν τοῖς θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις. *Plato* Legg. IX. p. 663. E. ὁ δὲ μὴ ἀμύνων, ἀρᾷ ἐνεχέσθω Διὸς ὁμογνίου καὶ πατρῴου κατὰ νόμον. *Euripid.* Androm. V. 920. Ἀλλ' ἀντομαί σε, Δία καλοῦσ' ὁμόγνιον. *Muſonius* apud *Stob.* p. 670. πῶς δ' οὐχὶ καὶ εἰς τοὺς πατρῴους θεοὺς ἐξαμαρτάνοιμεν ἄν, καὶ εἰς τὸν ὁμόγνιον Δία, ταῦτα πράττοντες; ὥσπερ γὰρ ὁ περὶ ξένους ἄδικος, εἰς τὸν ξένιον ἁμαρτάνει Δία, καὶ ὁ περὶ φίλους, εἰς τὸν φίλιον· οὕτως ὅστις εἰς τὸ ἑαυτοῦ γένος ἄδικος, εἰς τοὺς πατρῴους ἁμαρτάνει θεοὺς, καὶ εἰς τὸν ὁμόγνιον Δία, τὸν ἐπόπτην τῶν ἁμαρτημάτων τῶν περὶ τὰ γένη. *Syneſius* Ep. 94. p. 233. οὐ μὰ τὸν ὁμόγνιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν. quod expreſſum eſt ex illo ſuaviſſimo *Platonis* Alcib. I. p. 27. F. Μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν, ὃν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἐπιορκήσαιμι. *Plutarch.* T. II. p. 679. D. 758. D. Schol. *Sophocl.* ad Ajac. v. 492. *Jovem* ὁμόγνιον *Euripid.* apud *Polluc.* III. 5. συγγένιον vocat. Vide *Jo. Grammium* Hiſt. Deor. ex *Xenoph.* p. 16.

9. Ὁμοτέρμονες.] Legg. VIII. p. 648. D. μὴ κινείτω γῆς ὅρια μηδεὶς, μήτε οἰκείου πολίτου γείτονος, μήτε ὁμοτέρμονος, ἐπ' ἐσχατιᾶς κεκτημένος ἄλλῳ ξένῳ γειτονῶν. *Dionyſ. Halic.* A. R. Lib. I. p. 7. συνήψατο τοῦ πρὸς τοὺς ὁμοτέρμονας πολέμου. Lib. V. p. 316. ἐλῄστευον γὰρ ἐξ αὐτῶν τινες τοὺς ὁμοτέρμονας ἀγρούς. Lib. I. p. 21. XI. p. 686. Gloſſae partem tantum excerpſit *Suidas*.

10. Ὀργᾷ.] Ὀργᾷν proprium eſt *terrae, quae* (ut *Virgilii* verbis utar Georg. II. 324.) *vere tumet, & genitalia ſemina poſcit*; vel *plantarum, quae turgent, & ad maturitatem pervenerunt.* *Herodot.* Lib. IV. 199. πρῶτα μὲν γὰρ τὰ παραθαλάσσια τῶν καρπῶν ὀργᾷ ἀμᾶσθαί τε καὶ τρυγᾶσθαι. & mox: καὶ ὁ ἐν τῇ κατυπερτάτῃ τῆς γῆς πεπαίνεταί τε καὶ ὀργᾷ. Ex hoc

Digitized by Google

Ὀργάζας [11]. μαλάξας.

Ὀρ-

hoc ipſo loco gloſſa, quam explicamus, fluxiſſe videtur. *Philoſtrat.* Lib. II. Icon. 17. p. 837. & ex eo *Ariſtaenet.* Lib. I. ep. 3. p. 19. βότρυς δὲ οἱ μὲν ὀργῶσιν, οἱ δὲ περκάζουσιν. *Pollux* I. 230. Ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων καρποφόρων ἐρεῖς, ἀκμάζειν, ὀργᾷν, σπαργᾷν, βρύειν. Quam notionem docte explanavit *P. Victorius* Var. Lect. XVIII. 22. Deinde hoc verbum translatum eſt ad eos, *qui Veneris cupiditate turgent, ſubant, & vel ad faciendum, vel ad patiendum geſtiunt.* *Ariſtophan.* Lyſiſtr. v. 1115. αἳ λάβοι γέ τις Ὀργῶντας, ἀλλήλων τε μὴ πειρωμένους. *Philo* T. II. p. 22. πρὸς ὀχείας ὀργᾷ. ut *Mangejus* recte ſcripſit pro ὁρμᾷ. *Aelian.* H. A. Lib. I. cap. 26. Ὀργῶσι δὲ ἐπὶ τὰς θηλείας καὶ οἱ θαλάττιοι κάνθαροι. VIII. 1. X. 27. *Longus* L. III. p. 106. πρός τε τὰ φιλήματα ὤργα, καὶ πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκυλάκιζε. Ibid. p. 108. καὶ οὐδὲν, ὧν ἕνεκα ὤργα ποιεῖν, ἐπιστάμενος. ubi vide *Gothofr. Jungermannum.* *Julian.* Or. V. p. 171. D. ἀεὶ δὲ ὀργάζει τὴν γένεσιν. Corrige: ἀεὶ δὲ ὀργᾷ εἰς τὴν γένεσιν. *Syneſ.* de Provid. p. 91. B. ὤργα τε ἄνθρωπος, καὶ βιαιότατος ἦν ἐπιθέσθαι μίξεσιν. Ibid. p. 107. C. *P. Petit.* ad *Aret. Cappadoc.* p. 166. Crebro etiam ſumitur pro *ardenti cujuscunque rei conſequendae ſtudio.* *Aeſchyl.* Agamemn. v. 223. Παρθενίου θ' αἵματος ὀργᾷ, Περιόργως τ' ἐπιθυμεῖ Ἄρτεμις. Choëph. v. 452. Τὰ δ' αὐτὸς ὀργᾷ μαθεῖν. *Thucydides* Lib. I. 21. ὧν ἠκροᾶτο ὡς ἕκαστος ὤργητο. Sic pro ὥρμητο ex libris ſcriptis legendum docuit *Joſ. Waſſius* in *Duker.* Praef. *Dio Chryſoſt.* Or. XXXVI. p. 444. D. καὶ τούσδε ὁρῶ πάντας ὀργῶντας πρὸς ἐκεῖνον τὸν λόγον. *Dio Caſſ.* Lib. XLVII. p. 517. *Phrynichus* MStus: Ἀκοῦσαι ὀργῶ. σημαίνει τὸ πάνυ ἐπαίρομαι πρὸς τὸ πρᾶξαί τι ἢ ἀκοῦσαι. Adde *Foëſ.* Oeconom. *Hippocr.*

11. Ὀργάζας.] Vide ſup. v. Μιτρίας ὠργασμένος.

12. Ὀρ-

Ὀργάς [12]. ἡ εὔγειος, καὶ λιπαρὰ, καὶ ἀκμαία.
Ὀργιάζων [13]. θύων, ἐπιτελῶν.
Ὀρέξαι [14]. δοῦναι, ἀποτεῖναι.

Ὀρ-

12. Ὀργάς.] In gloſſae fine vel addendum ex *Suida* γῆ, vel intelligendum. *Callimachus* apud *Etymol. M.* p. 629. 32. ὀργάδα explicat τὴν μελάγγειον καὶ ἔνυδρον γῆν. Lexicon Rhet. MS. Ὀργάς. τὰ ἱερὰ χωρία καλοῦνται, τὰ ἀφιερωμένα τοῖς θεοῖς. Omnium optime *Helladius* Chreſtomath. p. 19. Ὀργὰς μὲν κοινῶς πᾶσα ἡ γῆ, ὅση ἐπιτηδεία πρὸς καρπῶν γονάς. Ὀργάδα δὲ ἰδίως ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι, τὴν τοῖν θεαῖν ἀνειμένην τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ καὶ τῆς Μεγαρίδος. *Euripid.* Rheſ. v. 282. Καὶ πᾶς πρὸς Ἴδης ὀργάδας πορεύεται. Bacch. v. 340. 445. Electr. v. 1163. *Satyrus* Anthol. L. IV. p. 460. Ποιμενίαν ἄγλωσσος ἀν' ὀργάδα μέλπεται ἀχώ. ubi plura *Jo. Brodaeus*. *Clem. Alexandr.* Paedag. Lib. III. p. 252. καὶ προτεμενίσματα ἐξήσκηται, ἄλση τε καὶ ὀργάδες. *Heliodor.* Lib. X. p. 457. 458. 461. Marmor vetus apud *Boubierium* Epiſt. Epigraph. p. 240. Μίλης ἐν ὀργάδι χῶμα τὸ σῶμα καλύπτει. Vide *Harpocrat.* in v. & *Valeſ.* in Not. *Mauſſ.* p. 314. *Duker.* ad *Thucyd.* L. I. 139. *Phrynichi* MS. locum huc pertinentem ſup. v. Μετρίως ὀργασμένος attulimus. Vox in *Platone* deleta videtur.

13. Ὀργιάζων.] Phaedr. p. 346. D. καὶ ἐτελεῖτο τελετῶν ἣν θέμις λέγειν μακαριωτάτην· ἣν ὠργιάζομεν ὁλόκληροι μὲν αὐτοὶ ὄντες. ubi *Hermias* Scholiis MSS. τὸ τὰ ὄργια μετιέναι καὶ τὰ μυστήρια Ὀργιάζειν λέγει. Ibid. p. 347. D. ὡς θεὸν — κατακοσμῶν, ὡς τιμήσων τε καὶ ὀργιάσων. Legg. IV. p. 601. C. μετὰ θεοὺς δὲ τούσδε, καὶ τοῖς δαίμοσιν ὅ γ' ἔμφρων ὀργιάζοιτ' ἄν· ἥρωσι δὲ μετὰ τούτους. ἐπακολουθοῖ δ' αὐτοῖς ἱδρύματα ἴδια πατρῴων θεῶν κατὰ νόμον ὀργιαζόμενα. X. p. 674. fin. μὴ κεκτῆσθαι θεῶν ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἱερά· τὰ δὲ φανέντα κεκτημένον ἕτερα καὶ ὀργιάζοντα, πλὴν τὰ δημόσια, &c. quem locum laudavit *Suidas* v. Ὀργιῶνες, ubi male Νόμων τετάρτῳ ſcribitur pro Νόμων δεκάτῳ. Idem tranſcripſit *Timaei* gloſſam.

14. Ὀρέξαι.] Phaedon. p. 402. B. καὶ ἅμα ὤρεξε τὴν κύλικα τῷ Σωκράτει. *Lucian.* Deor. Dial. V. p. 215. καὶ ἐπισταμένως ὀρέγει τὸ ἔκπωμα.

Li-

Digitized by Google

Ὀργιασταί[15]. οἱ τὰ μυστήρια ἐπιτελοῦντες.

Ὀρχήστρα[16]. τὸ τοῦ θεάτρου μέσον χωρίον, καὶ τόπος ἐπιφανὴς εἰς πανήγυριν, ἔνθα Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος εἰκόνες.

Ὅσια[17]. τὰ ἰδιωτικὰ, καὶ μὴ ἱερά.

Ὀστᾶ.

Liban. Opp. T. I. p. 55. C. αὐτὸς ἂν ὀρέξῃ τὸ φάρμακον. Ibid. p. 16. B. Sed hoc verbum ubique reperitur. Vide *Salmaſ.* in *Epictet.* & *Simplic.* p. 27. Pro λοιποτῆναι ſcribe προτεῖναι.

15. Ὀργιασταί.] Haec vox non extat in *Platone.* Gloſſam *Photius* recepit in Lex. MS.

16. Ὀρχήστρα.] Apolog. p. 362. G. ἃ ἔξεστιν ἐνίοτε, εἰ πάνυ πολλοῦ, δραχμῆς ἐκ τῆς ὀρχήστρας πριαμένοις, Σωκράτους καταγελᾶν. *Photius* Lex. MS. Ὀρχήστρα πρῶτον ἐκλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἶτα καὶ τοῦ θεάτρου τὸ κάτω ἡμίκυκλον, οὗ καὶ οἱ χοροὶ ᾖδον καὶ ὠρχοῦντο εἰς τὴν ὀρχήστραν· ἔτι γὰρ τὴν θέαν οὐκ εἶ τ' (ſic) ἐκεῖ, φησὶν ὁ Κωμικός. Idem: Ὀρχήστρα. τὸ νῦν τοῦ θεάτρου λεγόμενον σίγμα. Quarum gloſſarum poſterior etiam eſt in Lexico Rhet. MS.

17. Ὅσια.] Legg. IX. p. 653. D. μηδὲν διαφέρειν τῷ κλέπτοντι, μέγα ἢ σμικρὸν ὑφελομένῳ, καὶ ἐξ ἱερῶν ἢ ὁσίων. Ibid. p. 662. B. γυμνάσαιέ τε αὐτοῖς καὶ ἐστιοῦχον καὶ θεραπευτὴν ὁσίων τε καὶ ἱερῶν ἐπ' ἀμείνοσι τύχαις γίγνεσθαι τῆς πατρίδος. Polit. I. p. 416. G. καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια, καὶ ἴδια καὶ δημόσια. ubi vide Scholiaſten. Marmor. Arundell. II. 58. Μισθώσθω δὲ ὁ ταμίας τῶν ὁσίων προσόδων τὰς οἰκίας. quod recte de *publico aerario* accipi, loci contextus oſtendit. *Dio Caſſius* cum alibi, tum Lib. LI. p. 636. πολὺν δὲ καὶ πλοῦτον ἔκ τε τῶν ἐκείνων κτημάτων, καὶ ἐκ τῶν ἄλλων καὶ ὁσίων καὶ θείων ἤθροιζε. *Liban.* Opp. T. I. p. 894. A. κατελύοντο δὲ νόμοι, καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια. *Heſychius* & *Photius* Lex. MS. Ὁσίους θαλάμους. τοὺς μὴ θείους, ἀλλ' ἀνθρωπίνους. Lexicon Rhetor. MS. Ὅσιον. τὸ ἰδιωτικὸν καὶ τὸ ἀνθρώπινον, οἷον πρὸς ὃ ἐφεῖται βαδίζειν, οἷον ἔσιον, καὶ παρ' ὃ βέβηλον καλεῖ) τὸ βάσιμον. ἄλλοι δὲ, τὰ δημόσια. Vide quos laudat *Albertus* ad *Heſych.* in v. Hanc vocem merito dixeris interpre-

Ὄττα[18]. Φήμη, μαντεία καὶ διὰ κληδόνος.

Οὐκ

pretum ſcopulum: ad quem cum etiam *Jo. Taylorus* ad *Lyſiam* offendiſſet, poſt, a *Dorvillio* ad *Charit.* p. 112. erroris admonitus, vocis vim tam erudite declaravit ad *Aeſchinem* in Timarch. p. 90. nihil ut aliorum induſtriae reliquum feciſſe videatur. Ex *Timaeo* gloſſam ſumſit *Photius* Lex. MS.

18. Ὄττα.] *Timaei* gloſſa ſic legitur apud *Suidam*: Ὄττα, καὶ ὄσσα. φήμη, μαντεία, θεία κληδών. Jam etſi θεία κληδὼν recte dicitur, ut apud *Max. Tyr.* Diſſ. XXXV. p. 415. & *Etymol. M.* p. 635. 50. nunc tamen ſequar *Timaei* lectionem, confirmatam a *Photio* Lex. MS. ubi etiam καὶ bene omittitur, & defenſam a *Pierſono* ad *Moerid.* p. 280. Huc adde Scholiaſten *Platonis*: Ὄτταν. φήμην, μαντείαν διὰ κληδόνος. καὶ Ὀττεύεται, τὸ μαντεύεται. ubi in MSS. eodem errore, quo in *Moeride* l. c. ante *Pierſoni* editionem, ὀπτεύεται pro ὀττεύεται ſcribitur. Ὄσσαν, vel Attice ὄτταν, memini *T. H.* explicare *vocem divinitus miſſam*, quae ſaepe quidem ad aures accidat, ſed plerumque in animum illapſa, tacitum praeſagii ſenſum commoveat, quo quis vel ad agendum impellatur, vel a propoſito deterreatur. *Homer.* Od. A. 282. Ἦν τις τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς Ἐκ Διός. *Apollon. Rhod.* I. 1087. Ἀκταίης ὄρνιθος ἐναίσιμον ὄσσαν ἀκούσας. ubi vide Schol. Tum *rumor eſt incertus, qui quod nullum auctorem habeat, divinitus exiſtere putatur.* Iccirco ὄσσαν, Διὸς ἄγγελον vocat Poëtarum princeps Il. B. 94. & Od. Ω. 412. *Apollon. Rhod.* III. 1110. ἔλθοι δ' ἡμῖν ἀπόπροθεν ἠέ τις ὄσσα, Ἠέ τις ἄγγελος ὄρνις. Denique accipitur pro *tacita mentis divinatione, ominatione*, aliquando pro *omine ipſo. Plato* Legg. VII. p. 632. D. quo *Timaeus* reſpexit: ἆρ' οὐκ ἂν ἀθυμίαν καὶ κακὴν ὄτταν καὶ μαντείαν πατρί τι καὶ τοῖς ἄλλοις ἂν οἰκείοις φθέγγοιτο ἐντιθείς; *Aelian.* H. A. Lib. XII. cap. 1. καὶ τὴν τούτων δαῖτα πιστεύουσιν εἶναί σφισιν ὄτταν ἀγαθήν. Lib. XVI. cap. 16.

 ἵκα-

Οὐκ ἄλλως προνοεῖ [19], ἢ μάτην.

Οὐκ

ἕκαστος τῶν ἢ δεισιδαίμων ἐνύπνιον, ἢ ὄτταν τινὰ, ἢ φήμην, ἢ ὄρνιν οὐκ εὔεδρον ὑφορωμένων. *Porphyrius* de Abſt. Anim. L. II. p. 92. καὶ δι' ὀνειράτων καὶ δι' ὄττης ἀγαθοὶ δαίμονες προτρέποντες, καὶ μηνύοντες τὸ ἀποβησόμενον. Hinc ὄσσεσθαι, & Attice ὀττεύεσθαι, *inſtinctu quodam ſecreto futura praeſagire, augurari, ominari.* quam ſignificandi vim attingit *Joſ. Scaliger* ad *Senec.* Thyeſt. v. 605. *Phrynichus* MStus: Ὀττόμενος, Ὄττα, Ὠττευόμην, τὸ σημαῖνόν ἐστιν ἐπιψηφίζων (l. ἐπιφημίζων) καὶ οἰωνιζόμενος. *Plutarch.* de Iſ. & Oſir. p. 36. καὶ μάλιστα ταῖς τούτων ὀττεύεσθαι κληδόσι παιζόντων. *Aelian.* H. A. Lib. I. cap. 48. καὶ ὀττεύονταί γε πρὸς τὴν ἐκείνου βοὴν αἱ συνιέντες ὀρνίθων καὶ ἕδρας καὶ κλαγγάς. Lib. III. cap. 9. Οἵ τε ἕδρας ὀρνίθων καὶ πτήσεις παραφυλάττοντες, οὐκ εὐσύμβολον εἰς μαντείαν ὀττεύουσιν εἶναί φασιν. Sic veteres ad unum omnes. At *Dionyſius Halicarn.* ὀττεύεσθαι & ὀττεία in deteriorem partem dixit pro *abominari, religioni ducere.* Vide Ant. Rom. Lib. II. p. 91. Lib. IX. p. 581. aliosque locos in *Sylburgiano* Indice notatos. Quam vim eidem verbo per jocum riſumque tribuit *Lucian.* Lexiph. p. 340. ὀττευόμεθα οὖν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ. Huc aſſumenda ſunt ea, quae de vocibus φήμη & κληδὼν perdocte copioſeque diſputavit *Wyttenbachius* Bibl. Crit. Vol. III. P. 1. p. 57.

19. Οὐκ ἄλλως προνοεῖ.] Variant in hujus gloſſae ſcriptura & *Photius* MS. & *Suidas.* Prior ita exhibet: Οὐκ ἄλλως ποιεῖ). Poſterior hoc modo: Οὐκ ἄλλως ποιεῖται. *Photii* lectio placet *Kuſtero.* Recte. Pertinet enim gloſſa ad Phaedr. p. 338. G. καὶ φιλοτιμουμένους ἐπιδείκνυσθαι πρὸς ἅπαντας, ὅτι οὐκ ἄλλως αὐτοῖς πεποίηται. ut *Euripid.* Hippol. v. 301. ἄλλως τούσδε μοχθοῦμεν πόνους. Ἄλλως pro *fruſtra* tritiſſimum eſt. Cratyl. p. 276. A. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ ἄλλως ἂν οὗτος ταῦτα φθέγξασθαι. Phaedon. p. 401. D. ταῦτά μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν. Axioch. p. 731. B. μὴ συνιεὶς ἄλλως γέ πως μέγα αἰσθήσειν. Vide *Hemſterh.* ad *Lucian.* Contempl. p. 488. & ad *Ariſtoph.* Plut. p. 269. *Phrynichus* MS.

Ἄλλως

Ἄιδειν ὅμοια. σημαίνει τὸ μάτην λέγειν. τὸ γὰρ ᾄδειν ἐπὶ τοῦ μάτην λέγεις. Lege & diſtingue: Ἄιδειν ἄλλως, ὅμοια σημαίνει τῷ μάτην λέγειν. τὸ γὰρ Ἄλλως ἐπὶ τοῦ μάτην λέγεται. Proverbium ex Append. Vat. I. 3. Ἄλλως ᾄδεις ἔχων. ἀντὶ τοῦ, μάτην λέγεις, καὶ ληρεῖς. ubi ἄλλως eodem errore elapſum reſtituit *Valckenarius* ad *Herodot.* IV, 77. *Zenobius* I. 72. Ἄλλως ᾄδεις. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. Ad hoc proverbium alluſit *Ariſtaenetus* I. 27. πολλὰ τὴν ἐμὴν συνωρὶδα διέρχεται μάτην· ᾄδει δὲ ἄλλως, καὶ τοῖς ἐμοῖς ὠσὶν ἀπιθάνως. ubi tolle μάτην, tanquam explicationem vocis ἄλλως. *Suidas*: Οὐχ ἄλις. οὐ ματαίως. Corrigendum: Οὐκ ἄλλως. Saepe ἄλλως ponitur pro *temere, nullo certo conſilio.* Criton. p. 371. C. ὅτι ἄλλως ἕνεκα λόγου ἐλέγετο. Phaedon. p. 384. A. ἄλλως ἂν ὁ λόγος οὗτος εἰρημένος εἴη. *Lucian.* Deor. Dial. XX. p. 255. ἄλλως ἠρόμην. ubi vide *Hemſterh.* Quam notionem multis exemplis illuſtravit *Jac. Perizonius* ad *Aelian.* V. H. II. 13. p. 106. Denique ἄλλως exquiſitiore ratione ſic cum nominibus jungitur, ut ejus vis non aliter, quam Latino *prorſus*, vel *non niſi*, exprimatur. Theaetet. p. 128. G. ὅτι οὐ λῆροι εἰσὶ, γῆς ἄλλως ἄχθη, ἀλλ' ἄνδρες. *non niſi pondera terrae.* Quod Scholiaſtes ductum eſſe monet ex *Homerico*, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, Il. Σ. 104. *Platonem* imitatur *Heliodor.* V. p. 247. ὁ δὲ πρεσβύτης, ἄχθος μὲν τηνάλλως. ubi omnino ſcribendum: ἄχθος μὲν γῆς ἄλλως. Polit. VI. p. 457. D. οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελῴμεθα, ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες. *Euripides* apud *Lycurg.* in Leocrat. p. 220. Μὴ χρήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα. *Demoſthen.* de F. L. p. 123. οἱ δὲ ἀντιλέγοντες, ὄχλος ἄλλως, καὶ βασκανία κατεφαίνετο. quem floſculum ex eo carpſit *Dio Chryſ.* Or. LV. p. 561. C. καὶ ὄχλον ἄλλως καὶ φλυαρίαν ἡγοῦνται. *Ariſtides* Oratione in Leptinem, quam nuper edidit *Jac. Morellius*, vir egregie eruditus, p 88. λόγος ἄλλως ἅπαντα ταῦτ' οἶμαι δόξει. *non niſi fabula.* *Dio Caſſ.* LXVII. p. 1101. ἀλλὰ τοῦτο μὲν καλλώπισμα ἄλλως ἦν. *Julian.* Or. III. p. 118. B ματαίας ἄλλως ὑποψίας. De hac vocis poteſtate non poenitebit legiſſe *Jo. Toupium* ad *Longin.* p. 167.

20. Οὐκ

C ... ἐτησίως γεγραφὼς, ὐ ματαίως. ... ἐν αἰνιγμῷ, ὐκ ἐν ἀλληγο... ἐν ὑπονοίᾳ[21].

Οὐχ

20. Οὐκ ἐτ...] Repone: Οὐκ ἐτ... ἐν ἐτησίοις. Sed corrupto verbo γεγραφὼς quomodo medear, in praeſenti non reperio. Polit. III. p. 443. H. Οὐκ ἐτὸς ... τὸ ψεῦδος λέγειν. ... ἔφη δ' ἐγὼ, εἰκότως. Polit. VIII. p. 501. C. Οὐκ ἐτὸς ἥ τε τραγῳδία ὅλως σοφὸν ... Ad utrumque locum Scholia videnda. Anaxilas apud Athen. Lib. X. p 416. F. Οὐκ ἐτὸς ἱματῖα περισσεύοντες τινές. Philetaerus apud eundem L. XIV. p. 572. D. Οὐκ ἐτὸς ἑταίρας ἱερὸν ἐςι πανταχοῦ. Ariſtoph. Pluto v. 404. Acharn. v. 410. &c. Themiſt. Or. II. p. 34. D. A Platone locutionem ſumſit Hermias Scholiis MSS. in Phaedrum: Οὐκ ἐτὸς γὰρ καὶ ὁ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ (Hec. v. 497.) Ταλθύβιος φησί· Γέρων μὲν εἰμὶ, ἀλλ' ὅμως θανεῖν ἔχρηζον. Addo Photii gloſſam e Lex. MS. ut ex ea Suidas caſtigetur: Οὐκ ἐτός. οὐκ ἀπεικότως, (Suidas male. Οὐκ ἐτῶς, ἢ οὐκ εἰκότως) ἢ οὐ μάτην, παρὰ τὸ ἐτώσιον, ὅ ἐςι μάταιον. οἱ δὲ, οὐκ ἀλόγως.

In Codice Timaei, teſte Villoiſono ad Longum p. 179. manus recentior ad hanc gloſſam adſcripſit: Οὐ καταλέλειπται. οὐ κατελείφθη.

21. Οὐκ ἐν ὑπονοίᾳ.] Quam recentiores ἀλληγορίαν dicunt, veteres ὑπόνοιαν dixiſſe, pulcre monet Plutarch. de aud. Poët. p. 19. E. οὓς (μύθους) ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις, παραβιαζόμενοι καὶ διαστρέφοντες ἔνιοι. Ex quo loco recte argumentum duxit H. Valeſ. de Critic. I. 9. p. 157. quo probaret, Allegorias Homericas, quae ſub Heraclidis nomine circumferuntur, non veteri illi Pontico, ſed alteri recentiori, Heraclidi eſſe tribuendas. Plato Polit. II. p. 430. B. θεομαχίας ὅσας Ὅμηρος πεποίηκεν, οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν, οὔτ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας, οὔτ' ἄνευ ὑπονοιῶν. ὁ γὰρ νέος, οὐχ οἷός τε κρίνειν ὅ, τι τε ὑπόνοια, καὶ ὃ μὴ, &c. quem locum laudans Olympiodorus Scholiis MSS. in Gorgiam, ὑπόνοιαν item ἀλληγορίαν interpretatur. Dionyſ. Hal.

Τίχ-

Οὐχ ἥκιστα[22]. πάνυ· ὡς Πορφύριος[23] ἐν τῷ πρὸς τοὺς ἀπὸ τοῦ νοῦ χωρίζοντας τὸ νοητόν· διενεχθέντες γὰρ πρὸς ἀλλήλους τὸ παρηγμένον αὐτῶν τῆς δόξης οὐχ ἥκιστα.

Ὄφλειν.

Τέχνη p. 51. καὶ γὰρ οὐδὲν πλέον τοῦ καθ' ὑπόνοιαν λέγειν. *Alciphron* Lib. II. ep. 4. p. 248. καὶ ἀτρέμα δι' ὑπονοιῶν Αἰγυπτίοις θίλων ἀστεϊσμοῖς σε διατωθάζειν. *Menander* Rhetor p. 598. μὴ γὰρ τοῦτο, εἰ καὶ καθ' ὑπόνοιαν εἴρηται, πρὸς ἄλλο τι ἔχει ὀρθῶς. *Origenes* contr. Celſ. L. IV. p. 189. ἆρα μόνοις Ἕλλησιν ἐν ὑπονοίᾳ ἔξεστι φιλοσοφεῖν; *Syneſ.* Dion p. 53. A. σπαράττειν τὸ θεῖον ἅπαν ταῖς ἀτόποις ὑπονοίαις περὶ αὐτοῦ. Hanc loquendi rationem attigerunt *Caſaubon.* ad *Sueton.* Veſp. 13. & *Mangejus* ad *Philonem* T. I. p. 304. T. II. p. 180. ſed abunde illuſtravit *Budaeus* Comm. L. Gr. p. 913. In *Timaei* Codice manus recentior huic gloſſae adjecit verba, οὐκ ἐν ὑπολήψει, ut teſtatur *Villoiſon.* l. c.

22. Οὐχ ἥκιστα.] Pro πάνυ MS. οὐ πάνυ. Vide notata ad v. Ἥκιστα. Sophiſt. p. 148. init. καὶ δὴ καὶ τὸν ξένον οὐχ ἥκιστα θεὸν συναπαδὸν γεγονέναι. Politic. p. 182. A. Ταύτης τε οὐχ ἥκιστα αὐτῆς ἕνεκα τῆς δυσχερείας. Protag. p. 193. B. Εὖ ἔμοιγε ἔδοξεν· οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ τῇ νῦν ἡμέρᾳ. Cratyl. p. 271. D. καὶ οὐχ ἥκιστα αἱ γυναῖκες, αἵπερ μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι. Sympoſ. p. 317. D. Phaedon. p. 402. D. Polit. II. p. 428. H. &c. Recte igitur Atticis adſcribit *Moeris* p. 281.

23. Πορφύριος] *Plotinus* librum ſcripſerat, ὅτι οὐκ ἔξω τοῦ νοῦ τὰ νοητά· cui alium oppoſuit *Porphyrius*, ὅτι ἔξω τοῦ νοῦ ὑφέστηκε τὸ νόημα. Sed poſt in *Plotini* ſententiam conceſſit, publice retractans ſuam. Quae de ſe ipſo commemorat *Porph.* de Vita *Plotini* p. 123. Illa Palinodia hic laudari videtur. Neque quicquam cauſſae eſt, quare haec ſcripta cum *Luc. Holſtenio* de Vita *Porphyr.* cap. X. p. 269. vel ſuppreſſa ab ipſo auctore, vel una cum eo periiſſe putemus. *Porphyrii* verba, & mutila &

Ὄφλειν[24]. ἡττᾶσθαι ἐπὶ δικαστηρίῳ.
Ὄχθας[25]. γῆς ἀναστήματα.

Π.

Παιανίζαι[1]: τὸν Παιᾶνα ἐπικαλεῖσθαι. ἦν δὲ ἔθος καὶ ἐπὶ ἔργου ἀρχομένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦτο λέγειν.

Παι-

corrupta, ſic redintegranda videntur: διενεχθέντες δὲ πρὸς ἀλλήλους διὰ τὸ παρηλλαγμένον αὐτῶν τῆς δόξης οὐχ ἥκιστα. Ceterum in praef. demonſtravimus, hunc *Porphyrii* locum non a *Timaeo* eſſe allatum, ſed a ſtudioſo quodam lectore primum margini adſcriptum, mox, ut fieri ſolet, in textum irrepſiſſe.

24. Ὄφλειν.] Legg. V. p. 611. G. ὁ δὲ ὄφλων, ἄλλο τοσοῦτον μέρος ἀποτίζει. VI. p. 614. H. ἐὰν δὲ ὁ φεύγων ὄφλῃ, τῶν κοινῶν κτημάτων μὴ μετεχέτω. IX. p. 660. C. X. p. 673. G. Frequens etiam eſt plena locutio, ὄφλειν δίκην. Hipp. Maj. p. 100. C. Apolog. p. 368. C. Legg. VIII. p. 648. E. & alibi ſaepe. *Pollux* VIII. 22. *Moeris* p. 426. & ibi *Pierſon*. Pro ἐπὶ *Photius* Lex. MS. & *Suidas* legunt ἐν.

25. Ὄχθας.] Ὄχθους ſcribit *Oudendorpius* ad *Thom. M.* p. 667. inductus a Grammaticis, qui ὄχθη de *ripa*, ὄχθος de *tumulo* dici volunt. Sed quam vanum hoc diſcrimen ſit, oſtendunt viri Graece doctiſſimi, *Villoiſonus* & *Tollius* ad *Apollon.* Lex. *Homer.* in v. Vox in *Platone* quaerenda.

1. Παιανίζαι.] In mendoſam Cod. ſcripturam, ἐπὶ ἔργου ἀρχομένους, & *Photius* Lex. MS. & *Etymol. M.* p. 657. 18. conſentiunt. Quae lectio conflata videtur ex duobus Grammaticis, quorum alter ſcripſerat, ἔργου ἀρχομένους, alter, ἐπὶ ἔργον ἐρχομένους.

Lexi-

Παιδουργία [2]. παιδοποιΐα.

Παλιναίρετα [3]. Φευκτὰ, ἔκβλητα, τὸ ἐναντίον πρὸς αὐτῇ τῇ αἱρέσει πάθος ἐμποιοῦντα. σημαίνει δὲ καὶ τὰ πάλιν αὖτα ἐν Τιμαίῳ· παλιναίρετα γάρ φησι γεγονότα πάντα καὶ διεφθαρμένα.

Πα-

Lexicon Bibl. *Coiſlin.* p. 238. Παιανίζειν. — ἦν δὲ ἔθος γὰρ ἔργου ἀρχομένου (l. — νους) τοῦτο λέγειν. At *Suidas*, in ceteris conveniens, legit: — ἐπὶ ἔργον ἐρχομένους, ut *Timaeum* quoque ſcripſiſſe arbitror. Axioch. p. 729. C. εὐθύμως μανονουχὶ παιωνίζοντας εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι. Epiſt. VII. p. 721. F. παιᾶνα τινὰ ἀναβοήσαντες βάρβαρον καὶ πολεμικόν. Legg. III. p. 594. F. θρήνους δὲ τις ἂν αὐτοὺς μάλιστα ἐκάλεσε· καὶ παιᾶνας, ἕτερον. Sympoſ. p. 317. A. ἄλλοις μέν τισι θεῶν ὕμνους καὶ παιᾶνας εἶναι ὑπὸ τῶν ποιητῶν πεποιημένους. ubi MS. Pariſin. & Scholiaſtes, παιῶνας. *Athenaeus* IV. p. 179. D. laudans locum ex eodem Sympoſ. p. 316. E. pro ᾄσαντας τὸν θεὸν poſuit παιωνίσαντας. *Ariſtophan.* Pac. v. 554. Ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας. ubi vide Schol. Non abutar otio in pluribus colligendis. Ut παιὰν & παιὼν promiſcue ſcribitur, ſic etiam παιανίζειν & παιωνίζειν. Vide *Daviſ.* ad *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXXV. p. 622. & *Weſſeling.* ad *Diodor. Sic.* XIII. 16.

2. Παιδουργία.] Legg. VI. p. 623. C. καὶ πρὸς τούτοις δεῖ μὴ τῶν σωμάτων διακεχυμένων ὑπὸ μέθης γίγνεσθαι τὴν παιδουργίαν. Unde vocem excerpſit *Pollux* III. 14. Gloſſula quoque eſt apud *Phot.* Lex. MS. & *Suidam.*

3. Παλιναίρετα.] Apud *Photium* Lex. MS. ſic legitur haec gloſſa: Παλιναίρετα. Φευκτὰ, ἔκκλιτα, τὸ ἐναντίον τῇ αἱρέσει πάθος ἐμποιοῦντα. σημαίνει δὲ καὶ παλ. . . . . ἐν Τιμαίῳ· παλιναίρετα γὰρ &c. ſcilicet p. 548. E. παλιναίρετα γὰρ πάντα γεγονότα καὶ διεφθαρμένα, τό, τε αἷμα αὐτὸ πρῶτον διόλλυσι, καὶ αὐτὰ οὐδεμίαν τροφὴν ἔτι τῷ σώματι παρέχοντα, &c. *Timaei* gloſſam praeclare explicat & emendat praeceptor meus ſuaviſſimus: ,, Primum τὸ ,, ἐν. πρὸς αὐτῇ τῇ αἰ. hunc ,, ſenſum habent: *quae* ,, *con-*

Παλίμβολος 4. ὕποπτος καὶ ὕπουλος, πολυμετάβολός τε, καὶ ἐπὶ μιᾷ γνώμῃ μὴ μένων.

Πα-

,, contrarium in ipſa ele-
,, ctione adfectum excitant
,, mentique inſinuant: odii
,, ſcil. & fugae, ut quae
,, modo videbare probatu-
,, rus electurusque, nunc
,, averſo animo fugias ac
,, vites. Senſus paullum
,, differt in Photii lectio-
,, ne, adfectus optioni vel
,, electioni contrarius. Tum
,, voci corruptae nihil pro-
,, pius invenio quam πα-
,, λίσσυτος vel παλίσσυτος· ea
,, fere poteſtate capien-
,, dum in Platone: dixe-
,, rat, quo motu liquorum
,, juſto & naturali ὑγιαίνειν
,, ξυμβαίνῃ τὰ πολλά· at ſi
,, contraria via retro agan-
,, tur, ſanguinem corrum-
,, pi, nutricemque virtu-
,, tem interire &c. Idem
,, paene παλινάγρετος, quod
,, ſimili modo Numenius
,, Pythagoricus uſurpavit
,, apud Euſeb. Praep.
,, Euang. XV. p. 819. καὶ
,, γεννητὸς καὶ παλινάγρετος. ite-
,, rumque de Arceſilao p.
,, 730. A. ἔλεγε καὶ ἀντέλεγε
,, καὶ μετεκυλινδεῖτο κἀκεῖθεν —
,, παλινάγρετος καὶ δύσκριτος καὶ
,, παλίμβολός τε ἅμα &c."

Hactenus ille. Ceterum vocem παλιναίρετος omnium eruditiſſime expoſuit Harpocration, Pindarum,' etiam docens, aedificia, quae diruta fuerint, & rurſus inſtaurata, παλιναίρετα appellaſſe. Quo fortasſe etiam referendum illud Phrynichi Σοφισ. Παρασκ. MS. Παλιναίρετα. τὰ ἐκ καταλύσεως οἰκοδομίας παλαιᾶς εἰς ἑτέραν ἀσφαλῆ οἰκοδόμησιν ἐμβαλλόμενα. Heſychius: Παλιναίρετον. ἐπεσκευασμένον καὶ οἷον ἐκ παλαιοῦ κεκαινοποιημένον, παλισύῤῥαπτον. Vulgo minus recte ſcribitur παλινσύγγραπτον. His accedat Suidas: Παλιναίρετα. τὰ ἐπεσκευασμένα, καὶ οἷον ἐπίγραφα· οὐ καινὰ γάρ, οὐδὲ ὑγιῆ. Eadem fere παλίμβολα vocat Nicander apud Athen. IX. p. 370. A. ἡ μὲν ἔοικε Πέλμασιν οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσύουσιν. ubi πέδιλα παλίμβολα ſunt calcei interpolati, non calcei mutatorii, ut cum interprete accepit Spanhemius ad Ariſtoph. Plut. v. 662. Comici apud Polluc. VI. 164. παλίμπηγα, clavis ſuppacta, dicunt τὰ παλαιὰ κασσύματα.

4. Παλίμβολος.] Proprie

ſer-

Παρακαταβολή [5]. πρόσθεσις τοῦ δεκάτου μέρους τοῦ τιμήματος.

Πα-

ſervus nequam, ὁ πολλάκις ἐπ' ἐμπολῇ μεταβεβλημένος, παλίμπρατος. Sic optime *Harpocration*, leviter emendatus ex *Phot*. Lex. MS. Vide *Euſtath*. ad Od. A. p. 1415. & *Heſych*. in v. Deinde *quilibet veterator*, *callidus*, *vafer*, *fallax*. Gloſſa fluxit ex loco nobiliſſimo Legg. IV. p. 596. D. ἐμπορίας γὰρ καὶ χρηματισμοῦ διὰ καπηλείας ἐμπιπλᾶσα ἑαυτὴν ἤθη παλίμβολα καὶ ἄπιστα ταῖς ψυχαῖς ἐντίκτουσα. *Dio Chryſoſt*. Orat. XXXI. p. 321. A. φαίνεται τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ὑγιεῖς, καὶ μηδὲν παλίμβολον ἔχοντας, μηδὲ δυσχερές· ἀλλὰ πλεῖστον ἀπάτης καὶ πονηρίας ἀπηλλαγμένους. Ibid. D. conjunxit παλίμβολα & παλίμπρατα. *Plutarch*. Craſſo p. 555. D. δολερὸς καὶ παλίμβολος ἀνήρ. *Ariſtides* Tom. I. p. 444. ἆρ' οὐκ αἰσχρὸν καὶ παλίμβολον ἣν ἀποδράντας τῇ ὑστεραίᾳ &c. *Liban*. Opp. Tom. II. p. 126. D. ἀντὶ τῶν ἀτάκτων, εὐπειθεῖς· ἀντὶ τῶν παλιμβόλων, βεβαίους. *Themiſt*. Orat. XXI. p. 247. B. ἀλλ' ὡς κακοῦργόν τινα καὶ παλίμβολον, μαστιγοῦν παραδόσιτε. *Ariſtaenet*. Lib. I. ep. 28. *Albinus* apud *Fabric*. B. Gr. Vol. II. p. 44. Πάλιν in his compoſitis *contrarium*, vel *vitium* denotare, docent *Valckenar*. ad *Euripid*. Phoeniſſ. 1346. & *Toupius* Emend. in *Suid*. T. III. p. 3. Poſt Παλίμβολος in margine Codicis ſcriptum eſſe, Πῆγμα. τραγικὴ σκηνή. monet Cl. *Villoiſonus* ad *Long*. p. 180.

5. Παρακαταβολή.] Codex MS. δεκαμέρους, pro quo rectius *Photius* Lex. MS. & *Suidas* δεκάτου μέρους. Contra male *Suidas* πρόσθεσις dedit pro πρόθεσις. *Pollux* VIII. 32. Παρακαταβολὴ, ὅτις ἀντιλέγοι, ὡς αὐτὸς δικαιότερος ὢν ἔχειν τὸν κλῆρον ἐξ ἀγχιστείας, ἢ διαθηκῶν. παρακατέβαλε δὲ τῆς οὐσίας τὸ δέκατον, ὡς προτεισοίσων, ἂν ἡττηθῇ. Lexicon Rhet. MS. Παρακαταβολὴ καὶ Παρακαταβάλλειν. ἀργύριον ἐστὶ καταβαλλόμενον ἐπὶ τῶν ἀμφισβητουμένων χρημάτων δεδημοσιευμένων πρὸς τὴν πόλιν, ἢ κλήρων, ἢ ἐπικλήρων πρὸς ἰδιώτας, εἰ ἡττηθεῖεν εἰς τὴν δίκην. cui conſentit *Harpocration* in v. ubi vide *Mauſſac*. & *Valeſ*.

Παραταχθείς [6]. παρ' αὐτὸν ταχθείς.

Παράστασις [7]. στάσις παρά τινα ἄτιμος· γίνεται δὲ ἐπὶ τῶν χρεωφειλετῶν.

Παρατενεῖς [8]. ἀπολεῖς, ἐπὶ πλέον παρελκύσεις.

Πάρ-

leſ. Grammaticus MS. qui Δικῶν ὀνόματα collegit: Παρακαταβαλεῖν. τὸ διδόναι ἐγγύας, ὅτι δικαίως ἀπαιτεῖ. Ex *Platone* hanc vocem non annotavimus.

6. Παραταχθείς.] Reſpicit Polit. VIII. p. 496. F. ἰσχνὸς ἀνὴρ, πένης, ἡλιωμένος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατροφηκότι. Gloſſa quoque eſt apud *Phot.* Lex. MS. & *Suidam.*

7. Παράστασις.] Legg. IX. p. 652. F. θάνατον δὲ, ἢ δεσμοὺς, ἢ πληγὰς, ἤ τινας ἀμόρφους ἕδρας, ἢ στάσεις, ἢ παραστάσεις εἰς ἱερὰ ἐπὶ τὰ τῆς χώρας ἔσχατα &c. Hic locus obverſabatur *Dioni Caſſ.* Lib. LV. p. 790. ἕδραι τε ἄτιμοι, καὶ στάσεις ἐπονείδιστοι, τό, τε προλυπηθῆναι καὶ τὸ προφοβηθῆναι, συχνοὺς βελτίους ἐποίησε. ut recte monuit *Iſ. Caſaubonus*, de hoc poenae genere exquiſita tradens, ad *Sueton.* Auguſt. cap. 24. Pro παρά τινα *Suidas* habet παρά τινος. Mox *Photius* Lex. MS. γίνεται δὲ καὶ ἐπί.

8. Παρατενεῖς.] Lyſide p. 106. C. παραταθήσεται ὑπὸ σοῦ ἀκούων θαμὰ λέγοντος. Euthyd. p. 227. F. καὶ τὼ ἄνδρε γελῶντε καὶ κροτοῦντε καὶ χαίροντε, ὀλίγου παρετάθησαν. Sympoſ. p. 329. E. καὶ ἕτοιμά ἐστιν ὑπὲρ τούτων καὶ διαμάχεσθαι τὰ ἀσθενέστατα τοῖς ἰσχυροτάτοις, καὶ ὑπεραποθνήσκειν, καὶ αὐτὰ τῷ λιμῷ παρατεινόμενα, ὥστ' ἐκεῖνα ἐκτρέφειν. *Xenophon* Memorab. Socrat. III. p. 163. ὡς παρετάθη μακρὰν ὁδὸν πορευθείς. *Philo* T. II. p. 112. παρατείνει λιμῷ τοὺς γαστέρας. *Plutarch.* Tom. II. p. 117. F. ταῖς τοῦ σώματος αἰκίαις παρατεινομένους. *Ariſtides* Tom. I. p. 313. καὶ παρατετάμενοι πρὸς τὸ συμβησόμενον. Levi mendo liberandus eſt *Eunapius* Aedeſ. p. 41. ὅτι δῆμος ὑπὸ λιμοῦ παραθέντες, συνήεσαν εἰς τὸ θέατρον. Scribe, ὑπὸ λιμοῦ παραταθέντες. ut p. 153. καὶ πολλῷ καμάτῳ παρετείνοντο. Verbi vim ſuo more, id eſt, egregie ex-

Πάρεστιν 9. ἐκ παντὸς δυνατόν ἐστιν.

Παρίεμαι 10. παραιτοῦμαι.

Παρ-

explanavit *Caſaubonus* ad *Athen.* IV. 14. p. 285. attigit etiam *Valckenarius* ad *Euripid.* Phoeniſſ. v. 1691. Simplex τείνεσθαι eadem fere ſignificatione eſt apud *Chariton.* Lib. I. p. 4. ἡμεῖς δὲ ἐτάθημεν αὐλείοις θύραις παραγρυπνοῦντες. ubi vide *Dorvillium.* Pro Παρατινεῖς *Photius* MS. errore manifeſto exhibet Παρατενθεῖς. *Suidas* vero, Παρατινθεῖς, quod bene correxit *Kuſterus.*

9. Πάρεστιν.] Gorg. p. 281. C. & alibi. Mox: Παρόν. ἐξὸν, δυνατὸν, δέον. Utraque gloſſa eſt apud *Photium* Lex. MS. & *Suidam.*

10. Παρίεμαι.] Hujus rariſſimae notionis ratio, nondum, quod ſciam, explicata, pendet ab indole Mediorum. Ut ἵημι & ἐφίημι eſt *mitto*, ἵεμαι & ἐφίεμαι, *mihi mitti volo*, id eſt, *cupio*, *peto*, ſic παρίημι, *admitto*, παρίεμαι, *ad me admitti volo*, id eſt, *precor*, *deprecor*. Apolog. p. 358. E. καὶ μέν τοι καὶ πάνυ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι. quod ipſe *Plato* per παραιτοῦμαι poſt explicat p. 363. A. ὅπως κατ' ἀρχὰς ὑμᾶς παρῃτησάμην. *H. Stephanus*, quamvis dubitans de lectionis ſanitate, bene tamen comparavit Polit. I. p. 415. F. πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι. οὐδέν σου παρίεμαι. quem locum reſpexit *Phrynichus* MS. οὐδὲν σοῦ παρίεμαι. οὐδὲν παραιτοῦμαι, οὐδὲν ἀποτρέπομαι. Idem verbum olim extitit Legg. V. p. 610. F. At nunc gloſſa ejus locum occupat: ἰδιώτῃ δ' ἂν ἄρα ποτὲ ἀνάγκη τις γίγνηται ἀποδημεῖν, παραιτησάμενος μὲν τοὺς ἄρχοντας ἀποδημείτω. Sed vetus & legitimum παρέμενος reſtituendum eſt ex Codicibus Pariſino & Leidenſi, in quibus perſpicue ſcriptum legitur: παρέμενος μὲν τοὺς ἄρχοντας ἀποδημείτω. Lexicon MS. in Bibl. Regia: Παραιτοῦμαί σε, καὶ Παρῃτήσατο αὐτὸν, καὶ Παρῃτήσατο τὸ πρᾶγμα, οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλ' οἷον ὅτι Παραιτοῦμαί σε συγγνώμην ἔχειν, καὶ Παραιτοῦμαί σε μὴ χαλεπαίνειν. Ξενοφῶν· τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονας σοὶ εἶναι. λέγουσι δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Παρίεμαι. *Longinus* Art. Rhet. p. 714. inter verba, quae orationem illuminent, etiam

παρ-

Πάρνοψ [11]. ἀκρίδος εἶδος.

Παρνησός [12]. ὄρος μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς.

Παρόν [13]. ἐξὸν, δυνατὸν, δέον.

Πατρούχου παρθένου [14]. τῆς ὀρφανῆς καὶ ἐπικλήρου, ᾗ προσήκει τὰ τοῦ πατρὸς ἔχειν.

Πα-

παρείας recenſet: τό τε παραιτήσασθαι Παρείας. Sic ſcribendum pro παρειᾶς. *Timaei* gloſſam in Lexica ſua receperunt *Photius* MS. & *Suidas*.

11. Πάρνοψ.] Gloſſa videtur aliunde huc irrepſiſſe.

12. Παρνησός.] Gloſſa ducta eſt e Critia p. 560. C. καὶ τὸ κατὰ τὴν ἄλλην ἤπειρον, μέχρι τοῦ Κιθαιρῶνος καὶ Πάρνηθος τῶν ἄκρων. Ex quo loco perſpicuum eſt, in *Timaeo* pro Παρνησὸς ſcribendum eſſe Πάρνης, quamvis *Photius* Lex. MS. & Scholiaſtes ad h. l. pravam ſcripturam ſervent. Vide *Strabon.* Lib. IX. p. 613. *Stephan. Byz.* in v. Scholiaſt. Comici ad Nub. v. 322. ad Acharn. v. 347. & *Joſ. Waſſ.* addend. ad *Thucyd.* p. 671. In *Senecae* Hippol. v. 4. *Parnetha* etiam reſtituit *Joſ. Scaliger.* Hunc montem *Holſten.* ad *Steph.* etiam Πάρνηθον dici affirmat. Sed falſa ſunt teſtimonia, quibus nititur vir magnus. Nam in *Heſychio* Πάρνηθος non rectus caſus eſt, ſed genitivus, jungendus cum ὄχθος. At in *Etymol. M.* p. 361. 31. pro ὑπὸ τὴν Πάρνηθον *Kuſterus* ad *Suid.* Tom. I. p. 819. legendum docuit ὑπὲρ τοῦ Πάρνηθος. Solus igitur reſtat locus *Etymol.* p. 352. 50. ubi quis eſt, quin pro τοῦ Παρνήθου, una literula mutata, τοῦ Πάρνηθος ſcribere malit? Hanc correctionem poſt e MS. firmavit *Valckenarius* ad *Herodot.* V. 62. *Heſychium* vero *Parnetha* cum *Parnaſſo* confudiſſe, monuit *Iſ. Caſaubon.* ad *Perſii* Prolog. p. 10.

13. Παρόν.] Vide ſup. v. Πάρεστιν. Cl. *Villoiſonus* ad *Longum* p. 180. ait, poſt hanc vocem in Codicis margine ſcriptum eſſe: Μόνον, καὶ ἀντὶ τοῦ πλὴν, καὶ οἷον πότερον.

14. Πατρούχου παρθένου.] Ex *Hero-*

Πατρονομούμενοι[15]. οἱ τοῖς γονικοῖς νόμοις χρώμενοι, ἢ ὑπὸ τῶν πατέρων ἀρχόμενοι.

Πάχνη;

Herodoto Lib. VI. 57. πατρούχου τε παρθένου πέρι, ἐς τὸν ἱκνέεται ἔχειν, ἢν μή περ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐγγυήσῃ. Cum Gloſſographo noſtro, quem *Photius* Lex. MS. & *Suidas* compilarunt, *Pollux* III 33. aliique Grammatici conſentiunt. Scholiaſtes *Platonis* ad Legg. I. p. 567. E. Κλῆρός ἐστι κτημάτων οὐσία τις, ἢ λαχμός, ἢ μέρος τι γῆς· ὅθεν καὶ Κληροῦχοι, οἱ ταῦτα κατέχοντες. Ἐπίκληρος δέ ἐστιν ἡ ἐπὶ κλήρῳ παντὶ καταλελειμμένη παῖς, ὀρφανὴ πατρὸς καὶ μητρός, ἀδελφῶν τε οὖσα ἔρημος. τινὲς δὲ ταύτην καὶ Ἐπιπλαματίδα καὶ Πατροῦχον καλοῦσιν. Cujus gloſſae poſterior pars etiam eſt apud Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Av. v. 581. ubi viri docti ex *Heſychio* certatim corrigunt Ἐπιπαματίδα. Quae Attice ἐπίκληρος, ἐπικληρῖτις, ἔγκληρος, & πατροῦχος, Dorice dicebatur αὐτοπάμων, ἐμπάμων, ἐπιπαμᾶτις, ἐπιπάμων· de quibus nominibus divinitus *Ti. Hemſterhuſ.* ad *Heſych.* Tom. I. p. 1197. & ad *Thom. M.* p. 346. Eadem a Doribus πάμωχος, pro παμοῦχος, dici potuit: Certe πάμωχος eſt, *qui totam hereditatem poſſidet.* *Heſychius*: Πάμωχος. ὁ κύριος. Ἰταλοί. Inde verbum παμωχέω, Laconice παμωχιῶ, *poſſideo*, apud eundem *Heſychium* in v. & in eximiis illis Tabulis Heracleenſ. I. vſ. 120. de quo, praeter *Mazochium*, vide *Ed. Corſinum* Proleg. in Notas Gr. p. 20. & *Gisb. Koenium* ad *Gregor.* de Dialect. p. 105. Et, quoniam Doricas voces, a πάομαι derivatas, attigimus, addamus conjecturam in *Heſychio*: Πάμπανον. ἡ Δημήτηρ, ἐν Ἡρακλείᾳ. Lege: Παμπάμων. *omnia poſſidens, dives.* Quod aptiſſimum Cereri epitheton eſt. Vide eundem v. Πολύβοια.

15. Πατρονομούμενοι.] Legg. III. p. 586. G. διὰ τὸ τὴν ἀρχὴν αὐτοῖς ἐκ πατρὸς καὶ μητρὸς γεγονέναι, οἷς ἑπόμενοι, καθάπερ ὄρνιθες, ἀγέλην μίαν ποιήσουσι, πατρονομούμενοι, καὶ βασιλείαν πασῶν δικαιοτάτην βασιλευόμενοι. Paulo ante: ἀλλ' ἔθεσι καὶ τοῖς λεγομένοις πατρί-

Πάχνη[16]. δρόσος πεπηγυῖα. Κρύσταλλος δὲ, τὸ ὑπὸ κρύους συνεσταλμένον καὶ πεπηγός.

Πειρῶντα[17]. πειράζοντα διὰ λόγων παῖδα ἢ γυναῖκα.

Πέλα-

τοῖς νόμοις ἑπόμενοι ζῶσιν. *Suidas*, fortaſſe ex alio Lexico *Platonico*: Πατρονομούμενοι. οἱ τοὺς παρὰ τῶν πατέρων παραδιδομένους νόμους τηροῦντες. Longe alia apud Laconas poteſtas erat vocis πατρονομία & πατρονόμος. Scilicet ſic dicebatur *magiſtratus*, *ad quem rerum cura*, *quae quodammodo paterna erat*, *pertineret*; de quo vide *Ed. Corſin.* Diſſert. V. poſt Not. Graec. p. 95. Pro γονικοῖς, προγονικοῖς corrigit *Valckenarius* ad *Euripid.* Hippol. v. 826. Rectiſſime.

16. Πάχνη.] Tim. p. 538. C. τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς μάλιστα παθὸν ταῦτα, χάλαζα· τὸ δ' ἐπὶ γῆς, κρύσταλλος· — τὸ δ' ἐπὶ γῆς ξυμπαγὲν, ἐκ δρόσου γενόμενον, πάχνη λέγεται. Sympoſ. p. 321. E. καὶ γὰρ πάχναι καὶ χάλαζαι καὶ ἐρυσίβαι, &c. Ibid. p. 533. B. ἀνυπόδητος δὲ διὰ τοῦ κρυστάλλου ῥᾷον ἐπορεύετο ἢ οἱ ἄλλοι ὑποδεδεμένοι. Vide ſup. v. Ἐρυσίβη. Gloſſam deſcripſit *Photius* Lex. MS.

17. Πειρῶντα.] Phaedr. p. 337. A. γέγραφε γὰρ δὴ ὁ Λυσίας πειρώμενον τινὰ τῶν καλῶν, οὐχ ὑπὸ ἐραστοῦ δέ. ubi *Hermias* Scholiis MSS. τὸ Πειρώμενον παθητικῶς ἀκουστέον, ἀντὶ τοῦ, πειραζόμενον παρά τινος, τουτέστι, προσπαιζόμενον καὶ προσβαλλόμενον. *Ariſtophan.* Plut. v. 150. Ὅταν μὲν αὐτὰς τὶς πένης πειρῶν τύχῃ. ubi vide *Berglerum*. *Satyrus* apud *Athen.* L. XII. p. 534. C. τὴν δ' Ἄγιδος γυναῖκα πειρῶν, ὡς ἑταῖραν. *Lucian.* Deor. Dial. VI. p. 217. μῶν οὖν ἐπείρα τινά; ubi exquiſita dedit magnus interpres. *Alciphron* Lib. III. Ep. 52. ὑποπειρᾶται γὰρ τὴν παλλακὴν τοῦ τῆς οἰκίας δεσπότου. *Photius* Lex. MS. Πειρᾶν. τὸ πειράζειν ἐπὶ φθορᾷ καὶ συνουσίᾳ. Μένανδρος. *Ariſtaenet.* L. I. Ep. 4. p. 32. Ibid. Ep. 7. p. 50. *Waſſ.* ad *Thucyd.* Lib. VII. 54. *Pierſon.* ad *Moerid.* p. 310. Eandem vim eſſe in Latino *tentare*, praeter alios multos, docet *Muretus*

ad

Πέλανοι[18]. πέμματα ἐκ παιπάλης καὶ ἐλαίου καὶ μέλιτος πεποιημένα πρὸς θυσίαν.

Πέλτη[19]. ὅπλον κοῦφον, ἴτυν οὐκ ἔχον, ἀλλ' ἐκ μόνης βύρσης γεγονός.

Πελάτης[20]. ὁ ἀντὶ τροφῶν ὑπηρετῶν καὶ προσπελάζων.

Πενε-

ad *Tibull.* I. 3. 73. *Suidas* poſteriora gloſſae verba, παῖδα ἢ γυναῖκα, praetermiſit.

18. Πέλανοι.] Legg. VI. p. 626. A. θύματά τε οὐκ ἦν τοῖς θεοῖσι ζῶα, πέλανοι δὲ καὶ μέλιτι καρποὶ δεδευμένοι, καὶ τοιαῦτα ἄλλα ἁγνὰ θύματα. Mirum, ni *Suidas* h. v. *Boëthi*, vel alterius, Lexicon *Platonicum*, magno bonarum literarum damno deperditum, compilarit: Πέλανοι. πέμματα ἐκ παιπάλης, τουτέστιν, ἀλεύρου λεπτοτέρου, εἰς θυσίαν ἐπιτήδεια· ὡς αὐτός φησι· (intellige *Platonem*) καρποὶ μέλιτι δεδευμένοι. Διονύσιος Θρᾳξί· Θεοῖς ἀπαρχαί τινες. &c. Sic ſi gloſſam capias, poteris carere *Kuſteri* conjecturis, quibus fruſtra quoque *Dionyſium*, Comicum, ab *Athenaeo* ſaepe laudatum, in *Dionyſium Thracem*, Grammaticum, commutavit. Mutila verba, Θεοῖς ἀπ. τινες, Comici ſint, an Gloſſographi, vix diſcernas. *Dionyſ. Halic.* A. R. Lib. II. p. 134. καὶ θύουσιν αὐτοῖς ἔτι, τῶν μὲν ἐμψύχων οὐδέν· οὐ γὰρ ὅσιον αἱμάττειν τοὺς λίθους· πελάνους δὲ Δήμητρος, καὶ ἄλλας τινὰς καρπῶν ἀπαρχάς. *Pauſan.* Lib. VIII. cap. 2. p. 600. καὶ ὁπόσα ἔχει ψυχὴν, τούτων μὲν ἠξίωσεν οὐδὲν θῦσαι, πέμματα δὲ ἐπιχώρια ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καθήγισεν, ἃ πελάνους καλοῦσιν ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς Ἀθηναῖοι. *Porphyr.* de Abſt. Anim. L. IV. cap. 22. *Pollux* VI. 76. *Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Plut. v. 660. & *Toupius* Emend. in *Suid.* T. I. p. 36.

19. Πέλτη.] Protag. p. 209. E. Τίνες δὲ πέλτας ἔχοντες; οἱ πελταστικοὶ, ἢ οἱ μή; Vide Scholiaſten ad Legg. VII. p. 637. G. *Timaeo* gloſſam ſublegit *Photius* Lex. MS.

20. Πελάτης.] Euthyphr. p. 48. H. πελάτης τις ἦν ἐμός· καὶ ὡς ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ, ἐθήτευεν ἐκεῖ παρ' ἡμῖν. Qualem recentiores Graeci

ἐγο-

Πενεςικόν [21]. τὸ παρὰ Θετταλοῖς θητικὸν, ὡς τὸ Εἱλωτικὸν παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις.

Πε-

ἐργολάβον vocabant. *Moeris* p. 324. Πελάτης, ὁ ὑφ' ἡμῶν ἐργολάβον. *Arrian.* Diſſ. *Epictet.* IV. p. 405. *Syneſ.* de Provid. p. 105. C. Horum, ut liberorum, multo honeſtior erat conditio, quam ſervorum. *Pollux* III. 82. Πελάται δὲ καὶ Θῆτες, ἐλευθέρων ἐστὶν ὀνόματα, διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλευόντων. Icciрco quos Romani *clientes*, Graeci πελάτας vocant, ut *Dionyſ. Halic.* A. R. Lib. II. p. 84. *Plutarch.* Mario p. 408. C. Craſſo p. 556. B. Vide *Caſaubon.* in *Athen.* X. 12. p. 738. In *Suida*, gloſſam *Timaei* repetente, prave ſcribitur: Πελάτης. ὁ ἀντιτρέφων καὶ ὑπηρετῶν. in quo *Kuſterus* haerebat: item in Scholiis ad *Platonem* l. c. Πελάτης. ὁ ἀντιστροφῶν &c. Nunc clarum eſt, legendum eſſe: Πελάτης. ὁ ἀντὶ τροφῶν ὑπηρετῶν. Famuli, victum pro mercede capientes, alio nomine ἐπισίτιοι dicuntur a *Platone* Polit. IV. p. 445. B. καὶ ταῦτά γε ἐπισίτιοι, καὶ οὐδὲ μισθὸν πρὸς τοῖς σιτίοις λαμβάνοντες, ὥσπερ οἱ ἄλλοι. ubi Scholiaſtes: Ἐπισίτιοι, οἱ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενοι. ut *Heſych.* & *Suidas*, quorum gloſſae ex hoc ipſo fonte fluxerunt. Eodem *Platonis* loco uſus eſt *Athenaeus* VI. p. 247. A.

21. Πενεςικόν.] Codicis MS. lectione nihil vidi inquinatius: Πεσικόν. τὸ παρὰ Θετταλοῖς θητικὸν πρὸς τὸ εἱλωτικὸν παρὰ τοῖς Σπάρλαις. Quae cum jam olim ita corrupta reperiſſet *Photius* Lex. MS. pluribus mendis cumulavit: Πεσικόν. τὸ πρὸς Θέτλαλον θητικὸν, ἢ τὸ Εἱλωτιζον παρὰ Σπαρτιάταις. Πενεςικὸν recte emendat vir doctus in *Photii* margine. Pro πρὸς nihil haeſitans ὡς in textum recepi. Lexicon Rhetoricum apud *Euſtath.* ad Il. B. p. 295. Ὥσπερ Εἵλωτες ἐν Λακεδαίμονι, οὕτω Πενέσται μὲν παρὰ Θετταλοῖς, οἱ μὴ γένει δοῦλοι, ἀλλὰ πολέμῳ. *Ammonius*: Πενέστης παρὰ Θεσσαλοῖς, ὁ κατὰ πόλεμον χειρωθεὶς, ὡς παρὰ Λάκωσιν οἱ Εἵλωτες. *Timaeus* reſpexit Legg. VI. p. 623. F. σχεδὸν γὰρ πάντων τῶν Ἑλλήνων ἡ Λακεδαιμονίων Εἱλωτεία πλείστην ἀπορίαν παράσχοιτ' ἂν καὶ ἔριν, τοῖς μὲν, ὡς εὖ, τοῖς δ', ὡς οὐκ εὖ γεγονυῖα

ἀτίμ.

ἔστιν. ἐλάττω δὲ ἤ τι Ἡρακλεωτῶν δουλεία τε τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως ἔριν ἂν ἔχοι, τὸ Θετταλῶν τ' αὖ Πενεστικὸν ἔθνος. *Platonem* laudavit *Athenaeus* Lib. VI. p. 264. E. loco claſſico, ubi de Theſſalorum *Peneſtis*, & aliorum Graecorum ſervis multa recondita promit. *Peneſtarum* nomen *Suidas* turpiter depravavit: Ἐφέσται. ἔθνος Θεοσαλίας. Scribe, Πενέσται, ut recte legitur apud Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Veſp. 1264. quem *Suidas* deſcripſit: Πενέσται δέ φασι λέγεσθαι τὸ θητικὸν παρὰ τοῖς Θετταλοῖς. ἔθνος δὲ ἦν πάλαι, ἀπὸ Πενέστου τὴν ἐπωνυμίαν ἔχον, &c. De iisdem, & aliis ſervis locus eſt mire contaminatus in Etymologico MS. Bibl. Regiae: Εἵλωτες, οἱ Λακεδαίμονες ἐλεύθεροι. οἱ αὐτοὶ δὲ παρ' Ἀθηναίοις Θῆτες λέγονται· παρὰ Ἀργείοις Γυμνῆτες· παρὰ Θετταλοῖς Πενέσται· παρ' Ἀθηναίοις. παρὰ Κρησὶ Πελάται· παρὰ Σικορινίοις Κορωνιφάροι· παρὰ δὲ Συρακουσίοις Καλλικάριοι. Codex Ultraj. hujus Etymologici in paucis meliorem lectionem praebet: Εἵλωτες, οἱ μισθῷ δουλεύοντες ἐλεύθεροι. & mox κορυνιφάροι. Totus locus ita corrigendus: Εἵλωτες. οἱ παρὰ Λακεδαιμονίοις μισθῷ δουλεύοντες ἐλεύθεροι. οἱ αὐτοὶ δὲ παρ' Ἀθηναίοις Θῆτες καὶ Πελάται λέγονται· παρὰ Ἀργείοις Γυμνῆτες· παρὰ Θετταλοῖς Πενέσται· παρὰ Κρησὶ Κλαρῶται· (ab *Heſychio* etiam Κλάριοι dicti.) παρὰ Σικυωνίοις Κορυνηφόροι· παρὰ δὲ Συρακοσίοις Καλλικύριοι. Nunc ſingula videamus. Cum Attici ſervos & Θῆτας & Πελάτας vocent, deletis verbis παρ' Ἀθηναίοις, vocem Πελάται, quae Creticum Κλαρῶται expulit, in ſedem ſuam revocavi. Quanquam fateor, eam gloſſae partem ſic etiam emendari poſſe: παρ' Ἀρκαδίοις Πελάται· παρὰ Κρησὶ Κλαρῶται. *Theopompus* apud *Athen.* VI. p. 271. E. Ἀρκαδίους φησὶ κεκτῆσθαι Προσπελατῶν, ὥσπερ Εἱλώτων, τριάκοντα μυριάδας. Sed prior ratio magis placet. Pro Κλαρῶται ſi quis malit Μνωῖται, nihil repugno. Utrumque enim nomen Cretenſibus uſitatum fuit. Sicyonium Κορυνηφόρους confirmant *Pollux* & *Steph. Byz.* quorum loca ſtatim recitabo. Κορυνηφόροι non intelligendi ſunt *clava armati*, quales erant Piſiſtrati Κορυνηφόροι apud *Herodot.* I. 59. Nihil enim periculoſius eſſe poterat, quam ſervis arma committere. Qua de cauſſa Cretenſes, ut narrat *Ariſtoteles* Polit. II. 5. τἄλλα ταὐτὰ τοῖς δούλοις ἀφέντες, μόνον ἀπειρήκασι τὰ γυμνάσια, καὶ τὴν τῶν ὅπλων κτῆσιν. Sed Κορυνηφόρους

φόρους accipe *pedum paſtorale*, vel *baculum ruſticum geſtantes. Theocritus* Eid. VII. 18. ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω δεξιτερᾷ κορύναν. Iidem Sicyoniorum ſive ſervi, ſive mercenarii, Κατωνακοφόροι appellati ſunt, quod veſtimento pellem ovinam ſubſutam habebant. *Theopompus* & *Menaechmus* apud *Athen.* l. c. tradunt, παρὰ Σικυωνίοις Κατωνακοφόρους καλεῖσθαι δούλους τινάς, παραπλησίους ὄντας Ἐπευνάκτοις. ut *Pierſonus* ad *Moerid.* p. 225. vulgatum Κατωνακοφόρους rectiſſime emendavit. Ex *Polluce* VII. 68. intelligitur, Sicyoniorum tyrannos, ſicut in Attica Piſiſtratidas, homines agreſtes, ſed amantiores libertatis, quam faex plebis urbanae eſſe ſolet, hoc tam vili & contemto veſtimento inſignes feciſſe, ut eos puderet urbem frequentare, & urbanis eſſe ludibrio. Syracuſanorum Καλλικύριοι ab aliis etiam Κιλλικύριοι dicuntur. Vide *Herodot.* VII. 155. & ibi *Valckenarium Photius* Lex. MS. Κιλλικύριοι ἐν Συρακούσαις τινὲς ἐκλήθησαν, οἱ ἀντὶ τῶν Γεωμόρων μέρος καταβάλλοντες τοῦ πολιτεύματος· οἷον Εἵλωτες, καὶ Πενέσται τινές. ubi pro καταβάλλοντες ſcribendum καταλαβόντες. Bene *Valckenarius* l. c. in *Heſychio* legit: Κιλλικύριοι. οἱ ἐπεισελθόντες Γεωμόροις. Sed eadem opera in *Zenobio* IV. 54. corrigendum erat: Οὕτως ἐν Συρακούσαις ἐκλήθησαν οἱ ἐπεισελθόντες Γεωμόροις Καλλικύριοι. *Cillicyrios* non Syracuſis, ſed Cretae tribuit Lexicon Rhetoricum apud *Euſtath.* l. c. Ὥσπερ Εἵλωτες ἐν Λακεδαίμονι, οὕτω Πενέσται μὲν, παρὰ Θετταλοῖς, οἱ μὴ γένει δοῦλοι, ἀλλὰ πολέμῳ. Κιλλικύριοι δὲ, ἐν Κρήτῃ· Μαριανδυνοὶ δὲ, ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ. καὶ Ἀρόται, ἐν Συρακούσαις. Sed, ut Lexici auctor ceteris ſcriptoribus conſentaneus ſit, tranſpoſitione & emendatione juvandus eſt: Κιλλικύριοι δὲ, ἐν Συρακούσαις· Μαριανδυνοὶ δὲ, ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ· καὶ Κλαρῶται, ἐν Κρήτῃ. Lectio Κλαρῶται etiam in mentem venit viro docto Miſc. Obſ. Nov. T. I. p. 78. *Pollux* III. 83. Μεταξὺ δὲ ἐλευθέρων καὶ δούλων, οἱ Λακεδαιμονίων, Εἵλωτες. καὶ Θετταλῶν, Πενέσται. καὶ Κρητῶν, Κλαρῶται, καὶ Μνῶται. καὶ Μαριανδυνῶν, Δωροφόροι. καὶ Ἀργείων, Γυμνῆτες. καὶ Σικυωνίων, Κορυνηφόροι. Mariandyni quomodo ab Heracleotis ſub jugum miſſi ſint, tradunt *Poſidonius* apud *Athen.* VI. p. 263. D. & *Strabo* XII. p. 817. Eorum ſervos Δωροφόρους etiam *Calliſtratus* apud *Athen.* l. c. & *Heſychius* v. dicunt. *Steph. Byz.* v. Χίοι· Οὗτοι δὲ πρῶτοι ἐχρή-

σαν-

Περιαγειρόμενοι νικηφόροι [22]. οἱ νικήσαντες ἐν δημοσίῳ ἀγῶνι, καὶ δῶρα παρὰ τῶν φίλων καὶ οἰκείων λαμβάνοντες, καὶ περιϊόντες.

Πε-

σαντο θεράπευσιν, αἷς Λακεδαιμόνιοι τοῖς Εἵλωσι, καὶ Ἀργεῖοι τοῖς Γυμνησίοις, (forte, Γυμνῆσι) καὶ Σικυώνιοι Κορυνηφόροις, καὶ Ἰταλιῶται τοῖς Πελασγοῖς, καὶ Κρῆτες Μνωίταις. Quem locum ſumſiſſe videtur a *Theopompo* apud *Athen.* VI. p. 265. B. Multa, quae huc afferri poſſent, ſciens praetermitto, quod bonam eorum partem occuparunt *Jo. Meurſius* Miſcell. Lacon. II. 7. Creta III. 14. & *Iſ. Caſaubon.* ad *Athen.* l. c. p. 458. Ceterum, antequam hujus diſputationis finem facimus, *Platonis* locum, quem ſupra poſuimus, iterum inſpiciamus. In eo vir eruditus Miſc. Obſ. Nov. l. c. legendum ſuſpicatur: ἐλάττω δ' ἤ τι Κλαρωτῶν δουλεία τῆς τῶν M. Sed locus obſcurus potius, quam corruptus, interpretationem, non correctionem, deſiderat: praeſertim cum *Athenaeus* l. c. vulgatam lectionem ſervet. Ἐλάττω non ad τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως refertur, ſed ad antecedens Εἱλωτεία. Senſus eſt: *Magnam dubitationem afferat Lacedaemoniorum in Helotes imperium in utramque partem diſputantibus, benene, an ſecus inſtitutum ſit: minus dubitationis praebeat dominatio cum Heracleotarum in ſubjectos Mariandynos, tum Theſſalorum in Peneſtas.* Δουλεία ſunt ipſi ſervi, ut ſaepe θεραπεία, θεράποντες. Apud *Ariſtotelem* l. c. non modo δουλεία ſic dicitur, ſed etiam Εἱλωτεία pro *Helotibus*, ut hic a *Platone*, & Πενεστεία pro *Peneſtis.* Ergo δουλεία Ἡρακλεωτῶν τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως ſunt ſervitium ſive ſervi Heracleotarum, qui extiterunt ex ſubjectione Mariandynorum. In hac ſententia me valde confirmavit conſenſus *Danielis Wyttenbachii*, cui tantum tribuo, quantum eruditorum, qui nunc ſunt, nemini.

22. Περιαγειρόμενοι νικηφόροι.] Polit. X. p. 521. fin. καὶ ἐπειδὰν τὰ ἆθλα αὐτῆς (δικαιοσύνης) κομιζώμεθα, ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι, καὶ ἐνθάδε, καὶ ἐν τῇ χιλιέτει πορείᾳ,

ἣν

Περιλεῖπον 23. περί τινα ἦσαν θεραπευτικῶς καὶ φυλακτικῶς.

Πετ-

ὢν διεληλύθαμεν, εὖ πράττωμεν. Optime Timaeus περιαγειρομένους exponit περιελθόντας· peſſime *H. Stephan.* Ind. Theſ. *a circumfluentium turba circumdatos.* Hunc *Platonis* locum laudat *Suidas* v. Ὥσπερ οἱ νικηφόροι, & v. Περιαγειρόμενοι. quae poſterior gloſſa, ſingulari eruditione referta, iisdem verbis legitur in *Photii* Lex. MS. & *Apoſtolii* Proverb. XV. 97. atque omnino vel ex *Boëthi*, vel ex alterius Lexico *Platonico* derivata videtur. De ἐπαγερμῷ, ſive more illo, quo ludorum gymnicorum victores circumeuntes munuſcula a ſingulis ſpectatoribus exigerent, palmaria eſt annotatio *Iſ. Caſauboni* ad *Sueton.* Neron. cap. 25. Hac autem in re proprium eſt ἀγείρειν, ἐπαγείρειν, περιαγείρεσθαι. *Aelius Dionyſius* apud *Euſtath.* ad Od. B. p. 1430. Ἀγείρειν, τὸ περιϊέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τινὶ τοιούτῳ. quod etiam habet *Etymol. M.* p. 14. 33. Lexicon Sangerm. MS. v. Ἀγύρτης. τὸ δὲ Ἀγείρειν καὶ Περιαγείρειν, τὸ περιϊέναι καὶ περινοστεῖν, ἐπὶ νίκῃ, ἤ τινι ἑτέρῳ σεμνύνειν. *Philoſtrat.* V. A. Lib. V. p. 193. de Nerone: ὡς ἀντὶ τοῦ νομοθετεῖν νόμους ᾄδειν, καὶ ἀγείρειν ἔξω θυρῶν. Ibid. p. 195. τραγῳδίας ὑποκριτὰς τῶν οὐκ ἀξιουμένων ἀνταγωνίζεσθαι τῷ Νέρωνι, ἐπειδὴ τὰς ἑσπερίους πόλεις ἀγείρων. Apud *Aelian.* H. A. Lib. VI. cap. 10. Cynocephalus, ſaltare & tibia canere doctus, μισθὸν ἐπράττετο ὑπὲρ τούτων, καὶ τὸ διδόμενον εἰς φασκώλιον ἐμβαλὼν ἐξηρτημένον ἔφερεν, ὡς οἱ τῶν ἀγειρόντων δεινοί. quem locum bene explicat *H. Valeſ.* Emendat. V. 6. Vide ſup. v. Ἀγείρουσαν. Ad munuſcula hieronicis ingeſta, de quibus *Caſaubonus* l. c. pertinet gloſſa *Photii* Lex. MS. Πελληνικαὶ χλαῖναι. διάφοροι. καὶ τοῖς νικήσασι τὰ Ἕρμαια ἐδίδοντο. Qui locus hanc etiam ob cauſſam notandus eſt, quod firmat lectionem, inter Ἕρμαια & Ἥραια fluctuantem, apud Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Av. 1421. Pellenae celebrata eſſe Ἕρμαια, certum eſt e Scholiaſte *Pindari* ad Ol. VII. 156. IX. 147.

23. Περιλεῖπον.] Ex *Herodoto*, ni fallor, Lib. I. 73. ὃς τοὺς Σκύθας τούτους τὸ

μὲν

Πεττεία[24]. ἡ διὰ ψήφων παιδιά. ἔστιν δ' ὅτε καὶ γεωμετρίαν λέγει.

Πλέ-

μὲν πρῶτοι περιεῖπε εὖ, ὡς ἐόντας ἱκέτας. VII. 181. καὶ μὲν, ἐπεδείκνυσαν ἐκπαγλεόμενοι πάσῃ τῇ στρατιῇ περιέποντες εὖ. Contra τρηχέως περιέπεσθαι, Lib. I. 73. VII 211. VIII. 17. Haec ipſa *Herodoti* loca, aliaque aliorum collegerunt *Leopardus* Emendat. VII. 8. & *Valckenarius* ad Schol. *Euripid.* Phoeniſſ. 342. Pro περί τινα *Photius* Lex. MS. prave exhibet περιέτειναν. *Suidas* vulgatus, καὶ φυλακτικῶς; praetermittit. Sed habet ejus Cod. Leid.

24. Πεττεία.] Polit. VI. p. 470. D. καὶ ὥσπερ ὑπὸ τῶν πεττεύειν δεινῶν, οἱ μὴ, τελευτῶντες ἀποκλείονται, καὶ οὐκ ἔχουσιν, ὅ, τι φέρωσιν· οὕτω καὶ σφεῖς τελευτῶντες ἀποκλείεσθαι, καὶ οὐκ ἔχειν ὅ, τι λέγωσιν ὑπὸ πεττείας αὖ ταύτης τινὸς ἑτέρας, οὐκ ἐν ψήφοις, ἀλλ' ἐν λόγοις. Legg VII. p 640. E. προβάλλοντά τι ἀλλήλοις ἀεὶ, διατρέβων τῆς πεττείας πολὺ χαριεστέραν πρεσβυτῶν διατρίβοντα φιλονεικεῖν ἐν ταῖς τούτων ἀξίαισι σχολαῖς. ubi vide Scholia. Eryx. p. 742. E. ἀλλ' ὥσπερ ἐν τῇ πεττείᾳ εἰσὶ πεττοὶ, οὓς εἴ τις φέροιτο, δύναιτ' ἂν τοὺς ἀντιπαίζοντας ποιεῖν ἡττᾶσθαι οὕτως ὥστε μὴ ἔχειν, ὅ, τι πρὸς ταῦτα ἀντιφέρουσιν. ubi φέροιτο vertendum *moveat.* *Orion Thebanus* Etymologico MS. Πεσσοί. πεσσὰ δὲ ἡ γραμμὴ καὶ ἡ ψῆφος ὁμωνύμως. πέντε δὲ ἦσαν οἷς ἐχρῶντο κατὰ Σοφοκλέα· Καὶ πεσσὰ πεντάγραμμα. (Fragm. *Brunck.* p. 22.) καὶ τάχα ἡ πεττεία πεντεία τις οὖσα. εὗρε δὲ αὐτὴν Παλαμήδης, ὡς εἴρηται παλαιῷ· Εὗρε σοφὸς λιμοῦ με παραιφατίην Παλαμήδης. καὶ ἔστιν ὁ στίχος γραμμάτων λϛ', ἰσάριθμος τοῖς τόποις· ἢ παρὰ τὸ πέτω, οὗ ὁ μέλλων πέσω, πεσὸς, καὶ πλεονασμὸς πεσσὸς, ὁ πίπτων ἐν τῷ βάλλεσθαι. ubi ex *Euſtathio* ad Od. A. p. 1396. ſcribe, πεσὸς κατὰ διπλασμὸν πεσσός. *Orionem* cum deſcripſerit *Etymologus M.* p. 666. 16. utriusque loca comparanda ſunt, ut alter ex altero integrior fiat. Sed haec levia ſunt. Iilud gravius, quod *Timaeus* ait, πεττείαν aliquando pro *geometria* ſumi. Quod cum mirum viſum eſſet *Jo. Hudſono* ad *Moeridem* p. 307. in quem haec *Timaei* gloſſa cum paucis aliis migravit, pro γεωμετρίαν temere γραμμα-

Ee τείαν

πεττείαν conjecit. Inſignis *Platonis* locus eſt Phaedr. p. 356. C. τοῦτον δὲ, (Θεὺθ) πρῶτον ἀριθμόν τε καὶ λογισμὸν εὑρεῖν, καὶ γεωμετρίαν, καὶ ἀστρονομίαν, ἔτι δὲ πεττείας τε καὶ κυβείας, καὶ δὴ καὶ γράμματα. Hic veteres quidam interpretes, nunc deperditi, monuerunt, non illam vulgarem apud Graecos πεττείαν a *Platone* ſignificari, ſed mathematicam Aegyptiorum; quae tabula erat, duodecim lineis conſcripta, curſum Solis & Lunae per duodecim Zodiaci ſigna oſtendens. Cujus rei notitiam uni debemus *Euſtathio* ad Od. A. p. 1397. qui ad *Platonis* locum, a ſe laudatum, interpretandum haec ſubjecit: Καὶ ὅτι οἱ τοῦ Πλάτωνος ὑπομνηματισταὶ, οὐ τὴν παρ' Ἕλλησι πεττείαν σημανθῆναί φασι ὑπὸ Πλάτωνος, ἀλλὰ τὴν τοῦ λεγομένου πεττευτηρίου· καταγράφεται γάρ τι πλινθίον ὥσπερ ἐν τῇ πεττευτικῇ παιδιᾷ, δι' οὗ τὰ κινήματα τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐκλειπτικὰ, πραγματεύονται οἱ Αἰγύπτιοι. Vide *Salmaſ.* in *Vopiſc.* Procul. cap. 13. p. 749. *Hermias* tamen Scholiis MSS. in hunc Dialogum πεττείαν de *vulgari calculorum ludo* accepit. Verba ejus haec ſunt: Ἔστι δὲ πεττείαν καὶ κυβείαν κατηριθμήσατο, τῷ ὄντι λοιπὸν περὶ τὰ αἰσθητὰ καταγόμενος, ἅπερ χαριεντισμοῦ χάριν παραδέδοται, καὶ αὐτὰ χρήσιμα ὄντα, καὶ δυνάμενα ἀφέλκειν ἡμᾶς τῶν ἄλλων ἐπιθυμιῶν, ἐν λογικῇ παιδιᾷ τάττοντα (Cl. *Luzac.* legit τάττοντα) τὸ ἄλογον. Διττὴ δέ ἐστιν αὕτη ἡ παιδιὰ, ἡ μὲν κυβείας χάριν, ἡ δὲ παιδείας χάριν παραδεδομένη· ἐν τούτοις δὲ καὶ τύχης χρεία· ἐκεῖνα γὰρ τὸ μόνιμον καὶ σταθερὸν τῶν μαθημάτων εἶχε. Recte *Hermias.* Veterum enim interpretum ſubtilitas multa in *Platone*, de quibus ille ne per ſomnium quidem cogitarat, quaeſivit. At *Sallierius* ad *Moerid.* l. c. πεττείαν pro *geometria* capi poſſe arbitratur in *Platonis* Politic. p. 187. F. ἢ πεττείαν, ἢ ξύμπασαν ἀριθμητικὴν ψιλὴν, εἴτε ἐπίπεδον, εἴτε ἐν βάθεσιν, εἴτε ἐν τάχεσιν οὖσάν που. Fateor, hic πεττείαν cum arithmetica conjungi. Verum cum ibidem aliae graviſſimae artes item cum ludicris, ut γεωργικὴ cum θηρευτικῇ, conjungantur, nullam cauſſam video, quare a recepta vocis πεττεία ſignificatione recedatur. In *Timaeo* pro πεττία, πεττεία, & pro λέγειν ſcripſimus λέγει, ſcil. *Plato.*

25. Πλὴν

Πλέθρον [25]. ἕκτον μέρος σταδίου.
Πλημμέλεια [26]. πολλὴ ἀμέλεια.
Πνύξ [27]. χωρίον ἐν ᾧ τὰ ἀπόῤῥητα ἐκκλησιάζουσιν.
Ποικιλτική [28]. ποικίλον ὕφασμα, ἢ ὑφαντικὴ ποικίλων.

Πομ-

25. Πλέθρον.] Critia p. 563. E. πλέθρου μὲν γὰρ βάθος ὀρώρυκτο, τὸ δὲ πλάτος ἁπάντων, σταδίου. ubi vide Scholia. Ibid. p. 562. C. D. Theaetet. p. 128. A. p. 140. F. Alcib. I. p. 33. D. & *Jac. Perizon.* in *Aelian.* V. H. Lib. III. cap. 1. Gloſſa temere irrepſit in *Moeridis* libellum de *Vocc. Atticis.*

26. Πλημμέλεια.] Clitoph. p. 255. E. καί τοι διά γε ταύτην τὴν πλημμέλειαν καὶ ῥαθυμίαν — στασιάζουσι. Apolog. p. 361. A. καὶ αὐτῶν αὕτη ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν. Tim. p. 552. fin. Legg. III. p. 591. A. Saepe etiam apud *Platonem* πλημμελὴς & πλημμελῶν legitur. *Suidas* in v. laudat locum ex Lyſide p. 113. F. quod minus animadverſum doctiſſimo *Kuſtero* errorem objecit. Reliquam illius gloſſae partem ex *Photii* Lex. MS. reſtituit *Albertus* noſter Miſcell. Crit. in *Suid.* p. 286.

27. Πνύξ.] Critia p. 560. G. καὶ περιειληφυῖα ἐντὸς τὴν Πνύκα καὶ τὸν Λυκαβηττὸν, ὅρον ἐκ τοῦ καταντικρὺ ἔχουσα. ubi vide Scholia. In antiquis *Platonis* Edd. pro Πυκνὸς legitur πυκνᾶς, quod ex Genitivo Πυκνὸς, veteribus item uſitato, natum eſt. Lexicon Rhet. MS. Πνύξ. τὸ δικαστήριον. καὶ ἔστιν ἡ γενικὴ Πνυκός· διὰ δὲ τὴν εὐφωνίαν ἐστὶ Πυκνός. cujus gloſſae partem deſcripſit *Etymol. M.* p. 677. 44. De hac metatheſi *Cornarius* in Eclog. p. 777. & *Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Theſmoph. 665. Hac quoque gloſſa manus ſtulte liberalis *Moerida* locupletavit.

28. Ποικιλτική.] Polit. II. p. 427. G. ἀλλὰ τήν τε ζωγραφίαν κινητέον καὶ τὴν ποικιλίαν, καὶ χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα, &c. III. p. 438. C. πλήρης δὲ ὑφαντικὴ, καὶ ποικιλία, καὶ οἰκοδομία, καὶ πᾶσα αὖ ἡ τῶν ἄλλων σκευῶν ἐργασία. In horum

rum

Πομπή[29]. ἀπόπεμψις:

Πόπανα[30]. πέμματα πλατέα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ.

Πόρκος[31]. κύρτος θαλάσσιος, ὁ εἰς ἄγραν ἰχθύων.

Ποτ-

rum locorum alterutro *Timaeus* ποικιλτικὴ legiſſe videtur. Ποίκιλσις eſt Legg. V. p. 612. F. quod inde excerpſit *Pollux* VII. 34. Pro ποικίλων MS. habet ποικίλως.

29. Πομπή.] Polit. II. p. 431. G. οὔτε κατὰ λόγους, οὔτε κατὰ σημείων πομπάς. Ibid. H. τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι. Epiſt. VII. p. 720. F. αὐτός μοι πομπὴν παρασκευάζειν ἔφη. Legg. V. p. 610. B. ἐκπομπὴ ἀποικιῶν φίλη γιγνομένη παρὰ φίλων. Gloſſam deſcripſit *Photius* Lex. MS.

30. Πόπανα.] Polit. V. p. 458. F. καὶ τὴν τῶν ποπάνων τε καὶ ἑψημάτων θεραπείαν. ubi vide Scholia. De eo *Platonis* loco erudite *Caſaubon.* in *Athen.* IV. 21. p. 305. *Orpheus* Argonaut. v. 314. Αὐτὰρ ἐπεὶ κραδίην θραύσας ποπάνοισιν ἔθηκα λείψας ὑγρὸν ἔλαιον. *Philippi* Epigr. editum a *Kuſtero* ad *Suid.* T. II. p. 289. Σοὶ γὰρ ὑπὲρ χιδάκων λαγαρὸν ποπάνευμα προέχει). *Alciphron* Lib. III. ep. 35. ὁ δὲ πένης (συνεισηνέγκατο) πόπανον, ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λιβανωτοῦ χόνδρους εὖ μάλα εὐρωτιῶντας. *Philoſtrat.* Lib. II. Icon. 34. p. 859. Lexicon Rhet. MS. Πόπανόν ἐστι πλαστὸν μάλα τι, στρογγύλον ἀπὸ σταιτός, εἰς θυσίαν ἐπιτήδειον. Plura de hac aliisque placentis, in ſacris praeſertim offerri ſolitis, *Spanhem.* ad *Ariſtophan.* Plut. v. 659. & *Toupius* Emend. in *Suid.* I. p. 36. *Timaeum* compilantes, *Photius* Lex. MS. & *Suidas*, πλακούντια praebent pro πέμματα. Sed πέμματα legit quoque is, qui *Moeridi* p. 307. hanc gloſſam inſeruit.

31. Πόρκος.] Sophiſt. p. 150. C. Κύρτους δή, καὶ δίκτυα, καὶ βρόχους, καὶ πόρκους, καὶ τὰ τοιαῦτα, μῶν ἄλλό τι πλὴν ἕρκη χρὴ προσαγορεύειν; quem locum laudant *Suidas* & *Etymol. M.* in v. *Plutarch.* Sympoſ. L. VIII. 8. p. 730. C. οὐδαμοῦ καθῆκαν ἄγκιστρον, οὐδὲ πόρκον, οὐδὲ δίκτυον. *Pollux* I. 97. VII. 137. X. 132. &

Thom.

Ποτνιώμενος[32]. ἐπικαλεῖτο σὺν λύπῃ.

Πρανές[33]. κάταντες.

Πρόσχημα[34]. παρακάλυμμα τοῦ ἤθους, ἢ πρόφασις.

Πρέ-

Thom. M. in v. Gloſſam a *Timaeo* mutuati ſunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas.* Eadem neſcio quis *Moeridem* interpolavit.

32. Ποτνιώμενος.] Si *Helladium* Chreſtomath. p. 18. audias, ποτνιᾶσθαι tantum de *muliere* dicitur, ὅταν κακόν τι πάσχῃ, καὶ θήλειαν ἱκετεύῃ θεόν. Quod fortaſſe de verbo ὀλολύζειν verum fuerit; de quo *Pollux* I. 27. ὀλολύξαι, καὶ ὀλολυγῇ χρήσασθαι, ἐπὶ γυναικῶν. At ποτνιᾶσθαι promiſcue dici, multis veterum teſtimoniis intelligitur. De *muliere*, *Alciphron* Lib. II. Epiſt. 4. p. 258. τὰς σὰς ἀπιστίας κλαίουσα καὶ ποτνιωμένη. *Ariſtides* Tom. II. p. 193. ἀκούων παίδων καὶ γυναικῶν ποτνιωμένων. *Aelian.* V. H. Lib. XII. cap. I. p. 721. Ἡ δὲ ἄκουσα (niſi malis κωκύουσα) καὶ ποτνιωμένη, καὶ δακρύουσα. At de *viro*, *Lucian.* de merc. conduct. p. 673. πένῃ οὐδ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐνταῦθά που ἐν ὑμῖν τὰ ὅμοια ποτνιώμενον. *Maxim. Tyr.* Diſſ. XI. p. 115. *Ariſtaenet.* Lib. II. Ep. 10. p. 238. *Eunap.* Chryſanth. p. 206. aliique plures. Adde *Polluc.* VI. 201. *Thom. M.* in v. & *Spanhem.* in *Callimach.* H. in Dian. v. 259. In *Platone* fruſtra hoc verbum quaeſivi.

33. Πρανές.] Neſcio, an reſpiciatur Polit. III. p. 433. A. Πάλιν δὴ Ὁμήρου δεησόμεθα, μὴ ποιεῖν Ἀχιλλέα, θεᾶς παῖδα, Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρᾶς κατακείμενον, ἄλλοτε δ' αὖτε Ὕπτιον, ἄλλοτε δὲ πρηνῆ· ex Il. Ω. 10. *Heſychius*, depravato Codice uſus, dedit: Καδρανές. κατωφερές. Emendandum: Καταπρανές. Ipſe alibi: Καταπρανοῦς. κατωφεροῦς. Vocem πρηνὴς ſatis ornarunt Interpp. ad Act. Apoſt. I. 18. & *Pierſonus* ad *Moerid.* p. 318. Gloſſulam noſtram tranſcripſerunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas.*

34. Πρόσχημα.] Protagor. p. 196. B. φοβουμένους τὸ ἐπαχθὲς αὐτῆς, πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεσθαι τὰς μὲν, ποίησιν, &c. Ibid. μουσικὴν δὲ

Ἀγα-

Πρέμνον[35]. τὸ τοῦ δένδρου στέλεχος καὶ ἕδρασμα, οἷον πραμνόν τι ὄν.

Προσέπαιζε[36]. προσέπαιξε. τῷ σ ἀντὶ τοῦ ξ κέχρηται.

Πρὸς τὸ τῆς Ἄγρας[37]. τὸ τῆς Ἄγρας Θεσμοφόριον Ἀρτέμιδος δηλοῖ.

Πρό-

*Ἀγαθοκλῆς ὁ ὑμέτερος πρόσχημα ἐποιήσατο. Mox πρόσχημα eleganter vocat παραπέτασμα. *Lyſis* apud *Jamblich.* V. P. p. 64. τοὶ δὲ πρόσχημα ποιησάμενοι τὰν τήνω διδασκαλίαν. *Lyſias* contra Andocid. p. 120. καὶ τοῦτο πρόσχημα ποιούμενος. *Plutarch.* Lyſandr. p. 444. F. τοῖς δὲ πλείστοις ἐδόκει πρόσχημα ποιεῖσθαι τὸν θεόν. Sed modus non eſſet exemplorum, quae in omnibus fere ſcriptoribus reperiuntur. Gloſſa totidem verbis legitur apud *Suidam.*

35. Πρέμνον.] Gloſſae ſedes quaerenda. Pro πραμνόν τι ὂν ſcribe παραμόνιμόν τι ὄν. Vide *Etymol. M.* p. 686. 34.

36. Προσέπαιζε.] Euthyd. p. 217. F. νῦν δὲ, μοὶ δοκεῖ, δεῖν ᾠηθήτην πρότερον παῖζαι πρός σε. Ibid. p. 219. E. καὶ ἀλλὰ ταῦτα προσεπαισάτην τε καὶ οὐκ ἐσπουδασάτην. Phaedr. p. 352. E. μυθικόν τινα ὕμνον προσεπαίσαμεν. ubi bene *Hermias* Scholiis MSS. προσεπαίσαμεν, ἀντὶ τοῦ, ἐπαίξαμεν. λέγει δὲ ὑμνήσαμεν. Pro *cantu celebrare* etiam dicitur Epinom. p. 700. D. θεοὺς προσπαίσαντα, καθαρώτερόν τε διαγαγόντα τὸν βίον. ubi vide Scholia. *Euripid.* Herc. Fur. v. 460. *Alciphron* Lib. III. Ep. 65. *Aelianus* apud *Suid.* v. Ἡμεδαπός, & *Ti. Hemſterhuſ.* ad *Ariſtoph.* Plut. p. 390. Eadem forma Atticis etiam in aliis quibusdam piacuit. Sic *Phrynich.* p. 108. σμῆζαι dicendum monet, non σμῆξαι. In *Ariſtophan.* Acharn. v. 590. τεθνήζει pro τεθνήξει, quod Atticum vocat Scholiaſtes. A *Timaeo* gloſſam habent *Photius* Lex. MS. & *Suidas.*

37. Πρὸς τὸ τῆς Ἄγρας.] Phaedr. p. 337. F. ἀλλὰ κάτωθεν, ὅσον δύ' ἢ τρία στάδια, ᾗ πρὸς τὸ τῆς Ἀγραίας διαβαίνομεν. ubi variat ſcriptura librorum veterum. *Timaeus* cum Grammatico mox laudando, & Codex Vin-

Digitized by Google

Vindob. legunt, τῆς Ἄγρας. Vulgatae Editt. & Scholiaſtes *Platonis*, item *Pauſanias* apud *Euſtath.* ad Il. B. p. 365. τῆς Ἀγραίας. Utramque lectionem agnoſcit *Hermias* Scholiis MSS. ad h. l. Ἦν πρὸς τὸ τῆς Ἄγρας] Ἀγραίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἵδρυσαν Ἀθηναῖοι διὰ τὸ ἔφορον εἶναι ταύτην τὴν θεὰν παντὸς τοῦ ἀγρίου, καὶ πᾶν τὸ ἄγριον καὶ ἀνήμερον κατασέλλειν. *Longinus* Art. Rhet. p. 714. laudans locum *Platonis*, τῆς Ἀγρείας, haud dubie pro τῆς Ἀγραίας, legit: καὶ τὸ, ὡς διαβαίνομεν πρὸς τὸ τῆς Ἀγρείας διαβαινόμενον. ubi ultimum verbum, temere repetitum, expunge. Ἄγρας, an Ἀγραίας ſcribatur, nihil intereſt. Diana enim triplici nominis forma Ἄγρα, Ἀγραία, & Ἀγροτέρα dicebatur. Ἄρτεμιν ἐν Ἄγραις vocat *Philochorus* apud Scholiaſt. *Euripid.* ad Hippol. 73. Vide *Grammium* Hiſtor. Deor. e *Xenoph.* p. 31. Nomen invenit a loco Atticae, ubi colebatur, Ἄγρα, vel Ἄγραι. *Steph. Byz.* & *Heſych.* in v. *Meurſius* Athen. Att. II. 5. *Petav.* ad *Themiſt.* Or. V. p. 415. *Corſin.* Not. Graecor. p. 59. Lexicon Sangerm. MS. Ἄγραι. χωρίον ἔξω τῆς πόλεως, ἱερὸν Δήμητρος, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἄγεται. ὀνομασθῆναι δὲ αὐτὸ, οἱ μὲν, ἀπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, πρότερον Ἑλικῶνα καλούμενον· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἔνθηρον εἶναι καὶ πλήρη ἀγρεύματος. Sed luculentior ejusdem Lexicographi altera gloſſa eſt, ex *Pauſaniae* Lexico apud *Euſtath.* l. c. ut videtur, ducta, quam *Montfauconius* prodidit Bibl. *Coiſl.* p. 603. Ἄγραι. χωρίον ἔξω τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἄγεται μυστήρια, ἃ λέγεται τὰ ἐν Ἄγρας, (*Montfauc.* male, Ἄγραις) ὡς ἐν Ἀσκληπιοῦ. Φερεκράτης Γραυσίν· Εὐθὺς γὰρ (*Montf.* γὰρ omiſit) ὡς ἐκαθιζόμεν ἐξ Ἄγρας. καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀγραίας αὐτόθι τὸ ἱερόν. Πλάτων Φαίδρῳ· ἢ πρὸς τὸ τῆς Ἄγρας διαβαίνομεν. καὶ Δῆμος ἐν α' Ἀτθίδος· τὰ μὲν οὖν ἄνω τὰ τοῦ Ἰλισσοῦ πρὸς ἀγορὰν Εἰλήθυια· τῷ δὲ ὄχθῳ πάλιν ὄρος τοῦτο, ὃ νῦν Ἄγρα καλεῖται, Ἑλικὼν, καὶ ἡ ἐσχάρα τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἑλικωνίου ἐπ' ἄκρου. καὶ ἐν τῷ δ'. εἰς τὸ ἱερὸν τὸ μητρῷον τὸ ἐν Ἄγραις. In *Pherecratis* loco pro ἐξ Ἄγρας lege ἐν Ἄγρας. Mox pro καὶ Ἀγραίας, τῆς Ἀγραίας. Pro καὶ Δῆμος ſine ulla dubitatione reponendus eſt Κλείδημος, nobilis Atthidis ſcriptor. De perpetua confuſione nominum, Κλείδημος, Δῆμος, Δήμων, multa poſſemus, ſi locus pateretur, in medium afferre.

Cli-

Πρόβασις[38]. ἡ τῶν βοσκημάτων κτῆσις.

Προβολή[39]. γραφὴ κατὰ τῶν συκοφαντούντων.

Προτέλεια[40]. αἱ περὶ τῶν γάμων τελούμεναι θυσίαι καὶ δωρεαί.

Πρύ-

Clidemi fragmentum, turpiter vitiatum, corrigant acutiores. Facile tamen apparet vel ex *Platone* l. c. ἀπὸ τοῦ Ἰλισοῦ λέγε) ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι. pro Εἰλήθυια, Ὠρείθυια legendum eſſe.

38. Πρόβασις.] Ex *Heſychio*, *Phot.* Lex. MS. & *Suida* reſcripſi κτῆσις pro vitioſa Cod. lectione κτίσις. Vox πρόβασις mihi non aliunde nota eſt, quam ex *Homero* Od. Β. 75. Προβατεία eadem ſignificatione eſt apud *Strabon.* XII. p. 822. *Aelian.* H. A. Lib IV. cap. 32. *Liban.* Opp. Tom. I. p. 504. D. alioſque. Neutra vox in *Platone* occurrit. Lexicon Rhet. MS. Προβατεία. τὰ χωρία τὰ ἐπιτήδεια πρὸς νομὴν προβάτων, καὶ αἰγῶν, καὶ τῶν ἄλλων κτημάτων Scribe, Προβάτεια, & βοσκημάτων pro κτημάτων.

39. Προβολή.] Legg. VI. p. 619. A. καὶ τὴν προβολὴν δὴ τῶν αἱρουμένων ἐκ τῶν ἐμπείρων ποιητέον. Lexicon Rhet. MS. Προβολὴ καὶ Προβάλλεσθαι, τὸ παράγειν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὸν βουλόμενον, καὶ ἀποφαίνειν ὡς ἠδίκησεν. εἴ τις δοκοίη ἀδικεῖν, καὶ τοὺς συκοφάντας, καὶ τοὺς περὶ τὰ μυστήρια ἢ Διονύσια ἀδικοῦντας. Quae gloſſa mutilata eſt in *Etymol. M.* p. 699. 30. De hac actione erudite diſputavit juris Attici conſultiſſimus *Taylorus* ad *Demoſthen.* Midian. p. 168. Gloſſam hinc ſumpſerunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas*.

40. Προτέλεια.] Τέλος, τελεῖσθαι, & inde derivata a latiore *initiandi* poteſtate ad *nuptiarum ſacra*, quae marem feminamque, velut novae vitae initiatos, conjungunt, tranſierunt. Poëtarum parens Od. Υ. 74. Κούρης αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο. In *Aeſchyli* Eumen. v. 838. γαμήλιον τέλος Scholiaſtes exponit γάμον. Hinc τέλειοι, οἱ γεγαμηκότες, καὶ τελειωθῆναι, τὸ γῆμαι. *Pollux* III. 38. *Euſtath.* ad Il. Λ. p. 881. Cujus ſignificationis pravam rationem reddere Ez. *Spanhemium* ad *Callim.*

ſim. H. in *Jov.* v. 57. & *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* Var. Hiſt. IV. 3. monuit me. ὁ πάνυ, *T. H.* quanquam iis praeiverat *Heſych.* v. Προτέλεια, & Schol. *Pindari* ad Nemeor. Od. X. 32. ſic ex ejusdem emendatione legendus: ἔστι δ' ὁ γάμος τέλος ἀνθρώπῳ τὸ τελειότητα βίῳ κατασκευάζειν. Dii, in quorum auſpiciis & tutela erant conjugia, θεοὶ τέλειοι dicebantur: in quibus praecipue cultam ſcimus Ἥραν τελείαν, a Latinis *Junonem pronubam* dictam. *Diodor. Sic.* V. 73. προθύουσι δὲ πρότερον ἅπαντες τῷ Διὶ τῷ τελείῳ, καὶ Ἥρᾳ τελείᾳ, ubi vide *Weſſelingium.* Δόμος ἡμιτελὴς in *Homero* Il. Β. 701. quomodo capiendus ſit, inter ipſos veteres dubitatum eſt. Sed ex hac ipſa ratione commode poterit explicari δόμος χῆρος, unde maritus abierat ad bellum Trojanum. Vide *Hemſterhuſ.* ad *Lucian.* Dial. Mort. XIX. p. 410. Satis jam intelligi arbitror poſſe, cur *ſacra ante nuptias* dicta ſint προτέλεια. *Plato* Legg. VI. p. 623. A. ὅταν δὲ προτέλεια γάμων, ἤ τις ἄλλη περὶ τὰ τοιαῦτα ἱερουργία μελλόντων γίγνεσθαι, ἢ γεγονότων, προσήκουσα ἐπὶ τελέσει. *Euripides* Iphig. Aul. v. 718. Προτέλεια δ' ἤδη παιδὸς ἔσφαξας θεᾷ; — Κάπειτα δαίσεις τοὺς γάμους ὕστερον; *Plato* Comicus apud *Athen.* Lib. X. p. 441. F. προτέλεια δεῖ ὑμᾶς ποιῆσαι πολλὰ πρότερον τοιαδί. *Achilles Tat.* Lib. II. p. 89. Ἔθυεν οὖν τότε ὁ πατὴρ προτέλεια τοῦ γάμου. *Himerius.* Orat. Nupt. p. 599. *Themiſt.* Or. XIII. p. 168. C. *Iſ. Caſaubonus* ad *Athen.* IX. 4. p. 649. Sed cum προτέλεια etiam ante alias res ſacras fierent, vox tam late patere coepit, ut *cujusvis rei gravioris primordia* ſignificaret. Lexicon Rhetor. MS. Προτέλειά ἐστι τὰ θύματα τὰ πρὸ τοῦ δήπου (l. οὐ δήπου) πράγματος θυόμενα. *Philo* T. I. p. 294. τὰ προτέλεια τῆς σοφίας ἀναδιδαχθεῖσα. T. II. p. 14. ταῦτα τοῦ θεοφιλοῦς τὰ προτέλεια. *Maxim. Tyr.* Diſſ. XIV. p. 159. *Ariſtides Quinctil.* de Muſica III. p. 164. *Themiſt.* Or. XX. p. 235. C. *Syneſ.* Dion. p. 53. D. Sed haec ſatis, vel potius nimium multa. Si quis tamen plura de his ſacris cognoſcere velit, adeat *Pauſaniam* apud *Euſtath.* l. c. *Meurſium* Graec. Fer. p. 237. & quos laudat *Weſſeling.* ad *Diodor.* l. c.

Πρυτανεία[41]. μηνιαία φυλῆς ἀρχή.

Πρῷ[42]. ἐστὶ ὄρθρου βαθέος.

Πυ-

41. Πρυτανεία.] Gorg. p. 292. A. ἐπειδὴ ἡ φυλὴ ἐπρυτάνευε.

42. Πρῷ.] Sic legitur in Cod. MS. Malim tamen, Πρῷ. ἔτι ὄρθρου βαθέος. ut *Photius* Lex. MS. & *Suidas*. Ejusdem *Suidae* locum, a *Kuſtero* fruſtra tentatum, ita correxerim: Πρῴ. οὕτω μονοσυλλάβως, ἔτι ὄρθρου βαθέος. ἔσον τῷ, ἐν ὥρᾳ· τῦ πρωῒ συναίρεσίς ἐστι τὸ πρῴ. διὸ ὀξύνεται. Sed quod ſequitur: τὸ δὲ πρῷν περισπᾶται. Οὐ πρῷν μὲν ἡμᾶς ὁ τραγῳδὸς ἤγειρε. Καλλίμαχος. vix caret errore. Nimirum aut ν in πρῷν ex ι natum eſt apud *Callimachum*, aut ſcribendum πρῷσι, quod ex πρώϊον contractum eſt, ut πρῷμον ex πρώϊμον in *Ariſtophane*, & forſitan, ut monoſyllabum, pronunciatum. Vide *Pierſonum* ad *Moerid*. p. 300. *Phrynichus* MS. Πρῷ δύο σημαίνει, τὸ περὶ καιρῦ, καὶ ἕωθεν· λέγεται καὶ δισυλλάβως. *Heſychius*: Πρωΐ. Ἀττικώτερον τὸ ὑφέν. *Phot*. Lex. MS. Πρωῒ καὶ τὸ Πρῴ μεσημβρίαν δηλοῖ, καὶ τὸ περὶ τῦ καιρῦ, καὶ θᾶττον τῦ δέοντος, ὥσπερ ὀψὲ, καὶ τὸ ὕστερως, καὶ τὸ βραδέως. Ad accentum quod attinet, ſcribitur πρωῒ & πρώϊ, πρῴ & πρῷ. *Euſtath*. ad Il. Σ. p. 1142. *Etymol. M.* p. 692. 4. *Ariſtophanis* loca, ubi πρῴ & πρῷ cum jota ſubſcripto occurrit, retulit *H. Stephan*. Th. Gr. L. Tom. III. p. 578. & Append. p. 189. Exempla *Platonis*, quibus nunc utimur, ubique πρωῒ habent. Sed *Brunckius*, Atticorum poëtarum ſoſpitator, ad *Ariſtoph*. Lyſiſtr. 612. futurum *Platonis* editorem monet, ut ſemper πρῷ una ſyllaba edendum curet. Protagor. p. 193. F. Μήπω ἐκεῖσε ἴωμεν· πρωῒ γάρ ἐστιν. ἀλλὰ δεῦρο ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ περιϊόντες αὐτῦ διατρίψωμεν, ὡς ἂν φῶς γένηται. Criton. p. 369. init. ΣΩΚΡ. ἢ οὐ πρωῒ ἔτι ἐστί; ΚΡ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩΚΡ. Πηνίκα μάλιστα; ΚΡ. Ὄρθρος βαθύς. Ibid. p. 370. A. ἀλλὰ τί δὴ οὕτω πρωῒ ἀφῖξαι; Phaedon. p. 376. C. ἀνεῴγετο γὰρ οὐ πρωΐ. quem locum laudat *Thom. Mag*. in v. Rarius ſignificat *nimis mature*, πρὸ τῦ δέοντος χρόνου. Parmenid. p. 58. B.

Πρωὶ

Πυρῶν [43]. Φλέγων, ἢ καίων.

Πύθιοι [44]. οἱ ἄνδρες αἱρετοὶ παρὰ Λάκωσιν, δύο καθ' ἕκαστον βασιλέα σύσσιτοι.

P.

Ῥᾶον. συγκριτικὸν πρὸς ἕτερον.

Ῥάδιον. ἀπόλυτον καθ' αὑτό.

Ῥᾷστον. ὑπερθετικόν.

Ῥα-

πρωὶ γὰρ πρὶν γυμνασθῆναι, ὀρέξεσθαι ἐπιχειρεῖς καλόν τι τὶ καὶ δίκαιον. *Pollux* I. 69. πρωὶ τῆς ἡλικίας. Contra πρωϊαίτερον, & πρωϊαίτατον rarius de *diei parte*, plerumque de *tempore* dicuntur. Quas voces cur *Thomas Mag.* minus elegantiae, quam πρωΐτερον & πρωΐτατον, habere dicat, nihil cauſſae eſt. *Plato* Theaet. p. 117. G. ἀπῆλθον πρωϊαίτερον τοῦ δέοντος. Protag. p. 199. H. καὶ οἱ τούτων υἱεῖς, πρωϊαίτατα εἰς διδασκαλεῖον τῆς ἡλικίας ἀρξάμενοι φοιτᾶν, ὀψιαίτατα ἀπαλλάττονται. Phaedon. p. 376. C. καὶ δὴ καὶ τότε πρωϊαίτερον συνελέγημεν. & paulo poſt: ἥκομεν ὡς πρωϊαίτατα εἰς τὸ εἰωθός. Vide *Duker.* ad *Thueyd.* Lib. VII. 19.

43. Πυρῶν.] Mendoſiſſime Cod. MS. Πυράνων. φλέζων ἢ καίων. *Photius* Lex. MS. Πυράνων. φλέγων καὶ καίων. Veram lectionem *Suidas* conſervavit. *Plato* Tim. p. 535. F. τὴν δὲ γενέσεως τιθήνην, ὑγραινομένην καὶ πυρουμένην. Ibid. p. 541. D. συνεκπυρούμενα, καὶ πάλιν αὐτὰ ἀντικάοντα τὸ διαθερμῆναι. Axioch. p. 732. A. καὶ λαμπάζειν ἐπιμόνως πυρούμενοι Ποινῶν. Vide *Iſ. Caſaubon.* ad *Sueton.* Auguſt. cap. 98. Πυροῦν ignota Lexicis poteſtate pro *accenſo igne luſtrare* eſt apud *Theocrit.* Eidyll. XXIV. 94. Πυρεύειν τὴν ὕλην eſt Legg. VIII. p. 648. G.

44. Πύθιοι.] Ex *Herodoto* Lib. VI. 57. οἱ δὲ Πύθιοι, εἰσὶ θεοπρόποι ἐς Δελφοὺς, σιτεόμενοι μετὰ τῶν βασιλήων τὰ δημόσια. ubi vide *Weſſelingium*. *Xenophon* de Rep. Laced. p. 690. D. a *Kuſtero* etiam ad *Suid.* laudatus: ἔδωκε δ' αὖ καὶ συσκήνους δύο ἑκατέρῳ (βασιλεῖ) προσελέσθαι, οἳ δὴ καὶ Πύθιοι καλοῦνται. Putido mendo apud *Photium* Lex. MS. & *Sui-*

Ῥαψῳδοί [1]. ὑποκριταὶ ἐπῶν.
Ῥῆσις μακρά [2]. διεξοδικὸς λόγος μακρός.
Ῥῆτραι [3]. συνθῆκαι λόγων.
Ῥικνόν [4]. ἐπικαμπὲς, ἢ ῥυσόν.

Ῥύμε-

dam ſcribitur Ποίθιοι. Apud priorem etiam deeſt vox σύστιλοι.

1. Ῥαψῳδοί.] Hipparch. p. 2. F. Phaedr. p. 357. F. Ione p. 143. D. ubi vide Scholia.

2. Ῥῆσις μακρά.] Phaedr. p. 353. G. περὶ σμικροῦ πράγματος ῥήσεις παμμήκεις εἰπεῖν. Polit. III. p. 435. A. καὶ ὅταν τὰς ῥήσεις ἑκάστοτε λέγῃ, καὶ ὅταν τὰ μεταξὺ τῶν ῥήσεων. Ibid. D. X. p. 515. C. καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντας ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς. quod, monente *Hemſterhuſio*, a *Platone* ſumpſit *Lucian.* Prometh. p. 190. & praeter hunc *Ariſtides* Tom. I. p. 355. & *Liban.* Epiſt. 316. Legg. VII. p. 636. F. καί τινας ὅλας ῥήσεις εἰς ταὐτὸ ξυναγαγόντες, ἐκμανθάνειν φασὶ δεῖν. Duo poſteriores *Platonis* locos, ab interpretibus minus perceptos, explicuit *Iſ. Caſaubonus* ad *Theophraſt.* Charact. cap. XVI. p. 286. *Ariſtophan.* Acharn. v 415 Δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν. ubi vide Scholiaſt. *Philo* T. I. p. 235. 453. T. II. p. 537. & *Dorvill.* Critic. Vann. p. 640. Apud *Photium* Lex. MS. & *Suidam* rectius legitur cum copula, διεξ. λόγος καὶ μακρός.

3. Ῥῆτραι.] Legendum vel συνθῆκαι διὰ λόγων, ut *Heſychius*, vel συνθῆκαι, λόγοι, ut alii Gloſſographi. Forte gloſſa huc invecta eſt ex Odyſſ. Ξ. 393. ubi vide *Euſtath.* p. 1765. item ad Il. Φ. p. 1245.

4. Ῥικνόν.] Polit. V. p. 457. D. ὅταν ῥικνοὶ καὶ μὴ ἡδεῖς τὴν ὄψιν. Tim. p. 543. F. πᾶν ῥυσὸν καὶ τραχὺ ποιῇ. quibus locis *Timaeus* ῥικνός, quod poſtea gloſſae ῥυσὸς locum ſuum ceſſit, legiſſe videtur. *Philo* T. II. p. 432. loco elegantiſſimo, ſed male interpunicto: πῶς οἱ περὶ μικροῦ πίονες, εὔσαρκοί τε καὶ εὐεξίᾳ μάλιστα θάλλοντες, οὕτως αἰφνίδιον ἐκτακέντες, ῥικνοὶ γεγόνασιν, ἵνα αὐτὸ μόνον, καὶ λεπτὴ δορά. ubi αὐτὸ μόνον idem eſt, quod αὐτόχρημα in *Alciphrone* III. Ep. 29. ubi vide *Berglerum*: aut quod

ἄλλως,

Ῥύμμα [5]. ἀπόρρυπτον, ἢ σμῆχον.
Ῥυμβεῖν [6]. ῥομβεῖν. τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς κινήσεως τοῦ ῥόμβου.

Σαρ-

ἄλλως, ſupra p. 199. a nobis explicatum. *Alciphron* Lib. I. Ep. 26. πρεσβύτην ὀφθῆναι ῥικνήν. ubi plura *Berglerus*. Scholiaſtes *Nicandri* ad Theriac. v. 137. Ῥικνῆεν, διερρωγὸς, παλαιὸν, ἢ τὸ ῥυσσὸν, ἢ τὸ τρομερόν. *Jamblichus* de V. P. p. 162. σώματα ῥικνὰ opponit τοῖς πολυσάρκοις. ubi *Kuſterus* ita caſtigat *Heſychii* gloſſam: Ῥικνοί. οὐχ ἱκανοὶ σαρξίν. Vulgo, Ῥικνοί. ἱκανοὶ σαρξίν. Malim legere, ἰσχνοὶ σαρξίν.

5. Ῥύμμα.] Polit. IV. p. 449. B. καὶ ἡ πλύσις οὔτ' ἄνευ ῥυμμάτων, οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι. Ibid. C. καὶ μὴ αὐτῶν ἐκπλῦναι τὴν βαφὴν τὰ ῥύμματα ταῦτα, δεινὰ ὄντα ἐκκλύζειν. ubi vide Scholia, & *Cornarium* in Eclog. p. 773. *Ariſtophan.* Lyſiſtr. v. 377. Εἰ ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων, λουτρὸν ἐγώ παρέξω. ubi vide Scholiaſt. *Alciphron* Lib. III. Ep. 11. ὁποίαν σε τὸ ὕδωρ ἢ τὸ ῥύμμα τὸ πρὶν ἐκάθηρεν. Ibid. Ep. 61. init. *Ariſtides* Tom. I. p. 293. ἔπειτα ῥύμματα ἄττα, καὶ σαπίδαι τε καὶ ἑτέρων μιστία. *Themiſt.* Or. XXXII. p. 359. C. *Moeris* p. 336. *Thom. M.* v. Ῥύπτεσθαι, & *Mangejus* in *Philon.* T. I. p. 643.

6. Ῥυμβεῖν.] Hoc verbum neque apud *Platonem* inveni, neque apud ullum veterum ſcriptorum. Ῥυμβονᾷν ex *Aeliano* affert *Suidas* v. Ἐρυμβόνα, ubi videndus *Kuſterus*. Ῥυμβεῖν Atticorum fuiſſe videtur, ῥομβεῖν ceterorum Graecorum. Scholiaſtes *Theocrit.* ad Eidyll. II. 18. Ῥόμβος δὲ, ὃν οἱ Ἀττικοὶ ῥύμβον καλοῦσι. Sic pro vulgato κόρυμβον ſcribebat Juvenis doctiſſimus, atque edito *Veriſimilium* libello omnibus, qui recte in his literis ſapiunt, commendatiſſimus, *Jo. Pierſonus.* Vide *Valckenarium* Diatr. in *Euripid.* cap. V. p. 39. In *Apollon. Rhod.* I. 1139. pro ῥόμβῳ *Etymol. M.* p. 706. 65. legit ῥύμβῳ. *Apollonii* Scholiaſtes ſic emendandus: Ῥόμβος. τροχίσκος, ὃν στρέφουσιν ἱμᾶσι τύπτοντες, καὶ οὕτως κτύπον ἀποτελοῦσι. τινὲς δὲ ῥύμβον αὐτὸ καλοῦσιν· ὧν καὶ Εὔπολις ἐν

Βάπ-

Σ.

Σαρδάνιος γέλως [1]. ὁ προσποίητος· ἀπὸ τῆς Σαρδοῦς τῆς νήσου.

Σατυρικὰ δράματα [2]. πλείονα ἦν ἔθος ὑποκρίνεσθαι, ἐν οἷς μεταξὺ ταῦτα ἐμίγνυον πρὸς διάχυσιν.

Σηκός [3]. ἔπαυλις τριγχῷ περιεχομένη.

Σι-

Βάπταις καὶ Διδύμοις. *Eupolidem* etiam auctorem nominat Scholiaſtes ad IV. 144. & *Etymol.* l. c. item *Euſtath.* ad Od. A. p. 1387. Ῥόμβον tamen ex eodem Comico laudat *Photius* Lex. MS. Ῥόμβος. ὃν ἔχουσιν οἱ ἀποθειάζοντες ὡς τὸ τύμπανον. οὕτως Εὔπολις. Sed hic quoque ῥύμβος rectius fuerit. Ceterum de hac voce multa congeſſit *Jac. Nic. Loënſis* Epiphyll. VII. 23. Gloſſam noſtram deſcripſit *Suidas*.

1. Σαρδάνιος γέλως.] Polit. I. p. 413. G. ἀκούσας ἀνεκάγχασε μάλα σαρδόνιον. quod excerpſit *Pollux* VI. 200. Vide Scholiaſten, hoc proverbium copioſiſſime enarrantem.

2. Σατυρικὰ δράματα.] Sympoſ. p. 336. B. ἀλλὰ τὸ Σατυρικόν σου δρᾶμα. τοῦτο καὶ Σιληνικὸν καταδηλον ἐγένετο. quem locum illuſtrat *Dionyſ. Halicarn.* Τέχνη p. 54. Politic. p. 189. C. τοῦτο μὲν ἀτεχνῶς ἡμῖν, ὥσπερ δρᾶμα· καθάπερ ἐρρέθη νῦν δή, Κενταυρικὸν ἐξέπεσε καὶ Σατυρικόν τινα θίασον, &c. Πλείονα, ſcil. δράματα. *Timaeus* intelligit *Tetralogias*, vel *tres priores Tetralogiae fabulas*: de quibus vide aureolum *Iſ Caſauboni* libellum de Satir. Poëſi p. 26. *Timaeum* exſcripſit *Photius* Lex. MS. ubi manifeſto errore legitur: Σατυρικὰ μετὰ πλείονα. Cetera congruunt.

3. Σηκός.] Theaet. p. 128. A. σηκὸν ἐν ὄρει τὸ τοῦ χοροῦ περιβεβλημένον. Polit. V. p. 460. F. λαβοῦσαι εἰς τὸν σηκὸν οἴσουσι παρά τινας τροφούς. Lexicon Rhetor. MS. Σηκός.

Σισύρα[4]. αἴγειον στέγαστρον τετριχωμένον. ἔστι δὲ ὅτε καὶ τὸ τραχὺ καὶ ἄγναπτον ἱμάτιον, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.

Σκια-

νός. ὁ Σηκὸς σημαίνει ποτὲ μὲν ἀδελφὸν φέρημα· ποτὲ δὲ, τὴν ἔπαυλιν καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν προβάτων· ἄλλοτε δὲ, τὸ ἥμισυ τῶν σωμάτων· ἄλλοτε δὲ, τὴν ἐλαίαν τὴν πολύκλαδον. ex quo in *Etymol. M.* p. 711. 5. pro παραγωγὴν ſcribendum καταγωγήν. pro πολύκαρπον, πολύκλαδον. Hanc vocem pluribus ornavit *Valckenarius* Animadv. in *Ammon.* p. 153. Pro τελγχῷ malim θελγχῷ· etſi non ignoro, ſaepe reperiri formas, θελγὸς, θελχὸς, τελγὸς, τελγινὸς, τελχός. Vide Epiſt. Crit. II. p. 208. *Timaei* gloſſa temere migravit in *Moeridis* libellum de *Vocc. Atticis*.

4. Σισύρα] Eryx. p. 745. C. οὐδ' ἂν προσποιήσειε Σκύθης ἀνὴρ οἰκίαν αὐτοῦ τὴν καλλίστην εἶναι μᾶλλον, ἤπερ σισύραν δερματίνην. ubi vide Scholia. *Ariſtophanis* locus, quem *Timaeus* affert, eſt Nub. v. 10. cui compar & geminus eſt ille *Platonis* Protag. p. 195. F. ἔτι κατέκειτο, ἐγκεκαλυμμένος ἐν κῳδίοις τισὶ καὶ στρώμασι, καὶ μάλα πολλοῖς, ὡς ἐφαίνετο. Sympoſ. p. 355. B. ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας. *Dio Chryſoſt.* Orat. XXXV. p. 433. A. σισύρας, καὶ πίλους, καὶ τοιαῦθ' ἕτερα ξυῤῥάπτοντες. *Clemens Alex.* Paedag. II. p. 190. τὸ δὲ σισύρας ἐκεινοτάτης οὔσης ὑπερεῖδε, ὥστε μὴ δεῖν πορφυρίδων ἢ φοινικίδων. quod, ut alia plura, Patrum eruditiſſimus, ne verbo quidem mutato, deſcripſit ex *Muſonio* apud *Stob.* p. 595. Id eum aliis etiam locis fecerit, furtum a nemine dum deprehenſum eſſe miror. *Polyaenus* VIII. 16. p. 722. ἱματίῳ δὲ χρῆται σισύρᾳ Γαλατικῇ. *Rhenonem Gallicam* vocat *Varro* de L. L. IV. p. 40. *Longus* II. p. 42. πρεσβύτης σισύραν ἐνδεδυμένος. ubi vide *Jungerm.* *Oppianus* Κυνηγ. IV. 332. Προσπεκαλυψάμενοι δέμας ἄλκιμον ἠὲ σισύρῃσιν, Ἠ αὐτοῖσιν, &c. De altera forma, σισύρνα, *Valckenar.*

Anim.

Digitized by Google

Σκιωρῖται [5]. λόχος ἀνδρῶν ἑξακοσίων Ἀρκαδικὸς, ὁ ἀρχόμενός τε ἐν τοῖς πολέμοις, καὶ τελευταῖος ἀναχωρῶν.

Σκηπτόμενος [6]. προφασιζόμενος.

Σκλη-

Anim. in *Ammon.* p. 205. & *Toupius* Emend. in *Suid.* III. p. 132. *Timaei* gloſſa ſic ſcripta reperitur apud *Etymol. M.* p. 714. 28. Σισύρα. αἴγειον ςέγαςρον, (alii, σκέπαςρον, quod idem eſt) τετριχωμένον δέρμα. quae lectio melior eſt. Hanc quoque gloſſam neſcio quis intruſit *Moeridi.*

5. Σκιωρῖται.] Apud *Photium* Lex. MS. & *Suidam*, ubi haec gloſſa totidem verbis occurrit, Σκιωρεῖται ſcribitur. Mendoſe etiam *Dio Chryſ.* Or. XI. p. 191. C. τὴν Σκυρείτην λόχον. Alio modo peccatur in Lexico Rhet. MS. quod cum ipſo vitio deſcripſit *Etymol. M.* p. 716. 1. Σκίριτης τί ἐστι; λόχος ἀνδρῶν χʹ. οἱ αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς ἐστρατεύοντο, καὶ οὐχ ἅμα τοῖς ἄλλοις Λακεδαιμονίοις. Omnino ſcribendum, Σκιρῖται, a Sciro Arcadiae. Mox *Kuſterus* pro Ἀρκαδικὸς reponit Λακωνικὸς, propterea quod ea cohors ab aliis ſcriptoribus ſic appellatur. At primum refragatur *Heſychius*, ab eodem laudatus: Σκιρίτης λόχος. οὕτω καλούμενος, ὁ προκινδυνεύων. ἦν δὲ Ἀρκαδικός. Tum nihil impedit, quo minus ille λόχος duplici nomine dictus ſit, Ἀρκαδικὸς, quod Arcadibus conſtaret, Λακωνικὸς, quod eo uterentur Lacedaemonii. Vide *Jo. Hudſon.* ad *Thucyd.* Lib. V. 67. & recondita eruditione praeſtantem virum, *P. Weſſelingium* ad *Diodor. Sicul.* XV. 32. In *Platone* τοῦ Σκιριτῶν nullum eſt veſtigium.

6. Σκηπτόμενος.] Theaet. p. 115. E. ἀλλὰ μὴ ἀναδύου τὰ ὡμολογημένα, σκηπτόμενος παίζοντα λέγειν τόνδε. Sophiſt. p. 149. A. ταῦτα ἅπερ καὶ πρὸς σὲ νῦν, καὶ τότε ἐσκήπτετο πρὸς ἡμᾶς. Sympoſ. p. 334. A. σκηπτόμενος ὅτι ὀψὲ εἴη. *Herodot.* Lib. V. 102. *Lyſias* p. 95. 397. ed. *Tayl.* aliique centies.

7. Σκλη-

Σκληφρός 7. ὁ σκληρὸς καὶ παρηβηκὼς, ὃ τὰ σκληρὰ φέρειν δυνάμενος.

Σκολύθρια 8. ταπεινὰ διφρία παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς, ἅ τινες θρανία καλοῦσιν.

Σμινύην 9. οἱ μὲν δίκελλαν, οἱ δὲ ἀξίνην καλοῦσιν.

Σπαρ-

7. Σκληφρός.] Euthydem. p. 214. init. ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν, σκληφρὸς, οὗτος δὲ, προφερὴς, καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν. ubi vide Scholiaſten. Egregie Pollux II. 10. huc ſine dubio reſpiciens: Προφερὴς δὲ λέγεται, ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ὄψει δοκῶν πρεσβύτερος. Σκληφρὸς δὲ, ὁ τούτῳ ὑπεναντίος, ὃν καὶ νεοσιδῆ ἂν εἴποις. Θεόπομπος δὲ ὁ κωμικὸς, ἐπὶ γυναικὸς, εἴρηκεν αὐτό. Heſychius: Σκληφροί. οἱ ἰσχνοὶ καὶ λεπτοὶ τοῖς σώμασιν. Photius Lex. MS. Σκληφρόν. τὸν κατεσκληκότα τὴν ἰδέαν. Philemon Lexico Technologico MS. v. Ὠμόν. τινὲς ὠμογέροντα τὸν σκληρόν φασιν. Lege, τὸν σκληφρόν. quamvis σκληρὸν etiam habeat Euſtath. ad Il. Ψ. p. 1330. Vide Foëſ. Oeconom. Hippocr. v. Σκελιφρός. Timaei gloſſam repetunt Photius Lex. MS. & Suidas.

8. Σκολύθρια.] Euthyd. p. 217. F. ὥσπερ οἱ τὰ σκολύθρια τῷ μέλλοντι καθιζήσεσθαι ὑποσπῶντες, χαίρουσι καὶ γελῶσιν, ἐπειδὰν ἴδωσιν ὕπτιον ἀνατετραμμένον. ubi vide Scholia. Platonis loco uſi ſunt Pollux X. 48. Etymol. M. p. 718. 39. & Euſtath. ad Od. Δ. p. 1515. Ad Pollucem fuſe atque erudite de hoc ſcabello diſſerunt Jungerman. & Hemſterhuſius.

9. Σμινύην.] Polit. II. p. 426. F. οὐδὲ σμινύην, οὐδὲ τἆλλα ὄργανα ὅσα περὶ γεωργίαν. ubi vide Scholia. Ariſtophan. Nub. v. 1488. 1502. & alibi. Ariſtid. Tom. II. p. 418. Max. Tyr. Diſſ. XXIX. p. 349. Julian. Or. III. p. 125. A. Δίκελλαν & σμινύην Alciphron Lib. III. Ep. 24. junxit. Ariſtaenet. Lib. I. Ep. 3. p. 26. effingens locum ex Il. Φ. 259. pro μάκελλα poſuit σμινύη. Vide ibi Joſ. Mercerum, & Schol. Nicandri ad Theriac. v. 386. Σμινὶς etiam pro σμινύη ſcribi, ex Aelio Dionyſio, & Lexico Rheto-

to-

Σπαργῶσα [10]. σπαραττομένη ὑπὸ θλίψεως, καὶ δεομένη ἐκκρίσεώς τινος.

Στα-

torico docet *Euſtath.* ad Il. Β. p. 217. *Timaei* gloſſam, a *Photio* Lex. MS. etiam deſcriptam, *Moeridi* intulit manus inepta.

10. Σπαργῶσα.] Si primam & nativam verbi vim ſpectes, quam *Timaeus* commode declaravit, de *luxuriante humorum, ad excretionem prurientium, impetu* dicitur, v. c. de *lacte, quod ubera diſtendit. Plato* Polit. V. p. 460. F. τάς τε μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄγοντες, ὅταν σπαργῶσι. Sympoſ. p. 329. F. ὅθεν δὴ τῷ κυοῦντί τε καὶ ἤδη σπαργῶντι πολλὴ ἡ ποίησις γέγονε περὶ τὸ καλόν. Ad utrumque locum videndus Scholiaſtes. *Euripid.* Bacch. v. 700. Ὅσαις νεοτόκοις μαζὸς ἦν σπαργῶν ἔτι. Idem Cycl. v. 55. *Dionyſ. Halic.* A. R. Lib. I. p. 65. *Foëſius* Oecon. *Hippocr.* Inde transfertur ad *eos, qui ſemine turgent, in Venerem tument.* Phaedr. p. 348. F. ὁ δὲ τῶν παιδικῶν, ἔχει μὲν οὐδὲν εἰπεῖν, σπαργῶν δὲ καὶ ἀπορῶν περιβάλλει τὸν ἐραστήν. *Erycius* Anthol. L. IV. p. 478. σπαργᾷς θυμὸν ἄπαιστα πόθοις. Sed ut ὀργᾷν, ejusdem fere poteſtatis verbum, quod ſupra p. 194. explicuimus, ſic etiam σπαργᾷν de *incenſa cupiditate, impatientis animi aeſtu,* &c. uſurpatum reperitur. Legg. III. p. 591. C ὁ δὲ τρίτος σωτὴρ ὑμῖν ἔτι σπαργῶσαν καὶ θυμουμένην τὴν ἀρχὴν ὁρῶν, οἷον ψάλιον ἐνέβαλεν αὐτῇ τὴν τῶν Ἐφόρων δύναμιν. quem locum laudavit *Plutarchus* Lycurg. p. 43. E. &, ut erat *Platonis* ſtudioſiſſimus, venuſte expreſſit Fab. p. 190. C. δι' εὐτυχίαν ἐπηρμένῳ καὶ σπαργῶντι τῷ δήμῳ, χαλινὸν ἐμβαλεῖν ὕβρεως καὶ θρασύτητος. Ex eodem fonte, ut id praetereundo moneam, cum alii profecerunt, tum *Max. Tyr.* Diſſ. XI. p. 121. Ἡ, καθάπερ ψάλιον ἐμβάλλουσα ταῖς τῶν ἀνθρώπων ἀγέλαις, βίᾳ σπᾷ, καὶ προσαναγκάζει συναπονεύειν ταῖς αὐτῆς ἀγωγαῖς. Congruit vetus poëta apud *Ciceron.* de Orat. III. 41. *nam exſultantem te & praeſidentem tibi Repriment vali-*

das

Digitized by Google

Σταθερά[11]. μέσον ἡμέρας, ὅτε κατὰ κορυφὴν ὁ ἥλιος γίνεται.

Στα-

dae legum habenae; atque imperii inſiſtent jugo. Vide *H. Stephan.* Theſ. Gr. L. III. p. 912. Poſtrema notione hoc verbum e MSS. *Philoni* T. I. p. 309. reddidit *Mangejus. Photius* Lex. MS. & *Suidas* una voce plenius habent: Σπαργῶσα. ἀνθοῦσα, ἢ σπαργᾷ. Quam fortaſſe ex alio Gloſſario adjecerunt.

11. Σταθερά.] Phaedr. p. 342. G. Μήπω γε, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ· ἢ οὐχ ὁρᾷς, ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵσταται ἡ δὴ καλουμένη σταθερά. Sic legitur in Editt. melioribus. In Baſileenſes irrepſit Scholion e margine: ἡ δὴ καλουμένη σταθερὸν, τὸ σφόδρα θερμὸν ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ θέρει μεσημβρίας. Quod gloſſema recte quidem contextu ejectum eſt, ſed aliud relictum vetuſtius, quod jam ante *Timaeum*, & alios Grammaticos, hunc locum invaſit. Sentis, me ſignificare verba, ἡ δὴ καλουμένη σταθερὰ, quae a Grammatico, locutionem, μεσημβρία ἵσταται, explicante, proficiſci potuerunt, a *Platone* non potuerunt. Subtiliter & argute, ut philoſophum agnoſcas, eandem loquendi rationem explicat *Hermias* Scholiis in Phaedrum MSS. Σταθερὰ δὲ ἡ μεσημβρία εἴρηται, ὅτι ὁ ἥλιος περὶ τὴν μεσημβρίαν γινόμενος ἵστασθαι δοκεῖ· ἡ μὲν γὰρ μετάβασις αὐτοῦ, ἡ περὶ τὰς ἀνατολὰς, διάδηλον ἔχει τὴν παραλλαγήν· ἡ δὲ περὶ τὴν μεσημβρίαν, οὐκέτι· ᾧ γὰρ λόγῳ μείζονα φαίνεται τὰ ἄστρα πρὸς τοῖς ὁρίζουσι, τούτῳ καὶ μᾶλλον κινούμενα· ἢ καὶ ὅτι ἐν τοῖς γνώμοσιν αἱ σκιαὶ ἐλάττονα ἐν τοῖς ἴσοις χρόνοις διαστήματα περὶ τὴν μεσημβρίαν κινοῦνται· ἢ καὶ διὰ τὴν κάθετον πασῶν οὖσαν στασιματάτην. *Platonis* loco utuntur *Heſychius* & *Suidas*; item *Photius* Lex. MS. cujus haec gloſſa eſt: Σταθερὰν μεσημβρίαν ἐν Φαίδρῳ Πλάτων μεταίτατον καὶ πμηγερότερον, (l. πνιγηρότερον) τῆς ἡμέρας δηλονότι. Indidem etiam floſculos decerpſit Auctor *Socratic.* Epiſt. XXV. p. 52. *Apollon. Rhod.* I. 450. Ἦμος δ᾽ ἠέλιος σταθερὸν παραμείβεται ἦμαρ: ubi vide veterem Criti-

Σταθερός. ϛάσιμος, ἰσχυρός.

cum. *Apollonii* locum attulit *Etymol. M.* p. 724. 42. *Dio Chryſoſt.* Orat. I. p. 11 B. διημάρτανόν τι καὶ ἐπλανώμην μεσημβρίας σταθερᾶς. *Alciphron* Lib. III. Ep. 12. Μεσημβρίας οὔσης σταθερᾶς, φιλήνεμόν τινα ἐπιλεξάμενοι πίτυν. ubi vide *Berglerum*. *Liban.* Ep. 1084. παῦσαι ἐν τετάρτῳ μέρει τετέλεσται τῆς ἡμέρας ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν. *Syneſ.* Ep. 58. καὶ ταῦτα τὸ τῆς μεσημβρίας ἐδέχετο σταθερώτατον. *Baſil.* de vita Thecl. I. p. 60. ἐν σταθερᾷ μεσημβρίᾳ καὶ ὥρᾳ πνίγους. *Phrynich.* p. 92. οἱ ἀρχαῖοι σταθερὰ μεσημβρία λέγουσι, καὶ σταθερὰ γαλήνη. quem, ut ſolet, exſcripſit *Thom. M.* v. Ἐμβριθής. Hic igitur loquendi modus cum legitimus ſit, & crebro frequentatus, haud ſcio, an apud *Ariſtidem* Tom. II. p. 166. commodius legatur: οὔτοι πάντας οὐδ' ὁ ἥλιος οἷός τ' ἐστὶ θερμαίνειν, ἀλλ' ἤδη τις ἐν σταθερῷ τῆς μεσημβρίας ῥιγῶσι. Vulgatae editiones habent, ἐν καθαρῷ τῆς μεσημβρίας. Plerique Grammatici σταθερὸς a σταθεύω derivant, ut ſit *fervidus, æſtus*: nec ab illorum opinione alienus eſt *Joſeph. Scaliger* in *Virgil.* Cop. p. 256. Sed alii verius repetunt ab ἵστασθαι, quorum notationem ab ipſo *Platone* probatam dicerem, niſi locus ejus interpolatus videretur. Graeci autem omnia, *quae nondum ad finem vel ſenectutem vergunt*, ἵστασθαι dicunt. Hinc σταθερὸς, *firmus, florens*, & χρόνος ἱστάμενος. Quid? ipſam *meridiem* dicunt ἵστασθαι, vix ut amplius hac de re dubitari queat. *Nicander* Theriac. v. 469. Ἦτοι ὅτ' ἠελίοιο θερειτάτη ἵσταται ἀκτίς. *Socratic.* Epiſtoll. l. c. ἀκμαζούσης μεσημβρίας. *Liban.* Opp. Tom. I. p. 173. C. μέχρι μὲν οὖν μεσημβρίας σταθερᾶς. Tom. II. p. 339. D. ὅτε μεσημβρίας ἱστάσης. *Damaſcius* apud *Phot.* p. 1039. μεσημβρίας σταθερᾶς ἱσταμένης. ubi alterutrum omitti potuerat. Ad hujus locutionis exemplum *Eunapius* Proaereſ. p. 130. *mediam noctem* dixit νυκτὸς τὸ σταθερώτατον, nulla, ut opinor,

Digitized by Google

Στρυφνόν ... στερεόν.

Στε-

nor, veterum auctoritate, ſed novandi ſtudio ductus.

12. Στρυφνόν.] Tim. p. 541. C. τραχύτερα μὲν ὄντα, στρυφνά. ἧττον δὲ τραχύνοντα, αὐστηρὰ φαίνεται). p. 542. B. τοῖς περὶ τὴν σάρκα θερμοῖς καὶ ψυχροῖς, καὶ ταῖς περὶ τὴν γλῶτταν στρυφνοῖς. In permutandis formis, στρυφνὸς, στριφνὸς, συφνὸς, στιφρὸς, στυφὸς, στυφρὸς, ita ludunt librarii, ut, quid inter eas diſcriminis ſit, vix, ac ne vix quidem, conſtituere poſſis. *Hippocr.* de aër. & loc. p. 282. στρυφναὶ γυναῖκες. At *Galenus* legit: στιφραὶ γυναῖκες. *Xenophon* de Venat. p. 977. σκέλη στιφρά. At *Pollux* V. 58. σκέλη στρυφνά. Vide *Jungerm.* ad V. 20. Scholiaſt. ad *Ariſtoph.* Ran. 848. στρυφνοὺς ἀστραγάλους. At *Suidas* v. Λίσποι. στρίφους, vel potius στιφροὺς, ἀστραγάλους. Nec eſt, quod miremur, has formas a librariis toties eſſe confuſas. Ne veteres quidem Grammatici eas ſatis accurate diſtinxerunt. *Euſtath.* ad Od. Φ. p. 1913. εἰς δὲ τὴν ἀντιμεταχώρησιν τοῦ υ καὶ τοῦ ἰῶτα πρὸς ἄλληλα, χρήσιμον καὶ τὸ Στρυφνὸς ἐκ τοῦ στύφω παρὰ Ἡρωδιανῷ, καὶ μετατεθὲν, Στιφρὸς· ὅθεν ἴσως καὶ ῥῆμα Στιφρῶ. Etſi autem vereor, ut res ad liquidum perduci poſſit, tamen multis locis inter ſe comparandis videor mihi diſcrimen inter στρυφνὸς & στιφρὸς intellexiſſe. Στρυφνὸς eſt *acerbus, adſtringendi vim habens*, & plerumque ad *ſaporem* refertur. *Mneſitheus* apud *Athen.* III. p. 121. D. οἱ δὲ στρυφνοὶ χυμοὶ τὰς ἐκκρίσεις ἴσχουσι. ubi vide *Caſaubon.* Multa exempla ſunt apud Medicos veteres, & *Foëſium* Oecon. *Hippocr.* Pro στρυφνὸς aliquando στριφνὸς ſcribitur, ut apud *Polemon.* Phyſiogn. II. p. 185. ubi *Sylburg.* recte στρυφνός. Eodem modo variant Codd. Pariſin. & *Voſſ.* in *Philoſtrat.* Icon. I. 10. p. 778. At στιφρὸς eſt *toroſus, firmus, compactus*, nec de *guſtus ſenſu* dicitur. *Heſychius*: Στιφρός. πυκνὸς, εὐθαλής. ubi fortaſſe εὐπαγὴς rectius ſit: nec tamen neceſſarium omnino. *Photius* Lexico MS. Στιφρόν. τὸ στερροπικρόν. Στιφνὸν δὲ, τὸ πρὸς τὴν γεῦσιν. ubi pro στιφνὸν malim στυφνὸν, vel στρυφνόν. *Alexis* apud *Athen.* III. p. 107. F. Καὶ πλακ-

Στερίφαι [13]. στεῖραι, παρὰ τὸ στερεὰν ἔχειν τὴν ὑστέραν.

Στέμ-

τάνην στιφρὰν σφόδρα. *Ariſtophan.* apud eundem IV. p. 133. A. ἐλάας στιφράς. *Nicander* ibid. D. Μακρή τι στιφρή τε φαείνεται ἐν πρασιῇσι. Idem XV. p. 684. A. Στιφροῖς ἀλινδῆσαι ἐνιχρίμψαντα καρείοις. Ter apud *Philonem* στρυφνὸς legitur T. II. p. 162. 449. 455. Sed partim e MSS. partim ex conjectura στιφρὸς ſcribendum videtur. *Plutarch.* Sympoſ. II. 9. p. 642. E. ἀλλ' ἀπὸ σφαγῆς εὐτόνου τὸ δέρμα καὶ στεριφνὸν γίνεται. quo loco *Clarkius* ad *Homer.* Il. Γ 375. ſine cauſſa στιφρὸν ſcribit. *Philoſtrat.* Junior Icon. III. p. 866. ἰδεῖς μὲν, καὶ στεριφνοὶ, καὶ πνέοντες ἔτι τὸν ἐν τῇ θήρᾳ θυμόν. ubi haec eſt notula *Olearii*: *Editi habebant στεριφνοί quod pro στρυφνοὶ errore poſitum etiam eſſe poſſet. Magis tamen placet στιφροί.* At, o bone, nihil eae formae differunt, niſi quod στιφρὸς Atticis uſitata fuit, στεριφνὸς ceteris Graecis. Sic docet *Moeris* p. 342. ubi vide *Pierſonum*. Rariores formae ſunt στυφρὸς & στυφός. Prior eſt apud *Ariſtotel.* Hiſt. Anim. II. p. 50. *Philoſtrat.* Jun. Icon. XV. p. 887. & *Heſych.* in v. Poſterior cum apud alios, quos *H. Stephanus* Theſ. Gr. L. T. III. p. 1116. laudat, tum apud *Heſych.* v. Στρυφνός. Eam redde *Themiſtio* Or. XX. p. 237. C. στυφὴ δὲ ἡ διάνοια καὶ ἀγρία. ubi nunc τυφλὴ editur. Sic Or. XXVII. p. 339. A. ὡς ἂν εἰ (ψυχὴν) σκληρὰν ἰάσῃς καὶ στύφουσαν. Quod olim conjecimus, στυφλὴ, aptum quidem eſt ſententiae, ſed poëticum.

13. Στερίφαι.] Veriſſima eſt *Timaei* ratio. Nam στεριφὸς, contracte στριφὸς, στιφρὸς, στεριφνὸς, ab antiquo στέω, στερὸς formatum, proprie eſt *ſolidus*, *durus*. *Philo* T. II. p. 512. ἐπειδὰν τύχῃ στέριφον καὶ λιθῶδες τὸ ἔδαφος. *Heraclides* Alleg. *Homer.* p. 462. ἐκ τῶν χειμερίων παγετῶν γῆ στερίφη καὶ μεμυκυῖα. De hac vocis vi interpretes ad *Thucyd.* VII. 36. & *Toupius* Emend. in *Suid.* III. p. 157. Formam στεριφνὸς, apud *Heſych.* contractam in στέρφνος, quae in noſtris *Hippocratis* exemplaribus in notiorem στέριφος abiit, in ſuis reperit *Erotianus*: Στερίφνους. πυκνούς. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι φησί· στε-

ριφνοί

Στέμφυλα[14]. ἐλαιῶν καὶ σαφυλῶν ἀποπιέσματα, οἷς ἀντὶ ὄψων ἐχρῶντο.

Στρατιά. ἡ ἐνέργεια, καὶ ὥσπερ πάλη.

Στρατεία[15]. τὸ τῶν στρατιωτῶν ὑπὸ ἕνα ἔπαρχον τάγμα.

Στρα-

ριφνοὶ γέροντες, πρίνινοι, Ἀτέραμνοι, Μαραθωνομάχαι, καὶ σφενδάμνινοι. In Comici tamen Acharn. 179. libri noſtri pro στεριφνοὶ, στιπτοὶ habent: quod, praeter alios Grammaticos, a *Kuſtero* laudatos, confirmat *Phrynichus* MS. cujus locum ſupra p. 156. attulimus. Vide *Foëſ.* Oecon. *Hippocr.* v. Στερίφους. Στερίφη pro *muliere ſterili* eſt Theaet. p. 117. C. στερίφαις μὲν οὖν ἄρα οὐκ ἔδωκε μαιεύεσθαι. *Ariſtophan.* Theſmoph. v. 648. Στερίφη γάρ εἰμι, κοὐκ ἐκύησα πώποτε. *Aelian.* H. A. Lib. XV. cap. 9. ἀλλ' οὐ διαφθείρειν, ὥσπερ εἴς τινα ἄγονον καὶ στερίφην γαστέρα ἐμπεσόν. *Pollux* III. 15. 49. IV. 208. ut alios mittam. *Moeris* p 359. hunc in modum corrigendus: Στερίφη, Ἀττικῶς. στεῖρα, Ἑλληνικῶς. In eundem Atticiſtam *Timaei* gloſſa migravit: quam etiam, paucis mutatis, in Lexica ſua traduxerunt *Photius* MS. & *Suidas.* Verbum στεριφεύεσθαι ſolus conſervavit *Heſychius*: Στεριφευομένη. παρθενευομένη. Ceterum, judice *Santenio* noſtro, *Timaei* gloſſam optime interpretatur *Ovidius* Art. Am. III. 799. *Infelix, cui torpet hebes locus ille, puella es, Quo pariter debent femina virque frui.*

14. Στέμφυλα.] Dubito, an vox in *Platone* legatur. *Ariſtophan.* Nub. v. 45. Βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις. ubi vide Scholiaſt. item ad Equit. v. 803. *Alciphron* Lib. III. Ep. 29. ἀγροικίζοντα, στεμφύλων καὶ κόνεως πνέοντα. *Philoſtrat.* Lib. II. Icon. 26. p. 852. ὡς, εἰς ἄστυ κατιὼν, ὄζοι στεμφύλου, καὶ ἀπραγμοσύνης. *Pollux* I. 248. *Phrynich.* p. 80. & *Moeris* p. 359. Plura *H. Stephan.* Ind. Theſ. Gloſſographum noſtrum ob oculos habuiſſe videntur *Photius* Lex. MS. & *Suidas.*

15. Στρατεία.] Imo contra in hac & ſuperiore glos-

Digitized by Google

Στρατόπεδον[16]. λέγεται καὶ τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν· λέγεται δὲ καὶ τόπος, ἐν ᾧ ἀθροίζεσθαι αὐτοὺς ἐπιτήδειον.

Στρόφιγγες[17]. οἱ τῶν θυρῶν στροφεῖς.

Στύ-

gloſſa ſcribendum: Στρατεία. ἡ ἐνέργεια, &c. Στρατιά. τὸ τῶν στρ. Poſteriorem ſolam deſcripſit *Suidas*, recteque Στρατιὰ ſervavit. Omnino diſtingui debet στρατεία & στρατιά. Hoc enim *exercitum* ſignificat, illud *expeditionem militarem*. *Ammonius*: Στρατεία, ἐκτεταμένως, τὸ πρᾶγμα· Στρατιὰ, συνεσταλμένως, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. Idem tamen addit: ἐναλλάσσεται δὲ πολλάκις ἐν τῇ χρήσει. Quod verum eſt, ſi Codd. MSS. & primas Edd. ſequare. Sed hoc indoctis librariis, ι & ει perpetuo confundentibus, rectius tribuetur. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 540. Nam ſi ad linguae rationem exigas, quo modo utraque diſtinguenda ſint, liquido patebit. Στρατιὰ eſt femin. genus ab adjectivo στράτιος, & ſubſtantivi formam induit. Sed στρατεία eodem modo derivatur a στρατεύειν vel στρατεύεσθαι, quo πολιτεία a πολιτεύεσθαι, δουλεία a δουλεύειν. In noſtris *Platonis* Edd. diſcrimen ſatis accurate obſervatur. Hipparch. p. 1. D. Hipp. Min. p. 232. F. Charm. p. 236. H. ubi male *Stob.* p. 801. habet στρατείας. Theag. p. 11. D. Theaet. p. 126. A. Protag. p. 211. B. Promiſcuum harum vocum uſum agnoſcit etiam *Photius* Lex. MS. Στρατιὰν, συνεσταλμένως τὴν δευτέραν συλλαβὴν, οὐ μόνον τὸ στράτευμα λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν στρατείαν. οὕτως Ἀριστοφάνης.

16. Στρατόπεδον.] Euthyd. p. 215. F. 222. E. Charm. p. 235. C. Lach. p. 251. F. Sympoſ. p. 317. F. Legg. I. p. 571. A. & alibi ſaepe. Vetus Grammaticus MS. in Bibl. Sangerm. Στρατόπεδον, ἀντὶ τοῦ στρατεύματος. Θουκυδίδης δ. τὸ στρατόπεδον ἀνεχώρησεν. Ἰσοκράτης Ἀντιδόσει· στρατόπεδον συνάγειν.

17. Στρόφιγγες.] Tim. p. 544. G. καὶ περὶ τὸν ἐγκέφαλον ἅμα καὶ νωτιαῖον μυελὸν ἐξ αὐτοῦ σφονδύλους πλάσας, ὑπέτεινεν οἷον

στρό-

Στύραξ[18]. ὁ σαυρωτὴρ καλούμενος, ἢ τοῦ δόρατος ἀρχή, ἐφ' ᾗ στηρίζεται.

Συμβιβάζει[19]. εἰς συμβίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν περί τινος.

Συνέ-

στρόφιγγας. quem locum laudat Longin. ſect. 32. p. 176. Ibid. p. 545. A. περὶ τοὺς στρόφιγγας καμπτόμενον τὸ σῶμα καὶ ἐκλεινόμενον παρέχοι. Adde *Polluc.* II. 130. X. 22.

18. Στύραξ.] Lachet. p. 247. H. ἐφίει τὸ δόρυ μὲν τῆς χειρός, ἕως ἄκρου τοῦ στύρακος ἀντελάβετο. ubi vide Scholia. *Strabo* XII. p. 855. quem exſcripſit *Euſtath.* ad Il. B. p. 281. πλεῖστος δ' ὁ στύραξ φύεται παρ' αὐτοῖς. — ἀφ' οὗ καὶ τὰ στυράκινα ἀκοντίσματα, ἐοικότα τοῖς κρανείνοις. *Philoſtrat.* Heroic. cap. XIX. p. 732. τὸν δὲ στύρακα, ἐκ τοῦ ἐπιβάτερα ὀρειχάλκου ἐμβεβλῆσθαι. *Dio Caſſ.* Lib. XL. p. 236. καὶ αὐτὸν εἷς ἀνὴρ ἐπὶ δόρατος μακροῦ, ἐς ὀξὺ τὸν στύρακα ἀπηγμένου, φέρει. *Liban.* Opp. Tom. II. p. 347. D. τῷ στύρακι τοῦ δορὸς εἰς τὴν κόνιν ἐνέγραψε. Lexicon Rhet. MS. Στυράκιον. ἐπιδορατίς, τὸ ἄκρον τῆς αἰχμῆς τοῦ ἑτέρου μέρους· ὅπερ ἐπὶ γῆς εἰώθειν πηγνύεσθαι, ὅταν ὀρθία ἦν ἡ αἰχμή. Vide *Ammon.* p. 133. & ibi *Valckenar.* Gloſſae partem deſcripſit *Photius* Lex. MS. ſed totam abſtulit *Suidas*, ubi *Portus*, probante *Kuſtero*, pro ἀρχὴ legit αἰχμή· in quo eos ratio fugit. Nam ἀρχὴ eſt *extremitas*: quam vocis notionem explanarunt *Caſaubonus* ad *Aeneam* Tact. p. 1746. & viri docti ad *Euripid.* Hippol. 752. Receptam lectionem etiam confirmat *Etymol. M.* p. 709. 14.

19. Συμβιβάζει.] *Suidae* Codd. in hac gloſſa variant. Alii enim συμβιβάσιν exhibent, alii συμβιβάζειν, alii denique συμβιβάζει. *Photius* Lex. MS. habet συμβιβάζει, ut *Timaei* Codex. Probo *Kuſteri* conjecturam Συμβιβάσαι legentis. *Timaeus* autem reſpexit Polit. VI. p. 477. B. Μνημονεύεις μέν που, ὅτι τριττὰ εἴδη ψυχῆς διαστησάμενοι, συνεβιβάζομεν δικαιοσύνης τε πέρι, καὶ σωφροσύνης, καὶ ἀνδρείας, καὶ σοφίας, ὃ ἕκαστον εἴη. Hic enim συμβιβάζειν

 neu-

Συνέριθοι [20]. συνεργοί.

Συνέμπορος [21]. συνοδοιπόρος.

Σφαδάζειν [22]. δυσαναχετεῖν μετά τινος ὥσπερ σπασμοῦ.

Σφεν-

neutraliter poſitum eſt, exemplo non facile alibi reperiundo.

20. Συνέριθοι.] Polit. VII. p. 488. B. loco pulcherrimo: ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος — ἠρέμα ἕλκει, καὶ ἀνάγει ἄνω, συνερίθοις καὶ συμπεριαγωγοῖς χρωμένη αἷς διήλθομεν τέχναις. ubi MS. Pariſinus inſigni varietate, συνωθισμοῖς καὶ συμπεριαγωγῇ χρωμένη. Nec tamen de vulgatae lectionis integritate nos dubitare ſinit alter locus Legg. X. p. 666. B. οἷ' ἡ γραφὴ γεννᾷ καὶ μουσικὴ, καὶ ὅσαι ταύταις εἰσὶ συνέριθοι τέχναι. ubi vide Scholia. Συνερίθοις etiam confirmat imitatio *Maximi Tyr.* Diſſ. XXXVII. p. 435. γεωμετρίαν δὲ καὶ μουσικὴν, ξυνερίθω τε καὶ ξυνίστορε φιλοσοφίας. *Juncus* apud *Stob.* p. 873. ἀδικίας τῷ ζώῳ πολεμούσας, αἷς σύμμαχός τε καὶ συνέριθος ἡ νεότης γίνεται. *Sopater* apud eundem p. 532. καὶ ὑπεροψίαν μὲν καὶ τὰς συνερίθους ταύτῃ κακίας. *Marinus* Vita Procli 25. p. 59. Ἀνδρείαν δὲ τὴν ξυνέριθον τελείως περιεβάλλετο. *Ariſtophan.* Pac. v. 786. *Apollon. Rhod.* III. 941. ibique Schol. *Euſtath.* ad Od. Z. p. 1150. *Pierſon.* ad *Moerid.* p. 358. & *Toupius* ad *Theocrit.* T. II. p. 336.

21. Συνέμπορος.] Phaedon. p. 398. C. καὶ οὔτε ξυνεμπόρου, οὔτε ἡγεμόνος ἐθέλει γίγνεσθαι. & mox: καὶ ξυνεμπόρων καὶ ἡγεμόνων θεῶν τυχοῦσα. *Sophocles* Trachin. v. 321. Philoct. v. 543. *Ariſtophan.* Ran. v. 399. *Philoſtrat.* V. A. Lib. I. cap. 19. p. 23. ut alios plures mittam. Gloſſa quoque eſt apud *Phot.* Lex. MS. & *Suidam.*

22. Σφαδάζειν.] Polit. IX. p. 505. E. φαίνεται (ὁ τύραννος) ἐάν τις ὅλην ψυχὴν ἐπίστηται θεάσασθαι, καὶ φόβου γέμων διὰ παντὸς τοῦ βίου, σφαδασμῶν τε καὶ ὀδυνῶν πλήρης. Quem locum gravitatis pleniſſimum pari gravitate expreſſit *Tacitus* Ann. VI. 6. *Neque fruſtra praeſtantiſſimus ſapientiae affirmare ſolitus eſt, ſi recludantur*

tur tyrannorum mentes, poſſe adſpici laniatus & ictus: quando, ut corpora verberibus, ita ſaevitia, libidine, malis conſultis, animus dilaceretur. In *Etymol. M.* p. 737. 18. ubi idem locus laudatur, male ſcribitur, διὰ παντὸς βίου σφαδᾷ. Σφαδάζειν proprie dicitur de eo, *qui vel dolore, vel ira exagitatus, loco ſtare neſcit, vehementius ſe jactat. Hippocrat.* de Morb. mulier. I. p. 606. καὶ ἀλγέει τὸ σῶμα πᾶν, καὶ σφαδάζει. *Euripides* apud *Galen.* de Dogm. *Hippocr.* & *Platon.* IV. p. 283. Εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἂν, ὡς νεόζυγα Πῶλον, χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον. quod ita vertit *Cicero* Tuſc. Diſp. III. 28. *ut injecto eculei Freno repente tactu exagitantur novo. Strabo* Lib. I. p. 44. ἕως ἂν κάμῃ σφαδάζον, καὶ ὑποφεῦγον. *Philo* T. I. p. 460. ἀλλὰ γὰρ καὶ τοῖς χορευταῖς ἀρεῖης σφαδάζειν καὶ δακρύειν ἔθος. Paene gravius verbum mihi exciderat in *Th. Mangejum*, σφαδάζειν in στενάζειν mutantem. Vel *Suidas*, non dicam lectus, ſed inſpectus, a quo σφαδάζειν exponitur μετ' ὀργῆς στενάζειν, hanc corrigendi libidinem reprimere potuiſſet. Vide eundem *Philonem* T. I. p. 145. 376. T. II. p. 451. *Plutarch.* de S. N. V. p. 16. μηδ' ὅτε μάλιστα φλέγεται καὶ σφαδάζει Πηδῶν ὁ θυμὸς τῶν φρενῶν ἀνωτέρω. *Themiſt.* Or. XXIII. p. 292. B. ἵνα μᾶλλον σφαδάζοιεν καὶ ἀγανακτοῖεν. *Syneſ.* de Provid. p. 95. C. ὁ δὲ ἐσφάδαζεν, ἤχαλλεν εἰδέναι τὰ περὶ τὴν χειροτονίαν. *Baſil.* de Vita Thecl. II. p. 210. ἄγελα δὲ σφαδάζειν ἐκ τῶν ἔνδοθεν. *Baſilius* Scholiis MSS. in *Gregor. Nazianz.* Or. XXXIV. Σφαδάζουσα. σκιρτιάζουσα, χαλεπῶς φέρουσα. οὕτως Ἀττικοί. Multo plura, quae ad manum ſunt, miſſa facio, propterea quod verbi vim ſatis aperuerunt *H. Stephan.* Th. Gr. L. Tom. III. p. 1155. interpretes ad *Longin.* ſect. 25. & *J. Pierſonus* ad *Moerid.* p. 356. Mendoſe *Heſychius*: Ἀνασπάζουσιν. ἀναταράσσουσιν. Repone: Ἀνασφαδάζουσιν. ἀναταράσσουσιν. Eodem mendo liberandus eſt *Suidas*: Σφαδάζειν. θράσσειν. Scribendum: Σφαδάζειν. βράσσειν. Facem nobis praefert *Heſychius* alia gloſſa: Σφαδάζει. βράζει, — σπεύδει, διασείει, (l. διασείεται) θυμοῦται, &c. Neutrale verbum non explicationem ταράττειν, ſed ταράττεσθαι poſtulaſſet: ut alibi apud *Heſych.* Σφαδάζει. ταράττεται ὑπὸ τραύματος ζέοντος.

Σφενδόνη [23]. τοῦ δακτυλίου ἡ περιφέρεια, ἡ εἰς λιθοβολήν.

Σφεδανόν [24]. καταπληκτικὸν, πολεμικόν.

Σφριγῶντες [25]. ἀκμάζοντες, ὥσπερ διεσφηνωμένοι ὑπὸ πυκνότητος καὶ ἀκμῆς· παρ' Ἱπποκράτει δὲ σφριγανὸν τὸ ἀκμάζον λέγεται.

Σχη-

23. Σφενδόνη.] Sic quoque ad verbum *Photius* Lex. MS. Sed integriorem gloſſae lectionem conſervavit *Suidas*: Σφενδόνη, ἡ τοῦ δακτυλίου περιφέρεια. καὶ ἡ εἰς λίθου βολὴν ἐπιτηδεία χρῆσις. Polit. II. p. 422. D. ἔχοντα τὸν δακτύλιον. καθήμενον οὖν μετὰ τῶν ἄλλων, τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός. τούτου δὲ γενομένου, ἀφανῆ αὐτὸν γενέσθαι τοῖς παρακαθημένοις. — καὶ πάλιν ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύλιον, στρέψαι ἔξω τὴν σφενδόνην, καὶ στρέψαντα, φανερὸν γενέσθαι. Totum hunc de *Gygis annulo* locum vertit *Cicero* de Offic. III. 9. unde, quae huc pertineant, apponamus: *quem* (annulum) *ut detraxit, ipſe induit: tum in concilium paſtorum ſe recepit: ibi cum* palam ejus annuli *ad palmam converterat, a nullo videbatur, ipſe autem omnia videbat: idem rurſus videbatur, cum in locum annulum inverterat.*

24. Σφεδανόν.] *Homerica* gloſſa eſt, non *Platonica*. *Nicander* Theriac. v. 642. Βλάστη δ' ὡς ἔχιος, σφεδανὸν δ' ἐφύπερθε κάρηνον. ubi vide Scholiaſt. Apud *Photium* Lex. MS. & *Suidam* legitur: Σφεγανόν. πολεμικόν. quod *Kuſterus* in Σφριγανὸν mutari jubet. Sed ex Gloſſographo noſtro potius legerim, σφεδανόν.

25. Σφριγῶντες.] Σφριγᾶν vix differt ab ὀργᾶν & σπαργᾶν, quae ſupra explicuimus. Sic de *mammis lacte diſtentis*, *Hippocrat.* περὶ ἀφόρων p. 684. σφριγᾷ δὲ τοὺς τίτθους αὕτη. pro quo de Nat. puer. p. 241. dixit, αἱ θηλαὶ ὀργῶσι. Vide *Foëſium* Oeconom. *Pollux*. I. 250. καὶ οὔθατα μὲν σφριγῶντα ἐρεῖς, ὅταν πλήρεις γάλακτος ὦσιν οἱ μαστοί. De *arboribus plantisque laete virentibus*, *Dio Chryſoſt.* Or. VII. p. 113. D. καὶ τῆς γενναίας σταφυλῆς βότρυς σφριγῶντας. *Lucian.*

Σχηματιζόμενος[26]. προσποιούμενος, ἢ συντατ[τ]όμενος.

Ται-

lian. Amor. p. 409. οὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνῳ πολιὰ καθαίνων, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ἄκρα. De his, qui libidine turgent, *Nicolaus Damaſcen.* Excerpt. Peireſc. p. 489. ἐν τοιᾶδε ἡλικίᾳ, ἐν ᾗ μάλιστα σφριγῶσιν οἱ νέοι, — ἀφροδισίων ἀπείχετο. *Clemens Alex.* Strom. VII. p. 850. σφριγᾷν περὶ τὰ ἀφροδίσια τὴν σάρκα. *Origenes* contr. Celſ. III. p. 145. τοὺς δὲ παῖδας ἄρτι ἡβῶντας καὶ σφριγῶντας ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια ὀρέξεσιν. *Longus* L. III. p. 106. οἱ δὲ νέοι, καὶ σφριγῶντες, καὶ πολὺν ἤδη χρόνον ἔρωτα ζητοῦντες. Ibid. p. 113. Maxime tamen hoc verbum frequentatur de *corpore vegeto, florente, robuſto*. *Plato* Legg. VIII. p. 647. D. πολὺ κάλλιον ἦσαν πεπαιδευμένοι τὰς ψυχάς, τὰ δὲ σώματα πολὺ μᾶλλον σφριγῶντες. *Achaeus* apud *Athen.* L. X. p. 414. D. Γυμνοὶ γὰρ ὤθουν φαιδίμους βραχίονας, Ἥβῃ σφριγῶντες. *Apollon. Rhod.* III. 1257. ἀμφὶ δ' ἑκάτερθε χεῖρες ἐπερρώσαντο περὶ σθένεϊ σφριγόωσαι. ubi vide Scholiaſt. *Alciphron* Lib. I. Ep. 39. p. 192. γαστὴρ ἄτοκος ἦν καὶ σφριγῶσα. Lib. III. Ep. 19. σφριγῶντας ἔχει τοὺς ὤμους. *Heliodor.* Lib. III. p. 127. οἱ βόες μέλανες πάντες, τὸν αὐχένα σφριγῶντες. Scholion MStum ad *Ariſtophan.* Nub. 797. Σφριγᾷν λέγεται, ὅταν ἐν ἀκμῇ σώματος ὤν, ὁρμὴν καὶ κίνησιν ἐνδείκνυταί τις γενναίαν καὶ οἱονεὶ δυσκάθεκτον, ὃ λέγεται καὶ Σφαδάζειν. Forma σφριγανὸς, dubito, an in *Hippocratis* libris ſuperſit. *Timaeo* gloſſam ſublegit *Etymol. M.* p. 739. 6. Pro παρ' Ἱπποκράτει γὰρ, quod erat in *Timaei* apographo *Capperonneriano*, reſcripſi, παρ' Ἱππ. δὲ, quod in Codice invenit Cl *Villoiſonus* ad *Longum* p. 179.

26. Σχηματιζόμενος] Sophiſt. p. 169. C. ὡς ἀγνοεῖ ταῦτα, ἃ πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς εἰδὼς ἐσχημάτισται. Protag. p. 206. D. ἀλλ' ἐξαρνοῦνται, καὶ σχηματίζονται ἀμαθεῖς εἶναι. Phaedr. p. 348. C. οὐχ ὑποσχηματιζομένου τοῦ ἐρῶντος, ἀλλ' ἀληθῶς τοῦτο πεπονθότος. Sic legit *Hermias* Scholiis MSS. explicans item προσποιουμένου. Eodem reſpexiſſe videtur *Phrynichus* MS. Ὑποσχηματίζεσθαι· οἷον προσποιεῖσθαι καὶ πλάττεσθαι. Vulgati libri, ὑποσχη-

Τ.

Ταινίας ἀναδούμενοι [1]. ἔθος τοῖς νικήσασιν ἀναδοῦναι ταινίας.

Ταλα-

σχηματιζομένου. Lexicon Rhet. MS. Ἐσχηματισμένος. ὁ περιποίκιλον τρόπον ἔχων, καὶ δοκῶν εἶναι κόσμιος. Pro *ornari, magnifice componi*, Gorg. p. 307. G. καὶ αὕτη μὲν περιεσταλμένη ἐστὶ καὶ κοσμία, καὶ οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη. Polit. IX. p. 5c4. D. καὶ μὴ, καθάπερ παῖς, ἔξωθεν ὁρῶν ἐκπλήττεται ὑπὸ τῆς τῶν τυραννικῶν προστάσεως, ἣν πρὸς τοὺς ἔξω σχηματίζεται. ubi προστασις eſt *apparatus regius, pompa*, quam *Polybius* & alii προστασίαν vocant. Gloſſam hinc ſumſerunt *Photius* MS. *Suidas*, & *Etymol. M.*

1. Ταινίας ἀναδούμενοι.] Veterem morem *victorum aut aliorum bene meritorum capita taeniis revinciendi* plurimi illuſtrarunt; ex quibus laudaſſe ſatis ſit *Jo. Brodaeum* ad *Anthol.* L. II. p. 216. & *P. Weſſeling.* ad *Diodor. Sicul.* XVII. 101. Gloſſa pertinet ad Sympoſ. p. 331. G. καὶ ταινίας ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πάνυ πολλάς· — ἢ ἀπίωμεν ἀναδήσαντες μόνον Ἀγάθωνα. — νῦν δὲ ἥκω ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχων τὰς ταινίας, ἵνα ἀπὸ τῆς ἐμῆς κεφαλῆς τὴν τοῦ σοφωτάτου καὶ καλλίστου κεφαλὴν, ἐὰν εἴπω οὑτωσὶ, ἀναδήσω. Ibid. p. 332. D. Quo loco uſi ſunt *Etymol. M.* p. 749. 41. & *Dan. Heinſius* Lect. *Theocrit.* cap. VI. p. 312. Eodem ſupra reſpexit *Timaeus*: Ἀναδῆσαι. ταινίας ἐπιβαλεῖν. *Philo* T. I. p. 317. καὶ στεφανώσον, εἰ θέλει, καὶ ταῖς ταινίαις ἀνάδησον. *Dio Chryſoſt.* Or. LXV. p. 604. D. ἢ στέφανόν τινα, ἢ ταινίαν ἐπιβάλλοντες. *Aelian.* Var. Hiſt. L. IX. cap. 39. ἀναδήσας πολλαῖς ταινίαις, καὶ στεφανώσας τὸ ἄγαλμα. *Alexander* in Rhetor. *Aldinis* p. 622. ὥστε ταινίαις ἀναδεθῆναι παρὰ τῶν ὑπηκόων, καὶ ἄνθεσι βάλλεσθαι. *Chion* Epiſt. ult. p. 35. *Libanius* Opp. Tom. I. p. 348. D. *Nepos* Alcib. cap. 6. *& id, quod nunquam ante uſu ve-*

Ταλασιουργία [2]. ἡ περὶ τῶν ἐρίων ἐργασίμη τέχνη.
Ταλαντοῦσθαι [3]. ἑτεροφορεῖσθαι.

Ταὼς

venerat, *niſi Olympiae victoribus*, *coronis aureis*, *taeniisque vulgo donabatur*. Nobis enim impenſe placet conjectura hominis ingenioſiſſimi, ejusdemque venuſtiſſimi, *M. A. Mureti* Var. Lect. XV. 7. Hinc medicina facienda eſt *Themiſtio* Orat. XIII. p. 180. A. ἀλλὰ πέμψουσιν ἐπανιόντας, ὡς τὴν μητέρα στεφανώσαντας καὶ τελειώσαντας ubi *Jo. Harduini* conjectura, τανύσαντας, haud digna eſt, quae commemoretur. Vix ambigam, ita ſcribendum eſſe: ὡς τὴν μητέρα στεφανώσαντας καὶ ταινιώσαντας. Utrumque verbum junxerunt cum alii, tum *Ariſtides* Tom. I. p. 88. Adde *Polluc.* III. 152. & ibi interpp. Ταινιοῦν, ταινιάζειν, ejusque derivata in *Stephani* Theſauro deſiderantur.

2. Ταλασιουργία.] Alcib. I. p. 34. G. ἄνδρα γυναικὶ περὶ ταλασιουργίας δύνασθαι ὁμονοεῖν. ubi vide Scholia. *Olympiodorus* Commentario MS. in hunc dialogum: Ταλασιουργία δὲ λέγεται ἡ ξαντικὴ, παρὰ τὸ τὰ λάσια ἐργάζεσθαι, ἢ παρὰ τοὺς ταλάρους. οἱ δὲ καὶ ἡμίονοι ταλαεργοὶ λέγονται, παρὰ τὸ ὑπομενητικὸν, καὶ τὸ περὶ τὰ ἔργα ταλαιπωρεῖν. εἴληπται δὲ ἀπὸ τῆς ταλασιουργίας. τοιαῦται δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ὑπομενητικαὶ, οὐ γὰρ οἱ ἄνδρες. διὸ καὶ εἴρηται περὶ αὐτῶν· Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην. qui verſus eſt *Euripidis* Med. 244. ubi nunc ex interpolatione legitur: Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας χόλον. Sed veram lectionem ex *Olympiodoro Pierſonus* ad *Moerid.* p. 60. revocavit. *Musgravius*, Codices ſuos ſecutus, edidit: Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίαν ἄσης. quod eodem redit. *Lyſide* p. 108. C. ἢ ἄλλου του τῆς περὶ ταλασιουργίαν ὀργάνων ἅπτεσθαι. Politic. p. 180. C. D. Ταλασίαν vocat Legg. VII. p. 634. F. ubi vide Scholia.

3. Ταλαντοῦσθαι.] Tim. p. 535. G. ἀλλ' (τὴν γῆν) ἀνωμάλως πάντη ταλαντουμένην, σείεσθαι μὲν ὑπ' ἐκείνων· αὐτὴν κινουμένην δ' αὖ πάλιν ἐκεῖνα σείειν. quem locum laudant *Photius* Lex. MS. *Suidas*, & *Etymol. M.* p. 744. 12. Ταλαντεύουσα pro θαλαττεύουσα *Phi-*

Τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυωμένοι [4]. ἀντὶ τοῦ, ἀπηγριωμένοι καὶ ἄγονοι.

Τέγγων [5]. μαλάττων, βρέχων.

Τέγγεσθαι [6]. εἴκειν, ἐνδιδόναι.

Τεθυμ-

Philoni T. I. p. 230. probabili conjectura reddidit *Tb. Mangejus*.

4 Τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυωμένοι.] Vide ſup. v. Ἀποτεθρυωμένοι, & quae ibi diſputavimus.

5. Τέγγων.] Legg. IX. p. 657 C. ἐν θαλάττῃ τέγγων τοὺς πόδας. ubi vide Scholia.

6 Τέγγεσθαι.] Haec metaphorica verbi ratio perelegans & venuſta eſt. Polit. II. p. 423 B. ἵν᾽ ᾖ βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην, τῷ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας, καὶ τῶν ὑπ᾽ αὐτῆς γιγνομένων. ἀλλ᾽ ἤτω ἀμετάστατος μέχρι θανάτου. ubi vide Scholia Apud *Theodoret.* Ther. Serm. XII p. 170. a quo locus affertur, pro τέγγεσθαι peſſime legitur τίθεσθαι. *Platonis* etiam loco uſus eſt *Phrynichus* MS. Ἄτεγκτος παρηγορήματα. Αἰσχύλος δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικοῦ ἐχρήσατο ἔθει. Πλάτων γενικῇ κέχρηται· μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας. item *Photius* Lex. MS. Τεγχθέντων, ἀντὶ τοῦ, ἐξάντων· ἔνθεν καὶ ὁ Ἄτεγκτος. Πολιτείας β. τὸ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας. Legg. IX. p. 663. C. οἱ δὲ, τῶν τὴν παιδείαν διαφυγόντων, ἀτεράμονι κεραμέων τινὶ φύσει, καὶ μηδὲν τεγχθέντων. ubi vide *H. Stephanum.* Hoc etiam loco vitioſe ταχθέντων ſcribitur apud *Stob.* p. 480. Ex quo, quam parum haec loquendi formula vulgo perſpecta fuerit, intelligere licet. *Platonem* haud inſcite expreſſit *Aelianus* apud *Suid.* v. Ἄτεγκτος. Οἰκτόν γε (l. Εἰς οἶκτόν γε) μὴν καὶ δάκρυα ἐμβαλοῦσα πάντας, ὡς καὶ τοὺς ἀτέγκτους τε καὶ ἀτεράμονας τέγξαι. *Ariſtophanes* Lyſiſtr. v. 550. Χωρεῖτ᾽ ὀργῇ, καὶ μὴ τέγγεσθ᾽. ubi Scholiaſtes: ἀντὶ τοῦ, βλάπτεσθε καὶ μεταβληθῆτε, ὅτ᾽ ἂν μὲν κρατῶμεν τῶν ἀνδρῶν. Sed vitium, quod contraxit, tollendum hoc modo: ἀντὶ τοῦ, μὴ μαλάττεσθε, καὶ μεταβλήθητε. Eodem, quod *Kuſterum* praeteriit, *Suidas* reſpexit, ipſe quoque leviter corruptus: Μὴ τέγγεσθε· μὴ μελλήσητε. Scribe, μὴ μαλάττεσ-

ἀεί. In *Euripid.* Hippol. v. 303. vulgo editur: οὔτε γὰρ τότε λόγοις ἐθέλγεθ' ἥδε, νῦν τ' οὐ πείθεται. in quo fortaſſe acutiores etiam acquieviſſent, niſi Codd. Reg. & Flor. exquiſitiorem ſincerioremque ſcripturam ſuppeditaſſent: οὔτε γὰρ τότε λόγοις ἐτέγγεθ' ἥδε, νῦν τ' οὐ πείθεται. *Aeſchylus* Prometh. v. 1007. Τέγγῃ γὰρ οὐδὲν, οὐδὲ μαλθάσσῃ λιταῖς. In *Damaſcio* apud *Phot.* p. 1036. vulgo ſcribitur: οὐδεὶς οὕτως ἦν τὴν ψυχὴν ἀτεράμων καὶ βάρβαρος, ὃς οὐκ ἐπείθετο καὶ κατεκηλεῖτο τοῖς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ στόματος ἐκείνου ῥέουσι λόγοις. Hic ἐπείθετο non facile offendat, niſi eum, qui, quanto ſtudio *Damaſcius* rariores *Platonis* voces venatus ſit, cognorit. Mihi quidem ſcripſiſſe videtur: ὃς οὐκ ἐτέγγετο καὶ κατεκηλεῖτο. Multo crebrius ἄτεγκτος dicitur de eo, *qui emolliri nequit, rigido, duro. Plutarch.* de Audit. p. 44. A. ὁ πρὸς πᾶν ἄτεγκτος καὶ ἀτενής. *Aelian.* H. A. Lib. III. cap. 2. ἀμφότερα ἀγριώταται καὶ μειλιχθῆναι ἄτεγκτοι φύσιν. *Heliodor.* Lib. VII. p. 342. ἀλλ' οὕτως ἄτεγκτον καὶ ἀνήμερον οὐκ ἔγνωκα. *Proclus* in *Platonis* Polit. p. 383. παρὰ τῷ Πλάτωνι Σωκράτης ἄτεγκτος διαμείνας καὶ ἀπροσπαθής. Lexicon Sangerm. MS. & Lexicon Rhet. MS. Ἄτεγκτος. ἄπειστος καὶ ἀναίσθητος ἄνθρωπος, ὁ μήτε παραινέσει, μήτε φόβῳ τὴν πώρωσιν, καὶ τὸ τοῦ ἤθους σκληρὸν τεγγόμενος καὶ μαλαττόμενος· λέγεται δὲ Ἄτεγκτος κυρίως καὶ ὁ ἄβροχος· ἐξ οὗ καὶ ὁ μὴ δακρύων, καὶ ὁ μὴ ἱδρῶν. unde corriges & ſupplebis *Etymol. M.* p. 163. 33. Plura exempla congeſſit *J. Alberti* diligentia ad *Heſych.* in v. Vox corruptelam ſuſcepit in *Meleagri* Epigrammate inedito, quod, per hanc occaſionem, cum talium deliciarum ſtudioſis communicemus:

Οὔ σοι ταῦτ' ἐβόων, ψυχή, ναὶ Κύπριν, ἁλώσῃ,
Ὦ δύσερως, ἰξῷ πυκνὰ προσιπταμένη;
Οὐκ ἐβόων; εἷλέν σε πάγη. τί μάτην ἐνὶ δεσμοῖς
Σπαίρεις; αὐτὸς Ἔρως τὰ πτερά σου δέδεκε,
Καί σ' ἐπὶ πῦρ ἔστησε· μύροις δ' ἔρραινε λιπόπνουν·
Δῶκε δὲ διψώσῃ δάκρυα θερμὰ πιεῖν.
Ἆ ψυχὴ βαρύμοχθε, σὺ δ' ἄρτι μὲν ἐκ πυρὸς αἴθῃ,
Ἄρτι ἀναψύχεις, πνεῦμ' ἀναλεξαμένη.

Τεθυμμένος [6]. ὑπὸ πυρὸς ἐκκεκαυμένος, ἢ κεκακωμένος.

Τελε-

Τί κλαίεις; τὸ ἄτεκνον ὅτ' ἐν κόλποισιν Ἔρωτα
Ἔτρεφες, οὐκ ᾔδεις, ὡς ἐπί σοι τρέφεται;
Οὐκ ᾔδεις; νῦν γνῶθι, καλῶν ἄλλαγμα τροφείων,
Πῦρ ἅμα καὶ ψυχρὰν δεξαμένα χίονα.
Αὐτὴ ταῦθ' εἵλου· φέρε τὸν πόνον. ἄξια πάσχεις
Ὧν ἔδρασας, ὀπτῷ καιομένη μέλιτι.

Omnino verſ. 9. refingendum: Τί κλαίεις; τὸν ἄτεγκτον ὅτ' ἐν κόλποισιν Ἔρωτα &c. Idem *Meleager* in edita Anthol. L. VII. Epigr. 8. p. 582. καὶ θῆρες ἄτεγκτοι τέρπονται, τρυφερῷ χρωτὶ χλιαινόμενοι. A *Timaeo* nihil diſcrepant *Heſychius*, *Photius* Lex. MS. & *Suidas*.

6. Τεθυμμένος.] Gloſſa fluxit ex Phaedr. p. 338. A. εἴτε τι θηρίον ὂν τυγχάνω Τυφῶνος πολυπλοκώτερον, καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον, εἴτε ἡμερώτερόν τε καὶ ἁπλούστερον ζῶον, θείας τινὸς καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον. ubi vide Scholiaſten. In vulgatis *Platonis* libris ἐπιτεθυμένον legitur, quod *H. Stephanus* in ἔτι τετυφωμένον mutandum putabat: cujus conjecturae gratiam ei facimus. In *Plutarcho* etiam adv. Colot. p. 1119. B. & *Damaſcio* apud *Suid.* v. Σαραπίων, quorum uterque *Platonis* locum laudant, perperam ἐπιτεθυμένον ſcribitur. Idem verbum pejus acceptum eſt in *Plutarchi* Dione p. 965. A. οὐδὲν ἐν τῇ διαίτῃ σόλοικον ἐπιδεικνύμενος, οὐδὲ τυραννικὸν, οὔτε ἐπιτεθρυμμένον. ubi interpres *molle* vertit, quaſi ὑποτεθρυμμένον legiſſet. Hoc igitur reponendum, vel, quod mihi magis blanditur, *Platonicum* ἐπιτεθυμμένον, *inflatum*. Duplex μ in hoc verbo linguae ratio poſtulat. *Platonem* reſpiciens *Moeris* p. 150. Ἐπιτεθυμμένον, Ἀττικῶς. ἐπιτετυφωμένον ἢ ἐπικεκαυμένον, Ἑλληνικῶς. Etymologicum MS. in Bibl. Regia: Ὑπετύφετο δὲ αὐτοῖς ἡ δυσμένεια. ἐφυσᾶτο, ἠωρεῖτο. λαμβάνεται δὲ τὸ Τύφεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ συντρίβεσθαι, τὸ χωρὶς φλογὸς καπνὸν ἀνιέναι. παρὰ δὲ τῷ Πλάτωνι ἐν Φαίδρῳ

καὶ

Τελεσθέντα. ἀναλωθέντα.

Τελεταί [7]. αἱ μυστηριώδεις θυσίαι.

Τέλος [8]. τάξις, βλάβη, ἀνάλωμα.

Τίμ-

καὶ ἐπὶ τοῦ τετυφλῶσθαι τὴν διάνοιαν. Τυφεδὼν δὲ, ἡ καῦσις. ubi pro συντρίβεσθαι ſcribendum σμύχεσθαι, de quo dubitare non ſinit *Euſtath.* ad Il. I. p. 781. & pro τετυφλῶσθαι, τετυφῶσθαι. quamvis apud *Heſychium* legatur: Θύψαι. τυφλῶσαι. Quod una ſyllaba truncatum affert *Etymol. M.* p. 458. 40. Θυμμένον. τὸ ὑπὸ πυρὸς βεβλημένον ἢ κεκακωμένον. ſic etiam ſcriptum reperi in Lexico Regio MS. Sed *Valckenarius* ad Schol. in *Euripid.* Phoeniſſ. 1160. bene correxit: Τεθυμμένον. τὸ ὑπὸ πυρὸς βεβλαμμένον ἢ κεκακωμένον. Vim verbi, paucis cognitam, aperuit *Hemſterhuſius* ad *Heſych.* Tom. I. p. 491. Cum *Timaeo* congruunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas*, niſi quod apud hunc τεθυμένος ſcribatur: quod *Kuſterus* in τεθυμμένος mutavit, ut eſt in Cod. Leidenſi. At *Timaeus*, praepoſitionem ἐπὶ omittens, videri poſſit in *Platone* legiſſe: καὶ μᾶλλον ἔτι τεθυμμένον.

7. Τελεταί.] Protag. p. 196. B. προκαλύπτεσθαι τοὺς μὲν, ποίησιν, — τοὺς δὲ αὖ, τελετάς τε καὶ χρησμῳδίας. Euthyd. p. 217. D. ὅπερ οἱ ἐν τῇ τελετῇ τῶν Κορυβάντων. Sympoſ. p. 333. B. τοὺς τῶν θεῶν τε καὶ τελετῶν δεομένους. Phaedr. p. 344. A. 346. A. 347. E. Phaedon. p. 380. F. Polit. II. p. 424. D. H. Legg. II. p. 581. C. V. 609. B. VII. 638. E. IX. 659. A. X. 674. A.

8. Τέλος.] De *ordine*, Menex. p. 409. A. ἐπειδὰν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν. pro quo frequentiſſime dicitur, εἰς ἄνδρας τελεῖν. De *tributo*, Polit. IV. p. 447. E. καὶ εἰ πού τελῶν τινὲς ἢ πράξεις ἢ θέσεις ἀναγκαῖοί εἰσιν. Legg. VII. p. 634. D. VIII. 650. B. 651. D. Vide Scholiaſten ad Sympoſ. p. 328. F. & *Valckenar.* Diatr. in *Euripid.* cap. XIX. p. 202. Ex *Timaeo* in *Suida* τάξις pro πρᾶξις repone.

9. Τίμ-

Digitized by Google

Τέμπη [9]. μεταξὺ ὀρῶν στενότητες.
Τερθρεία [10]. γοητεία, ἢ περιπάθεια.
Τένθης [11]. ὁ γαστρίμαργος.

Τερα-

9. Τέμπη.] Ex *Herodot.* Lib. VII. 173. καὶ ἀπίκετο ἐς τὰ Τέμπεα ἐς τὴν ἐσβολὴν, &c. ubi vide Gloſſas.

10. Τερθρεία.] *Moeris* p. 364. formam τερθρεία, ex τερατεία contractam, Atticis propriam dicit, eamque *Pherecratis* auctoritate probat *Etymol. M.* p. 753. 6. *Dionyſ. Hal.* A. R. Lib. II. p. 91. ἅπασαν ἐκβάλλουσα τερθρείαν μυθικήν. *Philo* T. II. p. 191. Πᾶσαν οὖν τὴν τοιαύτην τερθρείαν ἀπωσάμενοι. *Plutarch.* de Audit. p. 42. D. πολλὴν δὲ τερθρείαν καὶ στωμυλίαν ἐν ταῖς σχολαῖς πεποίηκε. *Clemens Alexandr.* Strom. L. I. p. 328. τῇ σφῶν αὐτῶν στωμυλλόμενοι τερθρείᾳ. pro quo τερθρευόμενος, Paedag. L. III. p. 291. Minus neceſſaria emendatione *Berglerus* in *Alciphr.* L. III. Ep. 55. p. 408. pro τερατείαν ἐπιδείξαντο reponebat τερθρείαν ἐπιδείξαντο. Nam τερατεία idoneos auctores habet. In *Platone* neutrum me legere memini. Explicatio περιπάθεια, quam etiam *Etymol. M.* p. 752. 47 habet, quid ſibi velit, non intelligo. In utroque, niſi quid me fefellerit, τερατεία ſcribendum. In *Timaei* MS. pro Τερθρεία eſt Τεθρεία.

11. Τένθης.] Nec hujus gloſſae ſedem in *Platone* teneo. *Ariſtophan.* Pac. 1009. Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις Τένθαις πολλοῖς. Ibid. v. 1120. *Procopius* Ep. 39. ἆρ' οὐ κρείττω πολλῷ τὰ ἡμέτερα, πᾶς ἂν τις, οἶμαι, τένθης φήσειε. *Aſpaſius* in *Ariſtotel.* Nicomach. IV. p. 52. Τένθης, ὁ λίχνος, καὶ τὸ ἀπὸ παιδὸς ἥδιστον θηρώμενος, καὶ μεταφέρων αὐτὸ ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα. *Heſychius*: Τένθη. ἐσθίει, ἢ λιχνεύει. Τένθαι γὰρ, οἱ λίχνοι. Sed idem mox mirificam, nec unquam auditam, hujus vocis ſignificationem proponit: Τένθαι. λωποδύται, μοιχοί. Quid? ſi legamus: Τένθαι. λοπαδιολοιχοί. quod eadem forma dicitur, qua κνισολοιχὸς, πινακολοιχός. Vide *Herodian.* Atticiſt. p. 206. *Euſtath.* ad Od. Σ. p. 1837. Elegans compoſitum λιχνοτένθης eſt apud *Polluc.* VI. 122. Verbum hinc derivatum τενθεύω, haud alienum fuerit, reſtituere *Libanio* Opp. T.

Τερατολόγοι [12]. οἱ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύοντες.
Τευτάζων [13]. πραγματευόμενος, ἐνδιατρίβων.

Τέως.

T. II. p. 596. A. νέοι δὲ ταύτην παραλαβόντες τὴν ἐξουσίαν, καθεύδουσι, ῥέγχουσι, πινθοῦσι, κωμάζουσι. Pro πινθοῦσι certa emendatione ſcribendum τενθεύουσι. Adde *Ariſtophan.* Av. v. 1690. & *Alciphron.* Lib. III. Ep. 24. ubi Cod. Regius *Bergleri* correctionem firmat. Προτένθαι qui ab Atticis dicti ſint, erudite docet *Brunckius* ad *Ariſtoph.* Nub. 1198. Gloſſam deſcripſerunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas*.

12. Τερατολόγοι.] *Photius* Lex. MS. hoc modo: Τερατίαι. ψευδολογίαι, οἱ θαύματα &c. ut clarum ſit, duas gloſſas, Τερατεῖαι, ψευδολογίαι, & Τερατολόγοι. οἱ θαυμ. in unam coaluiſſe. Leviore vitio *Suidas* dedit Τερατιλογίαι. ubi Cod. Leid Τερατολόγια. quod tamen fraudi fuit *H. Stephano* Theſ. Gr. L. Tom. III. p. 1411. Recte *Kuſterus* legendum vidit Τερατολόγοι· quod confirmare potuiſſet ex *Etymol. M.* p 752. 25. qui & ipſe *Timaei* gloſſam deſcripſit. Reſpicitur Phaedr. p. 337. H. καὶ ἐπιῤῥεῖ δὲ ὄχλος τοιούτων Γοργόνων, καὶ Πηγάσων, καὶ ἄλλων ἀμηχάνων πλήθη τε καὶ ἀτοπίαι τερατολόγων τινῶν φύσεων. quo loco uſus eſt *Athenaeus* Lib. V. p. 221. A. ubi male legitur, τερατολογιῶν τινῶν φύσεως. Indidem τερατολόγων φύσιν excerpſit *Pollux* VII. 189. IX. 147. *Philoſtrat.* V. A. Lib. III. cap. 32. p. 123. καὶ μυθολόγους καὶ τερατολόγους, καὶ πένητας. *Liban.* Opp. Tom. I. p. 81?. B. καὶ ὑπὸ μειρακίων ἀποπλήκτων, ἢ σοφιστῶν τερατολόγων.

13. Τευτάζων.] *Platonis* auctoritate hoc verbum confirmant cum alii Grammatici, tum *Pollux* IX, 137. ubi vide *Hemſterhuſium.* Phileb. p. 91. A. Καὶ μάλα εὖ λέγεις οὐ σμικρὰν διαφορὰν τοῦ περὶ ἀριθμὸν τευταζόντων. ubi vide Scholia. Tim. p. 551. G. τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἢ φιλονεικίας τετευτακότι, καὶ ταῦτα διαπονοῦντι σφόδρα. Quo loco librarii, priſci verbi inſolentia moti, partim τετευχότι ſcripſerunt, ut in Codice meo, partim τετευκότι· ex quo *Jan. Cornarius* in Eclog. p. 777. τετηκότι fecit, quod in re-

centiores Edd. receptum nollem. Legitimum τετευτακότι dudum ex antiquis Grammaticis reduxit *Paul. Leopardus* Emend. XI. 2. idque MS. Tubingenſis conſervavit. Ad hanc annotationis meae partem *T. H.* adſcripſerat: „Pro τετευτακότι *Jamblich.* Protr. p. „30. poſuit ἐσπουδακότι, il„lud ipſum verbum, quo „Grammatici ad alterius „interpretationem utun„tur. Adhibuit etiam ſe„dulus *Platonis* imitator, „*Ariſtid. Quintil.* de Muſ. „II. p. 61. ἄλγος δὲ, ἡ „περὶ τὸ σῶμα τευτάζει. p. „79. ἐκ δὲ τῆς ὑλῶν ποιότητος, „περὶ ἃς ἑκάστη τευτάζει.”. Sed praeter hunc, alius quoque *Platonis* locus eadem infectus labe eſt, Polit. VII. p. 483. C. Γυμναστικὴ μέν που περὶ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον τέτευχε. σώματος γὰρ αὔξης καὶ φθίσεως ἐπιστατεῖ. *H. Stephanus* tametſi τέτευχε de mendo ſuſpectum habet, multo tamen minus τετεύτακε probat, quod ejus loco legitur apud *Euſeb.* P. E. XIV. p. 746. B. Ego vero, tantum abeſt, ut *Stephani* judicium ſequar, ut nihil hac lectione aptius & verius reperiri arbitrer poſſe. Eam, praeter *Euſebium*, diſerte etiam comprobant Codex Pariſinus, Scholiaſtes ad h. l. & vetus Grammaticus apud *Photium* Lex. MS. *Suidam*, & *Etymol. M.* qui ſimul verbi τευτάζω indolem tam erudite illuſtravit, & tot veterum exemplis munivit, ut tota ejus gloſſa, quamvis longiuſcula, huc referenda videatur: Τευτάζειν. πραγματεύεσθαι, ἢ σκευωρεῖσθαι, ἢ στραγγεύεσθαι, καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. Λυκόφρων οὕτω, καὶ Δίδυμος, προσθεὶς, ὅτι ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ φροντίζειν. Ἡρακλέων δὲ καταμεμψάμενος Λυκόφρονα, φησὶν, εἶναι τὸ ἐπιστρεφῶς τι πράττειν, ἢ ἐνεργεῖν. καὶ Ἀρτεμίδωρος, τὸ φροντίζειν. Φρύνιχος Μύσαις· Μάστιγα δὲ ἐν χεροῖν ἔχων τευτάζεται. Πλάτων Ξαντρίαις· Ἦν δὲ θόρυβος τευταζόντων. ἀντὶ τοῦ, πραγματευομένων, ἢ διατριβόντων. καὶ ἐν Τιμαίῳ· Τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς ἐπιθυμίας καὶ φιλονεικίας τετευτακότι. οἷον διατετριφότι. γράφεται καὶ τεταυτακότι. Τηλεκλείδης· Πάντες δὲ τευτάζουσιν οἱ διάκονοι. ἀντὶ τοῦ, πραγματεύονται, σκευωροῦνται. Φερεκράτης· Ὁ δὲ παῖδα καλεῖ, καὶ τευτάζει τούτῳ δεῖπνον παραθεῖναι. Σημαίνει καὶ τὸ σπουδάζειν, Πολιτείας δε (l. ζ.), καὶ τὸ ἡσυχάζειν. καὶ τευτάζων, (l. ταυτάζων) τὸ αὐτὸ ἀεὶ λέγων, καὶ φλυαρῶν. Ex variis conjecturis, quibus *Kuſter.*

ſter. ad *Suidam*, *Hemſterh.* ad *Pollucem*, & *Albertus* Miſc. Crit. in *Suid.* p. 292. hanc gloſſam tentarunt, illas, quae maxime probabiles viderentur, in textum recepimus, & paucula, quae apud *Suid.* & *Etymol.* deeſſent, ex *Photio* MS. ſupplevimus. Hoc verbum ſalſe ridet *Lucian.* Lexiph. p. 346. οὐδέπω τὸ ἴκταρ ἐμήμεκας, οὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι. Nec aut *Plat nis*, aut aliorum veterum ſcriptorum, quos laudavimus, exempla *Pollucem* impediverunt, quo minus illud, ut eleganti ſcriptore indignum, repudiaret. Veruntamen eodem verbo non puduit uti ſcriptorem caſtigatiſſimum, &, quod ad rem pertinet, Atticiſmi exiſtimatorem inprimis faſtidioſum, *Phrynichum* p. 22. ἁμάρτημα τῶν περὶ παιδείαν δοκούντων τευτάζειν. Quo minus illud *Themiſtio*, ex quo ſatis diu exulavit, bis reſtituere dubitamus. Or. II. p. 33. C. εἰ τεχνάζω καὶ σκευωροῦμαι περὶ τὴν λέξιν. Lege: εἰ τευτάζω &c. Or. XIII. p. 161. C. Οὐ μὲν γὰρ τευτάζεσθαι μόνον, οὐδὲ ζητεῖν, οὐδὲ διώκειν· ἀλλ' ἤδη καὶ ἠρηκέναι, καὶ ἔχειν, ὡς καὶ ἄλλους διδάσκειν οἷός τε εἶναι. Scribendum: οὐ μὲν γὰρ τευτάζειν μόνον &c. Si forma Media τευτάζεσθαι ſatis certa eſſet, eam praeferrem. *Origenes* contr. Celſ. V. p. 255. λόγου αἱροῦντος μὴ τευτάζειν περὶ τὰ ἀγάλματα, καὶ τὰ ἱδρύματα. VII. p. 349. οὐ χρὴ ἡμᾶς τευτάζειν περὶ τὰ μὴ ἀναγκαῖα. *Syrianus* Commentario MS. in *Ariſtotelis* Metaphyſica, quem in Bibliotheca viri nobiliſſimi, *Joannis Meermanni*, excuſſimus: εἰ δέ γε τὰς διατάσεις, περὶ ἃς τῷ ὄντι ἡ γεωμετρία πραγματεύεται. ἠβούλετο σκοπεῖν ὀρθῶς. ubi ex alio Codice pro πραγματεύεται repoſita eſt vera lectio, τετεύτακεν, cum hoc Scholio: Τετεύτακεν. πραγματεύεται, διατρίβει, ἢ φροντίζει. παρὰ δὲ Φερεκράτει, ἡσυχάζει. σημαίνει δὲ καὶ σκευωρεῖται. Mox alio loco: ἡ μὲν γὰρ ἰατρικὴ ποιητική τις οὖσα τέχνη, καὶ αἰσθητὸν ἔχουσα τέλος, ἀναγκαίως περὶ αἰσθητὰ τετεύτακεν. *Euſebius* P. E. IV. 1. p. 132. τὸ δεινὸν καὶ κακεντρεχὲς τῶν περὶ τὴν κακότεχνον ταύτην διατριβὴν τευταζόντων. *Aelius Dionyſius* apud *Euſtath.* ad Il. Ξ. p. 968. Τευτάζειν. τὸ ἐπὶ πολὺ προσεδρεύειν τῷ αὐτῷ πράγματι. Ab hoc verbo Grammatici differre dicunt ταυτάζειν, i. e τὸ αὐτὸ λέγειν, vel πράττειν. quam-

Digitized by Google

Τέως [14]. περὶ τοῦ, ἢ ἕως τινός.
Τήθη [15]. μάμμη. Τηθὶς δὲ, ἡ τῷ θείῳ ἀνάλογος.
Τὴν ἀλωπεκῆν [16]. τὴν πανȣργίαν.

Τὴν

quamvis *Photius* Lex. MS. nullum diſcrimen ſtatuat: Ταυτάζειν. πραγματεύεσθαι, ἐπὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. At vereor, ne illud natum ſit ex loco aliquo, ubi pro τευτάζειν mendoſe ταυτάζειν legebatur. Sic paulo ante vidimus, in *Platonis* Timaeo l. c. pro τετευτακότι, τεταυτακότι lectum fuiſſe.

14. Τέως.] Lyſid. p. 107. F. τέως μὲν οὖν ἠπόρει τε καὶ ὤκνει μόνος προσιέναι. Lachet. p. 247. G. τέως μὲν οὖν παρέθει ἐν τῇ νηὶ ἀντεχόμενος τοῦ δόρατος. Sympoſ. p. 322. G. τέως γὰρ καὶ ταῦτα ἐκλῆς εἶχον. Ibid. p. 323. B. Phaedon. p. 402. C. καὶ ἡμῶν οἱ πολλοὶ τέως μὲν ἐπιεικῶς οἷοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν. Menex. p. 403. C. Polit. I. p. 411. B. IV. p. 458. D. Legg. VI. p. 620. G. Hipparch. p. 3. B. & ibi Scholion pereruditum, *Moeris* p. 368. *Herodianus* Philetaero p. 434. & *Suidas*.

15. Τήθη.] Pro *nutrice* occurrit Polit. I. p. 416. C. εἰπέ μοι, τιτθὴ σοι ἐστί; ubi vide Scholia. II. p. 428. A. ἢ οὐ δοκεῖ σοι δεῖσθαι παιδαγωγῶν, τιτθῶν, τροφῶν. V. p. 460. G. & ibi Scholia. Pro *avia*, Polit. V. p. 461. C. πάππους τε καὶ τίτθας. Perpetua eſt confuſio vocum τήθη, τίθη, τίτθη, τηθὶς, τιτθὶς· in quibus ſcribendis tam parum ſibi conſtant librarii, quam in iis explicandis & diſtinguendis Grammatici. Vide *Ammon.* v. Τήθη, & ibi *Valckenar.* viros doctos ad *Thom. M.* p. 846. inprimis *Nunneſ* ad *Phrynich.* p. 52.

16. Τὴν ἀλωπεκῆν.] Ἀλωπεκῆ, contractum ex ἀλωπεκέη, intellecto δορᾷ, eſt *pellis vulpina*, ut ἀρκτῆ, *urſina*, παρδαλῆ, *pantherina*, λυκῆ, *lupina*, λεοντῆ, *leonina*, τραγῆ, *hircina*, κυνῆ, *canina*, ταυρῆ, *taurina*, αἰγαλῆ, *caprina*, ἀνθρωπῆ, *humana*, &c. quibus formis addatur νεβρῆ, *hinnulea*, apud *Orpheum* Fragm. p. 271. ubi vide *Geſnerum*. Gloſſa pertinet ad Polit. II. p. 124. F. πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα κύκλῳ περὶ ἐμαυτὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς

περὶ-

Τὴν λῆξιν [17]. τὸν κλῆρον.
Τί δῆτα ἔχων στρέφῃ [18]; ἀντὶ τοῦ, ἐνδιατρίβεις.

Τι-

προγεγραπτέον, τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέην καὶ ποικίλην. At *Timaeus*, non ἀλώπεκα, ſed ἀλωπεκῆν, legit. Quae lectio melior videri poſſit. Notiſſimum eſt *Lyſandri* dictum: ὅπου ἡ λεοντῆ μὴ ἐφικνεῖται, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν. Rhetor in Excerptis *Allatii* p. 205. μέτεισι τὴν μητέρα, τὴν ἀλωπεκῆν ἐνδυσάμενος. Nihil tamen mutandum temere. Nam ἀλώπηξ dicitur pro *pelle vulpina*, ut λέων pro *pelle leonina*, & ejusdem generis alia, de quibus *Toupius* Ep. Crit. p. 118. & ad Schol. *Theocrit.* p. 209. *Horat.* de A. P. 437. *Nunquam te fallant animi ſub vulpe latentes.* Sic *tigres* pro pellibus tigridum, apud *Valer. Flacc.* II. 260. *fixaeque fremunt in limine tigres.* ut pulchre vidit *Weſſelingius* Probab. cap. 7. Quid? Vulgatam in *Platone* ſcripturam imitatione ſua confirmat *Themiſtius* Or. XXII. p. 279. A. φύονται δέ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις ἀλώπεκες, μᾶλλον δὲ ἀνθρώπια σμικρά τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς ἀλώπεκας ὄπισθεν ἐφελκόμενα. οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ ἀλώπεκας, ἀλλὰ δράκοντας &c. *Archilochi* de *vulpe* fabulam plures veterum commemorarunt, *Ariſtophan.* Av. v. 652. ubi vide Schol. *Dio Chryſoſt.* Or. LV. p. 560. D. LXIV. p. 640. D. *Ammon.* v. Αἶνος, *Baſil.* Or. de legend. Graec. p. 29. *Priſcianus* Praeexc. Rhet. p. 322. Ejus autem dimetros apud *Ammon.* l. c. *L. Santenius*, vir rei metricae peritiſſimus, a *Valckenario* ſine cauſſa in trimetros mutatos eſſe judicabat.

17. Τὴν λῆξιν.] Critia p. 559 F. οὕτω μίαν ἄμφω λῆξιν, τήνδε τὴν χώραν εἰλήχατον. Ibid. p. 561. C. Vide Epiſt. Crit. II. p. 129.

18. Τί δῆτα ἔχων στρέφῃ;] Turpi & veteri mendo in MS. ſcribitur: Τί δὴ τὰ θεῶν στρέφῃ; quod etiam propagatum eſt in *Phot.* Lex. MS. & *Suidam.* Prior hunc in modum dedit: Τί δῆτα θεῶν στρέφῃ ἀντὶ τοῦ, διατρίβεις. Poſterior ſic: Τί δῆτα θεῶν στρέφῃ; ἀντὶ τοῦ, τί δὴ ἐνδιατρίβεις. *Kuſteri* ſagacitas vidit, gloſſam referendam eſſe ad Phaedr. p. 340. F. Τί δῆτα ἔχων στρέ-

Τιμαλφέστατα [19]. τὸ τιμὴν πολλὴν εὑρίσκον. τὸ γὰρ

Ἀλ-

φῃ; ΣΩ. Οὐδὲν ἔτι, ἐπειδὴ σύ γε ταῦτα ὀμώμοκας. Simillimum eſt illud *Ariſtophan.* Eccleſ. v. 1143. Τί δῆτα διατρίβεις ἔχων; Nub. v. 181. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι. ubi ἔχων *Bergleto* videtur *moram* aliquam indicare. Sed eum falſum eſſe, formula, ἀπῆλθεν ἔχων, oſtendit. Frequentiſſime jungitur verbis *ineptiendi*, *nugandi*, *ludendi*. Gorg. p. 299. B. Ποῖα ἄττα δήματα φλυαρεῖς ἔχων; Ibid. p. 301. F. καὶ προΐθι γε ἔτι εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ὅτι ἔχων ληρεῖς. Euthyd. p. 224. E. ὅτι ἔχων φλυαρεῖς, καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος. quem locum laudat Scholiaſtes Comici ad Ran. v. 204. *Longinus* Art. Rhet. p. 714. τὸ γὰρ Παίζεις παντὸς εἰπεῖν, καὶ τοῦ προστυχόντος· Παίζεις δὲ ἔχων τινὰ ἴδιον τύπον φωνῆς καὶ διαλέκτου παρίστησι. In talibus ἔχων, ut εἶναι in ἑκὼν εἶναι, redundare dicunt *Photius* Epiſt. 208. *Euſtath.* ad Il. B. p. 205. aliique Grammatici. At *Valckenarius* ad *Euripid.* Phoeniſſ. 712. ἔχειν pro εἶναι vel τυγχάνειν accipit, ut φλυαρεῖς ἔχων nihil aliud ſit, quam φλυαρῶν τυγχάνεις. cujus rationem ſequitur *Koenius* ad *Gregor.* de Dialect. p 63. Adde *H. Stephan.* Animadv. de Dialect. p. 54. & Append. p. 170. & *J. Pierſon.* ad *Moerid.* p. 391.

29. Τιμαλφέστατα.] Scribe, Τιμαλφέστατον. Tim. p. 588. E. τιμαλφέστατον κτῆμα χρυσός. quod inde ſumſit *Clemens Alex.* Paedag. II. 8. p. 189. τὴν εἰς ἀνθρώπους εὐεργεσίαν κεκλημένος, κτῆμα τιμαλφέστατον. *Nicoſtratus* apud *Stob.* p. 665. δοκῶ μοι ἐρεῖν τι καὶ ὑποβαλεῖν πρᾶγμα, χρυσοῦ πολλοῦ τιμαλφέστερον. *Aelian.* H. A. Lib. X. cap. 13 οἱ μεγάλοι (μαργαρῖται) κάλλιστοι καὶ τιμαλφέστατοι. *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXXIX. p. 459. καὶ ἡ δραχμὴ τοῦ ὀβολοῦ τιμαλφεστέρα. *Baſilius*, Scholiaſtes *Gregorii Nazianzeni* ineditus, praef. ad Imp. *Conſtantinum*: Τί γάρ σοι τῶν ἁπάντων ἐρασμιώτερον, ἢ τί γε τιμαλφέστερον ἄλλο, ἢ Γρηγόριον καὶ τὰ Γρηγορίου συμπλείζεσθαί τε καὶ ἀκουτίζεσθαι. Onomaſticon vetus: *Vendibile*, τιμαλφής. Pro *vilis* an dictum ſit, ut *Toupius* Ep. Crit. p. 109. putabat, vehementer dubitamus.

20. Ὁμη-

Ἄλφειν εὑρίσκειν ἐστὶ, ἐξ οὗ καὶ Ὅμηρος[20] Ἀλφεσιβοίας καλεῖ τὰς εὑρισκούσας εἰς τιμὴν βόας.

Τοπάζω[21]. ὑπονοῶ, οἴομαι.

Τί μήν[22]; κατάφασιν δηλοῖ, ἀντὶ τοῦ, πῶς γὰρ οὔ; ἢ διὰ τί γὰρ οὔ;

Τραγικὴ σκηνή[23]. πῆγμα μετέωρον, ἐφ' οὗ ἐν θεάτρῳ τινὲς παρόντες ἔλεγον.

Τρα-

20. Ὅμηρος] Il. Σ. 593. ubi vide Scholia.

21. Τοπάζω.] Theaet. p. 118. A. καὶ πάνυ ἱκανῶς τοπάζω, οἷς ἂν συγγιγνόμενοι ὀναίντο. Ibid. p. 119. G. φαίνεται οὐ κακῶς τοπάζειν περὶ τῆς φύσεώς σου. Charmid. p. 237. H. ἵνα τοίνυν τοπάσωμεν, εἴτε σοι ἔνεστιν, εἴτε μή. Phaedr. p. 337. E. τοπάζω γάρ σε ἔχειν τὸν λόγον αὐτόν. Eraſt. p. 5. G. Gorg. p, 298. E. ubi *Olympiodorus* Commentario MS. explicat: εἰκάζω, ζει τοῦτο θέλει εἰπεῖν, ἀλλ' οὐ δύνασαι ἀκριβῶσαι. Legg. II. p. 575. F. III. 591. B. VIII. 646. D. XII. 694. E. ubi vide Scholia. Epinom. p. 698. F. *Aeſchin. Socrat.* Dial. I. p. 26.

22. Τί μήν;] Parmen. p. 60. A. 63. D. 66. B. & ſingulis fere paginis. *Timaeum* expilarunt *Photius* Lex. MS. *Suidas*, & Scholiaſtes ad *Platonis* Sophiſt. p. 160. F.

23. Τραγικὴ σκηνή.] A *Timaeo* nihil diſcrepat *Etymol. M.* p. 763. 27. Sed inſignis ſcripturae varietas eſt in *Photio* MS. & *Suida*: Τρ. σκ. πῆγμα μετέωρον, ἐφ' οὗ ἐν θεῶν σκηναῖς τινες παρόντες (*Phot.* παρόντες) ἔλεγον. *Kuſteri* conjectura, ἐν θεῶν σχήμασι, non multum a vero aberravit. Sed felicius, ut ſolebat, *Pierſonus* ad *Moerid.* p. 22. correxit: ἐν θεῶν σκευαῖς. Quae lectio & *Timaeo* & *Etymol. M.* reſtituenda eſt. Gloſſa pertinet ad Clitophont. p. 255. D. ὁπότε ἐπιτιμῶν τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ ἐπὶ μηχανῆς τραγικῆς θεὸς, Ὑμεῖς, λέγων, ποῖ φέρεσθε, ἄνθρωποι; ubi in aliis libris σκηνῆς τραγικῆς, in aliis μηχανῆς τραγικῆς ſcriptum fuiſſe, non ſolum e textu vulgato & *Timaeo*, ſed etiam ex imitatoribus, intelligitur. *Arrianus* Diſp. *Epictet.* L. III. p. 4?9.

Δεῖ

Τριττύς 24. φυλῆς μέρος τρίτον.

Τυφῶνος πολυπλοκώτερον 25. Τυφὼν, ὁ λεγόμενος κεραυνωθῆναι ὑπὸ Διός. τούτου ποικιλώτερον.

Τω-

ἀεὶ οὖν αὐτὸν δύνασθαι, ἀνατεινάμενον, ἂν οὕτω τύχῃ, καὶ ἐπὶ σκηνὴν τραγικὴν ἀνερχόμενον λέγειν. τὸ τοῦ Σωκράτους· Ὦ ἄνθρωποι, ποῖ φέρεσθε; *Julianus* Or. I. p. 4. A. οὐδ᾽ ὥσπερ ἐκ τινος τραγικῆς σκηνῆς φησὶ χρῆναι προσαγορεύειν τοῖς ἐντυγχάνουσι, σπεύδειν μὲν πρὸς τὴν ἀρετὴν, φεύγειν δὲ τὴν πονηρίαν. Ad ſententiam nihil intereſt, utro modo legatur, quoniam μηχανὴ in σκήνη eſt. Huc etiam alluſit *Demetrius Phaler*. §. 241. ὁ δὲ γνωμολογῶν, καὶ προτρεπόμενος, οὐ δι᾽ ἐπιστολῆς ἔτι λαλοῦντι ἔοικεν, ἀλλὰ μηχανῆς. ubi ſcribendum: ἀλλ᾽ ἀπὸ μηχανῆς. De *Platonis* loco praeclare diſputat *Wyttenbachius* Bibl. Crit. Vol. III. P. I. p. 41.

24. Τριττύς.] Polit. V. p. 466. F. ὅτι ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύναιντο, τριττυαρχοῦσι. ubi vide Scholia.

25. Τυφῶνος πολυπλοκώτερον.] Phaedr. p. 338. A. εἴτε τι θηρίον ὂν τυγχάνω, Τυφῶνος πολυπλοκώτερον, καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον, εἴτε ἡμερώτερόν τε καὶ ἁπλούστερον ζῶον, θείας τινὸς καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον. Ponam hic quaedam ex arguta magis, quam vera, diſputatione *Hermiae* Scholiis MSS. Τὸ δὲ Τυφῶνος, ὅτι ὁ θεὸς οὗτος ὑπάρχει τοῦ πλημμελοῦς καὶ ἀτάκτου, καὶ τοιοῦτος ἐστί τις αὐτοῦ ὁ κλῆρος· ἀεὶ μὴν ἐν τοῖς ὅλοις κοσμούμενος, πλὴν εἴ που κατά τινα μόρια ἐκφαινόμενος· ἔνθα δὴ καὶ εἰώθασι λέγειν Τυφώνια πνεύματα, ἢ σκηπτοὺς, ἢ κεραυνοὺς Τυφωνίους. — Τὸ δὲ πολυπλοκώτερον οὐκ ἐπ᾽ αὐτοῦ τοῦ θεοῦ δεῖ ἀκούειν, ἀλλ᾽ ἐφ᾽ οὗ προστατεῖ, ὡς πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως καὶ πολυπλόκως κινουμένου τῇ οἰκείᾳ φύσει. εἰώθασι δὲ οἱ μῦθοι τὰ τῶν προνοουμένων πάθη ἐπ᾽ αὐτὰ τὰ προνοοῦντα ἀναπέμπειν. Scholiaſtes ad h. l. Τυφών. Γῆς καὶ Ταρτάρου υἱὸς, γεννηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, εἶδος ἔχων συμμιγὲς ἀνδρὸς καὶ θηρίων. quod, ut ſolet, deſcripſit ex *Apollodoro* I. 6. p. 6. ubi eodem errore ἐν Σικελίᾳ pro ἐν Κιλικίᾳ ante praeſtantiſſimi *Heynii* Editionem legebatur. Sed θηρίων pro θηρίου *Apollodoro* reddendum e Scholiaſte. Typhonis enim corpus ex pluribus feris conflatum

erat.

Digitized by Google

Τωθάζων [26]. χλευάζων, σκώπτων, διασύρων.

Ὑη-

erat. Ad turbines ex vaporibus ortos fabulam retulerunt *Suidas* v. Τυφὰν, & *Etymol. M.* p. 772. 34. Τυφών. οὐχ ἡ φλὸξ ἐκ τοῦ ἀέρος, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως συστροφὴ ἀπὸ τοῦ ἐκπυρωθῆναι, ὡς Πλάτων ἐν Φαίδρῳ. male *Etymol.* ἐν Φαίδωνι. *Platonis* locum adumbrarunt *Philo* T. I. p. 667. & *Themiſt.* Or. XV. p. 186. D. ſed aperte imitatus eſt *Damaſcius* apud *Phot.* p. 1027. καὶ πολλαχῆ διῳκίσθησαν ὑπὸ τῶν Τυφωνείων τῷ ὄντι καὶ ἄλλως γηγενῶν παθημάτων· ὄντων γε οὐ κατὰ τὸν Τυφῶνα μόνον, ἀλλ' ἔτι οἶμαι καὶ τούτου πολυπλοκωτέρων. Ex *Timaeo* gloſſam ſumſerunt *Photius* Lex. MS. & *Suidas.*

26. Τωθάζων.] Hipp. Maj. p. 99. C. ταύτην γε τὴν ἀπόκρισιν οὐ μόνον οὐκ ἀποδέξεται, ἀλλὰ πάνυ με καὶ τωθάσεται. Polit. V. p. 466. C. τῷ ὄντι τωθαζόμενος δώσεις δίκην. Ad utrumque locum vide Scholiaſten. *Herodot.* II. 60. αἱ δὲ τωθάζουσι, βοῶσαι τὰς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ γυναῖκας. *Alexander Aetolus* apud *Gellium* XV. 20. καὶ τωθάζειν οὐδὲ παρ' οἶνον Μεμαθηκώς. *Numenius* apud *Euſeb.* P. E. XIV. p. 736. τὰ ἐγκλήματα παρέλυεν οὐκ ἄνευ τωθασμῶν τινων. Τωθεία, quod in Lexicis deſideratur, habet *Dionyſ. Alexandr.* apud eundem XIV. p. 782. Male *Olearius* in *Philoſtrat.* de V. S. I. 22. p. 526. reliquit, μάλα ἀστείως ἀπετώθασεν. Scribendum erat, ἐπετώθασεν· ut poſt in Codice Regio ſcriptum vidi. Auctor Axiochi p. 729. A. διαχλευάζων τοὺς μορμολυττομένους τὸν θάνατον, καὶ πρᾴως ἐπιτωθάζων. *Ariſtaenet.* Lib. II. Ep. 6. καὶ ἀλαζονευόμενος τὼ χεῖρε σοβεῖς, καὶ χαίρων ἐπιτωθάζεις ἐμέ. Vide *Berglerum* ad *Alciphr.* II. 4. p. 248. & *Pierſon.* ad *Moerid.* p. 366. Verbum ἐπιτωθάζειν eximendum eſt *Alexandro* in Rhetor. *Aldinis* p. 631. βωμοὶ δὲ ᾑμάττοντο, ἦγε δὲ πανήγυριν ὁ σύμπας οἶκος. δαίμων δὲ ἔοικεν ἐπετώθασε τοῖς γενομένοις. Legendum: δαίμων δὲ ἔοικεν ἐπικωμάσαι τοῖς γενομένοις. Nam expreſſit *Euripidem* Phoeniſſ. 355. Εἴτε τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε δώμασιν Οἰδιπόδα.

1. Ὑη-

Υ.

Ὑηνεῖς [1]. ὑεικόν τι ϗ ζωῶδες ποιεῖς.

Ὑμνοῦσι [2] λέγεται ϗ ἐξ ὀρθῆς λέξεως, ϗ κατ' εὐφημισ-

1. Ὑηνεῖς.] Theaet. p. 124. E. ὗς δὲ ϗ κυνοκεφάλους λέγων, οὐ μόνον αὐτὸς ὑηνεῖς, ἀλλὰ ϗ τοὺς ἀκούοντας τοῦτο δρᾶν εἰς τὰ συγγράμματά μου ἀναπείθεις. quem locum laudat *Suidas* v. Ὑηνεῖς. Idem tamen v. Συηνία, cum *Etymol. M.* p. 733. 30. in *Platone* legit συηνεῖς. Legg. VII. p. 640. C. ϗ ἔδοξέ μοι τοῦτο οὐκ ἀνθρώπινον, ἀλλὰ ὑηνῶν τινῶν εἶναι μᾶλλον θρεμμάτων. ubi MSS. Leidenſ. & alius apud *H. Stephan* habent ὑεινῶν. Sed Scholiaſtes ad illum locum, & *Suidas* v. Ὑεικὸν tenent ὑηνῶν. Polit. VII. p. 498. A. ϗ ἀμαθαίνουσά που ἁλισκομένη μὴ ἀγανακτῇ, ἀλλ' εὐχερῶς ὥσπερ θηρίον ὕειον ἐν ἀμαθίᾳ μολύνηται. *Epicharmus* apud *Athen.* II. p. 36. D. ἐκ κώμου δ' ἐγένετο συανία. Sic *Caſaubonus* pro θυανία bene ſcribit ex *Heſychio*: Συανία. λοιδορία ϗ ἡ διὰ χειρὸς μάχη. *Damaſcius* apud *Phot.* p. 1059. οὐ γὰρ ἄν ποτε ἑκὼν ἀνεχόμην τῆς αὐτοῦ ὑηνείας. p. 1067. ἐν πάσῃ ὑηνείᾳ καλινδούμενος. Poſteriorem *Damaſcii* locum attulit *Suidas* v. Ὑηνεία. quod *Kuſterum* latuit. Vide Scholiaſt. ad *Ariſtoph.* Equit. 982. & ad Pac. 927. *Photius* Lex. MS. Ὑηνία. σκαιότης ϗ ἀμαθία. οὕτως Καλλίας. Idem: Σῦς, τοὺς Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλεγον, ϗ τοὺς Παναιτίου, ϗ Μέμνονος, εἰς ὑηνίαν κωμῳδοῦντες. Reſpexit *Photius Ariſtophan.* Nub. v. 997. Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις. ubi frigido joco luditur in ſimilitudine vocum ὑσὶν, ab ὗς, & υἱέσιν, ab υἱεύς. quod interpretes non ſatis cepiſſe videntur. *Timaei* gloſſam, praeter *Suidam*, Scholiaſtes ad Theaet. deſcripſit, in quo MSS. fluctuant inter ὑεικὸν, ὑϊκὸν, & ὕειον. Formam ὑϊκὸν praefert *Valckenarius* ad *Xenophont.* Memorab. I. 2. p. 240.

2. Ὑμνοῦσι.] Ὑμνεῖν generatim eſt *dicere*, *narrare*, *referre*, atque adeo de re-

Digitized by Google

μισμὸν, ἀντὶ τοῦ, ἐπαιτιῶνται τὸ γῆρας, ὡς ἐν α΄ Πολιτικῶν.

Ὑπάγειν 3. εἰς δίκην ἐνάγειν.

Ὑπ

rebus non laudandis dicitur, ut Latina *celebrare* & *praedicare*. Vide *Euſtathium* ad Il. z. p. 634. & ad *Dionyſ.* Perieg. v. 1185. *H. Stephanum* in *Aeſchyli* Schol. p. 683. & *Ez. Spanhem.* ad *Julian.* Or. I. p. 10. Locus, quem *Timaeus* reſpicit, eſt Polit. I. p. 410. D. ἔνιοι δὲ καὶ τὰς τῶν οἰκείων προπηλακίσεις τοῦ γήρως ὀδύρονται· καὶ ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον. ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν οὗτοι οὐ τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι. ubi vide Scholiaſten. Eodem *Platonis* loco uſi ſunt *Suidas* in v. & *Etymol. M.* p. 777. 14. Polit. VIII. p. 494. A. ὅσα καὶ οἷα φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες περὶ τῶν τοιούτων ὑμνεῖν. Critia p. 563. D. τὰ δὲ περὶ αὐτὸν ὄρη τότε ὑμνεῖτο πλῆθος καὶ μέγεθος καὶ κάλλος παρὰ πάντα τὰ νῦν ὄντα γεγονέναι. ubi Scholiaſtes idem Scholion apponit, quod ad locum, ex Polit. VIII. modo allatum, appoſuerat: Ὑμνεῖ. ὀδύρεται νῦν. σημαίνει δὲ καὶ μέμφεται καὶ λοιδορεῖ, κατ᾽ εὐφημισμόν. Igitur ex Scholiaſtae mente ſic capiendum: *Montes, qui circa ſunt, cum lamentatione teſtantur, copiam*, &c. Sed hoc durum eſt ſenſui meo. Simplicius fuerit legere: τὰ δὲ περὶ αὐτὸν ὄρη τότε ὑμνεῖται τὸ πλ. & intelligere, *Montes dicuntur* &c. Legg. IX. p. 659. A. οὐδὲν δεῖ τὸν ἐπὶ τούτῳ νόμον ὑμνεῖν. Epiſt. VII. p. 715. F. καὶ τὸ μὲν αἰσχρὸν καὶ ἀνόσιον οὔτε παρίεμαι ἔγωγε, οὔτε τι λέγω· πολλοῖς γὰρ καὶ ἄλλοις ὑμνεῖν ταῦτα ἐπιμελές. *Xenophon* Memorab. IV. 2. p. 182. τὰ δὲ Παλαμήδους οὐκ ἀκήκοας πάθη; τοῦτον γὰρ δὴ πάντες ὑμνοῦσιν, &c. *Dio Chryſoſt.* Or. XXXII. p. 368. A. Ὁμήρου τε καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν ὑμνούντων ἐπὶ τὸν ὄχλον, ὡς χαλεπόν τε καὶ ἀπειθῆ, καὶ πρὸς ὕβριν ἕτοιμον. *Ariſtides* Tom. I. p. 259. ἃ δὲ νῦν ὁρᾶν τε καὶ ὑμνεῖν ὁ δαίμων παρέδωκε, τίς θρῆνος Ἀργεῖος, τίνες Αἰγυπτίων ἢ Φρυγῶν ᾠδοὶ συμμετρήσονται. Scriptor incertus apud *Suidam* v. Θῶπα. καὶ τοῦτον θῶπα ἰσχυρὸν ὑμνοῦσι.

3. Ὑπάγειν] Apolog. p. 365. C. καὶ ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ὑπάγειν τῶν ῥητόρων,

καὶ

Ὑπ' αὐγάς [4]. ὑπὸ τ̀ ὄρθρον, ἢ ὑπὸ τ̀ πεφωτισμένον ἀέρα.

Ὑπερ-

καὶ ὑμῶν κελευόντων καὶ βουλόντων. *Dio Caſſ.* Lib. XL. p. 256. ὑπαχθεὶς δὲ ἐπὶ ἐκείνῳ (ἐγκλήματι) ἑάλω. *Maxim. Tyr.* Diſſ. XVIII. p. 219. Εἰ καὶ οἱ παῖδες νόμους πρὸς ἀλλήλους θέμενοι, — ὑπάγοιεν ἄνδρα κατὰ τοὺς αὐτῶν νόμους. ubi vide *Jo. Daviſium. Liban.* Opp. T. I. p. 882. καὶ ὁ ῥήτωρ ὑπάγεται τῷ νόμῳ. *Heſychius*: Ὑπάγων. ὑπὸ δίκην ἄγων. Multo frequentior eſt plena locutio, εἰς δίκην ὑπάγειν. Ex *Timaeo* caſtigabis *Suidam*, ubi ſic editur: Ὑπάγειν ἐς δίκην. τὸ ἄγειν. niſi forte alium Lexicographum ſecutus ſit. Addit enim: καὶ Θουκυδίδης, καὶ ἄλλοι.

4. Ὑπ' αὐγάς.] Elegans loquendi formula, ἰδεῖν τι ὑπ' αὐγάς, ducta ab emptoribus, latens panni vitium *ad ſolem* explorantibus: cui *Erneſtus* Clav. *Cic.* bene comparat εἰλικρινής, ſive quod, ad εἵλην ſpectatum, purum reperitur. Vide viros doctos ad *Longin.* ſect. 3. p. 16. *Plato* Phaedr. p. 353. E. ταῦτα δὲ ὑπ' αὐγὰς μᾶλλον ἴδωμεν, τίνα καὶ ποτ' ἔχει τὴν τῆς τέχνης δύναμιν. ubi *Hermias* Scholiis MSS. τὸ δὲ ὑπ' αὐγὰς ἴδωμεν, λέγει τὸ, ἀνασκοπήσωμεν, τίνα ἔχει τὴν δύναμιν. Paulo poſt; ὑπ' αὐγὰς σκεπτέα. *Ariſtophan.* Thesmoph. v. 507. Ὡς ἡ γυνὴ δεικνῦσα τ' ἀνδρὶ τοὔγκυκλον Ὑπ' αὐγὰς, οἷόν ἐστιν. &c. ubi pluſcula dedit *L. Kuſterus. Plutarch.* Sympoſ. L. I. 5. p. 623. C. εἰ βούλοιο καθορᾶν ὑπ' αὐγὰς διαπτύξας τὸν ἔρωτα, καὶ καταμανθάνειν. Idem de Ira coh. p. 462. D. ἀλλ' ὑπ' αὐγὰς θεῶ, καὶ πολύ σοι βέλτιον φανεῖται. *Ovidius* Art. Am. I. 247. *Luce Deas coeloque Paris ſpectavit aperto.* A *Timaeo* gloſſam ſumſit *Suidas.* Haec ſcripſeram, cum *Hemſterhuſius* ſuam de hoc loquendi genere animadverſionem, tali dignam ingenio, mecum communicabat. „ Duplex interpretatio „ *Timaei*, quarum prior „ nihil ad *Platonem*: eſt „ enim *ſummo diluculo*, „ *ſub initio lucis*, ut *Pal-* „ *ladius*, vel, *ſub ortum* „ *ferme lucis*, ut *Livius*: „ ἅμα αὐγῇ ἀρχομένης ἕω *Po-lyaen.*

„ *lyaen.* VIII, 23, 2. Al-
„ tera poteſtate varie ſu-
„ mitur: apud *Clem. Alex.*
„ Paed. III. p. 264, 12.
„ ὁ ὑπὸ τὰς αὐγὰς τ ἄνδρα
„ ἐστρέμμενος eſt *in propa-*
„ *tulo, palam ante oculos*
„ *omnium*, habetque op-
„ poſitum νύκτωρ. Uſitata
„ locutio ὑπ' αὐγὰς ἄγειν,
„ *in apertam lucem pro-*
„ *ferre. Aelian.* de Anim.
„ p. 973. *Liban.* T. II.
„ p. 80. D. ἀναδεικνύειν ὑπ'
„ αὐγὰς τ θεῦ τὸ τίμημα
„ *Clem. Alex.* p. 291,
„ 16. Tum frequens di-
„ verſo parumper ſignifi-
„ candi flexu, ὑπ' αὐγὰς
„ σκέπτεσθαι, θεᾶσθαι, θεωρεῖν,
„ *ad ſolem in plena luce*
„ *aliquid adtentis oculis*
„ *inſpectare*, atque adeo
„ *diligenter examinare.*
„ Cleomenes τεθειμένος ὑπ'
„ αὐγὰς αὐτῶν τὰ πράγματα·
„ *Polyb.* V. p. 531. τ
„ συμβεβιωκότων κ τεθειμένων
„ ὑπ' αὐγὰς αὐτῦ τὴν φύσιν·
„ X. p. 803. Ita legen-
„ dum ex Codd Reg. &
„ *Reineſ.* apud *Jamblich.*
„ in Protr. p. 51. εἰ θεω-
„ ρήσειεν· ὑπ' αὐγὰς τ ἀνθρώ-
„ πειον βίον· quod jam *Tol-*
„ *lius* viderat ad *Longi-*
„ *num.* Corruptius extat
„ in Ejusdem Epiſtola,
„ cujus partem ſervavit
„ *Stob.* p. 41. ubi verba
„ luxata hunc in mo-
„ dum eſſe refingenda pu-
„ to: τὴν ἡγεμονεῦσαν τ ἀρε-
„ τῶν φρόνησιν, καὶ χρωμένην
„ αὐταῖς ὅλαις, καθάπερ ὄμμα
„ νοερὸν, τάξεις τε καὶ μέτρα
„ αὐτῶν καὶ τὴν εὐκαιρότητα εὖ
„ διακοσμοῦσαν ἐπιδεικνύειν δεῖ
„ ἄγοντα ὑπ' αὐγὰς ἐν τῷ παρ-
„ όντι. Proxime *Longin.*
„ περὶ Ὕψ. p. 14. κἂν ἑκά-
„ στον αὐτῶν πρὸς αὐγὰς ἀνα-
„ σκοπῇς. quod proprie, *ſi*
„ *ſingula velut ad ſolis*
„ *radios oppoſita expendas*
„ *& ſuſpictas*: ἀνασκοπεῖν
„ enim, ut ἀναθεωρεῖν &
„ ἀναθρεῖν, vim habet; *ſu-*
„ *ſpicere* Latinis, etiam
„ in exploranda purpurae
„ bonitate: quare Augu-
„ ſto emtae purpurae ob-
„ ſcuritatem conqueren-
„ ti reſpondit venditor,
„ *Erige altius & ſuſpice*,
„ teſte *Macrob.* Saturn.
„ II, 4. purpura *ſuſpe-*
„ *ctu refulgens* apud *Plin.*
„ H. N. IX. 38. Vide
„ *Poll.* I, 49. Medici
„ certe diſtinguunt ὑπ'
„ αὐγὴν & πρὸς αὐγὴν, ut
„ oſtendit *Hippocr.* κατ'
„ Ἰητρ. ubi interprete *Ga-*
„ *leno* T. XII. p. 19. 20.
„ hoc vocat, ὅταν πρὸς ταύ-
„ την ἐστραμμένον ᾖ τὸ χειριζό-
„ μενον ἢ κατανοούμενον· illud
„ τὸ βραχὺ παρεγκεκλιμένον".

Ὑπερτερία [5]. τὸ τῆς ἁμάξης πῆγμα.

Ὑποκορίζεσθαι [6], πρὸς κόρην ἢ κόρον λέγειν ἀποσμικρῦντα, οἷον ἱππάριον, πατρίδιον.

Φα-

5. Ὑπερτερία.] Theaet. p. 141. F. τροχοὶ, ἄξων, ὑπερτερία, ἄντυγες, ζυγός. Vulgata exemplaria habent ὑπερτήρεια. Sed recte ὑπερτερία e fuga retraxit *Kuhnius* ad *Polluc.* I. 253. Vide *Heſych.* v. Ἁμαξίποδες, & *Euſtath.* ad Od. Z. p. 1550. A *Timaeo* gloſſam mutuatus eſt *Suidas*.

6. Ὑποκορίζεσθαι.] Polit. III. p. 438. B. οὐκ ἣν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν. V. p. 466. E. ἢ ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τι καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα. Ad utrumque locum videnda Scholia. Ex poſteriore loco, *Mercero* etiam monente, multa ſumſit *Ariſtaenet.* L. I. Ep. 18. p. 126. Polit. VIII. p. 498. C. ἐγκωμιάζοντες καὶ ὑποκοριζόμενοι, ὕβριν μὲν, παίδευσιν καλοῦντες, ἀναρχίαν δὲ, ἐλευθερίαν. Ὑποκορισμοῦ hanc definitionem dedit *Ariſtoteles* Rhetor. III. p. 569. ἔστι δὲ ὁ ὑποκορισμὸς, ὃς ἔλαττον ποιεῖ, καὶ τὸ κακὸν, καὶ τὸ ἀγαθόν. quam, vereor, ut recte ceperit Cl. *Erneſtus* ad *Xenophont.* Memorab. II. 1. p. 64. Duplex eſt ὑποκορισμὸς, alter in verbis, alter in ſententia magis, quam in verbis. Qui in verbis eſt, & bonam & malam rem minuit. Bonae rei diminutio eſt, κόρη, κορίσκη· malae, πόρνη, πορνίδιον. De hac ſola loqui *Ariſtotelem*, exempla, quae ſubjecit, oſtendunt. At ὑποκορισμὸς, qui in ſententia eſt, nunquam *rem bonam*, ſemper *malam*, minuit, ut cum πόρνην dicas ἑταίραν· δουλείαν, φιλίαν. Belle & feſtive *Cicero* Pompeji *fugam*, *peregrinationem* vocavit. At abſurdus ſit, qui *hominem frugi*, ut hoc utar, ὑποκοριστικῶς *hominem nequam* dicat. Sic per ironiam, non per ὑποκορισμὸν, loquimur. Huic quidem ſententiae *Xenophon* l. c. videtur adverſari. Sed ejus locus & mihi, & *Valckenario*, & *Toupio* de mendo ſuſpectus eſt: quorum conjecturas recenſet *Erneſtus* l. c. Satis multa de ὑποκορισμοῦ definitione. *Moe-*

ris

Digitized by Google

Φ.

Φαληρικόν[1]. ἱππόδρομον Ἀθήνησιν.

Φάναι[2]. ἐν αὐτῷ ὑπολαμβάνειν. τὸ δὲ λέγειν, ἑτέρῳ δηλοῦν.

Φαί-

ris p. 380. Ὑποκορίζεσθαι. Ἀττικῶς. ἐπικορίζεσθαι. Ἑλληνικῶς. Scribendum, ni fallor: Ὑποκορίζεσθαι, Ἀττικῶς. ὑποκορίζειν, Ἑλληνικῶς. Monere voluit, Atticos hujus verbi forma Media uſos eſſe, recentiores Graecos Activa. *Damaſcius* apud *Phot.* p. 1044. Βάβιον καὶ παιδίον ἀνεκάλει, ὑποκορίζουσα τὴν φωνήν. Recentiores etiam huic verbo *fingendi* & *ſimulandi* poteſtatem, veteribus, ut puto, incognitam, tribuerunt. Scriptor incertus apud *Suid.* v. Ὑποκεκορισμένη· Ὁ δὲ κεκορισμένῃ καὶ ἀπατηλῇ ἐχρήσατο πρεσβείᾳ. *Euſebius* de Vita Conſtant. I. 50. p. 356. τὰ μὲν πρῶτα φιλίαν ὑποκοριζόμενος, δόλῳ καὶ ἀπάτῃ πάντ' ἔπραττεν. II. 15. p. 370. ταῖς μὲν οὖν συνθήκαις προθύμως ὑπακούειν ὁ δηλωθεὶς ὑπεκορίζετο. *Euſebii* locis eandem notionem ante nos declaravit *Jac. Billius* Locut. Graec. p. 666.

1. Φαληρικόν.] Sympoſ. p. 315. init. καὶ γὰρ ἐτύγχανον πρώην εἰς ἄστυ οἴκοθεν ἀνιὼν Φαληρόθεν: ubi vide Scholiaſten.

2. Φάναι.] Cod. MS. Φάναι, ἐν αὐτῷ ὑπολαμβάνειν, τὸ δὲ λέγειν ἕτερον δηλοῖ. Sinceram ſcripturam ex *Suida* revocavimus: etſi ibi male diſtinguitur: Φάναι ἐν αὐτῷ. ὑπολαμβάνειν &c. Phaedr. p. 355. F. ἀλλὰ τὸ μὲν δειλὸν μὴ ὑπὸ μόνου φάναι τοῦ ἀνδρικοῦ συγκεκόφθαι. Phaedon. p. 392. C. Οὐκ ἄρα ἡμῖν οὐδαμῇ καλῶς ἔχει ψυχὴν ἁρμονίαν τινὰ φάναι εἶναι. & ſic centies alibi. Aliquando hoc verbum otioſum eſſe putabat *Guil. Budaeus* Comment. L. Gr. p. 395. ex. gr. Sympoſ. p. 316. C. οὕτω χρὴ ποιεῖν, εἰ σοὶ δοκεῖ, ἔφη φάναι τὸν Ἀγάθωνα. Paulo ante: Καὶ ὅς, ἔφη εἰπεῖν,

Φαρμακεία [3]. κρήνη, ἐξ ἧς οἱ πίνοντες ἀπέθνησκον. ἔνιοι δὲ, τόπον, εἰς ὃν ἀπάγονται ἐπὶ κόλασιν οἱ ἐπὶ Φαρμακείᾳ ἁλόντες.

Φαῦλον [4]. ἁπλοῦν, ῥᾴδιον, εὐτελές.

Φιλ-

πεῖν, Μηδαμῶς· ἀλλ' ἔατε αὐτόν. Eraſt. p. 4. init. Ὁ δ' εἶπε, ποῖον, ἔφη, μέγα καὶ καλόν; At illa loca rectius explicuit *H. Stephan.* Append. de Dialect. p. 69.

3. Φαρμακεία.] Phaedr. p. 337. G. οὐκ ἐνθένδε μέντοι ποθὲν ἀπὸ τοῦ Ἰλισοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι; & mox: εἶτα σοφιζόμενος φαίην αὐτὴν πνεῦμα Βορέου κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν σὺν Φαρμακείᾳ παίζουσαν ὦσαι· καὶ οὕτω δὴ τελευτήσασαν, λεχθῆναι ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀνάρπαστον γεγονέναι. quam fabulam ſic explicat *Hermias* Scholiis MSS. Ἐρεχθέως μὲν γενέσθαι Ὠρείθυιαν θυγατέρα, ἱέρειαν δὲ αὐτὴν γενέσθαι τοῦ Βορέου· εἶναι γὰρ ἑκάστου τῶν πνευμάτων ἔφορον θεὸν, ὃν ἡ τελεστικὴ θεραπεύει. Ταύτην οὖν τὴν Ὠρείθυιαν ἔχειν τὴν εὐμένειαν τοῦ θεοῦ οὕτως ἄγαν, ὥστε αὐτὸν ἐπὶ εὐετηρίαν τῆς χώρας πνεῖν, καὶ μέντοι καὶ ναυμαχοῦσιν τοῖς Ἀθηναίοις συμβάλλεσθαι (l. συλλαβέσθαι, & v. *Herodot.* VII. 189.) λέγεται. ἐνθουσιάσασαν οὖν αὐτὴν καὶ κατασχεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ οἰκείου θεοῦ τοῦ Βορέου, καὶ μηκέτι ὡς ἄνθρωπον ἐνεργοῦσαν, (οὐκέτι γὰρ κατὰ τὴν ἑαυτῶν ἰδιότητα τὰ ζῶα ἐνεργεῖ καταλαμφθέντα τοῖς ὑπερτέροις αἰτίοις) καὶ ἐν τῇ κατοκωχῇ τελευτήσασαν λεχθῆναι οὕτω αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἡρπάσθαι. Alii, quos memorat *Kuſterus* ad *Jamblich.* de V.P. 34. p. 195. fabulam aliter narrant. *Platonem* ſequitur *Apollon. Rhod.* I. 212. ubi *Choerilus* apud Scholiaſten, ἁρπασθῆναι φησὶν αὐτὴν (Ὠρείθυιαν) ἄνθη ἀμέλγουσαν ὑπὸ τὰς τοῦ Κηφισοῦ πηγάς. Horum igitur fontium aliquis Φαρμακείας nomen habuit: de quo nihil alibi me legiſſe recordor.

4. Φαῦλον.] Vox tritiſſima *Platoni*. De multis pauca loca, ubi Attice pro *ſimplici*, *mediocri*, *facili* ſumitur, hic ponamus. Phileb. p. 75. E. Οὐκ εἰς φαῦλόν γε ἐρώτημα — ἡμᾶς ἐμβέβληκε. Ione p. 144. F. ὡς φαῦλον καὶ ἰδιωτικόν ἐστι, καὶ παντὸς ἀνδρὸς γνῶναι. Gorgia p. 296. A. ἀγαπῶσι γὰρ αὐτοὶ ἂν τὸ ἴσον

ἔχω-

Φελλία [5]. χωρία λεπτόγεια.

Φη-

ἔχουσι, φαυλότεροι ὄντες. ubi *Olympiodorus* Commentario MS. φαυλότεροι, οὐ κάκιστοι, ἀλλ' ἀσθενέστεροι. ibid. p. 311. G. εἰσαχθεὶς εἰς δικαστήριον ὑπὸ πάνυ ἴσως μοχθηροῦ ἀνθρώπου καὶ φαύλου. ubi rurſus *Olympiodorus*: Φαύλου, ἀντὶ τοῦ, εὐτελοῦς. νῦν γὰρ οὐ σημαίνει τὸ κακοῦ· ἤδη γὰρ εἶπε μοχθηροῦ. Alcib. I. p. 85. F. καὶ τίς ἦν φαῦλος ὁ τοῦτο ἀναθεὶς εἰς τὸν ἐν Πυθοῖ νεών. ubi idem *Olympiodorus*: Φαῦλος ἐνταῦθα οὐχ ὁ μοχθηρὸς τὸν τρόπον, ἀλλ' ὁ εὐτελὴς, τουτέστιν, εὐτελὴς ἦν ἄνθρωπος εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, ὁ ἀναθεὶς τοῦτο εἰς τὸν ναὸν τοῦ μαντῴου Θεοῦ. ἦν δὲ Χίλων ὁ Λακεδαιμόνιος. Apolog. p. 369. A. ἆρα φαύλη ἂν εἴη ἡ ἀποδημία; Vertit *Cicero* Tuſc. Diſp. I. 41. *Haec peregrinatio mediocris vobis videri poteſt?* Polit. IV. p. 446. F. Καὶ φαῦλόν γε ἴσως αὐτοῖς προστάξομεν. Καὶ τούτου γε, ἦν δ' ἐγὼ, ἔτι φαυλότερον τόδε. quem locum laudat *Suidas* in v. & *Etymol. M.* p. 789. 44. Cratyl. p. 260. D. Κινδυνεύει ἄρα εἶναι οὐ φαῦλον ἡ τοῦ ὀνόματος θέσις, οὐδὲ φαύλων ἀνδρῶν, οὐδὲ τῶν ἐπιτυχόντων. *Diogen. Laërt.* III. 63. χρῆται δὲ ὁ Πλάτων ἐνίοτε τῷ φαύλῳ καὶ ἐπὶ τοῦ καλοῦ. ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ. ubi vide *Menagium*. *Clemens Alexandr.* Strom. L. V. p. 659. laudans *Sophoclis* jambos: Σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεὶ, Σκαιοῖς δὲ φαῦλον. ſtatim explicandi cauſſa ſubjungit: τὸ φαῦλον ἐπὶ τοῦ ἁπλοῦ τάσσων. *Phrynichus* MS. Φαῦλα. τὰ ἁπλᾶ καὶ μηδεμίαν ἔχοντα ποικιλίαν. Lexicon Sangerm. MS. Φαῦλον Πλάτωνι καὶ ἄλλοις Ἀττικοῖς σημαίνει τὸ ἁπλοῦν καὶ ῥᾴδιον. Lexicon Rhetor. MS. φαῦλον. τὸ Φαῦλον σημαίνει δίχα· ἐπί τε προσώπου καὶ πράγματος τὸ κακόν. τὸ μικρὸν, καὶ τὸ εὐκαταφρόνητον. καὶ τὸ ἀσθενές. καὶ τὸ ἄδοξον. καὶ τὸ ἀνόητον. καὶ τὸ ἁπλοῦν. καὶ τὸ ταπεινόν. καὶ ἐπὶ τοῦ πένητος. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου τῷ σπουδαίῳ, καὶ ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς. Scholiaſtes *Platonis* etiam non uno loco hanc vocis vim explanavit. Adde *Euſtath.* ad Il. Ω. p. 1350.

5. Φελλία.] Critia p. 560. D. τότε δὲ ἀκέραιος οὖσα, τά τε ὄρη γηλόφους ὑψηλοὺς εἶχε, καὶ τὰ Φελλέως νῦν ὀνομασθέντα πεδία πλήρη γῆς πιείρας ἐκέκτητο, &c. ubi Scholiaſtes: Φελλεὺς, τόπος σκληρὸς πόσως καὶ πετρώδης, συνεγ-

γὺς

γῆς δέ. οἱ δὲ, τὴν ἐξ ἐπιπολῆς πετρώδη. ubi ſcribendum: δυσεργὴς δέ. Φίλλος vel Φέλλος, ſi primam vocis vim ſpectes, eſt *lapis*, *calculus durus*: pro quo Macedones πέλα vel πέλλα dicebant. Vide *Heſych.* v. Πέλλα, & ibi *Hemſterbuſium*. Hanc proprietatem ſecutus *Aelianus* Epiſt. 2. ſcripſit: Ἡμέρων ὁ μαλακὸς φελλέᾳ ἐπέκοψε τὸ σκέλος. A φέλλος natae formae, φελλεὺς, ſcilicet τόπος, φελλὶς, ſcil. γῆ, φελλέα & φελλία, ſcil. πεδία, de *agro lapidoſo* dicuntur. *Xenophon* Cyneg. p. 981. B. ὅταν τοὺς λίθους, τὰ ὄρη, τὰ φελλία, τὰ δασέα ἀποχωρῶσι. *Iſaeus* de Ciron. hered. p. 73. φελλέα δὲ χωρία ἄττα ἐκείνῳ δέδωκε. Ita locum ex *Harpocratione* v. Φελλέα, *Weſſelingius* Obſerv. I. 2. reſtituit. *Alciphron* Lib. III. Ep. 21. τὴν καλλίστην τῶν αἰγῶν ἐκ τῆς φελλέως ἁρπάσας οἴχεται. Ibid. Ep. 70. καὶ ἔδει πάντως ἢ ἀρξεῖν, ἢ φελλέα ἐκκαθαίρειν. ubi Cod. Reg. accentu retracto, φέλλεα. Collectiva forma, φελλεὼν, eſt apud *Arrianum* de Venat. p. 210. οἷα τὰ τραχέα, καὶ οἱ φελλεῶνες, καὶ τὰ σιμὰ, καὶ τὰ ἀνώμαλα. Lexicon Rhet. MS. Φέλλεα. τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία. Lege. Φελλία, ut eſt in ceteris Grammaticis. Aliud Lexicon Biblioth. *Coiſlin.* p. 602. Φαλεύς. τὸ δυσεργὲς χωρίον. Sed φελλεὺς ſcribendum cum *Hemſterbuſio*. Vide *Pollucem* I. 227. & ibi interpretes. Proprie mons quidam Atticae ab ingenio terrae Φελλέως nomen invenit. Optime *Stephanus Byzant.* Φελλεὺς, ὄρος τῆς Ἀττικῆς, τάχα δ᾽ οὐ μόνης τῆς Ἀττικῆς, ἀλλὰ παντὸς τοῦ τόπου ἔχοντος ἐπιπολῆς μὲν πέτρας, ὑπὲρ (ὑπὸ l. *Santen.*) ταύτης δὲ γῆν λιπαρὰν καὶ πρὸς ἐλαιοφυτείαν. Quem locum cur *Holſtenius* e *Platone* effictum dicat, neſcio. Adde *Ariſtophan.* Nub. v. 71. Acharn. v. 272. & ad utrumque locum Scholia. Ceterum ab eadem origine manarunt πεδία ἀφελῆ apud *Ariſtophan.* Equit. v. 524. quae veterum Grammaticorum ingenia vehementer torſerunt. Veram explicationem ſibi reperiſſe viſus eſt *Dan. Heinſius* ad *Horat.* I. Serm. 10. 50. Sed facile apparet, eum non plus, quam Grammaticos, ſapuiſſe. Ἀφελῆ πεδία ſunt *campi ſine* φελλοῖς vel φέλλοις, *ſine lapidibus*, *ſine collibus ſaxoſis*, *aequales*, *patentes*.

6. Φε-

Digitized by Google

Φηγοί [6]. σπέρματος εἶδος.
Φθόη [7]. φθίσις ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς.
Φλαῦρον [8]. πονηρόν.

Φορ-

6. Φηγοί.] Polit. II. p. 427. E. καὶ μύρτα, καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ, μετρίως ὑποπίνοντες. quo loco utitur *Athenaeus* Lib. IV. p. 138. A. *Apollon. Rhod.* IV. 264. Ἀρκάδες, οἱ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται Ζώειν φηγὸν ἔδοντες ἐν οὔρεσιν. cum quo loco comparandus *Pauſanias* Arcad. cap. 1. *Dio Chryſoſt.* Or. VI. p. 98. B. κρίθαι, καὶ ὄροβοι, τὰ εὐτελέστατα τῶν ὀσπρείων, καὶ φηγὸς ὑπὸ τῇ τέφρᾳ. *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXVII. p. 327. Ἦσαν δέ που κατὰ τὸν ἐπὶ Κρόνου βίον αἱ τροφαὶ τοῖς ἀνθρώποις φηγοὶ καὶ ὄχναι. Diſſ. XXIX. p. 351. *Iſ. Caſaubon.* in *Athen.* II. 13. p. 109.

7. Φθόη.] Legg. XI. p. 676. D. ἐάν τις ἀνδράποδον ἀποδῶται κάμνον φθόῃ, ἢ λιθιῶν, ἢ στραγγουριῶν. *Lucian.* Contempl. p. 513. ἄγγελοι δὲ (θανάτου) καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοί, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι. *Ariſtides* Tom. I. p. 312. *Philoſtrat.* V. A. Lib. I. p. 7. aliique ſcriptores Attici ſaepe.

Phrynichus MS. Φθόη. ἡ φθίσις, ἡ ἐν σώματι γινομένη. *P. Petit.* in *Aretaeum* p. 178. Vetuſtius, & magis Atticum eſt φθόη, quam φθίσις. Vide *Harpocration.* in v. & *Moerid.* p. 399. *Suidas Timaei* gloſſam aliquot verbis auxit: Φθόη. φθίσις, ἢ ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς. Ceterum *Toupius* Emend. in *Suid.* T. III. p. 291. *Timaeum* & *Suidam* in verbis, ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς, putat reſpexiſſe *Polybium* II. p. 215. quod vix credibile videtur.

8. Φλαῦρον.] Menon. p. 21. E. εἴτε τι ἀγαθὸν ἔχει ἐν ἑαυτῷ, εἴτε φλαῦρον. Minoë p. 47. fin. ἐν οἷς αὐτοῖς ἔνεστι καὶ τὸ ἀγαθὸν, καὶ τὸ φλαῦρον. ubi vide Scholia. Tim. p. 527. A. βουληθεὶς γὰρ ὁ θεὸς ἀγαθὰ μὲν πάντα, φλαῦρον δὲ μηδὲν εἶναι κατὰ δύναμιν. Vertit *Cicero*: *Nam cum conſtituiſſet Deus bonis omnibus explere mundum, mali nihil admiſcere, quoad natura pateretur.* Epiſt. II. p. 706. init. φλαῦ-

ῥὸν

φορμίσκοι [9]. καλαθίσκοι.

X.

Χαλαστραῖον [1]. νίτρον, ἀπὸ Χαλάστρας, τῆς ἐν Μακεδονίᾳ λίμνης.

Χαμεύνια [2]. τὰ ἐπὶ τῆς γῆς στρωννύμενα.

Χα-

ῥόν τι ποιῶν, ἢ λέγειν περὶ τοῦ. Sophiſt. p. 153. B. C. Politic. p. 176. E. Legg. X. p. 670. G. XII. p. 691. F. &c. Interpp. in *Aelian.* V. H. I. 28. in *Moerid.* p. 385. in *Thom. M.* p. 889.

9. Φορμίσκοι.] Lyſide p. 107. E. οἱ δέ τινες τοῦ ἀποδυτηρίου ἐν γωνίᾳ ἠρτίαζον ἀστραγάλοις παμπόλλοις, ἐκ φορμίσκων τινῶν προαιρούμενοι. ubi vide Scholia, & *Pauſaniam* apud *Euſtath.* ad Od. B. p. 1452. Gloſſam habet etiam *Suidas.*

1. Χαλαστραῖον.] Polit. IV. p. 449. C. ἦ, τι ἡδονή, παντὸς Χαλαστραίου δεινοτέρα οὖσα τοῦτο δρᾶν καὶ κονίας· λύπη τε καὶ φόβος καὶ ἐπιθυμία, παντὸς ἄλλου ῥύμματος. ubi vide Scholiaſten. *Platonis* loco *Moeris* p. 417. & *Pollux* X. 135. uſi ſunt. *Themiſt.* Or. XXXII. p. 359. C. ἀπονίζειν οὖν αὐτὸν ἐπειρᾶτο καὶ ἀποσμήχειν, περιάγων κρήνας καὶ ποταμοὺς, καὶ ῥύμμασι χρώμενος, καὶ Χαλαστραίοις. Minus recte editur Χαλάστραις. De hoc *nitro* multa *Plinius* H. N. XXXI. 10. & *Salmaſ.* de Hyl. Iatr. p. 222. Alia, quae ad manum ſunt, omitto, quod ea praecepit P. *Weſſelingius* ad *Diodor. Sicul.* T. II. p. 578. *Timaei* gloſſa Lexicon ſuum ornavit *Suidas.*

2. Χαμεύνια.] Sympoſ. p. 335. C. ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, δειπνήσαντες (καὶ γὰρ θέρος τότε ἦν) χαμεύνια ἐξενεγκάμενοι, ἅμα μὲν ἐν τῷ ψύχει καθηῦδον. ubi vide Scholia. Eum locum adhibuit *Joſ. Scaliger* ad *Varron.* de L. L. IV. p. 39. *Lucian.* Aſin. p. 618. ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώματα ἔσω κατέκειντο, καὶ χαμεύ-

νιον

Digitized by Google

Χαμαίζηλος [3]. δίφρον μικρὸν, ἢ ταπεινὸν σκιμπόδιον.

Χαραδριός [4]. ὃς, ἐπεὶ δή ἄν τι φάγῃ, ταχέως ἀναλίσκει ὑπὸ θερμότητος. ἔνιοι δὲ τοῦτο καλοῦσιν αἴθυιαν.

Χαρί-

νιον ἡμῶν εὐπρεπὲς ἦν. Liban. Opp. T. I. p. 811. C. ἐν χαμευνίοις δεῖ σε καθεύδειν, ἣν κελεύω, καὶ πάλιν ἐπὶ κλίνης, ἣν ἐπιτρέπω. *Baſilius* de Vita Thecl. II. p. 142. κατὰ τὰ χαμεύνια αὐτὰ περιεστρέφετο. *Nicander* Theriac. 23. & ibi Scholia, *Moeris* p. 408. *Pollux* X 35. cum nota *Hemſterhuſii*.

3. Χαμαίζηλος.] Phaedon. p. 389. F. ἔτυχον γὰρ καθήμενος ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ παρὰ τὴν κλίνην, ἐπὶ χαμαιζήλου τινός· ὁ δὲ, ἐπὶ πολὺ ὑψηλοτέρου ἢ ἐγώ. ubi δίφρος, vel ſimile nomen intelligendum. Plene *Themiſt.* Or. XXXI. p. 353. D. κἂν ἐπὶ χρυσοῦ καθέζωμαι, κἂν ἐπὶ ξύλου, κἂν ἐπὶ χαμαιζήλου θρονίδος. *Etymol. M.* p. 806. 24. & *Suidas*: Χαμαίζηλοι. ταπεινοί· ἢ δίφροι κοιλώδεις. Pro eo dixit *Apollon. Rhod.* III. 1158. Ἷζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλιντῆρος ἔνερθεν. Cod. MS. male habet χαμαζήλου.

4. Χαραδριός.] Gorg. p. 300. E. Χαραδριοῦ τινα αὖ σὺ βίον λέγεις, ἀλλ' οὐ νεκροῦ, οὐδὲ λίθου. ubi *Olympiodorus* Commentario MSto: Ἡ ζῶον λέγει, ὃ ἐσθίει καὶ εὐθέως ἐκκρίνει, ἢ αὐτὰ τὰ κοῖλα τῶν πετρῶν, ἃ δέχεται τὸ ὕδωρ καὶ ἀποβάλλει. in cujus margine legitur uberior hujus proverbii explanatio, e Scholiis *Platonicis* ducta, qua uſus eſt *Muretus* ad *Senecam* Praef. Nat. Quaeſt. p. 626. Χαραδριός, ὄρνις τίς, ὃς ἅμα τῷ ἐσθίειν ἐκκρίνει, εἰς ὃν ἀποβλέψαντες, ὡς λόγος, οἱ ἰκτεριῶντες, ῥᾷον ἀπαλλάττονται· ὅθεν καὶ ἐγκρύπτουσιν αὐτοὺς οἱ πιπράσκοντες, ἵνα μὴ προῖκα ὠφελῶνται οἱ κάμνοντες. Καὶ μὴν καλύπτει. μῶν χαραδριὸν περνᾷς; οὔτι Ἱππῶναξ. Eadem fere ſunt apud *Suidam*, ubi in *Hipponactis* choliambo perperam ſcribitur, Καὶ μὴν κ.τ.λ. Pro καλύπτει lege καλύπτεις. *Platonis* locum in uſus ſuos convertit *Jamblich.* Protrept. p. 103. De *charadrio* vide *Plutarch.* Symp. V. 7. p. 681.

Mm

χαρίζεσθαι. κοινῶς μὲν, ὡς οἱ πολλοί· ἰδίως δὲ, ἐπὶ ἀφροδισίων [5]· ἢ ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ ὑποκατακλίνεσθαι [6].

681. C. *Aelian.* H. A. XVII. 12. & Schol. *Ariſtoph.* ad Av. 268.

5. Ἐπὶ ἀφροδισίων.] Sympoſ. p. 319. A. ὥστε τινὰ τολμᾷν λέγειν ὡς αἰσχρὸν χαρίζεσθαι ἐρασταῖς. Ibid. p. 320. A. οἱ μέλλει καλῶς χαριεῖσθαι ἐραστῇ παιδικά. p. 333. G. ὡς ὑπάρχον μοι, χαρισαμένῳ Σωκράτει, πάντ' ἀκοῦσαι ὅσά περ οὗτος ᾔδει. Phaedr. p. 337. A. λέγει γὰρ ὡς χαριστέον μὴ ἐρῶντι μᾶλλον ἢ ἐρῶντι. ubi vide Scholia. Ibid. p. 341. E. & alibi. *Ariſtophanes* Eccleſ. v. 625. αὐταῖς ἐξέσται παρὰ τοῖς καλοῖς καταδαρθεῖν ταῖσι γυναιξὶ, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρίσωνται. Sic χάριτες, *concubitus*, Gallice *les faveurs.* *Pindarus* Pyth. II. 78. Ἄνευ σφίσιν οἱ χαρίτων τίκτε γόνον ὑπερφίαλον. *Xenophon* Hierone p. 181. παρὰ δὲ παιδικῶν βουλομένων ἥδισται, οἶμαι, αἱ χάριτες εἰσίν. quem locum ob oculos habuit *Dio Chryſ.* Or. III. p. 52. D. Luculentus hac de re locus eſt *Plutarchi* Amator. p. 751. D. Χάρις ἡ τοῦ θήλεως ὕπειξις τῷ ἄρσενι κέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν· ὡς καὶ Πίνδαρος ἔφη τὸν Κένταυρον ἄνευ χαρίτων ἐκ τῆς Ἥρας γενέσθαι. καὶ τὴν οὔπω γάμων ἔχουσαν ὥραν ἡ Σαπφὼ προσαγορεύουσα φησὶν, ὅτι, Σμικρά μοι, παῖ, ἔμμεναι φαίνεαι, κἄχαρις. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὑπό τινος ἐρωτᾶται· Βίᾳ δὲ πράξας χάριτας, ἢ πείσας κόρην; Ex quo loco, neſcio, an profecerit Scholiaſtes *Pindari* l. c. ubi in *Sapphonis* fragmento male legitur λιθόχαρις, ſicut aeque prave, καὶ χαρίεσσα, apud *Max. Tyr.* Diſſ. XXIV. p. 297. quod *Daviſius* in κ' οὐ χαρίεσσα mutandum putabat. Sed *Sapphoni* non eripiendum eſſe venuſtum illud ἄχαρις, perſpicuum eſt ex Lexico Sangerm. MS. Ἄχαρις. ἤτινι μὴ μέτεστι χάρις. ἢ ἡ μήπω δυναμένη χαρίζεσθαι. Operae pretium erit legere, quae ad eandem lectionem vindicandam attulit *Th. Gatakerus* de Stylo N. F. cap. II. p. 72. Ut Graeci χάρις, ſic *gratia* dixit Comicus vetus apud *Fulgentium* p. 565. niſi nebulo iſte hoc totum, ut alia plura, confinxerit: *Non ego ita fui, ut nunc ſunt meretrices diobolae, Quae ſuam numi cauſſa parvi pendunt gratiam.*

γεσθαι [6]. εἴτέ σοι δεῖ χαρίζεσθαι, καὶ πάλιν· ἵνα σοι χαρίσωμαι.

Χειροσκόποι [7]. οἱ τὰς χειροτονίας ἐπισκοποῦντες.

Χῆτις [8]. σπάνις, ἔνδεια, στέρησις.

Χλι-

tiam. Χαρίζεσθαι interdum plenius effertur. *Anton. Liber.* cap. 41. εἰ αὐτῇ τὸ ἄνδρες ἐθελήσειε τὸ ἑαυτῆς χαρίσασθαι. *Lucian.* Amor. p. 428. ἑτέρωι τρόπωι χαρίζεσθαι θήλειαν ἀπολαύσειν. *Dare*, *praebere*, *obſequi*, *obſequium*, *morigerari*, Latinis trita ſunt in eadem nequitia. Onomaſticum vetus: *Morigeror*, χαρίζομαι. Vide interpp. in *Petron.* cap. 113. & *Burmann.* in *Sueton.* Tiber. cap. 44. Verbo χαρίζεσθαι in re Venerea opponitur ἀναίνεσθαι. De utroque elegantiſſime diſputavit *Phil. Jac. Mauſſacus* ad *Harpocrat.* v. Ἀναίνεσθαι. *Negare* á Latinis in eadem re dicitur. *Ovidius* A. A. I. 345. *Quae dant, quaeque negant.* Vide *Heinſium* ad A. A. III. 95.

6. Ἐν λόγῳ ὑποκατακλίνεσθαι.] Theag. p. 8. E. Τίς ἐστιν αὕτη; εἰπὲ καὶ ἡμῖν, ἵνα σοι χαρισώμεθα. Parmen. p. 58. G. ὅμως δέ, δεῖ γὰρ χαρίζεσθαι, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ζήνων λέγει. Protag. p. 214. A. χαριοῦμαι οὖν σοι, καὶ λέγω, ὅτι οὐκ τῶν ὁμολογημένων ἀδύνατόν μοι δοκεῖ εἶναι. Hipp. Min. p. 230. C. ἆρ' ἄν τι μοι χαρίσαιο τοιόνδε, μή μου καταγελᾷν. Phaedr. p. 340. A. ἐάν σοι χαριζόμενος συγχωρῶ. Politic. p. 170. A. Euthyd. p. 216. B. & alibi. *Timaeum* more ſuo compilavit *Suidas*.

7. Χειροσκόποι.] Sic etiam *Suidas*. Χειροσκόπον. *Sam. Petit.* Legg. Att. p. 288. recte accipit eum, *qui ſublatas in ſuffragiis ferendis manus numeret.* Gloſſae nullum, ne tenue quidem, veſtigium in *Platone* reperitur.

8. Χῆτις.] Phaedr. p. 341. G. ἔμπειρον δὲ ἁπαλῆς καὶ ἀνδρείου διαίτης, ἀλλοτρίοις δὲ χρώμασι καὶ κόσμοις, χήτει οἰκείων, κοσμούμενον. quem locum adhibuit *Plutarch.* T. II. p. 51. D. atque imitando expreſſit *Philo* T. I. p. 568. χρώμασι τὴν ὄψιν ὑπογεγραμμένη χήτει φυσικῆς εὐμορφίας. *Aelianus* H. A. Lib. V. cap. 39. ὡς τροφῆς χήτει λιμὸν διώσασθαι. *Philoſtrat.* V. A. Lib. II. p. 91. ὡς μὴ χήτει ποτὲ τῶν ἀναγκαίων ἄδικοι γίνωνται. Lib. V. p. [illegible]. [illegible] δὲ τῶν δι-

Χλιδή [9]. ἔκλυσις καὶ μαλακία. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐχλιάνθαι καὶ ἐκλελύσθαι ἀσθενείᾳ τοῦ θερμοῦ.

Χραίνειν, ἤγουν Ἀποχραίνειν [10]. παρὰ τοῖς ζωγράφοις δὲ λέγεται τὸ μὲν Χραίνειν, τὸ δὲ χρώζειν διὰ τοῦ ῥαβδίου· τὸ δὲ Ἀποχραίνειν, τὸ τὰ χρωσθέντα ἑνοποιεῖν.

Ψαι-

ἀνθρώπων ἀγέλην οὐκ ἀξιοῖ φθείρεσθαι, χωρὶς βουκόλου δικαίου τε καὶ σώφρονος. *Julian.* Or. II. p. 50. B. ἵππῳ θρασεῖ χωρὶς χαλινοῦ καὶ ἡνιόχου φερομένῳ. Gloſſam a *Timaeo* mutuam ſumſit *Suidas.*

9. Χλιδή.] Recte *Timaeus* χλιδὴν repetit a χλίω, quod verbum, e χαλίω contractum, cum ſuis derivatis primum ſignificat *calore ſolvo, mollio,* deinde *deliciis frango. Heſychius*: Κεχλίαγκα. τεθέρμαγκα. Idem ex *Aeſchyli* Suppl. v. 920. Ἐγχλίδ. ἐντρυφᾷ. Unde lux & medela afferenda eſt corruptiſſimae gloſſae, quae torſit amicum noſtrum, *Jo. Albertum*: Ἠθλίωμαι. ἀπολέσας διαγήοχα. Scribendum: Κεχλίωμαι. *Timaei* autem gloſſa pertinet ad Sympoſ. p. 325. E. τρυφῆς, ἁβρότητος, χλιδῆς, χαρίτων, ἱμέρου, πόθου πατήρ. *Euripid.* Troad. v. 975. Αἱ παιδικαῖσι, καὶ χλιδῇ μορφῆς πέρι, Ἦλθον πρὸς Ἴδην. *Aelian.* H. A. Lib. V. cap. 11. Ἔστι δὲ καὶ σωφροσύνην ἀκροτάτη, χλιδὴν γοῦν καὶ θρύψιν μεμίσηκε. *Maximus Tyrius*, *Platonis* locum ob oculos habens, Diſſ. III. p. 21. ἡ Σαρδαναπάλου τρυφὴ, καὶ ἡ Μηδικὴ χλιδὴ, καὶ ἡ Ἰωνικὴ ἁβρότης. *Calliſtrat.* Stat. XI. p. 903. χλιδῆς δὲ ἦν καὶ ἱμέρου μεστὸς, καὶ τὸ τῆς ἥβης ἔφαινεν ἄνθος. *Moeris* p. 407. Χλιδὴ, Ἀττικῶς. τρυφὴ, Ἕλληνες. *Suidas* poſt Χλιδὴ inſerit τρυφὴ, & poſteriorem gloſſae partem, καὶ ἐκλ. prorſus omittit.

10. Χραίνειν, ἤγουν Ἀποχραίνειν.] Corrigendum leviter: — τὸ μὲν Χραίνειν, τὸ χρώζειν &c. Legg. VI. p. 620. F. Οἶσθ' ὅτι καθάπερ ζωγράφων οὐδὲν πέρας ἔχειν ἡ πραγματεία δοκεῖ περὶ ἑκάστων τῶν ζώων, ἀλλ' ἢ τοῦ χραίνειν ἢ ἀποχραίνειν, ἢ ὅτι δήποτε καλοῦσι τὸ τοιοῦτον οἱ ζωγράφων παῖδες, οὐκ ἄν ποτε δοκῇ παύσασθαι κοσμοῦσα, ὥστε ἐπίδοσιν μηκέτ' ἔχειν εἰς τὰ καλλίω τε καὶ φανερώτερα γίγνεσθαι τὰ γεγραμμένα. Polit.

Ψ.

Ψαιστά [1]. οὕτως λέγονται τῶν σπλάγχνων κεκομμένων εἰς λεπτὰ μετὰ ἄρτου ἀπαρχαί τινες.

Ψίτται.

lit. IX. p. 508. C. Ἆρ' οὖν οὐκ ἀνάγκη καὶ ἡδοναῖς ξυνεῖναι μεμιγμέναις λύπαις, εἰδώλοις τῆς ἀληθοῦς ἡδονῆς, καὶ ἐσκιαγραφημέναις, ὑπὸ τῆς παρ' ἀλλήλας θέσεως ἀποχραινομέναις; Vide *Polluc.* VII. 129. & *Heſych.* v. Ἀποχραίνειν. Χραίνειν pro *inquinare* occurrit Legg. XI. p. 976. H. πάντως μὲν δὴ καλὸν ἐπιτήδευμα, θεῶν ὀνόματα μὴ χραίνειν ῥᾳδίως.

1. Ψαιστά.] Πέμματα, πέλανοι, πόπανα, non ψαιστὰ, in *Platone* reperiuntur: ut vox aut aliunde huc intruſa ſit, aut corrupta in *Platone* lateat. Eam certa, ni fallor, conjectura reſtituo *Phoenici Colophonio* apud *Athen.* L. VIII. p. 359. E. Ἐσθλοὶ, κορώνῃ χεῖρα προσδότε κριθῶν, Τῇ παιδὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ λέχος πυρῶν, Ἢ ἄρτον, ἢ ἤμαιθον, ἢ ὅ, τι τις χρῄζει. Nec *Dalechampius* audiendus eſt, ἱμάτιον legens, nec magnus *Caſaubonus*, ἤμαιθον ex corrupta *Heſychii* gloſſa pro *dimidio oboli* ſumens. Poëta ſcripſerat: Ἢ ἄρτον, ἢ γε ψαιστὸν, ἢ ὅ, τι τις χρῄζει. *Ariſtophan.* Plut. v. 138. Οὐ βοῦν ἄν, οὐχὶ ψαιστὸν, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἕν. ubi praeter Scholiaſtem vide *Kuſter.* & *Spanhem.* *Leonides* Anthol. L. I. cap. 3. p. 8. Ἵλαοι τὰ ψαιστά, τό, τε σκύφος ἔμπλεον οἴνης Δέξασθε. *Aelianus* H A. Lib. XVII. cap. 16. Ἐντεῦθεν — τοῖς κολοιοῖς ἀποστέλλειν δῶρα, εἴη ἂν τὰ δῶρα ψαιστὰ ἄττα, καὶ μεμαγμέναι μᾶζαι καλῶς τε καὶ εὖ. Qui locus cum oſtendat, corvos ψαιστοῖς delectari, noſtrae in *Phoenice* correctioni pondus addit. *Philoſtrat.* de V. S. II. 25. p. 611. ὡς ψαιστὸν καὶ δάφνης φύλλα τοῖς θεοῖς θυμιᾶσαι. Lexicon Rhetor. MS. Ψαιστά. πόπανα, πλατύμματα τινὰ στρογγύλα στέατος εἰς θυσίαν γιγνόμενα. Quam gloſſam cum ipſis vitiis deſcripſit *Etymol. M.* p. 818. 41. ubi πλατύμματα ſcribitur, & στέατος omit-

Ψίτται[2]. ἰχθύων εἶδος.

Ψυκτὴρ[3]. ποτήριον μέγα καὶ πλατὺ, εἰς ψυχροποσίαν παρεσκευασμένον.

Ὦ μὲ

omittitur.. Lege: Ψαιστά. πόπανα πλατέα μάλα τινὰ, στρογγύλα ἀπὸ στέατος, εἰς θυσίαν γιγνόμενα. Sic in eodem Lexico MS. cujus locum p. 220. attulimus, Πόπανον explicatur πλατὺ μάλα τι, στρογγύλον ἀπὸ στέατος, εἰς θυσίαν ἐπιτήδειον. *Pollux* I. 28. *Pauſanias* apud *Euſtath.* ad Od. B. p. 1445. & *Toupius* Emend. in *Suid.* T. III. p. 328.

2. Ψίτται.] Sympoſ. p. 323. A. ἕκαστος οὖν ἡμῶν ἐστιν ἀνθρώπου ξύμβολον, ἅτε τετμημένος, ὥσπερ αἱ ψῆτται, ἐξ ἑνὸς δύο. ubi vide Scholia. Locum ſic expreſſit *Philo* T. I. p. 36. Ἔρως δ' ἐπιγενόμενος, καθάπερ ἑνὸς ζώου διττὰ τμήματα διεστηκότα συναγαγὼν εἰς ταὐτὸν, ἁρμόττει. Eadem ſimilitudine uſus eſt *Ariſtophan.* Lyſiſtr. v. 115. Ἐγὼ δέ γ' ἂν κἂν ὥσπερεὶ ψῆτταν δοκῶ Δοῦναι ἂν ἐμαυτῆς παρταμοῦσα θ' ἥμισυ. ubi Scholiaſtes ψῆτταν pro *ave* accepit, forſitan confundens cum νῆτταν vel κίτταν. Ejus tamen auctoritatem ſequitur *Kuſterus* ad *Suid.* v. Φασιανοί. De hoc piſce copioſe agit *Athenaeus* Lib. VII. p. 329. F. ubi vide *Caſaubon.* In vocis ſcriptura perpetua eſt varietas. Ψῆττα per η habet *Platonis* textus & Scholiaſtes, *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 164. *Oppian.* Ἁλιευτ. I. 105. *Pollux* VI. 51. At per ι *Timaeus*, *Alciphron* I. Ep. 7. ubi tamen in Cod. Reg. per η ſcribitur, *Suidas*, aliique multi. Hoc nomen reddendum eſt *Artemidoro* II. 14. p. 102. οἷον χαλκίδες, μαινίδες, τρίγλαι, ψιτταφύαι. ubi *Rigaltius* *Caſauboni* conjecturam, ἰψῆται ἀφύαι, commemorat. Sed ſcribendum: ψῆτται, ἀφύαι.

3. Ψυκτήρ.] Sympoſ. p. 332. D. ἀλλὰ φερέτω Ἀγάθων εἴ τι ἐστὶν ἔκπωμα μέγα — ἀλλὰ φέρε, παῖ, φάναι, τὸν ψυκτῆρα ἐκεῖνον· ἰδόντα αὐτὸν πλέον ἢ ὀκτὼ κοτύλας χωροῦντα. ubi vide Scholiaſten. Hunc locum adhibuerunt *Athenaeus* Lib. IV. p. 180. A. XI. p. 502. D. & *Moeris* p. 422.

Ω.

Ὦ μέλεε [1]. ὦ μάταιε. ἔνιοι δὲ, ὦ ἐπιμελείας ἄξιε, καὶ οἷον μεμελημένε.

Ὦ οὗτος [2]. ὦ σύ.

Ὠρ-

p. 422. eodemque alluſit *Max. Tyrius* Diſſ. XXXI. p. 375. ut *Marklandus* vidit. Grammaticus MS. in Bibl. Medicea: Ψυκτήρ. σκεῦος, ἐν ᾧ τὸν οἶνον ἔψυχον, τὸ κοινῶς λεγόμενον κρυωτήριον. Vide interpretes ad *Pollúc.* X. 74. *Pierſonum* ad *Moerid.* l. c. & *Toupium* Emend. in *Suid.* T. II. p. 120. T. III. p. 330.

1. Ὦ μέλεε.] Theaetet. p. 129. G. Νὴ Δία, ὦ μέλε. ἢ οὐδείς γ᾽ ἂν αὐτῷ διελέγετο, &c. quem locum *Suidas* laudat. Pro eo Legg. X. p. 671. H. ὦ σχέτλιε. Creberrima haec formula apud *Ariſtophanem*. Nub. v. 33. Ἀλλ᾽, ὦ μέλ᾽, ἐξήλικας ἐμέ γ᾽ ἐκ τῶν ἐμῶν. ubi vide Scholia. Equit. v. 668. ἐπειδή γ᾽, ὦ μέλε, Ἤθελε τὰς ἀφύας παρ᾽ ἡμῖν ἀξίας; Ibid. v. 1334. ibique Schol. *Apollon. Rhod.* I. 615. Ὦ μέλεαι, ζήλοιό τ᾽ ἐπισμυγερῶς ἀκόρητοι. II. 341. Oraculum apud *Herodot* Lib. VII. 140. *Suidas* quoque legit, Ὦ μέλεε. Malim tamen, Ὦ μέλε, ut in ipſo *Platone*. Graeci enim magiſtri recte monent, Atticos per apocopen τὸ ε, ὦ μέλε, dixiſſe. Vide ſup. v. Μέλεος. Ceterum Codex *Timaei*, teſte Cl. *Villoiſono* ad *Longum* p. 180. in margine habet, ὦ δείλαιε, inſerendum poſt Ὦ μέλεε.

2. Ὦ οὗτος.] Sympoſ. p. 315. init. Ὁ Φαληρεὺς οὗτος Ἀπολλόδωρος οὐ περιμενεῖς; Ibid. p. 332. Οὗτος, τί σὺ νῦν ἔχεις; Protag. p. 193. D. Καὶ ἐγὼ τὴν φωνὴν γνοὺς αὐτοῦ, Ἱπποκράτης, ἔφην, οὗτος, μή τι νεώτερον ἀγγέλλεις; quae verba melius cepit *Cornarius*, quam *Ficinus* & *Serranus*. Sine οὗτος haec compellatio eſt Hipp. Maj. p. 95. D. Ἱππίας

πίας ὁ καλός τε καὶ σοφὸς, ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας; & Menex. p. 402. F. Ἐξ ἀγορᾶς, ἢ πόθεν Μενέξενος; *Pherecrates* apud *Harpocrat.* v. Κολωνίτας. Οὗτος πόθεν ἥκεις ἐς Κολωνόν; *Ariſtophan.* Plut. v. 439. Οὗτος, τί δρᾷς; ὦ δειλότατον σὺ θηρίον, Οὐ παραμενεῖς; Hac loquendi ratione nihil frequentius eſt apud ſcriptores Atticos, Comicos praeſertim & *Lucianum*: quam attigit *Valckenarius* ad *Euripid.* Phoeniſſ. 1332. ſed plenius ac ſubtilius explanavit *Lennepius* ad *Phalarid.* Ep. 19, p. 94. In eadem explicanda multus eſt Grammaticus cum antiquitatis, tum reconditae eruditionis nomine, magni faciendus, *Apollonius Dyſcolus* Grammatica necdum edita, ex qua locum, quamvis longiuſculum, ſubjiciamus: Ἡ κλητική ἐστιν κλῆσις τοῦ πέλας. ὀρθῶς οὔτε τὰ πρῶτα κλητικὴν ἔχει τῶν πρωτοτύπων, οὐ γὰρ περὶ αὐτῶν τὸν λόγον ποιεῖται· οὔτε τὰ τρίτα, ἐπεὶ ἦν ἄπεστιν ἀναφορικῶς λεγόμενα, ὡς Αὐτὸς καὶ Ἐκεῖνος· Κεῖνος ἀνὴρ ὅς τ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοί· ἢ δείκνυται ἐν διαστάσει, ὡς ἐν τῷ, Οὗτος ἐκεῖνος, ὅπερ οὐ προσίεται ἡ κλητική. καὶ τούτου πίστις τὸ τὴν μὲν Οὗτος καὶ ἐπὶ κλήσεως τάσσεσθαι καθὸ πλησιάζει· Ὦ οὗτος ἢ οἴη στρατιὰν ἐσπᾶσθαι. Σώφρων. Κρατῖνος ἐν Δραπέτισιν· Οὗτος καθεύδεις, οὐκ ἀναστήσεις βοτῶν. (*Koenius* ad *Gregor.* de Dialect. p. 48. corrigit: A. Οὗτος καθεύδεις; B. Οὐκ ἀναστήσεις βοῶν;) Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν· Οὗτος τί πάσχεις, ὦ κακοδαίμον Ξανθία. Ἄλλοι δέ τινες ὑπέλαβον ὀλιγωρῆσθαι, ἐπεὶ ἐπὶ κλητικῆς ἐτέθη. δέον γάρ φασι τὴν Συ παρειλῆφθαι, ἐχούσης τε εἰς ε λήγει καθὸ τὰ τοιάδε τῶν πλωτικῶν εἰς ε λήγει κατὰ τὴν κλητικήν. ἔτι γε μὴν τὸ παρὰ Σώφρονι καὶ ἄρθρον προσέλαβεν ἐν τῷ, Ὦ οὗτος. πάνυ δὲ εὔηθες τὸ τοιοῦτον. δι' οὗ γὰρ λόγου κανονίζεται τὸ Ἐκεῖνος καὶ ἔτι τὸ Ὁποῖος καὶ Ποῖος ἀμοιρεῖν κλητικῆς, διὰ τούτου κατασκευάζεται ὡς τὸ Οὗτος ὀρθῶς ἐπὶ κλητικῆς τετάξεται. κλητικὴ γὰρ κλῆσις τοῦ πέλας. πέλας δέ ἐστιν τὸ Οὗτος, κλήσεως ἄρα τεύξεται. Προαλὲς δὲ καὶ τὸ ὦ ἄρθρον παραδέχεσθαι· ἐμπίπτει γὰρ τὸ τῶν ἄρθρων ἐννοίας, ἄλλως τε διδομένης τῆς κλητικῆς δοθήσεται καὶ τὸ ὦ. ἴσως δὲ καὶ Ἀττικῷ ἔθει εἰς ος ἔληξεν ἐπὶ κλητικῆς ὁμοίως τῷ, Δὸς φίλος. ἄλλως τε ἐδείχθησαν πολλάκις ἀνακόλουθοι αἱ ἀντωνυμίαι, &c.

3. Ὀρ

Ὠργασμένος [3]. μεμαλαγμένος.
Ὠρωπός [4]. χώρα μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς.
Ὡς ἔοικεν [5]. ὡς φαίνεται, ὡς δοκεῖ.
Ὡς οἷόν τε [6]. ὡς δυνατόν.
Ὦ τᾶν [7]. ὦ οὗτος.

3. Ὠργασμένος.] Vide ſup. v. Μετρίως ὠργασμένος.

4. Ὠρωπός.] Critia p. 560. C. καταβαίνειν δὲ τοὺς ὅρους ἐν δεξιᾷ τὴν Ὠρωπίαν ἔχοντας, ἐν ἀριστερᾷ δὲ πρὸς θαλάσσῃ ἀφορίζοντας τὸν Ἀσωπόν.

5. Ὡς ἔοικεν.] Sophiſt. p. 158. D. Ἀδύνατον γὰρ, ὡς ἔοικεν, εἴη τὸν σοφιστὴν ἑλεῖν. Et ſic ſexcenties alibi. *Moeris* p. 426. Ὡς ἔοικεν, Ἀττικῶς· ὡς φαίνεται, Ἕλληνες. Plerisque locis capiendum pro *certe*, *vere*. Vide *Lennepium* ad *Phalarid*. Ep. 109. p. 316.

6. Ὡς οἷόν τε.] Lachet. p. 245. F. ἡμῖν οὖν τούτων δέδοκται ἐπιλελῆσθαι ὡς οἷόν τε μάλιστα. Gorg. p. 282. A. ὅτι ἀποκρίνῃ ὡς οἷόν τε διὰ βραχυτάτων. Sympoſ. p. 331. A. πειρῶ δέ μοι τὸν νοῦν προσέχειν ὡς οἷόν τε μάλιστα. Lyſ. p. 109. F. Protag. p. 195. C. & ſaepe alibi. *Moeris* p. 427. Ὡς οἷόν τε, Ἀττικῶς. ὡς δυνατὸν, Ἕλληνες.

7. Ὦ τᾶν.] Apolog. p. 362. C. ἔτι δὲ ἡμῖν εἰπὲ ὦ πρὸς Διὸς Μέλιτε, πότερόν ἐστιν οἰκεῖν ἄμεινον ἐν πολίταις χρηστοῖς, ἢ πονηροῖς; ὦ τᾶν ἀπόκριναι. ubi vide Scholiaſten. Epiſt. III. p. 709. ἀλλ' ὦ τᾶν, εἰ μὲν φῂς μὴ εἰρηκέναι, εἰρηκὼς ταῦτα, ἔχω τὴν δίκην. Binis praeterea locis haec *compellandi* formula a librariis obliterata eſt. Alter eſt Legg. X. p. 670. E. ſic ab *H. Stephano* emendatus: Ταράττῃ τανῦν, ὦ τᾶν, ἐν ἅπασι τούτοις, καὶ ἰδὼν ἢ δι' ἀκοῆς αἰσθόμενος, &c. Vulgo editur: — τανῦν ὅταν ἐν ἀπ. τούτ. ἰδὼν, &c. Alter eſt in Gorg. p. 281. init. Οὐκοῦν ὅταν βούλεσθε παρ' ἐμὲ ἥκειν οἴκαδε, παρ' ἐμοὶ Γοργίας καταλύει, καὶ ἐπιδείξεται ἡμῖν. *Thomas Mag.* v. Εἰ, prava lectione deceptus, βουλήσεσθε legit pro βούλεσθε. Sed veriſſime acutiſſimeque *Hemſterbuſius* noſter legendum vidit: Οὐκοῦν, ὦ τᾶν, βούλεσθε παρ' ἐμὲ ἥκειν οἴκαδε. Quo in loco tanto facilior ſcribarum lapſus fuit, quod ὦ τᾶν uſu rariore cum plurali jungitur. *Ariſtoph.* Plut. v. 66. Ὦ τᾶν, ἀπαλ-

Nn λάχ-

λάχθηλον ἀπ' ἐμοῦ. ubi Scholiaſtes laudat ex *Cratino*: Ἀγέ γε, ὦ τᾶν, ἐπιλύσιτε. *Suidas* v. Ὦ τᾶν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλήθους φασὶ τὸ ὦ τᾶν· ὡς παρὰ Κτησιφῶντι. quod olim ita refingebam: ὡς παρὰ Νικοφῶντι. *Nicophon* ſaepe laudatur ab *Athenaeo*, *Polluce*, *Suida*, & aliis. At enim cum in ſcripturam Κτησιφῶντι & Scholiaſtes *Platonis* ad Apolog. l. c. & *Philemon* Lexico Technologico MS. apud quos eadem gloſſa totidem verbis legitur, conſentiant, forſitan propenſior ſis in eam partem, ut Comicum *Cteſiphontis* nomine fuiſſe credas: praeſertim cum *Photius* Lexico MS. hoc nomen confirmare videatur: Νίακας. τοὺς νέους. Κτησιφῶν Πανδώρᾳ. At, ecce, in diverſum te trahunt *Athen.* VII. p. 523. B. *Pollux* VII. 33. & *Suidas* v. Νικοφῶν, fabulam *Pandoram*, non *Cteſiphonti*, ſed *Nicophonti*, tribuentes. Huc accedit auctoritas perdocti Grammatici MS. in Bibl. Sangerm. ter *Nicophontis Pandoram* commemorantis: Δεύτερον, ἀντὶ τοῦ, μεθ' ἑτέρου, Ἡρόδοτος α', Νικοφῶν Πανδώρᾳ. Ὑποπίνειν. μεθύσκεσθαι. Νικοφῶν Πανδώρᾳ. Φίλημα δοῦναι, ἀντὶ τοῦ, καταφιλῆσαι. Νικοφῶν Πανδώρᾳ. Quid? illam ipſam vocem νίαξ, quam *Photius* ex *Cteſiphonte*, idem diſerte ex *Nicophonte* laudat: Νίαξ. ὁ νέος. Νικοφῶν. Eligas, utrum malis. Equidem nihil cauſſae video, quare me priſtinae conjecturae poenitere debeat. Redeamus ad ὦ τᾶν, quod cum plurali etiam junxit *Julianus* Or. VII. p. 219. B. Ἀλλ', ὦ τᾶν, εἰ ξυνίετε τοῦ μύθου φανερῶς αἰνιττομένου. Inter recentiores Sophiſtas non defuere, qui tum demum ſibi ipſum *Platonem* referre viderentur, ſi illa *Platoni* familiaria, ὦ τᾶν, ὠγαθὲ, &c. crebro in ore haberent; quos lepide exagitat *Ammianus* Anthol. Lib. II. cap. 52. p. 273. Ὠγαθὲ, καὶ μῶν οὖν, καὶ ποῖ δὴ, καὶ πόθεν, ὦ τᾶν, καὶ θαμὰ, καὶ φέρε δὴ, καὶ κομιδῇ, καὶ ἴθι — Ἐκ τούτων ἡ νῦν εὐδοκιμεῖ σοφία,

A D

ADDENDA.

P. 31. col. 1. l. 14. ſcribe, ἀναπλῆσαι.

P. 45. col. 1. lin. 32. ſcribe, *homine.*

P. 88. col. 2. lin. 24. poſt *extundant* adde: His ſcriptis, mihi redduntur *Wyttenbachii* literae, exquiſitam animadverſionem habentes: „ Acquieſco „ in γενῶν, quod ut librorum auctoritate, ita „ ſua ipſum veriſimilitudine commendatur. Τὰ „ γένη ſunt *quatuor illa* „ *elementa*, quibus cum „ corpus humanum, tum „ alimenta ejus conſtant. „ Ita p. 548. B. τεττάρων „ γὰρ ὄντων γενῶν, ἐξ ὧν συμπέπηγε τὸ σῶμα, γῆς, πυρὸς, ὕδατος, καὶ ἀέρος. „ Haec *genera*, tanquam „ ex partibus, compoſita „ ſunt ex triangulis, ἐκ „ τριγώνων, p. 536. ubi „ haec inprimis verba novam lectionem confirmant: γίγνεται μὲν γὰρ ἐκ „ τῶν τριγώνων ὧν προῃρήμεθα γένη τέτταρα. & proxime „ ante haec verba, τὰ „ τέτταρα γένη. Satis hoc „ eſt ad tuendum γενῶν. „ Aliud ſupereſt, quod „ locum impeditum reddit. Quid enim ſibi velit „ δρυόχων in hac ſede, non „ modo non intelligitur, „ ſed loci etiam nexus ac „ ratio turbatur. Quare „ ita putem a *Platone* „ ſcriptum fuiſſe: νέα μὲν „ οὖν ξύστασις τοῦ παντὸς ζώου, καινὰ τὰ τρίγωνα ἔτι ἔχουσα τῶν „ γενῶν, ἰσχυρὰν μὲν οἷον ἐκ „ δρυόχων, τὴν ξύγκλεισιν αὐτῶν πρὸς ἄλληλα κέκτηται".

P. 95. col. 1. l. 11. ſcribe, *viderim.*

P. 151. col. 2. l. 27. poſt *rariore* adde: Vide *Lennep.* ad *Phalarid.* Ep. 95. p. 266.

P. 161. col. 2. l. 20. poſt *Longin.* p. 241. adde: *Diphilum* apud *Athen.* VII. p. 292. B. & *Euſtath.* ad Od. Φ. p. 1915.

P. 199. col. 2. l. 25. poſt φλυαρίαν ἡγοῦνται adde: *Demoſthenes* autem imitatus videtur *Euripidem* apud *Stob.* p. 590. Γέροντες οὐδέν ἐσμεν ἄλλο, πλὴν ὄχλος, Καὶ σχῆμ', ὀ-

νείρων δ᾽ ἕρπομεν μιμήματα. Qui locus non ſollicitandus erat a viro doctiſſimo Animadv. ad *Ammon.* p. 15. ſed comparandus cum ejusdem Tragici Heraclid. 997. Εἰδὼς μὲν οὐκ ἀριθμὸν, ἀλλ᾽ ἐτητύμως Ἄνδρ᾽ ὄντα τὸν σὸν παῖδα. aut cum notiſſimo *Horatiano*, *Nos numerus ſumus*, *& fruges conſumere nati.*

P. 243. col. 1. l. 26. poſt *novo* adde: Eosdem verſus, monente *Wyttenbachio* Bibl. Crit. Vol. II. P. 2. p. 13. adumbravit *Propertius* II. 2. 11. *Ac veluti primo taurus detractat aratro*, *Mox venit adſueto mollis ad arva jugo: Sic primo juvenes trepidant in amore feroces*, &c.

IN-

INDEX

SCRIPTORUM VETERUM,

QUI EMENDANTUR ET EXPLICANTUR.

A.

AELIANUS. 137. 138. 139. 221. 248.
AESCHYLUS. 58. 176.
ALCIPHRON. 95. 168. 187. 252. 278.
ALEXANDER Rhetor. 261.
ANTHOLOGIA. 16. 17. 139. 249.
APOLLODORUS. 260.
APOLLONIUS RHODIUS. 106.
APPIANUS. 13.
ARISTAENETUS. 199.
ARISTIDES. 82. 159. 236.
ARISTOPHANES. 15. 161. 239. 262. 270.
ARISTOTELES. 9. 266.
ARNOBIUS. 181.
ARTEMIDORUS. 173. 278.
ATHENAEUS. 13. 71. 92. 167. 204. 277.

C.

CALLIMACHUS. 134. 226.
CICERO. 76. 78. 86. 130.
CLEMENS ALEXANDRINUS. 22. 41. 138. 144. 231.
CYRILLUS Lexico MS. 89.

Digitized by Google

D.

DAMASCIUS. 40. 89. 249.
DEMETRIUS PHALEREUS. 260.
DEMOSTHENES. 283.
DIO CHRYSOSTOMUS. 101. 108. 189. 199. 232.
DIONYSIUS HALICARN. 165.

E.

EROTIANUS. 61.
ETYMOLOGICUM MAGNUM multis locis.
ETYMOLOGICUM MS. 213.
EUNAPIUS. 206.
EURIPIDES. 7. 155. 247. 249. 283.
EUSEBIUS. 98.

G.

GALENUS. 97.
GLOSSAE HERODOTI. 106.
—— —— HIPPOCRATIS. 66.

H.

HARPOCRATION. 75. 112. 295.
HELIODORUS. 199.
HELIODORUS apud STOBAEUM. 118.
HERODIANUS MS. 135.
HERODOTUS. 10. 160. 180.
HESYCHIUS ſingulis fere paginis.
HORATIUS. 165.

JAM-

I.

JAMBLICHUS. 265.
INSCRIPTIONES. 16. 17. 133. 148. 172. 192.
JULIANUS. 89. 194.

L.

LEXICON RHETORICUM MS. 38. 77. 278.
LEXICON VETUS MS. 4. 19. 24. 25.
LIBANIUS. 137. 188. 253.
LONGINUS. 94. 208. 223.
LUCIANUS. 139.

M.

MANETHO. 11.
MARINUS. 125.
MAXIMUS TYRIUS. 27. 53. 234.
MOERIS. 239. 267.

O.

ORIGENES. 13. 62.
ORION Etymologico MS. 217.
ORPHEUS. 28. 69. 123.
OVIDIUS. 86.

P.

PAUSANIAS. 109.
PHALARIS. 13.

PHI-

Digitized by Google

PHILO JUDAEUS. 9. 11. 79. 93. 95. 124. 130. 136. 154. 228. 278.
PHILOSTRATUS. 8. 55. 106. 134. 136. 145. 238. 261.
PHOTIUS Lexico MS. multis locis.
PHRYNICHUS MS. 41. 73. 93. 199.
PLATO multis locis.
PLUTARCHUS. 53. 82. 86. 190. 234. 250.
POLLUX. 146.
PROCLUS. 69.

S.

SAPPHO. 274.
SCHOLIASTES AESCHYLI. 21.
——————— APOLLONII RHODII. 229.
——————— ARISTOPHANIS. 65. 248. 278.
——————— PINDARI. 225. 274.
——————— SOPHOCLIS. 13.
——————— THEOCRITI. 229.
SOCRATICAE EPISTOLAE. 235.
SOPHOCLES. 9. 106. 180.
STEPHANUS BYZANT. 17. 74. 110. 215. 270.
SUIDAS ſingulis fere paginis.
SYNESIUS. 101.

T.

THEMISTIUS. 40. 76. 79. 100. 137. 247. 255. 272.
THEON. 134.
THEOPHYLACTUS. 63.
THOMAS MAG. 281.

X.

XENOPHON. 8. 90. 266.

IN-

Digitized by Google

INDEX RERUM ET VERBORUM,

QUAE EXTRA ORDINEM LITERARUM EXPLICANTUR.

A.

Ἀβδηρείτης, de ſtupido. 16.

Ἀγάλλειν. 4.

Ἀγαλματοφορεῖν. 7.

Ἀγείρειν. 216.

Ἀγήραντος. 17.

Ἄγμα. 153.

Ἀγνολεχής. 133.

Ἄγρα, ἀγρεία, ἀγροτέρα, Diana. 223.

Ἀδελφὴ τῆς παιδιᾶς ἡ σπουδή. 3.

Ἄδωρος. 91.

Ἄιδειν ἄλλως, proverbium. 199.

Αἰξωνή, Cecropidis tribus pagus. 15.

Ἄκομψος, *aegrotus.* 163.

Ἀλευρότησις. 80.

Ἀλήθεια, ἀληθεύειν, ἀληθίζεσθαι. 113.

Ἄλλως varie accipitur. 199.

Ἀλώπηξ, *pellis vulpina.* 256.

Ἀμβλῶσαι. 107.

Ἄμουσος. οὐκ ἄμουσος παιδιά. 3.

Ἀνάγειν τὴν ψυχήν. 31.

Ἀναδασμός. 33.

Ἀναίνεσθαι in re Venerea. 275.

Ἀναπλῆσαι, *foedare.* 31.

Ἀνασκοπεῖν. 265.
Ἀνατιμᾶν, *incendere pretium.* 116.
Ἀνεπιστρεπτὶ. 26.
Ἀντίτυπος, *durus.* 157.
Ἀπαίρειν, *abire aliquo.* 153.
Ἀπεννόω, verbum Alexandrinum. 102.
Ἀπίλλειν. 71.
Ἀποσφακιλίζειν. 123.
Ἀρχὴ, *extremitas.* 241.
Archilochi de *vulpe* fabula. 257.
Ἀριθμὸς, *nihili homo.* 284.
Ἄτεγκτος. 249.
Ἀτεράμων. 156.
Αὐτοπάμων. 209.
Ἀφιλῆ πεδία. 270.
Ἄφθορος, *inveſtis.* 133.

B.

Beati, mortui. 59.
Βίλη pro ἴλη, ex dialecto. 96.
Βενδίδια. 62.
Βλεννὸς, *fatuus.* 165.

Γ.

Gelu unde? 96.
Γένη, *elementa.* 283.
Γεννάδας. 67.
Gentiani varii. 1.
Gentilitii Dii. 192.
Γλυκὺς, *fatuus.* 131.
Γυμνῆτες Argivorum. 214.

Αν-

Digitized by Google

Δ.

Δανάκη. 134.
Dare in re Venerea. 275.
Διαγράφειν τὴν δίκην, *litem expungere.* 81.
Δίαττος, *cribrum.* 80.
Διοπομπεῖσθαι, διοπόμπησις. 41.
Δουλεία, *ſervi.* 215.
Duplex Ulyſſes. 87.
Δυσήνιος. 125.
Δωροφόροι Mariandynorum. 214.

E.

Εἴκειν κάκῃ. 152.
Εἵλωτες. 212.
Εἰσαγγελία. 98.
Εἰλικρινής. 264.
Ἐκτιμᾷν. 116.
Ἕλειν, εἱλεῖν, ἴλλειν. 71.
Ἐμπάμων. 209.
Ἐμπύρευμα metaphorice. 130.
Ἔναυσμα metaphorice. 130.
Ἐξαίρειν pro ἐπαίρειν. 119.
Ἐξούλης δίκη. 71.
Ἐπάγειν τοὺς δαίμονας. 14.
Ἐπαγερμὸς victorum. 216.
Ἐπικεχρωσμένος, *leviter tinctus.* 78.
Ἐπικληρῖτις. 209.
Ἐπιπαματίς. 209.
Ἐπιπέμπειν, ἐπιπομπή. 115.
Ἐπισίτιοι. 212.
Ἐπιτωθάζειν. 261.
Eradicare aures. 43.

Ἐργολάβος. 212.
Ἐρέφειν, ἐρέψιμος. 187.
Ἕρμαια Pellenae celebrata. 216.
Εὐήθης, *fatuus*. 131.
Εὐήτελος. 185.
Εὔθυνοι, εὐθυνταί. 126.
Εὐθὺς, *verbi cauſſa*. 56.
Ἔχων abundat poſt verba quaedam. 258.

H.

Ἡμιδανάκη. 134.
Ἡμιτελὴς δόμος. 225.

Θ.

Θιμίζειν, *punire*. 85.
Θριγκὸς, θριγκός. 231.
Θρύα. 46.
Θρύπτεσθαι & κλᾶσθαι junguntur. 46.
Θύλημα. 144.
Θυμέλη idem, quod θύλημα. 144.
Θυρέαι & Θύραι. 74.

I.

Ibyci dictum. 90.
Ἴθαρ, εἶθαρ. 149.
Ἴλλειν. 71.
Implere, polluere. 31.
Incorruptus. 133.
Interpretes legum, religionum, ſomniorum. 109.
Inveſtis. 133.
Ἱσταμένη μεσημβρία. 235.
Juvenes, equites. 150.

K in E

K.

κ in ξ mutant Boeoti. 98.
Καλλικύρειοι vel Κιλλικύριοι Syracuſanorum. 214.
Calor, febris. 140.
Καταλαβισταί. 113.
Κατυλλὰς νύξ. 71.
Κατωνακοφόροι Sicyoniorum. 214.
Κηκίω. 30.
Κήρος pro κήρ. 18.
Circumſcribere, tollere. 82.
Κλαρῶται Cretenſium. 213.
Clidemus, Ἀτθίδος ſcriptor. 223.
Κοβαλία. 65. 159.
Κόραι, κοροκόσμια, *pupae*. 165. 166.
Κοροπλάσται. 166.
Κορυνηφόροι Sicyoniorum. 213.
Κρόνια. 2.
Cteſiphon an Comicus. 282.
Κῦλα in oculis. 169.

Λ.

Λέγειν, *lapides componere*. 174.
Λιθολογήματα. 175.
Λισπόπυγος. 175.
Λίσφος Attice pro λίσπος. 175.
Λυπρὰ γῆ. 68.

M.

Macaria, Herculis filia. 59.
Μαδᾷν. 184.
Μαλακὸν ἐνδῦναι. 101.

Μακαρῖται, *mortui.* 59.
Μεγαλαιδυνοὶ Heracleotarum. 214.
Μεθόριοι ἡμέραι. 120.
Μηναγύρται & μητραγύρται iidem. 10.
Μηχανὴ τραγική. 260.
Monychius pro *Munychius.* 184.
Morigerari in re Venerea. 275.
Morychus quis? 183.
Multiplex ingenium. 86.

N.

Negare in re Venerea. 275.
Nicophon, comicus. 282.
Νύμφαι, *pupae.* 165.
Νωδὸς, *attonitus.* 102.

O.

Obſequium in re Venerea. 275.
Ὀλβία. βάλλ' εἰς ὀλβίαν. 59.
Ὀλὸς, ὀλερὸς pro θολὸς, θολερός. 143.
Ova ſecta. 189.
Ὄχλος, *nibili homo.* 283.

Π.

Παιδαγρεῖται. 150.
Παλίμβολα πέδιλα, *calcei interpolati.* 204.
Παλινάγρετος. 204.
Παμπάμων Ceres. 209.
Πάμωχος, παμωχέω, *poſſideo.* 209.
Πεμπάζειν. 34.
Porphyrii liber, πρὸς τοὺς ἀπὸ τοῦ νοῦ χωρίζοντας τὸ νοητόν. 201.

Πο-

Ποτάμιος ναῦς. 43.
Προδεικνῦναι θαλλόν. 139.
Praebere in re Venerea. 275.
Πρὸς αὐγὰς & ὑπ' αὐγὰς differunt. 264.
Προσείειν θαλλόν. 137.
Προσπαίζειν, *cantu celebrare*. 222.
Πρόσταξις, *pompa*. 246.
Προφερής. 2[illegible]3.
Πυκνὸς pro Πυκνός. 219.

Ρ.

Ῥόμβος & ῥύμβος. 229.

Σ.

Σ pro ξ ponunt Attici. 222.
Σαπρὸς οἶνος. 167.
Sedes, templa. 93.
Σελήνη unde? 96.
Σκινδάλαμος. 32.
Σπέρμα metaphorice. 130.
Στιφρός. 237.
Στυφός. 238.
Suavis homo. 132.
Συχνία. 262.
Suſpicere. 265.
Σφακιλίζειν. 123.

Τ.

Ταυτάζειν. 256.
Τάχα, *ſtatim*. 151.
Τείνεσθαι, *cruciari*. 207.

Τί-

Digitized by Google

Τέλειοι θεοί. 225.
Τέλος, *nuptiae.* 224.
Tentare mulierem. 210.
Tigris, pellis tigridis. 257.
Τριβάδες. 124.
Τρύπαξ, διατρύπαξ. 47.
Τυβεία. 261.

Υ.

Ὑμεδαπός. 134.
Ὑπακάθω. 88.
Ὑπίλλειν. 71.
Ὑπόνοια, *allegoria.* 200,

Φ.

Felices, mortui. 59.
Φθόρια, *medicamenta abortiva.* 107.
Philyllii nomen ſaepe corruptum. 167.
Fio, *ſuffio.* 144.
Frictrices. 134.

X.

Χάρις, *concubitus.* 274.
Χρηστὸς, *fatuus.* 131.
Χρίω, χρίμπτω, *pungo.* 105.

F I N I S.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google